

KŘEŠŤANSKÝ KALENDÁŘ

III.

s uvažováním Božího slova
na každý den

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury

Nabočany 19

538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz

info@sirenipismasvateho.cz

2023

Předmluva

Před asi 30 roky byl vydán kalendář pro věřící ve formě trvalého kalendáře s názvem Křesťanský kalendář. Byl velmi pečlivě zpracován a mezi Božím lidem ceněn. Na základě přání, aby měl své pokračování, vznikl Křesťanský kalendář II. Protože byl příznivě přijat, byl stejným způsobem připraven Křesťanský kalendář III. Prosíme Pána, aby si ho použil ke Svému oslavení a tím i k požehnání pro Svůj lid.

Texty byly s laskavým souhlasem vydavatelů převzaté a přeložené z těchto kalendářů:

- The Lord is Near (TLIN), vydavatelství Believer's Bookshelf Canada Inc, www.believersbookshledfcanada.ca
- Der Herr ist nahe (DHIN), vydavatelství CSV Hückeswagen, www.csv-verlag.de
- Näher zu Dir (NZD), vydavatelství Beröa, www.beroea.ch .

Biblické verše jsou většinou citovány z kralického překladu Bible, někdy z Českého studijního překladu, nakladatelství KMS, Praha 2009, případně jsou přeloženy z německého tzv. „Elberfelder Übersetzung“.

Upokojte se, a vězte, že jsem já Bůh.

Žalm 46,11

Nový rok je dobrá příležitost přemýšlet o volání: „*Upokojte se, a vězte, že jsem já Bůh.*“ Během dvaceti sedmi let, kdy jsem pracoval jako správce biblického skladu s prodejnou, se stalo, že když se výše uvedený text objevil na tabulkách, hrničcích a dalších předmětech, jejich prodej daleko předčil všechny ostatní verše! A tento verš byl v oblibě u širokého spektra lidí, nejen křesťanů. Ale výklad je naprosto jiný (a mnohem početnější), než obvykle užívaný mnohými, kteří nejsou křesťané, ale i křesťany. Jak se často říká: Text Písma vzatý z kontextu je záminka /výmluva/. Co tedy ten verš skutečně znamená? Pochází ze rtů zachovaného židovského ostatku v milénium, který hledí zpět a chválí „*Boha Jákobova*“ za své vysvobození v průběhu „*soužení Jákobova*“. Mesiáš byl jejich útočiště a vytrhl je z ječení a kormoucení národů (verše 2-4). Jeruzalém bude ustanoven jako místo Božího přebývání v Milénium. Poté co Mesiáš porazí národy a zničí jejich zbraně, přinese světu mír (verš 10; srovnej s Iz. 2,4). Jak kdosi řekl: „Povede válku proti válce.“ „*Upokojte se, a vězte, že jsem já Bůh,*“ to nám připomíná, že On je vyvýšen nad zemí. Jeho království přišlo. Boží pozemský lid potom bude v pokoji – všechny konflikty přestanou. A ačkoli kontext je židovský, je tu nicméně bohaté použití pro nás, kteří jsme účastníci nebeského povolání. Když se otevírá tento rok, upokojme se a vězme, že On je Bůh. To neznamená, že máme upustit od všech svých duševních nebo tělesných aktivit a nějakým mystickým způsobem meditovat, jak někteří lidé vykládají ten verš. Spíše to znamená, že máme odpočinout ve skutečnosti, že Kristus brzy přijde. Bude vyvýšen mezi národy, a přinese tomuto smutnému světu mír. A byť se pak i země podvrátila a zpřevracely se hory doprostřed moře, nemusíme se bát. Bůh je naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová. *B. Reynolds, TLIN, 1/1/2016*

2. leden

Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře své, v Duchu svatém modléce se, ostříhejte se v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu.

Judy 20,21

Opět stojíme na začátku nového roku. V minulém roce nás Pán Ježíš Kristus nikdy nenechal opuštěné. Ve všech situacích jsme mohli k Němu přijít a přednášet Mu své prosby. Vždy tu byl. I tehdy, když jsme blízkost svého Pána nepocítili hned, zůstalo pravdou, že nic v tomto vesmíru nás nemůže odloučit od Jeho lásky.

Náš Pán má pro nás vždy cestu – i tehdy, když někdy vede „hlubokými vodami“ a jsme v nebezpečí, že ztratíme orientaci. Nenechme se zmást: Slitování našeho Pána až dodnes nepřestalo (Pláč 3,22). Proto se chtějme držet Jeho slibů.

Abychom mohli jako křesťané v proměnách života jít přímým směrem a podržovat vnitřní pokoj, jsou nám vždy k dispozici duchovní pomocné prostředky. Některé z nich nalézáme v Judově epištole. Jsme vyzýváni, abychom **1)** se vzdělávali na své nejsvětější víře, **2)** modlili se v Duchu Svatém, **3)** udržovali se v Boží lásce, **4)** očekávali milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista.

V průběhu staletí použily nesčetné Boží děti této pomoci – a zůstaly ochráněny a šťastné. Tohoto povzbuzujícího příkladu bychom měli následovat. Pak učiníme stejné zkušenosti jako ony, i když v našich dnech číhají větší nebezpečí než kdy předtím.

Také v tomto roce by tento kalendář se svými denními úvahami chtěl přispět k tomu, aby nás pomocí zvolených biblických veršů posílil a povzbudil. Přitom je pohled vždy znovu obrácen na Pána Ježíše samého a na Jeho lásku a Jeho opětovný příchod.

Úvodní slovo k DHIN 2016

Co chcete, abych vám učinil?

Marek 10,36.51

Pán položil tuto otázku ve dvou zcela různých situacích. V prvním případě Jakub a Jan podivně nejasně prosili, aby učinil, co si budou přát. Když se dotázal, co chtějí, ukázala se jejich srdce. Hledali osobní velikost, když toužili sedět po pravici a po levici Krista v Jeho království.

V souvislosti 10. kapitoly Marka se ukazuje, že tito učedníci naslouchali učení Pána jen výběrově. On se sice zmínil o budoucím věku, ale právě skončil tím, že jim pověděl o Svém zavržení a smrti v Jeruzalémě (Marek 10,30.33). Ignorovali utrpení a zaměřili se na budoucí slávu; a dále místo aby oceňovali velikost svého Mistra v Jeho království, rozvíjeli představy o tom, jak velmi vhodní jsou oni pro postavení vedle Něho.

Avšak když se Kristus ptal podruhé, obracel se k Bartimeovi, slepému žebrákovi. Zástup se snažil umlčet volání toho muže, když prosil o milosrdenství, ale Pán Ježíš se zastavil, zavolal ho a zeptal se ho, co chce. Mysli jen na všechny ty věci, které si opuštěný žebrák mohl přát: přicházejí na mysl peníze, moc, sláva. Ale žádná z těchto věcí by nepomohla jeho skutečné potřebě: „*Mistře, ať vidím,*“ řekl. Dnes se Pán ptá nás stejnou otázkou: „*Co chcete, abych vám učinil?*“ Chtěli bychom zvětšit svou velikost nebo vliv? Přirozený svět je přitahován ke slávě a dobré pověsti a naše oklamávající srdce nejsou imunní vůči těmto pomíjejícím věcem. Je smutné, že můžeme užívat i duchovní věci pro sobecké účely a snažit se dosáhnout vyznamenání, cti nebo ocenění mezi Božím lidem. Oč mnohem lepší je odpověď Bartimea, jenž věděl, co skutečně potřebuje. Kéž nám Pán pomůže, abychom si přáli jasné duchovní vidění, spíše než osobní vyvýšení!

S. J. Campbell, TLIN, 7/2/2011

4. leden

K tomu i dobré činy jeho vypravovali přede mnou, a řeči mé vynášeli k němu. Listy pak posílal Tobiáš, aby mne ustrašil.

Nehemiáš 6,19

V čem je problém?

Pro Nehemiáše to musela být hořká zkušenost, že právě vznešení v Božím lidu ukazovali jasný rozpor. Na jedné straně bydleli uprostřed lidu a pomáhali při stavbě městské zdi Jeruzaléma. Na druhé straně pěstovali přátelské styky s těmi, kteří chtěli tomuto dílu a Božímu lidu škodit.

Jak je možné, že titíž lidé, kteří by chtěli uskutečňovat Boží myšlenky pro Jeho lid, jsou na druhé straně ovlivňováni údajně dobrými skutky těch, kteří se vědomě stavějí proti Boží vůli pro Jeho lid?

Když hledáme souvislosti, zjišťujeme, že mezi předními v Izraeli a nepřátelsky smýšlejícími „sousedy“ byly příbuzenské a přátelské kontakty. Tyto vztahy kalily jejich schopnost posuzovat pravý stav věcí. Chválili dokonce dobré činy Tobiášovy. Avšak Nehemiáš už dávno prohlédl zlé úmysly tohoto muže.

Proč dnes přicházejí křesťané, v nichž přebývá Duch Svatý, k rozdílnému posouzení osob, které chtějí mít kazící vliv na Boží Shromáždění? Nejsou to stejné příčiny jako tehdy? Kdo má u nás první místo v srdci? Jsou to lidé, kteří nám stojí blízko, anebo je to Pán?

NZD,2/6/2016

5. leden

Slovo, které se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, který byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý služebnici svou, Hebrejského nebo Hebrejskou, svobodné... Tedy uposlechla všechna knížata a všechnen lid, kterýž byl v smlouvu všel. ... Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a služebnice své, které byli propustili, a podrobili je sobě za služebníky a služebnice. Jeremiáš 34,8-11

Bůh přikázal Izraeli, že kdyby měli Hebrejce za služebníky, měli je po šesti letech služby propustit na svobodu. Izrael po staletí nedodržoval tento zákon. Nyní, v době národní těžkosti, král Sedechiáš náhle přikázal svému lidu, aby se poddal tomuto zákonu. Učinili tak, ale jejich poslušnost měla jen krátké trvání. Brzy obrátili a nutili své otroky, aby se vrátili do svého předchozího postavení otroctví. Kolikrát jsme to udělali podobně! Pod tlakem nesnází jsme učinili Bohu sliby, začali jsme zase navštěvovat shromáždění, „obrátili jsme list“, anebo jsme dělali jiné věci, o kterých jsme si mysleli, že Boha nakloní, aby nám byl příznivý. Je jistě vždy dobré dělat to, co je správné. Avšak Bůh, který zná srdce, není slepý, ani nemůže být koupen nebo podplacen, aby dělal naši vůli. A když jsme rychle neobdrželi výsledky, které jsme od svých snah očekávali, neskončili jsme s nimi často a neobrátili jsme se zase ke svým starým cestám? Boha takovým pokrytectvím nelze oklamat!

Bůh zavrhuje pokrytectví. Bere nás za slovo, zvláště když je před Ním slavnostně dáno. „*Když bys učinil slib Bohu, neprodlévej ho splnit, nebo nemá libosti v bláznech. Cožkoli slíbíš, splň. Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil.*“ Tak to říká v Kazateli 5,4.5. Prostá poslušnost je nejlepším jednáním!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 8/2/2011

6. leden

I vyšla řeč ta mezi bratří, že by učedník ten neměl umřít. Ale neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umřít, ale: Chci-li ho nechati, dokud nepřijdu, co tobě po tom?

Jan 21,23

Mnoho omylů na křesťanské půdě má dlouhou tradici. Možná, že se tomu divíme, ale už za doby života apoštola Jana byla slova Pána Ježíše věřícími chybně vykládána.

Tu jde Ježíš s několika ze Svých učedníků podél Genezaretského jezera. Předtím vyzval Petra, aby šel za Ním. Nyní Petr vidí, že také Jan jde za Ním, a ptá se Pána, co „*bude s tímto?*“ (verš 21). Ježíš na to dává nepřímou odpověď, kterou učedníci vykládají tak, že Jan až do opětovného příchodu Pána nezemře.

Měl Pán toto na mysli? Zjevně nikoli. Oni Ježíšovu slovu tak porozuměli, ale On řekl něco jiného! – Způsob, jak Písmo Svaté toto neporozumění vyjasňuje, je velmi poučný. Jan nám prostě nesděluje jen správné vysvětlení. Inspirován Duchem Svatým, doslovně opakuje, co Pán Ježíš řekl.

Abychom tedy zůstali ochráněni před chybným výkladem Božího slova, musíme se stále vracet **ke znění Svatého písma**. Když budeme **o Slovu přemýšlet**, Pán „*dá porozumění ve všech věcech*“ (2. Tim. 2,7 – přel.). Když však zůstaneme stát u toho, co řekli nebo napsali lidé, nesmíme se divit tomu, že Bibli budeme tu a tam rozumět chybně. Jak důležité je proto, abychom následovali příkladu Židů v Beroi: Ti podle Svatého písma denně zkoumali to, co jim Pavel zvěstoval (Skutky 17,11).

DHIN,1/3/2016

Bud'te i vy trpěliví, potvrzujte srdcí svých; neboť se přibližuje příchod Pána.

Jakuba 5,8

Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.

1. Jana 1,3 – ČSP

Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v Hospodina.

Žalm 112,7

Jsou dvě věci, které tvoří radost křesťana. Jsou jeho silou, cestou a předmětem, který je ustavičně před jeho srdcem: **Předně:** přítomné obcenství a společenství s Bohem Otcem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem. **Za druhé:** naděje na příchod Pána. Tyto dvě věci nemohou být od sebe oddělovány bez ztráty pro naše duše, neboť bez nich nemůžeme mít všechn zisk. Jestliže neočekáváme na příchod Pána, nic jiného nás nemůže stejným způsobem oddělit od tohoto přítomného zlého světa. Kristus sám nebude tolik předmětem před naší duší, ani nebudeme schopni ve stejné míře přijímat Boží myšlenky a rady o světě, jestliže neočekáváme Jeho Syna z nebe.

Opět jestliže se na tuto naději díváme odděleně od přítomného obcenství a společenství s Bohem, nebudeme mít sílu. Srdce bude oslabeno, když se naše myšlenky budou příliš zaměřovat zlem kolem nás a budou jím ovládnuty. Neboť nemůžeme skutečně očekávat Božího Syna z nebe, aniž bychom zároveň viděli, že On naprosto zavrhuje svět. Vidíme, že svět sám jde špatně, jeho moudří lidé nemají žádnou moudrost – vše jde dále k soudu a principy zla uvolňují všechna pouta. Duše je tak utlačována a srdce je smutné. Ale jestliže je křesťan skrze milost v okoušení obcenství a společenství s Bohem, jeho duše stojí pevně a je klidná a šťastná před Bohem, protože v Něk je stálé požehnání, kterého se nemůže žádná okolnost nikdy dotknout.

J. N. Darby, TLIN, 9/2/2011

Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje.

Efezským 3,14.15

Pavel se modlí. Je v Římě ve vězení. Jak to kolem něho asi vypadá? Ale v duchu stojí – ne, on klečí – před Bohem, před „*Otcem našeho Pána Ježíše Krista*“.

Otec: To je Ten, jenž z lásky k nám dal Svého Syna, jenž nás v Něm přijal a bohatě nám požehnal. Je bohatý ke všem, kteří Ho poslouchají a ctí Jeho Syna.

To zahrnuje anděly i věřící všech dob. Andělé stojí před Bohem, slouží Jeho vůli. A ve Svých cestách s lidmi nalezl Bůh v každém období takové, kteří slyšeli Jeho poselství k záchraně a vírou je přijali.

To byli ve staré době lidé jako Abel, Noé nebo Job; později všichni Izraelité, kteří upřímně očekávali Mesiáše. V naší době to jsou všechny Boží děti. Ty znají Boha jako svého Otce a tvoří Jeho Církev či Shromáždění. Jinou „*rodinou*“ budou ti Židé, kteří v budoucí době soužení uznají Ježíše jako svého Mesiáše a za to vytrpí hrozná pronásledování. Také velké množství lidí ze světa národů pak vírou přijme evangelium království.

Bůh vidí všechny tyto skupiny osob a žehná jim, každé zvláštním způsobem. To bude viditelné především v době tisíciletého království, když budou věřící v nebi i na zemi. Ti všichni vděčně uznají, že za vše, co jsou, a jaká požehnání mají, vděčí Otcí.

A potom ve věčnosti budou nalézat svou nejvyšší radost v tom, aby ctili Syna Otcova, našeho Pána Ježíše Krista.

DHIN,2/3/2016

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Matouš 11,29

Jestliže naše služba má být podle Jeho vůle a k Jeho radosti, budeme muset pamatovat na velké napomenutí Páně: „*Učte se ode mne.*“ To nejen zahrnuje, že se učíme službě, kterou On chce, abychom konali, ale i že se budeme učit Jeho požehnanému charakteru, takže nejen budeme činit správnou věc, ale budeme ji činit ve správném duchu. Můžeme se učit jeden od druhého; můžeme se učit studiem Slova s modlitbou; ale učit se od Něho znamená, že jsme v Jeho přítomnosti a Jeho společnosti. Jistě to nepovede k tomu, že nám dá nějaké nové zjevení nad to, které nám už je oznámeno ve Slovu; ale v Jeho přítomnosti se učíme požehnané skutečnosti všeho, co Jeho Slovo zjevuje. Pavel píše Timoteovi: „*Zvažuj to, co říkám, a Pán ti dá ve všem porozumění.*“ (2. Tim. 2,7 – přel.) Apoštol může být užit ke zjevení pravdy, ale jen Pán sám může dát porozumění zjevené pravdě. Je skutečně dobré mít učení předložené se vsí autoritou Božího psaného Slova; ale je také dobré, když nás psané Slovo vede k tomu, abychom viděli pravdu ukázanou ve vsí její dokonalosti v Něm. V Jeho Osobě jsou před nás přivedeny způsobem, který se nás musí hluboce dotknout, všechny mravní výtečnosti a duchovní milosti, které vyznačovaly každý krok Jeho cesty od dané služby. Hledíme zpět na Jeho dokonalou cestu, abychom se v Něm učili duchu, který má vyznačovat Jeho lid, když prochází tímto světem. V Něm vidíme svůj dokonalý příklad, neboť On byl „*tichý a pokorný srdcem*“. Stále ještě je možné sedět jako Marie za staré doby u Jeho nohou a slyšet Jeho slovo, a když se od Něho učíme, pochyťme něco z Jeho ducha a budeme vyjadřovat něco z Jeho milého charakteru. *H. Smith, TLIN, 11/2/2011*

Ale ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, který má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných.

Micheáš,5,2

Ježíš je Hospodin (Jahve)

Když se král Herodes informoval u nejvyšších kněží a zákoníků, kde se má Mesiáš narodit, poukázali mu na toto slovo. Přicházející Panovník nad Izraelem se měl narodit v Betlémě, ale „*Jeho východové*“ byli ode dnů věčnosti: Bude božská Osoba.

Pro nás křesťany je tato skutečnost nejen základem naší víry, nýbrž také radostí našeho srdce! Je to vyznání všech věřících:

- že Pán Ježíš je to Slovo, které bylo u Boha a bylo sám Bůh (Jan 1,1);
- že dříve než žil Abraham, byl „*Já jsem*“ (Jan 8,58; 2. Mojžíšova 3,13-15);
- že On je Stvořitel a Udržovatel vesmíru (Koloským 1,16-18; Židům 1,2.3);
- že On je „*ten pravý Bůh a život věčný*“ (1. Jana 5,20).

Tyto verše a ještě mnoho jiných míst v Novém zákoně nám stále znovu potvrzují božství Pána Ježíše.

K tomu přichází ta slavná a velmi pozoruhodná skutečnost, že také mnoho starozákonních proroctví říká totéž.: Přicházející Mesiáš přijde z Davidova rodu, a zároveň bude Jahve /Hospodin/ sám – věčný Bůh. Micheášovo proroctví velmi jasně ukazuje, že Panovník, který se měl narodit v Betlémě, nemá žádný začátek: Jeho „*východové*“ nemohou být člověkem změřeny, neboť jsou od starodávna, ode dnů věčných. DHIN,6/3/2016

I bude nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeți bude do svatyně, na památku před Hospodinem ustavičně.

2. Mojžíšova 28,29

Bůh řekl Faraonovi: „*Propuť syna mého, ať mi slouží.*“ (2. M. 28,29) Po deseti ranách byl Izrael vysvobozen z egyptského otroctví, takže mohl Hospodinu sloužit. Avšak když byli vysvobozeni z otroctví a procházeli pouští, jasně se ukázalo, že nejsou schopni Mu sloužit. I když třikrát řekli: „*Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti*“ (2. M. 19,8; 24,3.7) – naprosto zklamali. Historie Církve ukazuje ještě větší selhání. My věřící jsme přijali Ducha Božího, který nám umožňuje sloužit Bohu. A přece poselství Laodicii ukazuje, že ve dnech, v nichž žijeme, je Pán venku a je zavržen (Zjevení 3,14-21).

Ale když zvažujeme dnešní verš, dovídáme se obdivuhodnou pravdu. Ať byl stav Božího lidu jakýkoli, ať bylo jejich selhání jakékoli, jejich jména byla ustavičně před Bohem, vyryta pro paměť do dvou kamenů **na ramenou** nejvyššího kněze (2. M. 28,12). Jejich jména byla také vyryta na dvanácti drahokamech upevněných v náprsníku **na jeho srdci**. Může být nějaké bezpečnější a bližší místo? Bůh chtěl, aby byl přes selhání lidu upomínán na tato jména, ačkoli nikdy na úkor Svých práv: byla udržována na náprsníku **soudu**. Ano, lid často zklamal. Dokonce i Mojžíš, nejmírnější muž na zemi, přestoupil Boží přikázání. Ale když nejvyšší kněz vešel do svatyně, tato jména byla vnesena do Boží přítomnosti jako ustavičná památka.

Tak Pán Ježíš, náš velký Nejvyšší Kněz, sedí po Boží pravici a představuje nás tam. Odtud nás posiluje a dává nám potřebnou pomoc, takže můžeme jít po své cestě pouští dále.

A. E. Bouter, TLIN, 12/2/2011

Očekávající té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a spasitele našeho Ježíše Krista, který dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.

Titovi 2,13.14

Znak dobrého skutku

Dobré skutky ve smyslu Bible nesou zcela určité znaky.

První znak nalézáme v Dopisu Efezským: „*Jsmo zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili.*“ (Ef. 2,10) Jsou tedy **předem od Boha připravené**. Nemůžeme si je sami vyhledat ani „*připravit*“.

Ve Skutcích 4,9.10 máme druhý znak dobrého skutku: Je učiněn **ve jménu Ježíše Krista**. Skutky ve vlastním jménu nebo ve jménu někoho jiného by nebyly dobrými skutky v biblickém smyslu.

Třetí znak dobrého skutku máme v Marku 14,6: „*Dobrý skutek učinila nade mnou,*“ říká Pán Ježíš o Marii, která Mu tou cennou mastí přinesla bezmeznou poctu.

Nakonec nám 1. Tesalonickým 1,3 ukazuje, že Bůh může za dobrý skutek uznat jen skutek **víry**.

Dobrý skutek je tedy připraven od Boha, děje se ve jménu Krista a je učiněn z víry při Něm nebo pro Něho. – Protože nevíme, jaké příležitosti nám nový den přinese, můžeme se každý den modlit: „Pane, které dobré skutky jsi Ty dnes pro mne připravil? Dej mi je poznat a v Tvém smýšlení vykonat!“ Pak si smíme být jisti, že On nám nejenom takové skutky ukáže, nýbrž že nám také pomůže v tom, abychom je vykonali.

DHIN, 7/3/2016

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?... Zprobíjeli ruce mé i nohy mé... Dělí mezi sebou roucha má a o můj oděv mečí los.
Žalm 22,2.17.19

Mesiánské žalmy – 22. ŽALM

22. žalm je dokonalý příklad toho, co apoštol Petr měl na mysli, když psal o „*utrpeních Kristových a velikých za tím slávách*“ (1. Petra 1,11 – přel.). Žalm je rozdělen do dvou částí: verše 2-22 mluví o Kristových utrpeních, a potom verše 23-32 o slávách Mesiášova království.

22. žalm začíná utrpením Pána jako oběti za hříchy. Trpí pod Božím svatým hněvem proti hříchu a je opuštěn. Volá, ale není slyšen, a přece ospravedlňuje Boha pro Jeho svatost a věrnost.

Ve verších 7-23 čteme o utrpeních Pána na kříži a o Jeho vzkříšení. Tato udivující proroctví se do detailu naplnila v Pánu Ježíši. On trpěl pohanění od lidu izraelského a od pohanů (verše 7-13); moc Satana přišla proti Němu (řvoucí lev ve v. 13); podrobně jsou popsána utrpení ukřižování, včetně toho, že Jeho ruce a nohy byly probodnuty (verše 15-18); lidé si dělili Jeho roucha a o Jeho oděv metali los. Jeho vzkříšení je předjímáno v Jeho prosbě, aby byl „*zachráněn z úst lva*“. Vyhlašuje Boží jméno Svým „*bratřím uprostřed shromáždění*“ (v. 23; srovnej s Janem 20,17-19).

Zbytek žalmu je proroctví, týkající se Mesiášova tisíciletého království. Začíná požehnáním Izraele, „*semene Jákobova*“, a rozšiřuje se, aby zahrnulo všechny pohany. „*Rozpomenou a obrátí se všechny končiny země, a skláněti se budou před ním všechny čeledi národů.*“ Národy na Něho budou skutečně v království pamatovat. Ale jaká je to výsada pro nás nyní, v den Jeho zavržení, že na Něho můžeme pamatovat a zvěstovat Jeho smrt, dokud nepřijde.

B. Reynolds, TLIN, 13/2/2011

Ve všelikém soužení jejich i on měl soužení... i nosil je po všechny dny. Izaiáš 63,9

Nebo já Hospodin Bůh tvůj... jsem spasitel tvůj.... Neboj se, neboť já s tebou jsem. Izaiáš 43,3.5

Křesťan není nikdy sám

Alice je skleslá. Píše dlouhý dopis své nejlepší přítelkyni a líčí jí všechno své trápení. Ale dopis neodesílá, nýbrž schovává ho do zásuvky. O několik týdnů později se jí dostává list opět do rukou a bolest zase ožívá. Tu dopis roztrhá na tisíc kusů a hází útržky do velké květinové vazy na stole. Teď se všechna slova, která ve svém zoufalství napsala, rozpustí ve vodě.

Avšak na jednom útržku může číst ještě jedno jediné slovo: Bůh. Ano, Bůh se jí nevzdal, Bůh je tu! Tento poukaz na Jeho přítomnost v této zvláštní chvíli jejího života dává Alici novou odvahu.

Bůh ty Svě nikdy neopustí! Tři mládenci z Izraele byli v Babyloně uvrženi do ohnivé pece, protože nechtěli zapřít Boha. Avšak král Nabuchodonozor u nich náhle vidí ještě čtvrtého muže, podobného „synu Božímu“. – Bůh byl u nich uprostřed utrpení (Daniel 3,25).

Když byl Daniel uvržen do lvové jámy, poslal Bůh anděla, aby zavřel ústa dravých zvířat (Daniel 6,23).

Apoštol Pavel napsal Timoteovi ve vězení v Římě tváří v tvář hrozíci popravě: „*Všichni mne opustili... Pán pak byl se mnou.*“ (2. Timoteovi 4,16.17)

Jak velký je náš Bůh! Když Mu důvěřujeme, platí i pro nás ve všech okolnostech života slova: „*Ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostříhati tě budu.*“ (Izaiáš 42,6)

Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstává, a to ustavičně, avšak neposloucháte mne.

Jeremiáš 35,13-14

Rechabitské, o kterých je zmínka v této kapitole, byli Cinejští, kteří se dlouho předtím oddělili od Amalechitských a přicházejí, aby žili mezi Izraelskými. Nějakých 300 let předtím Jonadab přikázal svým synům, aby udržovali své místo jako cizinci v zemi. Neměli pít víno, stavět domy, zasévat semeno ani štěpovat vinnice, ale měli raději žít ve stanech. Připomínají nám postavení, které máme my křesťané jako cizinci s nestálým místem přebývání v tomto světě, neusazující se tu ani se neradující z jeho radostí. Po celé roky žila tato rodina věrně podle přikázání svého otce. Přestěhovali se do Jeruzaléma, jen když země byla ohrožována Nabuchodonozorovou armádou. Odmítli víno, které jim Jeremiáš nyní nabízel. Bůh je chválí kvůli jejich věrnosti v dodržování Jonadabových příkazů, a zaslibuje jim, že je zachová a odmění. Bůh často trpělivě posílal proroky ke Svému lidu izraelskému, ale Izrael nedbal na tyto posly. Nedodržoval své oddělení pro Pána. Bůh smutně ukazuje na velký protiklad mezi Izraelem a Rechabitskými. A jak je to s námi? Bůh chce, aby i dnes Jeho lid žil životem oddělení od světa. Děláme to, anebo jsme křesťané, kteří se v něm usadili a připojili se k jeho radostem? V minulém století došlo k velkému úpadku mravních standardů. Kéž bychom dbali Božího hlasu a byli výjimkou v tomto všeobecném trendu!

E. P. Vedder Jr., TLIN/15/2/2011

Tři tyto věci skryty jsou přede mnou, nýbrž čtyři, kterýchž neznám.

Příslaví 30,18

Tato slova pocházejí od Agura, zvláštního muže ze Starého zákona. Nemá o sobě nijak vysoké mínění, nýbrž říká: „*Aniž jsem se naučil moudrosti, a umění svatých neumím.*“ (verš 3) Přitom Agur prochází životem s otevřenými očima a přemýšlí o všem, co vidí, a to zjevně více než mnohý z jeho současníků. Pozoruje lidi kolem sebe a odkrývá pýchu, samospravedlnost a mnoho jiných zlých znaků (verše 11-17).

Avšak chování lidí není pro Agura měřítkem. Jeho zásadou je: „*Všeliká výmluvnost /všechny řeči/ Boží přečištěná jest: on jest štít doufajících v něho.*“ (verš 5) A tak tento muž přichází k poznání, že tu jsou věci, které jsou pro něho příliš předivné. Při zmínce o počtech tři a čtyři se jedná o vyjadřovací prostředek, který to, co následuje, obzvláště vyzdvihuje. Agur chce zdůraznit, že jsou věci, které jsou pro něho příliš velké. Tím má na mysli Boží cesty – způsob Jeho jednání s lidmi.

Agur zde ukazuje dobré smýšlení. My lidé můžeme Boží cesty sice pozorovat, ale často je nemůžeme posoudit a rozumět jim. Boží cesty jsou cesty spasení, cesty soudu, cesty lásky a cesty vedení. Agur nemůže Boží cesty vysvětlit. Ale poznává je a obdivuje je. Mnozí se domnívají, že musejí Boží cesty vyzpytovat lidskou moudrostí. A když se jim to nepodaří, kritizují Boží vedení. Před tímto nebezpečím nás Agurova mají slova varovat. Skutečná moudrost je založena na Božím slovu a vede nás k tomu, abychom k Božím cestám řekli „ano“ i tehdy, když je rozum nechápe.

DHIN,10/3/2016

Nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, která mluvil Hospodin Bůh váš o vás; všechno se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo. Jozue 23,14

„Jedna věc /Jedno/“ v Písmu je zajímavým předmětem studia. Ani jedna věc, kterou Pán zaslíbil, nepochybila! Třikrát nacházíme v Novém zákoně *„Jedno“*. Zkusme o tom uvažovat.

Jan 9,13-25 nám podává zprávu o muži, který se narodil slepý a kterého Pán uzdravil v sobotu. Tak se Pán stal v očích farizeů hříšníkem. Tomu muži řekli: *„Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest.“* On odpověděl: *„Jest-li hříšník, nevím, než to /jedno/ vím, že byv slepý, nyní vidím.“* (Jan 9,24-25) Je to podobně jako s námi, kteří jsme byli slepí ohledně svého duchovního stavu, ale nyní jsme v Něho uvěřili a duchovně můžeme vidět. Klaníme se Mu a očekáváme, že splní Svůj slib, že pro nás přijde a vezme nás, abychom byli provždy u Něho.

Když Ježíš navštívil Martu a Marii, Marta *„pečlivá byla při mnohé službě“*, zatímco Marie, *„seděcí u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho“*, tak jak On chtěl, aby to činily. Ježíš řekl Martě: *„Pečlivá jsi a rmoutíš se při mnohých věcech, ale jednoho jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, která nebude odjata od ní.“* (Lukáš 10,38-42) V našem životě není nic důležitějšího, než udělat si každý den čas, abychom seděli u Jeho nohou a učili se od Něho.

Pavel řekl: *„To jedno činím, na ty věci, které jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, které jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“* (Filipským 3,13-14) Nepřemýšlejme tedy o svých minulých pochybeních ani úspěších, ale spějme kupředu ke slávě.

J. D. McNeil, TLIN, 18/2/2011

I soužen jest David náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.

1. Samuelova 30,6

Velmi reálné soužení pro Davida! Protože mu v rozhodující chvíli chyběla víra, David uprchl k Filistinským. Nyní má s nimi jít do boje proti Božímu lidu. Avšak Bůh to nedopustí. Použije sice Filistinské jako „metlu“, aby krále Saula potrestal za jeho neposlušnost, avšak Davida ochrání před tím, aby musel bojovat proti vlastnímu lidu (kap. 28,1.2; 29,1-11).

Když se David a jeho muži vracejí do Sicelechu, musejí zjistit, že město je vypáleno ohněm a že jejich rodiny byly odvedeny Amalechitskými. Někteří Davidovi muži jsou z této ztráty rozrušení a mluví o tom, že budou svého vůdce kamenovat. Tak činí David hořkou zkušenost, kam mohou vést vlastní cesty. Avšak nyní o něm čteme: „*Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.*“ Nyní se dotazuje Hospodina – něco, co zanedbal, když šel k Filistinským. A Bůh ukazuje Davidovi, že má honit nepřítel, a ujišťuje ho také o vítězství. Tak může David přivést zpět všechny lidi a všechnen majetek, který nepřítel uloupil.

Jak často děláme problémy, v nichž se nacházíme, vlastními pokusy o řešení ještě většími. Avšak láska a péče Pána o Jeho lid zůstávají nezměněné. Používá tyto zkoušky, aby nás osvobodil od pyšného a svévolného jednání. Když odvrátíme pohled od sebe samých, povede nás On Svým okem. Pak zůstaneme také ochráněni před tím často tak namáhavým návratem ze svých vlastních cest.

DHIN,11/3/2016

Milosrdenství /dobrotivost/ Boha silného trvá každého dne.

Žalm 52,3

Bůh je dobrý

Každý den zakoušíme, jak dobře to s námi Bůh myslí. To nechtějme nikdy ztrácet ze zřetele a ze srdce Mu za to děkujeme.

- Je to Jeho milost, když ráno vstaneme zdraví a můžeme jít po své práci. To není samozřejmost! Mysleme jen na takové, kteří den za dnem musejí bojovat s bolestmi a zdravotními problémy.
- Prokazuje nám Svou milost, když nám dává dost jídla. Kolik je lidí, kteří nevědí, kde vezmou peníze na příští jídlo!
- Není to naše zásluha, že Bůh v naší zemi udržuje bezpečnost a vnější pokoj. Média každý den podávají zprávy o válkách a politických nepokojích na celém světě.
- Bůh nám ve Své dobrotivosti dává výsadu, že vlastníme svou Bibli a máme ji ve své řeči. Smíme ji číst, aniž bychom proto byli souženi nebo pronásledováni.
- Bůh to s námi myslí dobře, když nám dává křesťany, s nimiž máme společenství. Můžeme se vzájemně posilovat ve víře a jedni za druhé se modlit.
- Konečně chtějme Bohu každý den děkovat za Jeho milost, že nás zachránil od věčného potrestání. Ve Svém vlastním Synu, který za nás zemřel na kříži, zaplatil plnou cenu za naše vykoupení.

„Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné jest milosrdenství jeho.“ (Žalm 136,1)

NZD,11/5/2016

Doufal v Boha, nechať ho nyní vysvobodí, chce-li mu /jestliže po něm touží/; nebo pravil: Syn Boží jsem.

Matouš 27,43

Nejvyšší kněz vyslychal Pána Ježíše, synedrium Ho obžalovalo tvrdými a falešnými slovy a Pilát Ho pokořujícím způsobem představil zástupu. Vojáci ho zbičovali, bili a poplivali; na Jeho hlavě byla koruna z trní; a na popravišti Ho křižovaly hrubé ruce vojáků.

Tam visí ten Svatý, Spravedlivý, Boží Syn, a je vystaven posměšným a urážejícím slovům lidí. Co o Ném mluví a co na Něho volají – jak hluboce Ho to zasahuje a bolí!

- „*Doufal v Boha.*“ – To činil jako nikdo jiný po celý Svůj život.
- „...., jestliže po Ném touží.“ – I to byla plná pravda, že Jeho Bůh a Otec v každém okamžiku Jeho života v Ném měl radost.
- „... ať ho nyní vysvobodí.“ – Avšak to nebylo možné! Spasitel měl „nést hřích mnohých“. A věděl: „Ty /Bože/ jsi svatý.“ To muselo znamenat rozdělení! To byl přece ten nevyzpytatelný Boží plán, „jej stírati a nemocí trápiti“. Proto Ho Bůh nemohl nyní zachránit – Bůh mlčel (Žalm 22,4; Izaiáš 53,10.12).

Nemusela tato posměšná slova lidí Spasitele zasáhnout jako údery kladiva? A pak Bůh k Jeho volání mlčel! Cítili se tím snad Jeho nepřátelé utvrzeni? Avšak Boží Syn to vše na sebe vzal. Trpěl úplně, dokonale, až „*ke smrti kříže*“ (Filipským 2,8).

Jemu náleží velebení našich srdcí!

DHIN,13/3/2016

On ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.

Žalm 34,21

Mesiánské žalmy – 34. ŽALM

Tento mesiánský žalm se liší od předcházejících čtyř v tom, že zatím co předchozí jsou mesiánské v celém svém rozsahu, ve 34. žalmu ukazuje prorocky na Krista jen 21. verš. Ale tento jediný verš je udivující proroctví, které vyhláší způsob Mesiášovy smrti!

Klíč k tomuto proroctví vidíme ve spojení s Fáze, ve kterém neměla být lámána kost beránka (2. M. 12,46). Všechny znaky, předložené ve Fáze, bohatě ukazují na Pána Ježíše (1. Kor. 5,7). Každý křesťan je dobře obeznámen s obrazným významem krve velikonočního beránka, ale jaký je význam skutečnosti, že neměly být lámány kosti? V našem žalmu je o Mesiášovi napsáno, že Hospodin „*ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána*“. Toto proroctví je v Novém zákoně citováno jen jednou a má svůj význam, že se vyskytuje jen v Janově evangeliu. To je Evangelium, které představuje Krista jako „*Beránka Božího*“ (Jan 1,29). V Janovi je také Fáze (veliké noci) dávana větší váha než v ostatních Evangeliích. Mnohé z toho, co je v Janově evangeliu vyprávěno, se děje během několika období svátku Fáze.

Janovo evangelium začíná tím, že Jan Křtitel prohlašuje, že Ježíš je Beránek (Jan 1,29), a končí Janovým svědectvím: „*Ale k Ježíšovi přišedše, jakž užířeli jej již mrtvého, nelámali noh jeho... Stalo se pak to, aby se naplnilo to písmo: Kost jeho nebude zlámána.*“ (Jan 19,33.36) Římsští vojáci zlomili nohy dvou zločinců, aby urychlili jejich smrt, ale nelámali noh Pána Ježíše, neboť viděli, že Ježíš je už mrtev. Ne člověk vzal Jeho život, nýbrž On jej položil dobrovolně (Jan 10,17-18). On byl skutečně velikonoční Beránek!

B. Reynolds, TLIN, 19/2/2011

Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme.

1. Korintským 13,9

„Když všechno duchovní poznání nakonec je jen částečné, pak můžeme studium Bible a jejích souvislostí raději přenechat kazatelům.“ – Mnoho křesťanů tak skutečně smýšlí.

Ale – pozor! Biblický text totiž vůbec nezní tak negativně. Slovo „z částky“ sice znamená, že Boží pravdu nemůžeme najednou úplně pochopit. Pro to je plnost Božího slova příliš velká. Avšak když je v duchovním životě normální růst, ukazuje nám Bůh stále znovu ze Svého bohatství o kousek více. To, že nás tímto způsobem uvádí do Svých myšlenek „kus po kuse“, nás udržuje skromnými. Odpovídá to Jeho moudrosti; právě tak to je pro nás dobré.

Jakou radost máme, když v Bibli poznáme nějaké další pozhledání nebo lépe porozumíme některému verši, který se nám předtím zdál nejasný. Snad si uvědomíme souvislosti ve Svatém písmu, které jsme až do té doby neviděli.

Když Slovo uchopíme nejen rozumem, nýbrž když je přijmou a radují se z něho také naše srdce, pak zakoušíme obšťastňující obecenství s Pánem. Jsme vedeni, abychom Mu děkovali a klaněli se Mu. Tato radost z prohlubujícího se obecenství s Ním je bohatou odměnou!

To, čemu jsme se pod Božím vedením pro sebe osobně z Jeho Slova naučili, máme také neochvějně držet. Duch času všechno zpochybňuje; ale my smíme zůstat v tom, „čemu jsme se naučili a o čem jsme plně přesvědčeni“ (2. Timoteovi 3,14 – přel.).

DHIN, 18/3/2016

Potom přišli až do údolí Eškol, a tu uřezali ratolest s hrozem jedním jahodek plným, a nesli jej na sochoře dva... Navrátili se pak zase, prošeďše zemi, po čtyřiceti dnech.

4. Mojžíšova 13,24.26

Uvěřivše, znamenáni jste Duchem zaslíbení svatým, kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.

Efezským 1,13-14

Hrozny z Eškol byly opatřeny bohatou štědrostí Pána, takže můžeme předem okoušet radosti nebeské země, s níž jsme spojeni, když procházíme pouští. Jak milé jsou rozkoše nebe, které okoušíme nyní předem v přítomnosti Pána, když čekáme na Jeho zavolání, abychom byli s Ním v nebeském dědictví po celou věčnost!

Duch Svatý je závdavek našeho dědictví a skrze Ducha okoušíme věci nebe. Umožňuje nám radovat se z ovoce země, nebeské země, ke které patříme, ve společenství s Pánem samým, jako kdybychom seděli před Ním u Jeho stolu.

Bylo nám dáno nové víno, aby rozradostňovalo naše srdce. Člověk světa nemá žádnou chuť pro toto víno. Řekne: „*Staré je lepší.*“ Ale toto nové víno, které Kristus opatřil, je podobné vínu na svatbě v Káni Galilejské, je to „*dobré víno*“. Nebeské radosti, přinesené nám Božím Synem, nemohou být okoušeny člověkem podle těla; ten proto dává přednost starému vínu, které uspokojuje jeho tělo. Pán řekl Svým učedníkům: „*Nikoli nebudu pít z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu nový v království Božím.*“ (Marek 14,25) Nebude mít Svou radost se Svým pozemským lidem, dokud nepřijde království; ale má Svou přítomnou radost s nebeskou společností, která má svou radost s Ním tam, kde On zpívá chválu Otci uprostřed Shromáždění.

W. Reid, TLIN, 21/2/2011

A prošedše Frygií i Galatskou krajinu, když jim zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili slova v Azii.

Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch.

Ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištění jsouce, že nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium.

Skutky 16,6.7.10

Pavel a jeho doprovod jsou na misijní cestě. Přitom kážou evangelium. Avšak potom se vyskytne překážka – a cesta je uzavřena! Mohou to být osoby nebo okolnosti, které jim brání – u misio-nářů to není žádná náhoda, nýbrž Boží ruka. Je jim „*zabráněno od Ducha svatého*“. Mění svou trasu a ptají se: Kam máme jít? Snad do Bitynie? – Přemýšlejí, zkoušejí, avšak zdá se, že ohledně tohoto směru nejsou v klidu, neboť „*nedal jim Duch*“.

V první situaci chtějí, ale je jim zabráněno a nemohou. Pak ale nemohou jít směle – a tak nechtějí. Citlivě se snaží poznat Boží vůli. Pozorují, že Bůh má nějaký úmysl – ale nevědí přesně, jaký. Pak má Pavel sen a slyší slova makedonského muže: „*Pomoz nám!*“ Nato soudí, že jejich cesta má vést do Evropy.

Cítíme, jak se postupně učí a snaží se, aby poznali Boží vůli. Jdou krok za krokem – vždy tak daleko, jak stačí jejich světlo. Tak zůstávají v „Božím dohledu“ a On je může vést Svými očima. Prožívají slova: „*Dám radu, oči své na tě obrátě.*“ (Žalm 32,8)

DHIN,23/3/2016

Tak tedy, bratří moji, i vy umrtvení jste zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, toho totiž, který z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.

Římanům 7,4

V 7. kapitole Římanům popisuje apoštol zkoušky oživené duše, která se stále snaží „zachovávat zákon“ a nenalézá sílu proti hříchu, nenalézá vysvobození. Pavel vysvětluje, že věřící se má považovat za mrtvého zákonu, a proto za svobodného od každého svazku s ním. Připodobňuje naše pouto k zákonu k manželskému poutu, které je zrušeno, když jeden z partnerů zemře. Ale nebudte zmýleni, zde to je manžel, který umírá, zatím co v použití to jsme my, kdo zemřel. Krátce řečeno, smrt rozvazuje svazek; je to naše smrt, nikoli smrt zákona, která rozvazuje svazek. *„Nyní však jsme byli zproštěni zákona, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli pevně drženi, takže sloužíme v novotě ducha, a ne ve zvetšlosti litery.“* (Řím. 7,6 - ČSP)

Pavel nebyl ten „bídny člověk“, volající: *„Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?“* (Řím. 7,24), neboť to není vlastní křesťanská zkušenost! Ten, kdo může říci: *„Nečiním dobrého, které chci, ale činím to zlé, jehož nechci“* (Řím 7,19), má nový život, ale nezakusil plné vysvobození Ducha Svatého v Jeho moci.

Je to velmi dobré pro duši, když projde stavem, popsaným v 7. kapitole, kde si uvědomí, že *„nepřebývá ve mně, to jest v těle mém, dobré“* (Řím. 7,18). Avšak jestliže tam duše zůstane, není tu pro Boha žádné ovoce. Neboť aby vzniklo ovoce pro Boha, duše musí postoupit k pravdě 8. kapitoly: *„A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.“* (Řím. 8,1).

C. H. Mackintosh, TLIN, 22/2/2011

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odejít? I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty ten Svatý Boží.

Jan 6,67-69

Pán Ježíš nasytil hladovějící zástup, a nyní Ho chtějí udělat králem, aby jim dopomohl k pozemskému blahobytu. Ale k tomu On zde není: On nechce dávat pokrm, který pomíjí, nýbrž dává sám sebe jako „*chléb života*“ (verše 35 a 48). Ještě více: Lidé mají „*jíst jeho tělo a pít jeho krev*“. To znamená: On sám za ně dá Svůj život, aby „*jedením a pitím*“ – když přijmou osobně vírou tuto oběť – získali věčný život (srovnej s verši 52-56).

Pro mnohé, kteří až do té chvíle šli za Ježíšem, je to „*tvrdá řeč*“, a odvracejí se od Něho (verše 60 a 66).

Nato klade Pán dvanácti výše uvedenou otázku, a Petr jako mluvčí učedníků odpovídá protiotázkou: „*Pane, ke komu půjdeme?*“ – Cožpak tu je pro nás nějaká jiná možnost, cožpak tu je nějaký jiný člověk, který může být postaven vedle Tebe, Pane? My jsme přece vírou pochopili, že Ty jsi ten „*Svatý Boží*“, ten poslaný od Otce a potvrzený Nositel spasení, skrze jehož slovo pouze můžeme obdržet věčný život.

I dnes je ještě Ježíš Kristus pro mnohé zajímavý – jako příkladný člověk, učitel morálky, přítel chudých a opovržených atd. Ale když je o Něm vydáno svědectví jako o **Zachránci** a **Pánu**, v jehož jménu lze jedinečně nalézt spasení, pak je to pro mnohé „*tvrdá řeč*“. Avšak je nutné s Petrem věřit a poznat, že toto jsou „*slova věčného života*“, a že je třeba se Jemu zcela vydat.

DHIN,24/3/2016

Král pak seděl v domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a na ohništi před ním hořelo. Tedy stalo se, jakž jen přečtl Juda tři listy neb čtyři, že pořezal ji škriptorálem, a házel na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela všechna kniha ta ohněm tím, kterýž byl na ohništi. Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všichni služebníci jeho, kteří slyšeli všechna slova ta.

Jeremiáš 36,22-24

„Kniha“, o které je zde řeč, byla právě ta, do které Báruch, Jeremiášův sekretář, předtím napsal *„z úst Jeremiášových všechna slova Hospodinova, která mluvil jemu“* (verš 4). Byla čtena judskému lidu, shromážděnému v chrámu v den půstu. Potom, na jejich žádost, byla čtena knížatům judským, a nyní byla čtena zlému králi Joakimovi v přítomnosti všech jeho knížat. Bůh vážně volal na Judu, ať *„se navrátí jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich“* (verš 3).

Tato drzá výzva zlého krále vůči Bohu a Jeho Slovu je jen malá ukázka toho, jak bezbožní lidé jednali vůči Bohu a Jeho Slovu po všechna staletí. Farao v Egyptě vykřikoval: *„Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele?“* (2. M. 5,2) Pronásledovatelé křesťanů ve své nenávisti proti Boží pravdě pořádali veřejná pálení Biblí, a mnoho nevědomých kuřáků mělo tak malou úctu k Božímu slovu, že trhali stránku za stránkou z Nového zákona a balili si z listů cigarety.

Bůh bude mít vždy poslední slovo! Jeremiášovi a Báruchovi bylo řečeno, aby znovu napsali tu knihu, která byla spálena, a *„ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných“* (verš 32). Bůh řekl, že Joakim dojde velmi zlého konce. Boží slovo bude trvat navěky!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 24/2/2011

On mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.

Jan 16,14

Boží Duch na zemi

Pán Ježíš krátce před Svou smrtí sdělil Svým učedníkům některé věci o Duchu Svatém:

- Oznámil příchod Ducha: „A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky.“ (Jan 14,16) Tato slova se naplnila o Letnicích, když Duch Svatý přišel z nebe na zem. Od té doby bydlí ve všech vykoupených.
- Ježíš Kristus mluvil také o úkolech Ducha. Na jedné straně zde Duch Svatý zaujímá místo Pána jako Utěšitel a pomoc věřících. Na druhé straně apoštolům a jiným mužům Božím připomínal všechno, co jim Ježíš říkal, a zvěstoval jim celou křesťanskou pravdu (Jan 14,26; 16,13). Tím byli v stavu napsat pod Jeho vedením a inspirací Nový zákon.
- Nakonec Pán udal cíl, který zde Duch Svatý ve Své činnosti sleduje: Oslavuje Krista na zemi. Vše, co Pán Ježíš je, činí Duch Svatý nám věřícím skrze Boží slovo velikým. Před našima očima rozvíjí rozmanité slávy Božího Syna, který nyní je jako člověk na Boží pravici. Stejný úmysl má Duch, když v nás působí: V našem jednání má být viděno něco z Ježíše Krista, aby On byl skrze nás oslaven.

NZD,15/5/2016

Ty také přikaz synům Izraelským, ať nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly.

2. Mojžíšova 27,20

Na cestě pouští měla služba stánku trvat i během noci. Celý systém stánku představoval nebeské věci, jak to Bůh ukázal Mojžíšovi, když ten byl s Ním na hoře. Během noci Kristova zavržení je Boží lid na cestě tímto světem, pouští, která nemá nic, co by věřícímu srdci nabídla. A Bůh očekává od Svého lidu, že přispěje podstatnými zdroji, tak aby služba Jemu mohla být udržována. Tak bylo dětem Izraele nařízeno, aby přinesli čistý olivový olej.

Když to použijeme na dnešek, pak se učíme, že Bůh očekává od všech skutečných věřících, že Mu dají k dispozici to, co On jim dal. Byl nám dán Duch Svátý (Řím. 5,5), aby nám předkládal a reprodukoval v nás věci Kristovy. To, co prošlo lisem oleje, mělo být udržováno čisté, bez jakéhokoli znečištění, a tento olej pak mohl být užit pro světlo (slovo „světlo“ se vyskytuje v hebrejském textu 2. Mojžíšovy knihy sedmkrát). Výraz „aby ... rozsvěcovány byly“ je stejné sloveso, jaké je užito pro zápalnou oběť, „aby vystupovala“ (viz též poznámku v elb. překladu k tomuto verši – p. p.). Připomíná nám to Pána Ježíše, který vystoupil do nebe na základě Svého díla na kříži, kde byl zápalnou obětí, libou vůní, která vystupovala k Bohu.

Hoření lampy a svícen se svými sedmi lampami, byly především pro Boží zalíbení. Toto světlo bylo také potřebné pro kněze, kteří sloužili během noci (3. M. 24,24). Poslední „píseň stupňů“ či žalm výstupu začíná slovy. „*Ej nuž dobrořečte Hospodinu všichni služebníci Hospodinovi, kteří stávají v domě Hospodinově každé noci.*“ (Žalm 134,1) Tato služba je to, co Bůh přikázal, aby trvalo, také pro nás dnes.

A. E. Bouter, TLIN, 29/1/2011

Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě oškliví národové, služebníku panujících: Králové, vidouce tě, povstanou, a knížata klaněti se budou pro Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě vyvolil.

Izaiáš 49,7

Tento verš popisuje Pána Ježíše, jak byl posuzován od lidí. Během Jeho života na zemi, a zvláště v hodinách na kříži, byl Pán Ježíš od lidí opovrhován. Vůdcové lidu se Mu posmívali, kolemjdoucí se rouhali, ti, kteří byli s Ním ukřižováni, Ho haněli, římsí vojáci rozdělili Jeho šaty a drželi nad Ním stráž. Ze všech stran zakoušel pohanění.

Místo aby byl přijat jako ten zaslíbený Mesiáš, ošklivili si Ho. Jeho vlastní národ volal: „*Ukřižuj, ukřižuj ho!*“ Lidé soudili, že se rouhal Bohu, a shledali Ho provinilého a hodného smrti.

A Bůh? Ten mlčel. Tehdy. Avšak Svého věrného Služebníka vzkřísil z mrtvých a posadil Ho po Své pravici. A to byl teprve začátek: Bůh vyvýší Svého Syna i na zemi. Kristus se brzy zjeví na zemi, bude soudit Své nepřátele a nastoupí Svou vládu pokoje. Kvůli Jeho dobrovolnému ponížení Jej Bůh „*povýšil nade vše, a dal jemu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem k slávě Boha Otce.*“ (Filipským 2,9-11)

DHIN,25/3/2016

I stalo se, když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe. A sestoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkouc: Ty jsi ten Syn můj milý, v tobě mi se zalíbilo.

Lukáš 3,21-22

JEŽÍŠOVA MODLITBA ODDANOSTI

Protože nám nejsou sdělena slova, posuzujeme charakter Jeho modlitby ze skutečností, které nám jsou sděleny. Může se to zdát zvláštní, že On chtěl být pokřtěn Janovým křtem pokání (neboť On neměl nic, z čeho by činil pokání); ale čistá milost Ho přivedla k tomu, aby zaujal toto nízké místo ve spojení s těmi, kteří zhřešili, s pokání činícím ostatkem Izraele. Ale tímto skutkem se sám zaručil za to, že převezme odpovědnost za jejich hříchy a ponese je na kříži Golgoty – což bude ten nejhroznější možný křest smrtí (srv. s Lukášem 12,50). Jeho křest tedy mluví o Jeho naprostém oddání se do Boží vůle nejenom v Jeho životě služby, ale až k smrti. Můžeme si tedy být jisti, že Jeho modlitba byla zcela v souladu s tímto požehnaným činem. Otec odpovídá v zalíbení a schválení: nemohla tu být žádná možnost Jeho selhání v tomto oddaném konání milosti.

Pokud jde o nás, ačkoli si snad jsme smutně vědomi slabosti a selhání vzhledem k jakékoli odpovědnosti, která nám byla svěřena, přece modlitba poddávající se oddanosti našemu Mistru je velmi nutná, dříve než Mu skutečně můžeme sloužit. Saul z Tarsu to vyjádřil krátce, když se prvně setkal s Pánem Ježíšem: „*Pane, co mám činiti?*“ (Skutky 22,10) V takové upřímné modlitbě se duše smí zříci své vlastní tvrdohlavé vůle a vzít na sebe jho Pána Ježíše. Kéž se každý věřící modlí takovou modlitbou: prostě, upřímně, rozhodně, s pevným úmyslem srdce!

L. M. Grant, TLIN, 20/2/2011

1. únor

Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumbim, aby bylo na srdci Aronově, když vcházeš bude před Hospodina; a nositi bude Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Hospodinem vždycky.

2. Mojžíšova 28,30

Toto je čtvrté naučení v 2. Mojžíšově knize, o kterém Pán řekl, že má být stále prováděno. Náprsník soudu byl součástí kněžského efodu. Skrze urim („světla“) a thumbim („dokonalosti“) – pravděpodobně to byly drahé kameny, které byly uchovávány v kapse náprsníku – Pán dával poznat Své myšlenky. Jak, to přesně nevíme, ale byla to věc nejvyššího kněze, který užíval tyto kameny, aby dostal odpověď od Boha.

Negativní příklad toho vidíme v historii krále Saula, který nedostal odpověď, i když kněz použil efod (1. Sam. 14). Slovo urim začíná prvním písmenem hebrejské abecedy, zatímco slovo thumbim začíná jejím posledním písmenem. To může ukazovat na to, že ať byla situace jakákoli, Bůh byl mocen dát odpověď skrze kněze, kterého zřídil.

Urim a thumbim byly spojeny se „*soudem*“ (vyhlášením toho, co je správné) *synů Izraelských*. Ti byli v náprsníku na srdci nejvyššího kněze, neboť tento soud nemůže být odloučen od srdce. To nám připomíná, že „*Bůh je světlo*“ a podporuje to, co je správné, a také že „*Bůh je láska*“, neboť náprsník soudu byl nesen na srdci. Toto bylo „*před Hospodinem*“, v přítomnosti Boha, který měl zvláštní vztah k lidu, který vykoupil. Nový zákon učí, že náš Pán Ježíš je nyní v Boží bezprostřední přítomnosti, odkud nás podepírá, přimlouvá se za nás a stará se o Boží práva ve vztahu k Jeho lidu.

A. E. Bouter, TLIN, 26/2/2011

Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil.

Lukáš 24,29

Ti dva učedníci na cestě do Emaus našli v přítomnosti „cizince“ útěchu ve svém zármutku. Když jim vykládal texty ze Starého zákona, s údivem naslouchali Jeho slovům (verše 27 a 32). Jak byli Jeho slovy v nitru rozežráti! To bezpochyby přispělo k tomu, že by Mu byli rádi dali nocleh.

Pak ale, když jim lámal chléb, poznali, kdo On je. Jejich oči byly otevřeny (verš 31) a všechna úzkost a zklamání musely zmizet. Ale v tomto okamžiku se pro ně stal neviditelným, ačkoli Ho přece prosili: „*Zůstaň s námi.*“

Avšak to pro ty dva učedníky už nebylo nějaké nové zklamání. Setkání s jejich vzkříšeným Pánem jim dalo netušenou energii. Pospíšili si, aby se vrátili zpátky do Jeruzaléma, aby druhým učedníkům vyprávěli tu dobrou novinu. Bezprostředně potom spolu s jedenácti znovu potkali Pána. Při tomto setkání otevřel porozumění shromážděných učedníků, takže rozuměli Písmům. Slíbil jim, že na ně sešle Ducha Svatého. A nakonec odešel do nebe, a přitom jim žehnal (verše 45,49-51).

Sesláním Ducha u nich přesto zůstal. Odešel do nebe, aby je – a také nás – mohl skrze Ducha ještě silněji k sobě připoutat.

I nám jsou darovány otevřené oči a porozumění, otevřená Písma, otevřené nebe, žehnající ruce a útěcha Ducha Svatého. Tímto způsobem s námi Pán zůstává. To je také pro nás dnes Jeho odpověď na prosbu: „*Zůstaň s námi.*“

DHIN,28/3/2016

Oběti a daru neoblíbil, ale uši jsi mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi. Tehdy řekl jsem: Aj, jdu, jakož v knihách psáno jest o mně. Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; nebo zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých /srdce mého/.

Žalm 40,7-9

Mesiánské žalmy – 40. ŽALM

40. žalm je nazýván „Žalmem vtělení“. Ústřední téma tohoto žalmu je Kristus, stávající se člověkem a přicházející na svět, aby činil Boží vůli. V tomto žalmu mluví Mesiáš sám. Oznamuje, že Bůh nemá zalíbení v obětech lévítského systému. Boží úmysl a náš hřích vyžadovaly něco většího než oběti zvířat.

Mesiáš říká: „*Uši jsi mi otevřel.*“ Řecký překlad Starého zákona tento verš překládá: „*Tělo jsi mi připravil.*“ A tak je citován v Epištole Židům 10,5. Pisatel Epištoly Židům vysvětluje, že „*jsme posvěceni skrze obětování těla Ježíše Krista jednou*“ (Židům 10,10). On se stal člověkem, aby se Sám mohl dát v oběť (Židům 9,14). Ještě dříve, než začal čas, Kristus řekl: „*Jdu, (jako v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.*“ (verš 7). Výraz „*v knihách psáno jest o mně*“ znamená, že v Boží věčné radě Kristus přijde na svět. Někteří také rozumějí, že to znamená, že Písma Starého zákona od 1. Mojžíšovy knihy až k Malachiášovi mluvila o Kristu. Kristus je střed Božích rad, ať ve věčnosti nebo v napsaných proroctvích Bible.

Bylo Kristovou libostí činit Boží vůli, neboť říká: „*Zákon tvůj jest uvnitř mého srdce.*“ (verš 8 – přel.) Tak jako truhla smlouvy v sobě obsahovala desky zákona, tak vnitřní pohnutkou Pánova srdce byla Otcova vůle. Vskutku bylo Jeho pokrmem (Jan 4,34) a Jeho zalíbením líbit se Otcí. Mohl říci: „*Což jest jemu libého, to já činím vždycky,*“ (Jan 8,29) i když to znamenalo „*smrt kříže*“.

B. Reynolds, TLIN, 27/2/2011

4. únor

O trpělivosti Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.

Jakuba 5,11

Když se zde v souvislosti s Jobovým vytrváním mluví o „*dokonání Páně*“, pak tím není míněn konec života Pána Ježíše na zemi, nýbrž výsledek Božích cest s trpícím Jobem.

Jak obdivuhodný byl konec, který Pán Jobovi dal! Těžce nemocného Joba uzdravil; dal mu dvojnásobek statků, které předtím vlastnil, a potom je ztratil; daroval mu ještě jednou stejný počet dětí, jako měl předtím (Job 42,10-15).

Avšak před tímto předivným obratem, už v průběhu té těžké zkoušky, kterou Job procházel, byl Pán pln vnitřního soucitu ke Svému trpícímu služebníkově. To Job zjevně netušil. Myslel si, že Bůh na něho „*zaostřil oči své*“ jako na nějakého nepřítele (Job 16,9). Jak velmi se Job v tomto bodu mýlil, neboť ve skutečnosti byl ten milosrdný Bůh **pro** něho.

Milá sestro, milý bratře, možná že Pán také do tvého života přivedl nějakou zkoušku. Pak smíš vědět, že na tobě spočívá Jeho oko plné milosrdenství a že On „*je vnitřně pohnut*“. Boží Syn, který proléval slzy u hrobu Lazarova, zná tvé okolnosti, tvé trápení, tvé bolesti, a je „*velmi milosrdný a lítostivý*“.

Možná, že tvou situaci na zemi nezmění stejným způsobem jako u Joba, ale jedno zcela jistě udělá. On sám setře z tvých očí každou slzu (Zjevení 21,4).

DHIN,31/3/2016

5. únor

Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostivi byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.

1. Timoteovi 6,10

Není odsuzováno bohatství nebo peníze, ale vůle, chtění být bohatý, a milování peněz. „*Kteří pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení a v osídlo.*“ (9. verš) I člověk, který nemá nic, může toužit po tom, aby byl bohatý, a je-li tomu tak, nalézá se na nebezpečné půdě. A je možné, že ten, kdo má bohatství, je zachován od toho, aby k němu přikládal své srdce, a je bohatý v dobrých skutcích, užívaje své bohatství pro Pána k ulehčení potřeb druhých (srovnej s verši 17-18).

Ale láska k penězům je samozřejmě prostě známkou toho, že někdo touží po věcech, které se mohou za peníze koupit. Když je tomu tak, je to velkým milosrdenstvím pro mnohého člověka, že nedostane peníze, které chce, neboť ty jsou jen schopné vést ho dále do hříchu. To právě jsou věci, které pohřížují lidi do zkázy a zatracení. Věřící určitě nebude mít takový konec, ale je přesto vážně varován před tím, aby se poskvřoval věcmi, které působí, že bezbožní hynou. Mějme se sami stále na pozoru před sobectvím svých vlastních srdcí.

Všimni si poznámky v překladech Bible od J. N. Darbyho: „Neznamená to, že tu není žádný jiný kořen, ale láska k penězům je charakterizována, že je takovým kořenem.“ To znamená, že láska k penězům je kořen, který nese všechny druhy zla, ne že je jen jediným kořenem. Žádostivost povede k tomu, že zbloudíme od víry, a někteří už byli takto přemoženi a sami se naplnili mnohými bolestmi. Sobectví vždy zmaří své vlastní cíle. Jaký protiklad k našemu velebeníhodnému Pánu, jenž dal Sebe samého za nás!

L. M. Grant, TLIN, 28/2/2011

A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval i bratra svého.

1. Jana 4,21

Dnes ráno mne při čtení Bible vyburcovává jedna událost z pozemského života Pána Ježíše. Opravdově se k Němu modlím: „Pane, Ty jsi tak veliký a dobrý, že Ti chci být zcela k dispozici.“

Potom jdu za svou prací. V jedenáct hodin zvoní telefon. Je to Matouš, věřící přítel. Je postižený a žije sám, ale často mi telefonuje. Když něco není v pořádku, rychle se ho zmocňuje panika. Pak musím co nejrychleji přijít k němu, někdy pro nic za nic...

Dnes vypovídá službu jeho pračka. Pro něho to je katastrofa! Pokouším se ho uklidnit. Vždyť jsou horší věci. Ale nepomáhá to. Matouš myslí jen na jedno: Jeho pračka už nefunguje. Zase nemám žádnou jinou volbu, než mu slíbit, že hned přijedu.

Mrzutě přemítám: „Jaký stres! Půl hodiny autem! A vůbec to nestojí za tu námahu! Tu jsem si myslel: Kéž bych po namáhavém týdnu měl klidnou sobotu...! – A proč vlastně pořád já?“

Náhle mi přichází na paměť má ranní modlitba. A tu najednou pozoruji: Pán skrze Matouše staví na zkoušku skutečnost mé oddanosti. On sám přece řekl, že to, co učiníme pro Jeho lid, bylo učiněno pro Něho (Matouš 25,40).

Pán Ježíš vyslyšel mou modlitbu. Ví, že jsem to myslel upřímně. Ale nyní mám to, co jsem dnes ráno prohlásil, také dokázat. – Teď jedu k Matoušovi ze zcela nové pohnutky.

DHIN,2/4/2016

To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest... Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu... Nepanuj tedy hřích v smrtelném těle vašem. Římanům 6,6.11-12

Když jsme byli spaseni, učíme se věcem, které jsme nikdy předtím nevěděli. Začínáme se dovídat více o Bohu, o Jeho Synu a o sobě samých. Lekce o nás samých může být velmi zarmucující a působit skleslost. Učíme se, že nejenže jsme se dopouštěli hříchů proti Bohu, ale že také máme v sobě zlou přirozenost, která produkuje tyto hříchy a která se nedá napravit ani zlepšit. Naše nové touhy líbit se Pánu v nás působí boj, protože tato stará přirozenost stále miluje hřích. Ale pak činíme nádherný objev, že táž oběť, která odejmula naše hříchy, také jednala s naší starou zlou přirozeností takovým způsobem, že nám dala vítězství a vysvobození od jejího vedení. Naše hříchy byly odpuštěny, ale také stará přirozenost, která je produkovala, byla Bohem souzena – přibita na kříž Krista. Z Římanům 6,6-12 se učíme:

1. dokonání – náš starý člověk byl ukřižován s Kristem;
2. uznání – za to mějte, že jste zemřeli; věřte tomu, že se to stalo; a
3. použití – nenechávejte hřích vládnout ve svém těle. Předtím byl vaším pánem, ale už není pánem! Když tato pravda je uchopena, uvádí do plného vysvobození.

S osvobozeným srdcem a svědomím můžeme nyní hledět od sebe pryč a dívat se na smrt Krista novým způsobem. Jeho smrt je způsob, jímž jsem přiveden do společenství s Bohem. To je obdivuhodný krok vpřed, neboť nyní Otec chce, abych se s Ním radoval z věcí, z nichž se raduje On. To je radost, která je neznámá světu a nedostupná pro ty, kdo nejsou spaseni. Prostřednictvím oběti Krista jsme byli přivedeni k Bohu, takže smíme začít už zde okoušet něco z těch božských, věčných radostí.

8. únor

Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu. Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá. Žalm 92,5.6

Naše doba je poznamenána rychlým a úplně zaplněným životem. Kdy jsme si naposledy vědomě všimli působení a divů našeho Boha, kdy jsme žasli a radovali se:

- z veverka, která zahrabává oříšek?
- z východu slunce, které se postupně vsouvá do dne?
- ze západu slunce, které na nebi hraje všemi barvami?
- z bezstarostně radostného ranního koncertu ptáků?
- z květu růže, který se rozvíjí; z třešně, která roste a uzrává?
- z manželství, které přibývá na hloubce, intenzitě a důvěrnosti?
- z divů těhotenství a narození?
- z malého dítěte, jak si hraje a mluví a jak se směje?
- z přijímání nemoci; z trpělivosti při jejím snášení?
- z povzbuzujícího, důvěrného rozhovoru?
- z Božího dítěte, které se těší z Boha, důvěřuje Mu a jde po cestě s Ním?
- ze záchrany hříšníka od smrti k životu; z divu nového narození?
- z Božích zaslíbení a slibů; z blízkosti a společenství s Ním?
- z Boha, který všechno tak obdivuhodně stvořil, sestavil, zkonstruoval a udržoval?
- z Toho, jenž nás miluje a dal sebe samého za nás?
- z Toho, jenž se stal naším Otcem?

„Zpívati budu Hospodinu, dokud jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokud mne stává.“ (Žalm 104,33)

DHIN,4/9/2015

Bratři moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.

Efezským 6,10

Duchovní boj (1)

Boží slovo mluví o duchovním boji a o nepřátelích, dokud jsme na zemi. Ale mluví také o vítězení nad třemi nepřáteli:

1. Starou, hříšnou přirozeností, tělem, které je v nás, s jeho škodlivými sklony. Božské zbraně proti tomu jsou: „*Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte.*“ (Gal. 5,16)
2. Láskou ke světu s jeho žádostí těla, žádostí očí a pýchou života (1. J. 2,16). Vítězství nad milováním světa je skrze lásku Otce, když vidíme „*jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové /děti/ Boží slouží*“ (1. J. 3,1).
3. Satanem, naším protivníkem, který někdy přichází jako řvoucí lev, hledající, koho by mohl sežrat, někdy jako had, který nás chce svést, jako to učinil u našich prvních rodičů, anebo i jako anděl světlosti, jak to udělal u některých zakladatelů kultů a falešných náboženství.

První rada, která nám je dána, je být silní v Pánu a v moci Jeho síly. To znamená, že nemáme záviset na ničem v sobě; ani na své inteligenci, ani na svých biblických znalostech, ani nemáme mít důvěru v tělo. Představme si dítě, které si chce jít hrát ven, ale bojí se starších dětí, které mu ubližují. A tak požádá otce, aby šel s ním. Už se nebojí, neboť je nyní silné, ne ve své vlastní síle, ale v otcově. Když Eliáš řekl: „*Živ jest Hospodin Bůh Izraelský, před jehož obličejem stojím*“, nebál se krále Achaba. Ale když byl ustrašen kvůli pohrůžkám Jezábel, pak Božím lékem pro něho bylo jít a stát před Pánem (1. Královská 17,1; 19,11). Být v Jeho přítomnosti je tajemství naší duchovní síly. Pro boj jsou tři zásadní požadavky: 1) silní, zdraví vojáci, 2) dobré zbraně, 3) být se svým velitelem.

A. M. Behnam, TLIN, 4/3/2011

Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho.... Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.

Izaiáš 40,3.5

Ježíš je Hospodin (Jahve)

Prorok Izaiáš je nazýván „evangelistou Starého zákona“. Ve své knize zpívá jakoby píseň vykoupení a ukazuje na Mesiáše, který národům přinese světlo a spasení.

Ve 40. kapitole mluví Izaiáš prorocky o Mesiášově předchůdci, o Janu Křtitelovi. Je jasné, že je míněn Jan, protože toto proroctví je ve všech čtyřech Evangeliích vtaženo na něho! Jan sám cituje to proroctví a prohlašuje, že on je jen „*hlas volajícího na poušti*“ (Jan 1,23) – že on tedy není sám Mesiáš, nýbrž jen pro Něho připravuje cestu.

Kromě toho obsahuje proroctví pravdu víry, která je veliká, a přesto ji lze snadno přehlédnout: Izaiáš výslovně prohlašuje, že tento hlas nepřipravuje cestu pro nikoho menšího než pro Hospodina samého! Hlas měl volat: „*Připravte na poušti cestu Hospodinovu!*“ Mesiáš bude Hospodin/Jahve/-Bůh, a při Jeho příchodu bude zjevena sláva Hospodina /Jahve/.

V Novém zákoně pak poznáváme, že to je Ježíš z Nazaréta, jenž byl Janem Křtitelem ohlašován jako Kristus, a je o Něk vydáváno svědectví. Jak nevyzpytatelné je toto tajemství milosti! Ten, jenž přišel na svět, aby byl „*Muž bolesti a který zkusil nemoci*“ (Izaiáš 53,3), je Hospodin (Jahve). Jemu patří všechno naše velebení a naše poslušnost.

DHIN,3/4/2016

Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a který jídal chléb můj, pozdvihl paty proti mně.

Žalm 41,10

Mesiánské žalmy – 41. ŽALM

Tento žalm začíná zaslíbením Pána tomu, kdo má na mysli chudého. „*Chudý*“ je zvláštní výraz, užívaný v Žalmech k popisu budoucího zbožného židovského ostatku v průběhu doby soužení. Duch Kristův se s nimi v tomto žalmu plně ztotožňuje, zvláště v bolestné zradě, kterou zakusí v ten den. Pán Ježíš bude moci s nimi soucítit, protože i On zakusil zradu od jednoho ze Svých vlastních učedníků!

V 9. verši nás Duch prorocství vede kupředu k noci, ve které byl Pán Ježíš zrazen. Byl v horním pokoji se Svými učedníky, a právě umyl jejich nohy (Jan 13,4-5). Scéna umývání nohou symbolicky ukazuje přímělnou službu Pána při očišťování nás od poskvrn na naší cestě zde. Umyl také nohy Jidášovi Iškariotskému. Krátce poté cituje Žalm 41,10: „*Ten, kdož jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.*“ Právě ta pata, která před chvílí byla v Jeho milostivých rukou, je nyní ve zradě pozvednuta proti Němu! Jidáš obrátil svou patu směrem ke dveřím a užil právě ty umyté nohy k vykonání své zrady na Kristu (Jan 13,18.30). Židovský ostatek zakusí v budoucím dni zradu Antikrista, ale v hodině svého zármutku bude mít soucit Pána Ježíše, tak jako my jej máme v našich zkouškách. Budiž poznamenáno, že Pán Ježíš necitoval tento verš v jeho celé plnosti, ale vynechal slova: „*Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval.*“ Pán nedůvěřoval Jidášovi, „*neboť věděl o zrádci svém*“, dříve než se to ukázalo. Druhým učedníkům ukázal, že jeden z nich je stále nečistý (Jan 13,10-11). Jaká milost a vševědoucnost našeho Pána!

B. Reynolds, TLIN, 5/3/2011

12. únor

Tedy ukázal se jemu anděl Páně... A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj. I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáš, neboť jest uslyšána modlitba tvá.

Lukáš 1,11-13

Doba proroků končila před staletími. Bůh se už dlouho Svému lidu neohlásil neobyčejným způsobem. Proto znamenala andělova návštěva pro Zachariáše velké překvapení: Dostal strach.

Co pociťujeme my při myšlence, že se k nám blíží nebe, ano Bůh sám? Radujeme se z toho, anebo nás to znepokojuje? Vždyť pro lidi s hříšnou, Bohu nepřátelskou přirozeností se strach nejeví nijak neoprávněný.

Ale jaké požehnání, že Bůh takové obavy uklidňuje. Anděl říká: „*Neboj se!*“ Když jsme Boha osobně poznali a víme, co to znamená uleknout se jako hříšníci, pak zakusíme i my Boží útěchu: „*Neboj se!*“

Zachariášova víra byla postavena na zkoušku, když mu anděl ohlásil narození syna. Jeho nedostatek důvěry se ukázal v otázce: „*Po čem to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.*“ Avšak anděl prohlásil: „*Já jsem Gabriel, který stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych... věci veselé tobě zvěstoval.*“ (Lukáš 1,18.19)

I od nás se očekává **víra**, když čteme Bibli. Někdy nám přitom chybí důvěrný vztah k Bohu. Pak chceme slovům a větám rozumět tak, jako kdyby záleželo jen na věděni. Avšak měli bychom vždy mít na mysli i použití na nás samé, přivlastnění si Slova ve víře. A jen když se při čtení přiblížíme Bohu, naučíme se tomu, čemu nás chce učit.

Podle J. G. Bellea, DHIN, 5/4/2016

A všechno množství lidu bylo vně, modlíce se v hodinu zápalu.

Lukáš 1,10

Modlitba je v Lukášově evangeliu význačným předmětem. Zde, na začátku knihy, se mají naplnit Boží svrchované rady v požehnaném příchodu pokorného Syna člověka. Je oznámen Jan Křtitel jako Jeho předchůdce. V odpověď na modlitby množství lidu je Zachariášovi řečeno, že jeho žena porodí syna, jehož jméno má být Jan, který předejde před Mesiášem v duchu a moci Eliášově. Jak má Bůh zalíbení v tom, aby slyšel a odpovídal na modlitby Svého lidu!

A Lukáš krásně vykresluje dokonalosti Pána Ježíše v Jeho závislém lidství – Jeho víru, Jeho poddanost, Jeho ochotné ponížení se, aby činil Otcovu vůli.

Jeho vlastní modlitby závislosti a poddanosti mají v této knize význačné místo. Jestliže si věřící přeje vědět, jak se modlit, pak ať zváží těch čtrnáct modliteb Pána v Lukášově evangeliu. Jsou to krásné příklady pro každé Boží dítě.

Totéž by nemohlo být řečeno o modlitbách Pána v Janově evangeliu, neboť modlitby tam mají vyšší charakter a zvláště modlitba v Janu 17 vyjadřuje Jeho vlastní podstatnou jednotu a rovnost s Otcem. Nikdo jiný by se nemohl modlit tímto způsobem. Tato modlitba nás vede k tomu, abychom sklonili své duše v obdivném velebení u Jeho nohou, zatím co modlitby v Lukášovi v nás mají vyvolat vroucí touhu následovat Jeho příklad.

Když Pán dá, budeme v dalších týdnech po řadě uvažovat o modlitbách Pána Ježíše v Evangelii Lukáše.

L. M. Grant, TLIN, 6/3/2011

14. únor

Neboj se, nebo jsem já s tebou; nestrachuj se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravicí spravedlnosti své.
Izaiáš 41,10

V letech 1830 až 1832 pracoval Samuel Gobat jako misionář v Habeši, jednom z dřívějších států východní Afriky. S oddaností tam zvěstoval evangelium, ale dlouho nemohl rozeznat žádné ovoce své práce. Vše se zdálo být proti němu, těžkostí přibývalo a on byl velmi skleslý. V jeho srdci se usídlila zlá myšlenka: Bůh mne opustil!

V průběhu jedné cesty, která ho unavila více než jindy, vstoupil jednoho dne do jakési jeskyně. Zde si chtěl trochu odpočinout a Pánu vypovědět celé své trápení.

Když Pánu pověděl, jak mu je u srdce, rozeznaly jeho oči, které si mezitím zvykly na přitímní, náhle hyenu, která ležela jen několik kroků od něho se svými mláďaty. Dosud se nepohnula, ale měla na něho pevně upřené zraky. Misionář se zděšením uprchl z jeskyně. Hyena by ho bývala mohla ve chvílce roztrhat.

Gobat ze srdce děkoval Bohu za to, že ho ochránil, ano že dal odpověď na jeho modlitbu. Neboť nyní to prožil: Bůh mne nikdy neopustí!

David ve svém stáří na základě svých zkušeností řekl: „*Mlád jsem byl, a zstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného.*“ (Žalm 37,25) On sám se sice vícekrát od Boha vzdálil, i se cítil Bohem **opuštěn**, ale Bůh se ho nikdy nevzdal a nikdy ho neopustil.

Jen Jeden musel ve Své bolesti pravdivě zvolat: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Matouš 27,46) – S velebením smíme dát odpověď na tuto otázku: Protože Ty, Pane Ježíši, jsi trpěl za mé viny a nesl jsi trest za mé hříchy.
DHIN,6/4/2016

Ze všech pak živočichů, kteří u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, co má ploutve a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete, všecko pak, co nemá ploutve a šupiny v moři i v řekách... ohavností bude vám... abyste masa jejich nejedli.

3. Mojžíšova 11,9-11

Ploutve a šupiny (1)

Sotva musíme říkat, že různé podrobnosti této kapitoly se do slovně vztahovaly na děti Izraele. Bůh předepsal, co mají jíst, a přikázal, že některé věci nemají jíst, ale mají je mít za ohavnost. Křesťanům je na druhé straně řečeno, že „*všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, co se s díky činěním přijímá*“ (1. Tim. 4,4-5). Avšak z této kapitoly ve 3. Mojžíšově knize máme získat vzácná naučení.

Pokud jde o ryby, byly tu dvě věci, které když se vyskytovaly společně, vyznačovaly to, co bylo čisté – když ryby měly ploutve a také šupiny. Vše ostatní bylo nečisté. Ploutve ukazují, že stvoření má sílu plavat dolů či stoupat nahoru nebo plout proti proudu. Ryba, která nemá ploutve, má radost, když se drží v bahně, jejím živlem je to, co je nečisté, a řídí se jen proudem okolností. Taková není cesta víry. Ta nalézá vedení v Božím slovu. A i když to je proti vlivu nejdražších přátel, víra jde stále kupředu.

Mnoho vyznavačů křesťanství je doma ve světě, jeho obchodech, v politice, radostech nebo náboženství a nezastává se Kristova jména a cti, ani nevystupuje proti proudu pochybovačství a nevěry, který hrozí, že odnese vše, co je před ním. Duch Svatý, který bydlí v Božích dětech, nám dává sílu, abychom vzdorovali ďáblu a abychom odmítli společenství s nevěřícími. Tak, jako ryba s „ploutvemi“, můžeme plout proti proudu okolností.

H. H. Snell, TLIN, 7/3/2011

Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo, na vrch hory, která jest proti Jerichu, a ukázal jemu Hospodin všecku zemi Galád až do Dan, i všecku Neftalim, a zemi Efraim a Manasse, a všecku zemi Juda.

5. Mojžíšova 34,1.2

Mojžíš vedl izraelský lid pouští. Ale nesměl s ním jít přes Jordán do země Kanán, protože u Meribah jednal svévolně (srovnej s 4. M. 20,12). Avšak Boží všemohoucnost a milost mohou i ze selhání člověka vyvést něco dobrého. Tak také zde:

Mojžíš sice nesmí **vstoupit** do země, ale smí ji **vidět** tak, jako žádný jiný. Bůh mu dává zvláštní pohled, který jde mnohem dále než úchvatný přirozený pohled z hory Nébo. Mojžíš vidí jednotlivá pokolení, jako by již vešla do země. Už obdržela dědictví losem a úplně je zaujala.

Kdo mohl to vše někdy obdivovat vcelku jako Mojžíš? – Mojžíš spolu neprožil nic z chyb a slabostí při dobývání země, nic ze svévole a z žárlivých bojů mezi bratřími v době soudců. Toho všeho zůstal díky Boží milosti ušetřen. Smí z hory Nébo spatřovat zem tak, jak má Izraeli náležet dle Božího plánu. Tak leží před ním: úrodná, krásná a pokojná.

Tento poslední Mojžíšův výhled ukazuje, že Boží milost nakonec slaví vítězství. Podobný výhled je dopřán apoštolu Janovi ve Zjevení. Popsal úpadek a odpadnutí křesťanstva a Boží soud nad ním. Avšak potom je i on „*v duchu nesen na horu velikou a vysokou*“ a slyší slova: „*Pojď, ukáži nevěstu, manželku Beránkovu.*“ (Zjevení 21,9.10) – Boží plány se naplní. Jak je to dobré a plné útěchy.

DHIN,7/4/2016

Což tedy nemá ploutve a šupiny ve vodách, to v ohavnosti míti budete.

3. Mojžíšova 11,12

Ploutve a šupiny (2)

Šupiny, které rybu úplně obklopují, znázorňují brnění, které mají praví Boží služebníci. Víme, jak Ježíš byl nezranitelný jakýmkoli ohnivým šípem Satana. Ryba, která nemá šupiny, je vystavena každému vlivu okolí. Kristus mohl vpravdě říci: *„Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic ve mně.“* (Jan 14,30) Účinně vzdoroval každému pokušení slovy *„Psáno jest“*, a každé Boží dítě má v Kristu, své spravedlnosti, sílu k uhašování všech těch ohnivých střel toho zlého a k uniknutí jeho léčkám. Protože naše síla je v Jiném, a není v nás, je nám přikázáno, abychom *„se posilnili v Pánu a v moci síly Jeho“*, a tak abychom *„se oblékli v celou Boží zbroj“* (Ef. 6,10.11).

Duch Svatý bere věci Kristovy a ukazuje nám je, a tak nás uschopňuje vstupovat na místo a do vztahu, které nám v Kristu dal. Ve výsledku jsme jako ryba se šupinami, na kterou mají okolní vlivy malý účinek. Je se co divit, že svědectví Písma, týkající se ryb, které nemají ploutve a šupiny, zní: *„A tak ohavností vám budou.“*? Jak jasná a rozhodná se jeví ta naučení, když vidíme jejich duchovní význam!

V těchto řádcích předobrazného významu vidíme, jaké místo má Boží slovo. Prikazuje nám, abychom byli zaujati Tím, jenž nám zanechal příklad, abychom následovali Jeho šlépěje. Tento pohled na nečisté ryby jakoby se nás ptal: *„Přebývá ve vás slovo Kristovo bohatě? Přemýšlíte o něm dnem i nocí? Chcete chodit tak, jako chodil On? Jste si vědomi moci, ne své vlastní, umožňující vám jít kupředu v poslušnosti Boží vůle přes všechny protivící se vlivy?“* Kéž si vezmeme tyto věci k srdci a chceme slyšet, co říká Duch!

H. H. Snell, TLIN, 8/3/2011

Rozchvátání statků svých s radostí jste strpěli, vědouce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.

Židům 10,34

Přijmout uloupení statků **s radostí** – je to možné? Souvislost to ukazuje. Pisatel Dopisu připomíná Židům dřívější šťastné dny. Tehdy, když jejich láska k Pánu byla ještě čerstvá a nezkalená, museli kvůli Pánu snášet zvlášť těžká utrpení a pronásledování. Pán jim k tomu dával sílu a zároveň jim daroval dokonce i radost: To nejkrásnější a nejlepší jim nikdo nemohl vzít – nebeské dědictví.

Jak vděční můžeme být, že dnes nemusíme snášet taková utrpení! Ta byla tou mírou zvláštní zkušeností Židů. Možná že se sami sebe ptáme, zda bychom byli dnes v stavu vzít pro Pána na sebe utrpení a pronásledování podobného druhu, a přitom se ještě mohli radovat v Pánu. Pak jistě budeme muset se zahanbením doznat, že my k tomu nejsme připraveni.

Ale nyní to Pán od nás také vůbec nevyžaduje. Síla, která je potřebná, abychom tímto způsobem pro Něho mohli trpět, nám bude dána teprve tehdy, až bude zapotřebí. Nemáme se bát zkoušek, které tu ještě nejsou. Neboť všechny zkoušky přicházejí od Pána a On je odměřuje podle víry, kterou v těch Svých působí. A s nimi posílá nejen sílu k jejich snášení, nýbrž i radost.

Zda mají Boží děti žít v klidných nebo vzrušených dnech, to si nemohou vybírat. Pán ale vždy očekává, že se ve svém životě víry budou opírat o Něho a o Jeho Slovo. Všechno ostatní jim On dá tehdy a tam, kde to budou potřebovat.

DHIN,8/4/2016

... Ježíše Krista, kterého neviděvše, milujete, kterého nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou., docházejíce konce víry své, spasení duší.

1. Petra 1,7-9

Velká otázka je: **Jak** známe Pána Ježíše? Předně Ho musíme poznat jako Toho, jenž před 2000 roky za nás zemřel, takže pro nás už není žádného odsouzení. Ale jestliže nepokročíme dále, máme o Něm jen velmi malé poznání. Jak jinými se věci stanou pro srdce, když si uvědomíme, že On je živá Osoba, která je nyní na Boží pravici v nebi.

Otázka je, zda máme zájem o Krista a o vše, co je možné v Něm nalézt. Jestliže Ho milujeme, ukáže se to v tom, že chceme znát vše, co o Něm může být poznáno. V Žalmu 111,2 je řečeno, že Boží skutky jsou „*patrné všechněm, kteří v nich libost mají*“. Jestliže milujeme Pána, budeme se vážně snažit poznat vše, co se Ho týká, a být přítomni, kdekoli se s Ním můžeme setkat. Klamu sám sebe, jestliže si myslím, že miluji Pána a svou Bibli a shromažďování kolem Pána, zatím co zanedbávám shromáždění, kde je předkládáno Jeho Slovo.

Jak jasným se z těchto veršů muselo stát pro věřící Izraelity, jimž je tato Epištola adresována, že křesťanský podíl je mnohem vzácnější než podíl Izraele. Žádný Izraelita – ani ti, kteří chodili s Pánem před Jeho ukřižováním a kteří tím vlastnili více než všichni před nimi – nemohl znát lásku Pána ani Jeho samého způsobem, jakým Ho známe my. My jsme viděli Jeho život a smrt na zemi a víme, že to vše bylo z lásky k nám! Izraelité neznali oslaveného Pána v nebi. Neměli v sobě Ducha Svatého jako božskou Osobu, která nás přivedla do živého vztahu s Kristem v nebi, umožňujíc nám těšit se už nyní z těch vzácných věcí týkajících se Jeho Osoby.

H. L. Heijkoop, TLIN, 9/3/2011

A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod' nás, prosím, z ruky jeho, ať by poznala všechna království země, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem.

2. Královská 19,19

Bezbožný král Achas přivedl Judské království do závislosti na Assyrii. Jeho bohabojný syn Ezechiáš ale od začátku své vlády zakoušel Boží pomoc a v důvěře v Boha odvrhl jho Assyřských (kap. 16,7; 19,5- 8).

Když však Senacherib, král Assyrie, vpadne do Judy s velkým vojskem, Ezechiášova odvaha víry klesá. Ochotně platí žádaný poplatek, pro který bere dokonce zlato a stříbro z chrámu. Tím naprosto neovlivněn, nepřítel postupuje částí svého vojska přece dále proti Jeruzalému (kap. 18,13-18).

Co má Ezechiáš nyní dělat? Nepřátelská vojska stojí před zdmi Jeruzaléma. Tu si Ezechiáš uvědomuje: **Jen Bůh mi může pomoci.** Proto posílá posly k proroku Izaiášovi s prosbou, aby se modlil za lid. A Bůh povzbuzuje Ezechiáše skrze proroka a mluví mu o své záchraně (kap. 19,1-7).

Avšak Assyřský se ještě nevzdává. Posílá Ezechiášovi výhružný rouhavý dopis. Ezechiášova víra mezitím vzrostla poté, co jeho sebedůvěra přinesla velké zklamání. Ezechiášův vztah k Bohu se upevnil. Jde do chrámu a v modlitbě se utíká ke svému Bohu. Tuto důvěru Bůh neponechává bez odpovědi. Zázrak sráží nepřítele na kolena: Assyřský se s konečnou platností stahuje zpět.

Ezechiášovy zážitky nás učí, že každé jednání v sebedůvěře vede jen ke ztrátě. Naproti tomu v přímluvné modlitbě věřících a v osobní důvěře v našeho mocného Boha spočívá velký zisk.

DHIN,13/4/2016

I vzali Jeremiáše, který byl v síni strážce, a uvrhli jej do jámy... V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, takže Jeremiáš tonul v tom blátě... Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel... a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených, které spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazech. A řekl Ebedmelech Mouřenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak Jeremiáš. Tak vytáhli Jeremiáše po provazech, a dobyli jej z té jámy.

Jeremiáš 38,6,11-13

Během krátké přestávky v obléhání Jeruzaléma se Jeremiáš pokusil opustit město a jít do svého domovského města v pokolení Benjamin. Byl obžalován z dezerce a uvězněn. Král Sedechiáš, slabý, kolísavý a pod velkým tlakem od svých knížat, se poddal, a oni spustili proroka do blátivé jámy.

Ebedmelech, etiopský eunuch, sloužící v královském paláci, upozorňuje krále na Jeremiášovu nesnáz. Dostal svolení, aby vytáhl Jeremiáše z bláta v jámě. Bůh vede naši pozornost k rozmyšlenému, soucitnému způsobu, jakým provedl svůj úkol. Starostlivě spustil měkké, roztrhané hadry k Jeremiášovi, řekl mu, aby si je dal do podpaží. Tak zabránil vážnému poranění proroka, když byl vytahován silnými provazy ze sevření přísavajícího se bláta. Bůh později zachoval Ebedmelechův život, když Jeruzalém padl.

Bůh si vždy všímá nejen toho, co děláme, ale také, jak to děláme. Apoštol Pavel byl mezi Tesalonickými jemný jako chuva, těšíci své vlastní dítě. Prosí Korintské skrze tichost a dobrotivost Kristovu (2. Kor. 10,1). Chtěl by raději k nim, ke svým milovaným dětem, přijít v lásce a v duchu tichosti, než s holí (1. Kor. 4,14.21). Kolik příkladů Kristova postoje a cest vidíme v Božím Slovu!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 10/3/2011

I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Sauli, Sauli, proč mi se protivíš /proč mne pronásleduješ/ ? A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane?

Skutky 22,7.8

Rozhodující otázky (1)

Saul je na cestě do Damašku. Náhle ho ozáří velké světlo a on slyší slova: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?*“ Tu se zeptá: „*Kdo jsi, Pane?*“

Saul ihned pochopí: Ten, který zde se mnou mluví, má autoritu. Ten je jiný než všichni, s nimiž ses předtím setkal! A tak se ptá: „*Kdo jsi, Pane?*“ (verše 6 a 7). – Podobně volají učedníci, když Pán Ježíš utišil bouři: „*I kdo jest tento?*“ (Marek 4,41) – Ano kdo On je?

On je Syn Otcovy lásky. Je viditelný obraz „neviditelného Boha“. Je „*Prvorozený všeho stvoření*“ – tím převyšuje všechno stvořené. Je „*Prvorozený z mrtvých*“ – tím převyšuje všechny, kteří vstanou. Má „*ve všem prvotnost*“! K tomu je „*všechno skrze něho stvořeno*“ a On je „*Hlava těla Církve*“ (Koloským 1,13-20).

Přemožen slávou světla, které ho obklopuje, Saul začíná něco tušit o velikosti této Osoby. To ho vede k tomu, aby se ptal, a to ho pak doprovází a naplňuje po celý jeho život. **Být zaměstnán Kristem, Jemu naslouchat, Jeho vidět, Jeho hledat, o Něm přemýšlet – to změni také nás!** A pak On zanechá i v našem životě otisk! „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujícíce, v tíž obraz proměnění býváme od slávy v slávu.*“ (2. Korintským 3,18)

DHIN,14/4/2016

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista. Římanům 5,1

Když byla duše přivedena k tomu, aby cítila skutečnost svého stavu před Bohem, hloubku své zkaženosti, viny a bídy, svého naprostého a beznadějného úpadku, nemůže mít pokoj, dokud Duch Svatý srdci nezjeví plného a pro vše dostačujícího Krista.

To je velmi prostá, ale velmi důležitá pravda. A smíme se vši jistotou říci, že čím více se jí čtenář sám pro sebe naučí, tím lépe. Pravým tajemstvím pokoje je učinit úplný konec s provinilým, zkaženým, bezmocným, bezcenným Já, a nalézt pro vše dostačujícího Krista jako Boží opatření pro svou nejhlubší potřebu. To je skutečný odpočinek – odpočinek, který nemůže být nikdy porušen. Může přijít zármutek, tlak, spor, zkoušky duše, těžkosti skrze různá pokušení, vrchy a doly, všechny druhy zkoušek a potíží, ale my jsme přesvědčeni, že když je duše skutečně přivedena Bohem Duchem k tomu, aby viděla konec sebe a spočinula plně v Kristu, najde pokoj, který nemůže být nikdy porušen. Nestálý stav tak mnohých z Božího drahého lidu je výsledkem toho, že nepřijali do svého srdce plného Krista jako Boží vlastní opatření pro ně. Není pochyb o tom, že tento smutný a bolestivý výsledek může být způsoben různými přispívajícími příčinami, jako je zákonická mysl, chorobné svědomí, srdce, zaměstnávající se sebou samým, špatné učení, tajná touha po tomto přítomném světě, trochu zdráhání v srdci, pokud jde o Boží nároky. Ale ať je tou příčinou cokoli, věříme, že se téměř v každém případě ukáže, že chybění pevného pokoje, tak obvyklé mezi lidem Páně, je výsledkem toho, že věřící nevidí nebo nevěří tomu, čím Bůh učinil Svého Krista, aby jim byl a aby byl pro ně, a to provždy.

C. H. Mackintosh, TLIN, 11/3/2011

I řekl ke mně: Já jsem Ježíš Nazaretský, kterému ty se protivíš /kterého pronásleduješ/... I řekl jsem: Pane, co mám činit?

Skutky 22,8.10

Rozhodující otázky (2)

Saul na svou otázku: „*Kdo jsi, Pane?*“ obdržel odpověď: „*Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.*“ Tu Saul chápe a poznává, že to nemůže zůstat bez odpovědi v jeho životě. A tak klade druhou otázku: „*Pane, co mám činit?*“

Konkrétně pro nás dnes: Co máme činit? Tři návrhy:

„*Jednejte.*“ (Lukáš 19,13 – přel.): Každý služebník tehdy dostal svěřenou jednu hřivnu s úkolem, aby s touto hřivnou jednal, dokud Pán opět nepřijde. Dnes je každému věřícímu „*dána milost podle míry obdarování Kristova*“ (Efezským 4,7). Každý jednotlivý z nás něco obdržel. – Co s tím děláme?

„*To činite na mou památku!*“ (1. Korintským 11,24): Náš Pán nám zanechal pamětné jídlo s chlebem a vínem. Je pro nás poslušnost, úkol a odpověď, abychom to činili tak, jak nám to řekl.

„*To, co máte, držte!*“ (Zjevení 2,25) Může to být málo nebo mnoho, co máme. Naším úkolem je nepustit to, nevzdat se, nýbrž pevně držet! Každý má v ruce Bibli, Boží slovo, ale každý také obdržel dojem o Božích myšlenkách, každému se něco stalo důležitým nebo cenným. Pro to vše platí: „*Drž pevně obraz zdравých slov... ve víře a v lásce, která jest v Kristu Ježíši.*“ (2. Tim. 1,13 – přel.)

Všechny tři výzvy jsou opatřeny dodatkem: „... *dokud nepřijdu.*“ Dokud On nepřijde, můžeme, máme a smíme být ještě pro svého Pána činní.

Když se po celý svůj život ptáme: „Co máme činit, Pane?“, vede to k celoživotní službě pro Něho!

DHIN,15/4/2016

Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jest berla nejpříjemnější. Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protože pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad účastníky tvé. Žalm 45,7.8

Mesiánské žalmy – 45. ŽALM

Žalmistovo srdce „vynášelo“ to, co složil ohledně Krále. Svým jazykem jako „perem hbitého písaře“ popisuje Krále jako „krásnějšího nad všechny syny lidské,“ a dodává: „rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě požehnal Bůh až na věky“. Když byl Mesiáš na zemi, lidé se „divili libým slovům, pocházejícím z úst jeho“ (Luk. 4,22). I Jeho nepřátelé byli nuceni říci: „Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.“ (Jan 7,46) Byl skutečně krásnější než synové lidští. Žalmista psal také o Králově statečnosti ve válce, neboť On připne meč a Jeho nepřátelé před Ním padnou (srovnej se Zjevením 19,15).

Ale před námi je nyní jiná pozoruhodná věc, a my se učíme, že tento Král je také Bůh (verše 7 a 8)! V Epištole Židům používá Duch Svátý tyto verše na Krista. Aby odlišil Syna Božího od andělů, prohlašuje: „Stolice tvá, ó Bože, na věky věků, berla pravosti jest berla království tvého.“ (Žid. 1,8) Mesiáš je větší než andělé – On je božská Osoba!

Kristus „miloval spravedlnost a nenáviděl nepravost“, a kvůli těmto Jeho mravním rysům jako Člověka Mu bylo dáno místo nad Jeho společníky (Žalm 45,8). Tento pomazaný a vyvýšený Člověk má „účastníky /společníky/“, kteří s Ním „z jednoho jsou všichni“, a kteří jsou také nazváni Jeho bratry (Žid. 2,11). Obdivuhodná milost, že Jeho svatí jsou přivedeni do takového spojení s Ním samým! A přece nesmíme nikdy zapomenout, že On je také pro velikost Své Osoby nad Svými účastníky.

Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm.

1. Jana 2,15

Pojem **svět** zahrnuje vše, co nás chce odvádět od Boha. Mnoho křesťanů si myslí, že jsou v souladu s napomenutími apoštola Jana už tehdy, když se nedopouštějí žádných hrubých hříchů nebo když nepřestupují určité zákazy. Ale je možné se toho všeho vyvarovat, a přece být světský. Věřící mohou do té míry propadnout získávání peněz, touze po vážnosti nebo po sportovním uplatnění, že tyto cíle vše ovládnou. Když si zamilujeme pomíjivé hodnoty tohoto života, patříme k tomuto světu. Pak neděláme žádné pokroky v duchovním růstu.

Jednou v noci, tak jsem to slyšel vyprávět, šli dva muži pod vlivem alkoholu k nábřeží, kde byl jejich člun. Aby přepluli záliv a dostali se domů, nasedli a začali veslovat. Když se nějakou chvíli namáhali, ptali se, proč ještě nejsou na druhé straně. V ranním šeru náhle uviděli, že zapomněli rozvázat provaz, jímž byl člun uvázán.

Podobně se daří mnoha věřícím. Nedostávají se duchovně dále, protože tolik lnou k materiálním věcem, že žijí zcela pro tuto zem.

Tu by se každý měl zeptat: Miluji něco v tomto světě, takže mi to brání být cele tím, co Bůh ode mne chce? Možná že to jsou jen neškodné zábavy, ale znamená ti to více než tvá bohatství v Kristu. Pak musíš přezkoušet své priority. Mysli na to: Ten, kdo se snaží o světské cíle, je duchovně uvázán a přešlapuje na místě.

DHIN, 18/4/2016

Povstav Kain proti Abelovi, bratru svému, zabil jej.

1. Mojžíšova 4,8

Stará se o to Bůh?

Podívej se na Abela: Byl zabit v žárlivé nenávisti svým bratrem a stal se první lidskou bytostí, která zemřela! Byl tedy jeho život bez významu? Absolutně ne – kázal déle než kterýkoli kazatel, který kdy žil! Skrze svou „*lepší oběť... umřev, ještě mluví*“ (Židům 11,4)! Jeho rty jsou výřečnější ve smrti, než by mohly být v životě. Zeptej se Abela: „Stará se o to Bůh?“ a rozum by mohl jen vážně a důrazně odpovědět, že to tak nevypadá!

Podívej se na Mojžíše: Viděl svůj milovaný Izrael, jak úpí pod otroctvím a zneužíváním, ale když se snažil pomoci, udělal jejich těžkost ještě horší. A svou vlastní také! Musel uprchnout do pouště, kde nemohl dělat nic hrdinnějšího než pást po 40 let ovce svého tchána. Jistě se mohl ptát: „Stará se o to Bůh?“, neboť to tak jistě nevypadalo. Ale když viděl Hospodinovu mocnou ruku u díla v jejich zázračném vysvobození u Rudého moře, dostal svou odpověď.

Podívej se na Davida: Byl pomazán za krále, ale pak trpěl a byl honěn Saulem. Toto soužení bylo tvrdou zkušeností, která zkusila jeho vytrvalost a trpělivost, ale z ní vznikly žalmy, které potěšovaly svaté Boží téměř 3000 let. Staral se Bůh? Během těch nejtěžších dob mohl David říci: „*Bůh jest spomocník můj..., z soužení všelikého vytrhl mne Bůh.*“ (Žalm 54,6.9)

Písmo oplývá ilustracemi toho, jak se Bůh stará, přestože se to navenek jeví opačně. Pevně se držíme myšlenky: „*Když jest Bůh pro nás, i kdo proti nám?*“ (Řím. 8,31)! Cítíme se opuštěni, izolováni? Pak je čas přilnout k Pánu samému!

A. J. Pollock, TLIN, 15/3/2011

Neboj se, ale mluv a nemlč. Nebo já s tebou jsem, a žádný ne-sáhne na tebe, aby zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě.

Skutky 18,9.10

Bůh vedl apoštola Pavla do Macedonie, a potom dále do Řecka (kap. 16,9; 17,1.10.15). Zdá se, že v Aténách apoštolova práce způsobila jen málo ovoce. Intelektuální Atéňané považovali Pavla za mluvku a posmívali se, když slyšeli o vzkříšení – jiní ale uvěřili (kap. 17,18.32).

Když Pavel začíná v Korintu se zvěstováním evangelia, Pán ho povzbuzuje na začátku citovanými slovy. Jak dojemné a vzácné pro starostlivého apoštola! Nemusí se bát a nemá mlčet – „*nebo já s tebou jsem*“. A potom přichází jako odůvodnění překvapující a neobvyklé povzbuzení: „... *nebo mnoho mám lidu v tomto městě*“!

Korint bylo kvetoucí přístavní město, známé svou zkažeností. Když někdo tehdy v řeckém světě žil prostopášně, byl přislovecně nazván „Korintťanem“. – Pán ale Pavlovi říká: „*Mnoho mám lidu v tomto městě!*“

Jak slavné, že Bůh nás vyvolil „*před ustanovením světa*“ (Efezským 1,4)! Znal nás už, dříve než jsme byli zachráněni. To ovšem neznamena, že by nyní nemuselo být zvěstováno evangelium. Neboť to je odpovědností člověka, aby věřil poselství. Pán potom také Pavlovi dává úkol: „*Mluv a nemlč.*“ Evangelium musí být zvěstováno. Vyčerpaní a prázdní hříchem, byli mnozí Korintští otevření pro evangelium (1. Korintským 6,9-11). Pyšní Atéňané Ježíše odmítli, ale v Korintu měl Pán „*mnoho lidu*“.

DHIN,20/4/2016

Odpověděl pak Nábal služebníkům Davidovým a řekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotě nyní služebníků, kteří se odtrhují jeden každý od pána svého.

2. Samuelova 25,10

Když byl David ještě na útěku před Saulem, poslal jednou několik svých služebníků k zámožnému Nábalovi. David očekával materiální uznání za to, že ochraňovali Nábalova stáda před škodami. Avšak lakomý Nábal to opovržlivě odmítl.

V Davidovi zde poznáváme obraz Pána Ježíše a v Nábalově reakci něco z odmítnutí, které náš Pán zakusil, když přišel na zem: „*Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.*“ (Jan 1,11)

Pán přišel, aby lidem přinesl pokoj a aby je osvobodil od jejich hříchů. Avšak jaká byla reakce? Nenávist a odmítnutí! V Žalmech čteme: „*Zlým za dobré mi se odplacují.*“ – „*A zlým za dobré mi se odplacující, činí mi protivenství, protože dobrého následují.*“ – „*Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.*“ (Žalm 35,12; 38,21; 109,5)

Nábal viděl v Davidovi obyčejného služebníka, který utekl svému Pánovi: „*Kdo jest David? A kdo syn Izai?*“ – Není dnes mnoho lidí, kteří o Pánu Ježíši mluví podobně? Vidí v Něm možná ještě nějakého dobrodince, mravně dobrého člověka, ale právě **nic více**. Neuznávají, že On je jedinečná Osoba: Boží Syn, ano, Bůh sám. On je jedinou cestou ke spasení; jen On je v stavu dát trvalé štěstí a pravou radost.

Kým je pro mne Pán Ježíš? Kým je pro tebe? – Jak je náš Pán ctěn, když my jako nevěsta v Písni písní z plného srdce svědčíme o tom, čím pro nás je a co jsme v Něm našli! (Matouš 16,15; Píseň 5,9-16).

DHIN,28/4/2016

1. březen

Tedy rozhlašovala se více řeč o něm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od něho v svých nemocech. On pak odcházel na pouště, a modlil se.

Lukáš 5,15-16

Ježíšova modlitba střídmeho rozeznání

Jak skutečné bylo od začátku Boží požehnání na Jeho službě! Nyní dotykem uzdravil člověka plného malomocenství. Ačkoli tomu člověku řekl, aby o tom nikomu nemluvil, přece se zpráva rozšířila a zástupy lidí byly přitahovány, aby slyšely a aby byly uzdravovány. Ale velebený Pán slávy nebyl uchvácen nadšením zástupu, jako tomu je u mnoha populárních kazatelů dnes. Někteří to považují za nádhernou příležitost; ale On se vzdálil a modlil se. On nepřišel, aby si sám činil reklamu, ale aby činil Boží vůli. Jestliže velký zástup směřoval k tomu, aby odvracel od skutečnosti a pravdy Jeho poselství milosti, On se vzdálil.

Neukazuje to, že Jeho modlitba je modlitbou zvažování všech věcí střídme v Boží přítomnosti? Někteří si možná mysleli, že bere svět útokem a že uvádí velkou novou éru požehnání a ulehčení od mnoha nemocí lidstva. Tak tomu nebylo! On přišel ne proto, aby změnil stav světa, ale aby zachránil ze světa duše.

Jestliže tomu tak je u Mistra, co potom služebník? Kdyby měl ve své službě takový úspěch, že by přitahoval zástupy lidí, nevyužije té výhody k tomu, aby přitahoval více pozornosti na sebe a chlubil se popularitou, která mu je dávana? Jak svůdnou léčkou se to stane! Kéž se Boží služebník umí vzdálit od všeho veřejného uznání, a ve střídme, rozeznávající modlitbě hledá Boží přítomnost. Jestliže Pánova první modlitba byla modlitbou poddávající se oddanosti, tato obsahuje cvičení k udržení pokorného místa.

L. M. Grant, TLIN, 16/3/2011

2. březen

Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jest rozkošné a břímě mé lehké.

Matouš 11,28

Jedna věc je patřit Kristu, jenž jediný nám **dá odpočinek**. **Jiná** věc je, vzít na sebe jho a **najít odpočinutí**. Pak může být všechno proti nám: Bereme každou situaci z Jeho ruky s vědomím, že ne my se můžeme zachránit, nýbrž musí to udělat On. Jdeme po každé cestě s přáním chválit za ni Otce (porovnej s 25. veršem). – Avšak jak často se to děje? Nemáme my často své vlastní cesty a plány, které jen neradi přivádíme pod Jeho jho?

Co nám v našem životě působí nejvíce těžkostí? Je to překřížená vlastní vůle: „To já nechci!“ – „To nemám rád!“ – „To musím, ale raději bych chtěl něco jiného!“

Petr a Pavel našli toto odpočinutí. Nepokoušeli se vyhýbat utrpení jha: Přijímali své jho; šli, kam On je vedl. Pro Petra to na konci jeho života znamenalo dokonce mučednickou korunu. – Teprve když řekneme „ano“ a následujeme Krista a od Něho se učíme, stává se to lehkým.

Kde se více učíme mírnosti a pokoře než pod Jeho jhem? On Svůj cíl s námi nemění! Ale trpělivě a přívětivě nás nese! Vzpomínáme si na dobu, kdy se v našem životě mnohé zhroutilo? Tu měl náš Pán v nebi s námi neproměnně Svě myšlenky lásky! Můžeme se cítit nekonečně slabí, avšak slyšme Jeho hlas: „*Vezměte jho mé na se a uče se ode mne!*“

DHIN,29/4/2016

3. březen

Tedy vzal hejtman nad žoldnéři Jeremiáše, a řekl jemu:... Aj, všechna tato země jest před tebou; kam se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi. Pakli (poněvadž se nenavracuje,) obrať se k Godoliášovi... kterého ustanovil král Babylonský nad městy Judskými, a zůstaň s ním uprostřed lidu, aneb kam se koli dobře líbí jíti, jdi... Tak přišel Jeremiáš k Godoliášovi... a bydlil s ním uprostřed lidu pozůstalého v zemi.

Jeremiáš 40,2.4-6

Tak, jak Jeremiáš předpověděl skrze slovo Pána, Jeruzalém padl. Většina jeho lidu byla odvedena do zajetí. Město bylo spáleno a jeho zdi byly zbořeny. Sedechiášovi synové byli zabiti před Sedechiášovými zraky a jeho vlastní oči byly oslepeny. Co se stane s Jeremiášem, který byl také zajat?

Král Nabuchodonozor dal výslovné příkazy veliteli osobní strážce, aby bděl nad Jeremiášem a nijak mu neublížoval. Měla mu být dána volba, kde chce žít, zda v Babyloně nebo mezi těmi nejchudšími z lidu, kteří byli ponecháni, aby obdělávali zemi. Godoliáš byl určen, aby se o ně staral. Ale dříve než Jeremiáš mohl vyjádřit svou volbu, velitel mu řekl, aby zůstal s Godoliášem uprostřed lidu. Jeremiáš to učinil bez reptání. Byl volný, a přece poddaný autoritě.

My křesťané žijeme ve zlém světě, určeném ke zkáze. Svět nám říká, že zde máme práva. Díky Bohu, On se o nás stará a ve Své dobrotivosti nám stále udílí mnoho výsad. V různých oblastech života jsme povoláni, abychom činili volbu. A přece jsou tyto volby často jen volbami podle jména. Brzy nám je řečeno, co se od nás očekává, že budeme dělat. Poddáváme se klidně, spokojeni, že můžeme být mezi lidem Páně, mezi chudými země, anebo trváme na „svých právech“? Co dělal náš Pán, když byl zde na zemi?

E. P. Vedder Jr., TLIN, 17/3/2011

Bůh láska jest.

1. Jana 4,8

Ve 4. kapitole 1. Janova Dopisu nalézáme tři velké znaky Boží lásky. Krátce je shrneme:

1. Bůh **k nám** zjevil Svou lásku v tom, že poslal na svět Svého jednorozeného Syna, abychom skrze Něho našli život (verš 9). Pán Ježíš se stal naším životem a On je smířením za naše hříchy. V tomto jednání s námi ukázal Bůh Svou lásku k hříšníkům.
2. Ve 12. verši čteme, že Boží láska **v nás** je dokonána. Bohu se líbilo udělat lidská srdce místem přebývání Své lásky. Bývalí hříšníci byli znovuzrozeni a obdrželi Ježíšův život a Ducha Svatého. Tím jsou schopni tu působivou Boží lásku, která byla zjevena také v Pánu Ježíši, nechávat viditelnou.
3. Nakonec je nám v 17. verši sděleno, že láska byla dokonána **s námi**, abychom mohli hledět ke „*dni soudu*“ ne s bázní, nýbrž se „*smělostí /bezpečným doufáním/*“. Sice se „*všichni my ukázati musíme před soudnou stolicí Kristovou*“, abychom tam byli „*zjeveni*“ a „*přijali /obdrželi/*“ podle jednání na zemi (2. Korintským 5,10). To však nikterak neznamená, že Boží děti tam budou „souzeny“. Mají zaslíbení, že „*na soud neprijdou*“ (Jan 5,24). Věřící křesťan tedy nemá žádný důvod k bázní. Ne, on má „*smělost /bezpečné doufání/*“; a tato smělost se opírá o Boží lásku a o plně platné Ježíšovo výkupné dílo.

Tak nalézáme v této kapitole Boží lásku k hříšníkům, bydlení lásky v srdci věřícího a její dokonání s námi vzhledem ke dni soudu.

Za tuto lásku buď Bůh věčně chválen!

5. březen

Dále pak, bratři moji... oblect se v celou Boží zbroj, abyste mohli státí proti útokům ďábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.
Efezským 6,10-12

Duchovní boj (2)

Epištola Efezským nám mluví o našich duchovních požehnáních a o tom, že jsme posazeni v nebeských místech s Kristem. Ale apoštol, veden Duchem Svatým, nechtěl skončit dříve, než nám poví něco velmi důležitého: Dokud jsme na zemi, je tu duchovní boj. Proto říká „*dále pak*“ či „*nakonec*“, to znamená, že zbývá něco velmi vážného, a na to potřebujete dbát. Máme velmi zlé nepřátele, kteří jsou dobře organizováni. Proto potřebujeme **celou Boží zbroj**. Je to celá zbroj, kompletní, dokonalá, které nic nechybí. Je daleko převyšující ďáblovu léčku. Bohu buď sláva, On zná vše o našich nepřítelích a připravil pro nás správnou zbroj. Ale abychom byli vítězni, musíme **z ní na sebe obléknout vše**. Nemůžeme si vybrat jednu část a zanedbat druhou. Bůh zná naše potřeby a připravil pro nás **Svoji zbroj**, zbraně, které nevytvořil člověk. Člověk může vytvářet zbraně proti člověku, ale před duchovními nepříteli je úplně bezmocný. Člověk zkusil mnoho věcí včetně vysokého vzdělání, psychologie, pravidel a zákonů, vězení a polepšoven, lekcí o morálce a etice, ale ty všechny naprosto selhávají, protože člověk je otrok hříchu.

Věřící by nikdy neměl záviset na těchto lidmi vytvořených lécích, ale vždy by měl oblékat celou Boží zbroj, takže bude schopen obstát proti ďáblovým léčkám. Nosí ji od chvíle, kdy se probudí, až do chvíle, kdy jde spát, neboť neví, kdy nepřítel udeří. Také by měl vědět, jak ji úspěšně používat. Proto je na věřícím, aby pečlivě studoval svoji zbroj.

A. M. Behnam, TLIN, 18/3/2011

6. březen

I řekl: Abba, Otče, všechno jest možné tobě. Přenes kalich tento ode mne, ale však ne, co já chci, ale co ty.

Marek 14,36

V Getsemane stála před duší našeho Pána utrpení kříže. Před Ním leželo něco, čeho se musel hrozit. Vždyť On byl ten Svatý, který miloval čistotu a nenáviděl zlo a pro něhož bylo obecenství s Bohem tím nejvyšším statkem. On **nemohl** chtít být učiněn hříchem a být od Boha opuštěn; **nemohl** chtít vytrpět smrt, odplatu za hříchy!

Jaké hluboké trápení připravila Pánu Ježíši už myšlenka na tato utrpení, jejich pociťování předem: „*Počal se lekati a velmi teskliv býti.*“ (verš 33) V této těžkosti se třikrát obrátil na Otce.

Ve slovech Jeho modlitby poznáváme nejprve Jeho **dokonalou důvěru** jako závislého člověka k Bohu Otci: Když Pán Svou úzkost tak otevřeně předložil před Boha, dal najevo, že Bohu v Jeho **lásce** plně důvěřuje. – „*Všecko jest možné tobě.*“ Tato slova ukazují, že důvěřoval Bohu také vzhledem k Jeho **všemohoucnosti**. – „*Modlil se, aby, bylo-li by možné, odešla od něho hodina ta.*“ (verš 35) Důvěřoval Bohu v Jeho **moudrosti**. Bůh by Ho uvedl do těchto nekonečně hlubokých utrpení jen tehdy, když by tu nebyla žádná jiná cesta, na které by mohla být Jeho rada vykonána. S dokonalou důvěrou Pána Ježíše je spojena Jeho dokonalá poslušnost: Byl připraven činit Boží vůli, i když to, co na Něho přicházelo, **si nemohl přát!** – „*Z toho však, co strpěl, naučil se poslušnosti.*“ (Židům 5,8)

Obdivujeme bezmeznou důvěru a bezpodmínečnou poslušnost našeho Pána Ježíše, který se na této cestě utrpení stal naším Zachráncem.

DHIN,1/5/2016

Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně /zajetí/, vzal /přijal/ jsi dary pro lidi.

Žalm 68,19

Mesiánské žalmy – ŽALM 68

V první polovině tohoto žalmu Bůh vede Izrael pouští (verše 1-18). Ve druhé polovině máme vysvobození Izraele a tisíciletou vládu Krista (verše 20-36). Boží jméno „Adonai“ („nejvyšší Pán“) se v tomto žalmu vyskytuje sedmkrát. Význam toho je, že „Adonai“ v žalmech se často vztahuje na Krista (např. Žalm 110,1). Užití Adonai v 68. žalmu je prorocké o Kristově panování jako Člověka. Vystupuje na výsost v triumfu a vede nepřitele, pod jehož mocí bylo lidstvo, jako zajatce.

Verš 19, proroctví v našem dnešním textu, je sám střed žalmu. Vyhláší Kristovo nanebevstoupení jako Člověka k Božímu trůnu. Apoštol Pavel používá tento verš na nanebevstoupení Krista zvláště ve vztahu k darům pro křesťanskou službu (Ef. 4,8). Jako na výsost vystoupivší Hlava dostává dary „v člověku“ a uděluje tyto dary tělu Krista (Ef. 4,8-12). V Pavlově První epistoře Korintským čteme, že Duch Svatý rozděloval různé dary lidem. Ale v Efezským jsou to ti lidé sami, kteří jsou jako dary dáni Církvi Kristem: evangelisté, pastýři a učitelé. Dary zázračné povahy mohou pominout. Ale dary od na nebe vystoupivšího Krista v Efezským 4 zůstanou na zemi tak dlouho jako Církve, neboť Hlava se věrně stará o sycení těla, dokud to je zde.

Apoštol Pavel vynechává druhou část 19. verše, která mluví o „vzpurných“, protože se vztahuje na Izrael v budoucnosti, kterému bude od Boha také požehnáno. Církve je sycena Kristem nyní tak, jako Izrael bude posilován Adonaiem v budoucím dnu, neboť „*On dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný*“ (verš 36).

B. Reynolds, TLIN, 20/3/2011

Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.

Římanům 8,15

A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče.

Galatským 4,6

Kromě modlitby Pána Ježíše v Getsemane nalézáme v Božím slově důvěrné oslovení „*Abba, Otče*“ jen na těchto dvou místech.

Zde volání „*Abba, Otče*,“ vyjadřuje, že jsme přišli do stejného vnitřního vztahu k Bohu, který k Němu má náš Pán jako Člověk. On nám zjevil Otce. Jeho smrt na kříži položila základ pro náš vztah k Otci. A po Svém vzkříšení uvedl učedníky do tohoto vztahu slovy: „*Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17)

Avšak také Duch Svatý je zde činný: Způsobuje nové narození, narození „*z vody a z Ducha*“ (Jan 3,5). Dává nám svědectví a vědomí, že jsme Boží děti. Probouzí v nás lásku dětí. A udržuje v nás vědomí o tomto vztahu. V Epištole Římanům je to On, „*ve kterém voláme: Abba, Otče!*“ V Epištole Galatským začíná On sám v našich srdcích toto volání.

„*Abba, Otče!*“ – Do jaké blízkosti jsme k Bohu přivedeni! – Když Pán Ježíš sám tato slova vyslovil, spočívala v nich neomezená důvěra v Otce, v Jeho lásku, moc a moudrost, stejně jako i Jeho dokonalá poslušnost. Dbejme proto na to, aby naše důvěra a naše poslušnost zůstávaly nedotčeny! Pak budeme pociťovat hluboké štěstí tohoto důvěrného vztahu k Otci a budeme moci ze srdce volat: „*Abba, Otče!*“

9. březen

I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteří nevidí, viděli, a ti, kteří vidí, aby slepí byli.... Byste slepí byli, hříchu byste neměli, ale nyní pravíte. Vidíme, proto hřích váš zůstává.

Jan 9,39.41

„Nikdo není dokonalý. Jen dělej v životě to, co můžeš nejlepšího, a to stačí.“ Mnozí z nás už někdy dostali tuto radu. Má nás potěšit, když jsme zklamaní. Ale za těmito slovy je určitá faleš. Jestliže nikdo není dokonalý, má skutečně význam dělat to nejlepší, co umíme? Jinými slovy: Jestliže nikdo není dokonalý, jak dobrý znamená být „dostatečně dobrý“?

Bible se nikdy nesnaží vyhýbat těžkým otázkám. Její pisatelé, kteří psali v rozmezí asi 16 století světových dějin, rozvinuli pozoruhodně soudržnou odpověď na problém „dostatečně dobrý“. Tito pisatelé předkládají dokonalého Boha, který vyžaduje spravedlnost. To nám pomůže porozumět, proč se snažíme dosáhnout dokonalosti. Vědomí o tomto standardu bylo vloženo do našich srdcí a svědomí Bohem samým. Je pravda, že nikdo v tomto světě není dokonalý, ale to duchovně **není** dostatečně dobré. Zdaleka to nedosahuje toho, co Bůh požaduje.

Avšak ta samá Písma nám říkají, že Bůh velmi dobře ví, jak jsme nedokonalí. Nepůsobí na Něho dojem ti, kteří tvrdí, že dosáhli nějaké úrovně dobroty nebo nábožnosti. Má zalíbení v těch, kteří přiznávají svou nízkost a nesnaží se přikrývat své nepravosti. „*Srdcem zkroušeným a potřeným, Bože, nepohrdneš.*“ (Žalm 51,19) Ježíš chodil v tomto světě a nevolal spravedlivé, ale hříšníky, kteří potřebovali pokání. Pak trpěl za hříchy smrtí na kříži, ten Spravedlivý zemřel jako dokonalá oběť za nespravedlivé, a potom opět vstal. Bůh přijal a stále přijímá ty, kteří k Němu přicházejí skrze nesrovnatelné zásluhy takového Spasitele.

S. J. Campbell, TLIN, 21/3/2011

Bůh jest, který ospravedlňuje. Kdo jest, ježto by odsoudil?

Římanům 8,33.34

Ospravedlnění

V Římanům 5,1 je nám ukázána cesta, po které hříšní lidé dospěli k ospravedlnění před Bohem: *„Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.“*

Věřící se už neopírá o to, co sám dokázal, neboť *„ze skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk“* (Římanům 3,20).

Víra poznává: *„Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky: Spravedlnost totiž Boží, **skrze víru Ježíše Krista**, ke všem a na všechny věřící“* (Římanům 3,21. 22).

A jaký je prostředek k tomuto ospravedlnění? *„Spravedliví pak učinění bývají zdarma, milostí jeho, **skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši.**“* (Římanům 3,24)

A kdo je to, kdo nás ospravedlňuje? *„Bůh jest, který ospravedlňuje.“* (Římanům 8,33)

Jaký div milosti! Ten Bůh, jehož nepřátele jsme byli a proti kterému jsme hřešili, tento Bůh nyní na základě vykoupení vyhláší spravedlivým každého, kdo *„je z víry Ježíšovy“* (Římanům 3,26). Jaký důvod tu pak ještě může být pro to, abychom se báli? *„Kdo bude žalovati na vyvolené Boží?“ – „Kdo jest, ježto by odsoudil?“*

Před takovými velkými skutečnostmi spasení musejí umlknout všechny otázky a ustoupit všechny pochybnosti.

DHIN,3/5/2016

11. březen

Potom přistoupili všechna knížata vojsk...: modli se za nás... ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom šli, a co činiti měli... Buď dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho... uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho.

Jeremiáš 42,1.3-6

Godoliáš, místodržící, kterého Nabuchodonozor ustanovil nad judskými městy, byl zrádně zavražděn spolu s Židy a kaldejskými vojáky v Masfa. Většina vrahů utekla k synům Ammon. Zbytek Židů, kteří zůstali, se obával toho, co teď udělá Nabuchodonozor, a byli připraveni utéci do Egypta. Jednomyslně nyní přišli k Jeremiášovi a žádali ho, aby se za ně modlil k Pánu za naučení, co mají dělat, a slibovali, že udělají vše, co Pán řekne.

Nejednáme často podobně? – Jsme unaveni nějakým problémem, rozhodneme se, jak ho vyřešíme, a **potom** jdeme k Pánu a žádáme směrnice a slibujeme, že uděláme, cokoli nám On řekne? Neznamená to dělat věci pozpátku? Neměli bychom nejprve jít k Němu a hledat Jeho myšlenky o té věci? Nejsou Jeho cesty a Jeho myšlenky mnohem vyšší než ty naše?

Ale také: Když jsme se rozhodli, co chceme dělat, není to pokrytectví, prosit Ho o naučení a slibovat, že uděláme, co nám ukáže? Jsme skutečně ochotni vzdát se svých plánů a poddat se Jeho vůli? Anebo jsou to pouze zbožně znějící slova, která promlouváme, jako se to ukázalo u těchto polekaných Židů?

Když jim Jeremiáš přinesl Boží odpověď, ujistil je o Jeho milosrdenství, když zůstanou v zemi a o hrozných následcích pro ně, půjdou-li do Egypta, zlostně a vzdorně to odmítli a ve své svévoli šli do Egypta. Kéž jsme ochráněni od toho, abychom následovali jejich příklad!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 24/3/2011

Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

1. Janův 1,7 - ČSP

Krev a voda (1)

Jaká radost se zmocnila našeho srdce, když jsme po prvé uchopili Boží milost a porozuměli jsme, že nám bylo odpuštěno, že jsme byli „*omyti, posvěceni a ospravedlněni*“! Avšak žel, tato radost nově obráceného člověka má často jen krátké trvání. Až příliš brzy u sebe zjistí ovoce staré přirozenosti, neboť ta je stále ještě tu a přítomností nového života a nové přirozenosti nebyla nikterak změněna nebo zlepšena.

Každý křesťan stojí před otázkou: Co je s hříchy, které učiním ještě po svém obrácení? Když jsem uvěřil, obdržel jsem svědectvím Božího slova ujištění, že všechny mé hříchy, které jsem až do té doby učinil, jsou plně vymazány – ale platí to také pro hříchy, kterých se dopustím ještě potom? Má odpovědnost je přece ještě větší; nedávám tu podle tíže pochybení dokonce v sázku i své spasení?

Jestliže se nenecháme ochránit Božím slovem, můžeme v této otázce padnout za oběť dvěma osudným extrémům: zoufalství nebo lhostejnosti. Vážně smýšlející lidé mohou přijít k tomu, že budou pochybovat o svém spasení, zatím co druzí se přes to přenesou a řeknou: „Vždyť stojíme v milosti; proto se nic neděje, když ještě hřešíme.“

Kéž nás Bůh ochrání před tím, abychom zlehčovali chybné kroky, které učiníme jako věřící, anebo se jimi nechali zahnat ke skleslosti. Měli bychom spíše hledat v Božím slově, jak se věřící má zachovat vzhledem ke svým hříchům.

DHIN,13/7/2005

I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.

Lukáš 6,12

Ježíšova modlitba za stálé pokračování v díle Pána

V Lukáši 5 jsme viděli, že věrný Syn člověka nebyl oklamán zástupy, přivábenými Jeho skutky. V našem případě vidíme spíše, že přesto že se Mu s nenávistí protivili, nepřivedlo Ho to do stavu skleslosti. Nepřítel snadno mění taktiku. Ale nemohl být úspěšný v tom, aby Ho odvedl z cesty poslušnosti vůle Jeho Otce.

Pán se dotázal zákoníků a farizeů, zda je to zákonné, v sobotní den činit dobré nebo činit zlé, zachovat život nebo ho zatratit. Oni nechtěli odpovědět, a On uzdravil toho člověka s uschlou rukou. Ale oni se nezastyděli a hnání nemoudrostí, rozmlouvali mezi sebou, co by měli učiniti Ježíšovi. Mysleli snad upřímně, že jejich nenávist a pikle ke spáchání vraždy více odpovídají zákonu než Jeho milostivé uzdravení člověka?

Ale toto umíněné protivení se nepříteli dostalo odpověď v tom, že On setrval celou noc v modlitbě k Bohu. Kdo může pochybovat, jaké bylo jádro Jeho modlitby v tom čase? Nechce se obrátit. Nechce se žádným způsobem poddat nepříteli. Boží dílo musí jít dále. Za tím účelem se bezpochyby modlí a ráno ustanovuje dvanáct apoštolů. Když je pronásledován, Jeho volání není k lidem nebo k lidské vládě, ale k Bohu. A dílo bude růst, místo aby bylo zničeno. Skutečně požehnaný, věrný Služebník!

Kéž se učíme mít stejný úmysl srdce v pevném setrvání v modlitbě za Boží dílo bez ohledu na to, jak mocné tu jsou překážky; modlit se za milost a sílu jít dál, i kdyby to mělo zabrat celou noc!

L. M. Grant, TLIN, 25/3/2011

Tot jest ten, který přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus.

1. Jana 5,6

Voda a krev (2)

Boží slovo mluví o dvou prostředcích k očištění: o krvi a o vodě. Krev činí smíření za naše hříchy, voda nás očišťuje od znečištění. Obojí bylo potřebné k našemu obrácení; proto Pán Ježíš přišel v síle vody a krve. – Bylo nutné, aby kvůli našim hříchům bylo učiněno smíření krví, a my jsme se také museli narodit z vody a z Ducha (Jan 3,5). Voda znamená Boží slovo, které je Duchem Svätým používáno na svědomí, a pak vykonává svůj očišťující vliv a působí nové narození (1. Petra 1,23; Jakuba 1,18).

Obojí je bezpochyby v nejužším spojení: omytí vodou Slova na začátku cesty víry je možné jen díky smířujícímu účinku krve. A přece tu je rozdíl ve způsobu použití krve a vody.

Krev na nás byla použita jednou provždy: v okamžiku obrácení. Tu se věřící chápe vzácné pravdy, že krev Ježíše Krista provždy učinila smíření za **všechny** jeho hříchy, tedy ty dřívější, přítomné i budoucí. Touto obětí je vykoupený člověk „*na věky učiněn dokonalým*“ (Židům 10,14). Použití **krve** tedy už nikdy nemusí být opakováno.

V protikladu k tomu nám Boží slovo představuje očišťování **vodou** ze dvou jasně rozdílných hledisek. Je tu nejprve očištění při obrácení – úplné umytí, které se neopakuje. Pak ale na cestě víry máme ještě zapotřebí, abychom byli vodou stále znovu očišťováni.

DHIN, 15/7/2005

A toto jest, co obětovati budeš na oltáři, beránky roční dva, na každý den ustavičně... Zápalná oběť tato ustavičná ať jest po vsecky věky vaše u dveří stánku úmluvy před Hospodinem, kde přicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil.

2. Mojžíšova 29,38.42

Ranní a večerní zápalná oběť byla obětí přinášenou den za dnem a nikdy neměla být přerušena. To je šestá instrukce ve 2. Mojžíšově knize, kde Pán stanovil, že to má být ustavičné. Tato oběť představovala mravní a zákonní základ, na kterém Bůh mohl přebývat mezi Svým vykoupeným lidem. Jak ranní oběť (v devět hodin), tak i oběť „*mezi dvěma večery*“ (tři hodiny odpoledne) byly zápalné oběti. Měly být bez vady a činily opatření pro vstup, neboť byly jasně spojeny s dveřmi stánku setkávání. Ve všech podrobnostech bylo plně činěno zadost Božím právům: vše bylo činěno „*před Hospodinem*“. Na tomto základu řekl Bůh Mojžíšovi, že se tam s ním bude setkávat a mluvit s ním. Později k tomuto setkávání došlo (4. M. 7,89; srovnej s 2. M. 25,22) a dovídáme se také, že Mojžíš mluvil k Hospodinu. To je krásná ilustrace svobody, kterou věřící mají v obousměrné komunikaci s Bohem. Dnešní verš ukazuje, že takové výsady nikdy nesmějí být odlučovány od obdivuhodného díla, které bylo jednou vykonáno na kříži. Nadto tato oběť přicházela se suchou obětí jemné pšeničné mouky, připomínající nám dokonalé lidství Pána. Byla smíšena s olejem, neboť Ježíšův příchod byl předem oznámen skrze Ducha Svatého, který je znázorněn olivovým olejem. Kromě toho byl Kristus počat, zachováván, veden a pomazán skrze Ducha. Oběť, vzkříšení a vyvýšení Krista se stalo v moci Ducha Svatého. To vše bylo doprovázeno vínem (radostí) a bylo k plnému uspokojení Boha (vůně příjemná) – základ, který měli ustavičně připomínat.

A. E. Bouter, TLIN, 27/3/2011

Kdo jest umyt (*vykoupán*), nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všechen.

Jan 13,10

Krev a voda (3)

Tato slova Pána u příležitosti „umývání nohou“ znázorňují obě stránky očišťování vodou: Vykoupání se týká celého těla, zatím co umytí se vztahuje jen na jednu část těla, jako jsou ruce nebo nohy.

Mysleme na obyvatele Orientu, jenž přišel domů z koupání ve veřejných lázních, a pak si přesto musel umýt nohy, neboť ty si cestou opět zašpinil. Není to výstižný obraz křesťana? Ten je plně umyt od svých hříchů, stal se „*všechen čistý*“, když s vírou přišel k Pánu Ježíši.

Přesto přichází křesťan na své pozemské cestě do styku s nečistotou světa a potřebuje očištění.

Tyto dva body nacházíme naznačeny už ve Starém zákoně. Aron a jeho synové byli v den svého kněžského posvěcení zcela umyti (2. Mojžíšova 29,4); toto umytí se nemuselo nikdy opakovat. Avšak titíž kněží museli pokaždé, dříve než vstoupili do svatyně, umýt ruce a nohy v měděném umyvadle, „*aby nezemřeli*“ (2. Mojžíšova 30, 18-21).

Pán, jenž Svým učedníkům umývá nohy, a kněží, kteří si sami umývají nohy a ruce, nám představují dvě stránky jedné a téže pravdy: Když Pán vykoná Svou práci na tomto očišťování a myje nám nohy, máme na druhé straně i my osobní odpovědnost a musíme si – abychom zůstali v řeči tohoto obrazu – umývat nohy a ruce, sami se „*očišťovat od všeliké poskvrny těla a ducha*“ (2. Korintským 7, 1).

DHIN,18/7/2005

Tedy vida Jidáš zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase třiceti stříbrných předním kněžím a starším, řka. Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou.

Matouš 27,4

Pět svědků

V průběhu odsouzení a ukřižování Pána Ježíše svědčilo pět různých osob o Jeho nevině. My bychom je nikdy nebrali v úvahu jako vhodné svědky. Ale Bůh je zvolil, aby přinesly jednoznačný důkaz, že Jeho Syn byl bez viny.

- Jako první svědek vystoupil Jidáš, zrádce. Když viděl, že Ježíš Kristus byl odsouzen k smrti, přišel k nejvyšším kněžím a starším s vyznáním: „*Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou.*“
- Za druhé byla jako svědek aktivní Pilátova žena. Poslala ke svému muži, aby mu řekl: „*Nic neměj činiti se spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho.*“ (Matouš 27,19)
- Jako třetí svědčil římský místodržící Pilát sám třikrát o nevině obžalovaného (Lukáš 23,4.14.22). Ačkoli měl odpor proti Židům, nemohl o Ježíši Kristu vydat žádný jiný úsudek.
- Čtvrtým svědkem byl zločinec, který byl popraven kvůli svému zločinu. V jeho srdci došlo k obratu, takže druhému zločinci prohlásil: „*A my zajisté spravedlivě, nebo hodnou pomstu za skutky své bereme, ale tento nic zlého neučinil.*“ (Lukáš 23,41)
- Také pátý svědek nás překvapuje. Byl jím setník, který byl odpovědný za provedení rozsudku smrti. Když viděl, jak Spasitel trpěl a zemřel, řekl: „*Jistě člověk tento spravedlivý byl.*“ (Lukáš 23,47)

... očišťuje ji umýváním vodou skrze slovo.

Efezským 5,26 - přel.

Krev a voda (4)

Kristus očišťuje Církev „*umýváním vodou skrze slovo*“. Tento verš objasňuje duchovní význam „*vody*“, která očišťuje: Je jí Boží slovo. Když používáme Boží slovo na své svědomí, ukazuje nám všechno, co je třeba vyznat a odložit, a my poznáváme vážnost hříchu.

Věřící ztrácí hříchem něco velmi vzácného, ale také velmi křehkého: společenství se svým Pánem. Jak je na jedné straně jeho *postavení* před Bohem pevné a nezměnitelné, protože je založené na dokonalosti Kristova díla, tak je na druhé straně snadno přerušeno *požitkem* tohoto postavení a *společenství* s Bohem, protože už zlá myšlenka je poruší. Pán říká Petrovi: „*Neumyji-li tebe, nebudeš míti dílu se mnou.*“ (Jan 13,8) Neříká: Nebudeš míti dílu **na** mně – protože všichni, kteří Mu patří, mají na Něm podíl, nýbrž: „*dílu se mnou*“, to znamená společenství s Ním. Pán má rád, když tento společný díl s Ním skutečně prožíváme. K tomu se musíme pokaždé, když jsme se odklonili, nechat od Něho skrze Slovo přivést zpátky.

Tato činnost Pána je pro nás krajně důležitá a cenná! On za nás nejen zemřel, ale také je pro nás nyní činný ve slávě. Tam je naším Přímluvcem u Otce (1. Jana 2,1). Naše stálé chybné kroky vyžadují, aby se ustavičně za nás zasazoval. A i když tu někdy jsou případy, jejichž zastupování by se mohlo zdát bezvýchodné, náš božský Přímluvce se nemusel vzdát ještě ani jednoho.

DHIN,20/7/2005

A vzav chléb, a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, které se za vás dává. To čiňte na mou památku.

Lukáš 22,19

Výzva našeho Vykupitele

V noci, ve které byl Ježíš vydán, ustanovil jídlo na památku, aby ti Jeho nikdy nezapomněli, co pro ně na kříži vytrpěl.

Od té doby uplynulo téměř 2000 roků, ale přání Pána Ježíše je stále ještě totéž. „*To čiňte na mou památku.*“ Chce, abychom dnes při lámání chleba mysleli na Něho a na Jeho smrt. Tím Mu ukazujeme svou lásku a své oceňování, které máme pro Jeho Osobu a Jeho dílo.

Chléb, který lámeme a z kterého jíme, mluví o Jeho těle. Ježíš Kristus se stal skutečným, ale bezhříšným člověkem, a jako takový za nás vytrpěl smrt.

Kalich, ze kterého pijeme, mluví o krvi Pána Ježíše. On sám řekl: „*Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi, která se za vás vy-lévá.*“ (Lukáš 22,20) Vylitá krev je symbol Jeho smrti. Dal Svůj život, aby nás vykoupil. Jaká cena!

- Chléb a kalich jsou podle toho znamení Jeho **smrti**. Tak jsou naše myšlenky při tom pamětném jídle vedeny ke kříži, kde za nás dal Svůj život.
- Tato znamení nám připomínají Jeho **utrpení**. Jak velmi tam trpěl v Božím soudu, když na sebe na našem místě vzal smrt jako odplatu za hřích!
- Tato znamení mluví o Jeho **lásce**. Nemyslel na sebe, nýbrž na nás a z lásky k nám vykonal toto těžké dílo.

NZD,22/5/2016

Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.

1. Jana 2,1

Krev a voda (5)

Věřící, který zná své postavení v Kristu před Bohem, se už nemusí bát, že by mohl ztratit spasení. Spíše musí upřímně vyznat svůj chybný krok a odsoudit nejen skutek, nýbrž i jeho vlastní zdroj, tu zlou přirozenost, která se ještě tak často projevuje. Smí si být jistý odpuštěním, a když vyzná, znovu nalezne to vzácné obecenství.

Žel, že mnoho věřících se spokojí s tím, že jejich vztah k Pánu Ježíši postrádá tuto důvěrnost; vůbec nepociťují potřebu vyznat Mu své chybné kroky, a to často pod záminkou, že je přece vše odpuštěno.

Jak je dobré, že dílo napravení nezávisí jen na nás! Je tu náš Přímluvce, jenž ve slávě činí počátek. A když my si umýváme „své ruce a nohy“, pak tam smíme počítat s Ním, že On Své dílo umývání nohou při nás dokoná. Používá Své Slovo nebo možná některého ze Svých služebníků, aby dosáhl našeho svědomí a opět nás vzpřímil.

Upřímné vyznání nepřechází člověku rychle přes rty. Jinak tu je nebezpečí, že brzy opět upadneme do téže chyby. Ale „zármutek podle Boha“ (2. Korintským 7,10) dává sílu a moudrost, abychom se napříště vyvarovali nebezpečných příležitostí k hříchu. Většinou potřebuje tento proces nápravy čas, aby se rozvinul, neboť člověk potřebuje více času k tomu, aby opět našel obecenství s Bohem, než k tomu, aby je ztratil.

Proto si chtějme zachovávat citlivé svědomí a pečlivě se starat o vzácné společenství s Pánem Ježíšem. DHIN, 22/7/2005

A mějte se k sobě vespolek pokojně.

1. Tesalonickým 5,13

Pokoj v Božím lidu

Pro dobrou duchovní atmosféru v Božím shromáždění je důležitým předpokladem pokoj mezi věřícími. Tohoto pokoje ale nedosáhneme kompromisy na úkor pravdy. Přesto je potřebné, abychom druhého respektovali, i když nesmýšlí ve všem přesně tak jako my. Jen tak může pravý pokoj vzniknout a trvat.

Všimněme si: Tento pokoj nepřijde sám od sebe! Proto nalézáme v Bibli některé poukazy, které nám ukazují, čím k němu můžeme přispět:

- a) *„V srdci těch, kteří zlé obmýšlejí, bývá lest, v těch pak, kteří radí ku pokoji /plánují pokoj/, veselí.“* (Příslaví 12,20) Tím to začíná. Když **plánujeme pokoj**, činíme nějaké předsevzetí a sledujeme pevný úmysl. S výslovným přáním v srdci nasazujeme vše na to, abychom žili s věřícími v pokoji.
- b) *„Pokoje následujte se všechněmi a svatosti.“* (Židům 12,14) Abychom následovali **pokoje** /nebo: *usilovali o pokoj*/, musíme použít duchovní energii. Zřeknutí se a sebezapření vyžadují mnoho síly víry, jsou ale nezbytné věci, aby byl pokoj mezi věřícími udržen.
- c) *„Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteří pokoj působí.“* (Jakuba 3,18) Možná že se setkáváme s křesťany, kteří mají mezi sebou spor nebo napjatý poměr. Pak může být, že máme úkol **působit pokoj**. K tomu potřebujeme moudrost shůry. Bůh nám ji chce darovat.

NZD,24/5/2016

Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nesčíslná suma!

Žalm 139,17

Radost z Božího slova

Bible je jedinečná kniha. Můžeme ji číst stále znovu a nikdy plně nevyčerpáme bohatství, které leží skryto v Božím slovu.

Někdy je nám nápadná **podrobnost**, kterou jsme až dosud přecházeli. Jsme udiveni, jak přesně nechal Bůh Bibli napsat, takže jednotlivé slovo na svém místě má zvláštní význam.

Jindy poznáváme **souvislosti**, které nás až dosud nenapadly. Rozumíme, že za všemi knihami Bible stojí jeden božský Autor, který použil různé pisatele, aby napsali jednu jednotnou knihu.

Při jiných příležitostech se k nám obrací Bible **zcela osobním slovem**. Máme dojem, že to tam je napsané jen pro nás a přesně se to hodí k naší současné situaci. Tak živé a působivé je Boží slovo!

Konečně se při čtení Bible učíme lépe znát **Pána Ježíše**. Jeho mnohé tituly a jména nám dávají poznávat Jeho nezměrnou slávu. Stojíme pod dojmem mnoha předpovědí o Kristu ve Starém zákoně a živého popisu Jeho života v Evangelích.

Čím více se zaměstnáváme Božím slovem, tím větší je naše radost z této Knihy, takže se skladatelem žalmu řekneme: „*Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, který dochází hojné kořisti.*“ (Žalm 119,162)

NZD,26/5/2016

Když činíš oběd neb večeři, nezvi přátel svých, ani bratří svých, ani příbuzných svých, ani sousedů bohatých, aby snad i oni zase nezvali tebe a měl bys odplatu. Ale když činíš hody, povol lej chudých, chromých, kulhavých, slepých, a blahoslavený budeš.

Lukáš 14,12-14

SLOVO PRO DNEŠEK!

Často si myslíme, že kdybychom jen mohli shromáždit nejduchovnější a nejinteligentnější ze všech křesťanů, jaké shromáždění by to bylo! Ano, ale bylo by to všechno špatné, protože nejsme voláni k tomu, abychom to činili. Co nás opravňuje k tomu, abychom vybírali a volili mezi Božím lidem? Kdo nám dal nárok, abychom si i jen přáli takovou věc?

Nuže cítím to opačně a věřím, že to je od Boha. Jestliže skutečně máš tajemství Pána, jestliže skutečně ponecháváš Duchu Božímu volnost, já bych spíše dával pozor na chromého. Raději bych vyhlížel slabého, takové, kteří jsou v nebezpečí. Silné, nebo v každém případě ty, kteří si myslí, že jsou silní, musíme ponechat v ruce Pána. Ale jistě slabí jsou ti, o které se Dobrý Pastýř stará nejvíce, a my bychom měli cítit tak, jako Dobrý Pastýř.

Teorie shromažďování jen těch nejlepších a nejinteligentnějších je proto chybná teorie. Je naprosto proti správnému principu milosti a pravdy. Ne, jediné správná věc je toto: Neděláme si nároky, nehledáme, neočekáváme, že Bůh shromáždí všechny Svě svaté; ale ve chvíli, kdy jsme v postavení, že nejsme volní a otevření **všem** Božím svatým, jednáme chybně. Ne že bych očekával, že přijdou, ale otázka je, zda mé srdce je obráceno k nim ke všem. Jestliže není obráceno k nim ke všem, pak jsem sektář.

W. Kelly, TLIN, 30/3/2011

**Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita... poslati k vám, poně-
vadž toužil po všech vás, a velmi znepokojen nad tím byl, že
jste o něm slyšeli, že by byl nemocen.**

Filipským 2,25.26

Epafroditus cestoval do Říma jako posel věřících ve Filippis. Nelekal se námahy a nebezpečí dlouhé cesty, a Pavel si ho cenil jako bratra, spolupracovníka a spolubojovníka.

Avšak pak Epafroditus onemocněl – byl „*blízek smrti*“ (verš 27). Zpráva o tom pronikla až do Filippis a způsobila, že věřící byli smutní. O tom věděl i Epafroditus. Proto když opět ozdravěl, měl nutkání, aby věřící co možná brzy zase uviděl, aby kvůli němu a jeho zdraví neměli zbytečné starosti.

Jak se toto spojení věřících s jejich vyslancem Epafroditem dotýká našich srdcí! I my smíme mít podíl na trápení svých spoluvěřících. Pán sám ví, kolik požehnání už vzešlo z nenápadných návštěv nemocných nebo z osobních modliteb v tichosti za věřící, kteří se dostali do nesnází.

V této události spočívá také důležitý poukaz pro nás: Máme ze srdce účast na blahu i na těžkostech všech, s nimiž nás Pán postavil na jednom místě? Jak snadno upadneme do nebezpečí, že se budeme starat jen o ty, kteří nám jsou rodinou nebo přátelstvím blízcí, anebo kteří nám jsou příjemnější než druzí. Takoví, jejichž názor se nám nehodí anebo kteří se nás dotkli napomínajícím slovem, zůstávají snadno bez povšimnutí.

U Epafrodita tomu bylo jinak. Toužil po tom, aby opět mohl spatřit „všechny“ ve Filippis. Následování hodný příklad!

DHIN,9/5/2016

Proto vezměte na sebe celou Boží zbroj, abyste mohli odolat v den zlý, všechno vykonat a zůstat stát. Efezským 6,13 – ČSP

Duchovní boj (3)

Apoštol nám připomíná naši potřebu mít celou, nebo úplnou, Boží zbroj. Potřebujeme z ní **všechno**. Je to zbroj, kterou **připravil Bůh**. Je to jediný způsob, jak můžeme odolat ve zlý den.

Co je míněno tím „*zlým dnem*“? Slovo „zlý“ ve vztahu ke „dni“ je užito třemi způsoby. Šalomoun říká: „*A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou **dnové zlí**.*“ (Kazatel 12,1) „Zlý“ se zde vztahuje k problémům stáří a nejistoty života. Za druhé dal Kristus moudrou radu: „*Dosti má den na svém trápení /zlu/.*“ (Matouš 6,34) Zde je to slovo užito ve smyslu každodenních problémů a starostí. Nemáme k nim přidávat starosti o budoucnost. Třetí užití v dnešním textu se vztahuje ke dnu, kdy Satan a jeho vojsko prudce napadají Boží dítě. V Božím slovu máme mnoho příkladů tohoto druhu zlého dne.

V ten den David, muž podle Božího srdce, neoblékl celou Boží zbroj. Proto bídne padl. Příběh je zaznamenán ve 2. Samuelově 11 a končí konstatováním: „*To, co David spáchal, však **bylo v Hospodinových očích zlé**.*“ (2. Sam. 11,27 – ČSP) Místo aby vzal „*meč Ducha, jenž jest slovo Boží*“, „*pohrdl Hospodinovým slovem a spáchal zlo v jeho očích*“ (2. Sam. 12,9 – ČSP). Okolnosti mu byly příznivé: už nebyl mladý muž a měl více žen, ale nic z toho nezaručilo vítězství bez celé Boží zbroje. Na druhé straně Josef ve svém mládí, a stále svobodný, čelil mnohem horšímu zlému dni, ale úspěšně. Řekl: „*Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?*“ (1. Mojžíšova 39,9) Boží zbroj ho vedla k tomu, aby utekl před cizoložstvím. My všichni potřebujeme celou Boží zbroj, abychom mohli obstát ve zlém dnu.

Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne. Nebo kdo by chtěl duši svou /život svůj/ zachovati, ztratí ji; kdo by pak ztratil duši svou /život svůj/ pro mne, nalezne ji.

Matouš 16,24.25

Zachránit život nebo ho ztratit?

Mít v životě úspěch – to je cíl celého světa: úspěch v povolání – v soukromém životě, dosáhnout určitého uznání, a pak má každý ještě své zvláštní cíle. A někdy člověk vynakládá ohromné úsilí, aby těchto cílů dosáhl.

Jeden křesťan, jehož podnik byl velmi významný, vyznal na konci svého života: „Dosáhl jsem téměř všech cílů, které jsem si vytyčil, **ale ztratil jsem svůj život.**“

Jestliže z lásky ke svému Pánu nedáme prioritu materiálnímu úspěchu, ale zasvětíme se Jemu a žijeme podle Boží vůle, pak On nám dá všechno, co potřebujeme. A budeme mít poklad v nebi (Filipským 3,7; Lukáš 12,33).

Bible nás učí, že Bůh je věrný a odmění ty, kteří žijí pro Něho. Vždyť jsou to Jeho děti a chtějí se Mu líbit. – Když Mu zasvětí svůj život a z lásky ke Kristu se vzdají mnohého, pak to nečiní s cílem zasloužit si přístup do nebe. Ten nám dává pouze a jedině Kristova oběť.

Vzpomeňme si na to, že nikdo nemůže „*sloužit dvěma pánům*“! Je nemožné být zajat bohatstvím této země a zároveň hledat Boží bohatství. Dobře o tom přemýšlejme a shromažďujme si poklady v nebi (Lukáš 16,13; Matouš 6,20).

DHIN,10/5/2016

A množství ran jim davše, vsadili do žaláře, přikázavše strážnému žaláře..., vsadil je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou. O půlnoci pak Pavel a Sílás modléce se, zpívali písničky o Bohu, že slyšeli je vězňové. Skutky 16,23-25

Pavel a Sílás si byli jisti, že je Pán poslal do Filippis, ale zde byli bití a trpěli ve velmi nepohodlném vězení. Nesoudili bychom za takových okolností, že Pán zavírá dveře pro naše svědectví na tom místě? Možná, ale bylo by to předčasné! Oni místo toho zpívali písně a chválili Boha. Jejich svědectví bylo mocné!

Modlili se, bezpochyby za vysvobození; potom náhle „*zemětřesení stalo se veliké*“, takže „*pohnuli se gruntové žaláře, a hned se všechny dveře otevřely, a všech okovové spadli*“ (verš 26). Řekli bychom: „Bůh jistě dává odpověď na naše modlitby“ – a šli bychom pryč! Ale Bůh jim dal vědět, že mají být osvobozeni mnohem produktivnějším způsobem – Boží vůle pro ně byla, aby učinili dojem na žalárníka tím, že budou jednat proti přirozenosti a zůstanou tam!

Bůh znal strážného žaláře a věděl, že bude uvažovat o sebevraždě, neboť to se zdálo být jedinou cestou, jak uniknout hroznému potrestání za to, že dovolil vězňům uniknout. Bůh zázračně užil Pavla, aby ho zastavil: Pavel řekl: „*Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všichni.*“ (verš 28) Toto zcela neobvyklé chování se dotklo žalárníkovy duše! Výsledkem bylo, že byl ochotný přijmout slovo Páně, stejně tak i jeho domácí (Skutky 16,32-34). Shromáždění ve Filippis se podstatně rozrostlo!

Naučení pro nás je: Nevzdávejme se příliš snadno. Buďme nejprve ujištěni, že Pán chce, abychom šli. „*Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žiti, neustávající!*“ (Gal. 6,9) Jaké požehnání sklidili Pavel a Sílás!

A ušima svýma slýchatí slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se napravo nebo nalevo uchýlili.

Izaiáš 30,21

Turistická cesta vedla malou osadou. Avšak náhle uzavírala cestu starší usedlost. Turista se dostal do slepé ulice. „Šel jste špatně!“ volal majitel domu na výletníka a ukázal mu správnou cestu.

Co turistu zavedlo? Přehlédl značení cesty. K tomu byla cesta k domu dobře upravená, zatím co turistická cesta byla úzká a málo používaná. – Jak je snadné minout správnou cestu! Právě taková rozcestí k tomu mohou svést. Vlastník domu byl zřejmě zvyklý na to, že musí poutníky opravovat. –

Jak je pro nás dobré, když včas „*slyšíme slovo sobě po zadu řkoucích*“ a poslechneme!

Pro naši životní cestu je Boží slovo neomylným ukazatelem cesty. Ukazuje cestu k věčnému spasení, cestu života, pravdy a pokoje. Všechny ostatní cesty nás vedou do věčné zkázy.

„Šel jste špatně!“ – Jak je hrozné, když to člověk musí poznat na konci své životní cesty, ale už nemůže změnit směr, protože si zatvrdil své srdce vůči Božímu volání!

Boží cíl pro nás je věčná sláva. Tohoto cíle lze dosáhnout jen tehdy, když se člověk **nyní** odvrátí od široké cesty a vstoupí na úzkou cestu víry. Pán Ježíš říká:

„Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, která vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Nebo těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo jest nalézajících ji.“ (Matouš 7,13.14)

DHIN,11/5/2016

Více jest těch, kteří mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé..., horlivost domu tvého snědla mne... Nýbrž místo pokrmu poskytl mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem.

Žalm 69,5.10.22

Mesiánské žalmy – ŽALM 69

Žalm 69 podrobně mluví o Kristových utrpeních a zármutku během Jeho života a při Jeho smrti. Končí spasením, obnovením a požehnáním Izraele v posledních dnech: „*Bůh zajisté zachová Sion.*“ (verš 36) **Tři proroctví** v tomto žalmu jsou citována v Evangeliu Jana:

Verš 4 je zmíněn Pánem Ježíšem, když popisuje lidskou nenávist k Sobě: „*V nenávisti měli mne darmo /bez příčiny/.*“ (Jan 15,25) Ohromující stav srdce člověka je zjeven ve slovech „*bez příčiny*“; doslovný překlad toho je, že Ho nenáviděli „*darmo*“ nebo „*bez důvodně, nezaslouženě*“. **Verš 9** byl připomenut učedníky poté, co Pán vyčistil chrám od penězoměnců (Jan 2,13-17). Byl horlivý proto, aby Jeho Otec nebyl špatně představován zlým jednáním lidí! Jakou horlivost měl o Boží dům! **Verš 21** mluví o Pánově žízni na kříži. To, že Mu podávali k pití ocet, nalézáme také v Matouši a Marku (Mat. 27,34; Marek 15,36); avšak pouze Janovo evangelium obsahuje Pánova slova: „*Žízním.*“ (Jan 19,28) V tomto Evangeliu, kde nalézáme **vodu všude**: ceremoniální nádoby, naplněné vodou (Jan 2), vodu nového narození (Jan 3), dar živé vody (Jan 4), chromého člověka u rybníka Bethesdy (Jan 5) a slepého muže u rybníka Siloe (Jan 9), Pán volá: „*Žízní-li kdo, pojď ke mně a napij se.*“ (Jan 7,37) A **jen v tomto Evangeliu**, kde je voda života nabízena duchovně žíznivým, volá: „*Žízním.*“ Kéž všichni, kteří to čtou, pijí z vody života, kterou On volně nabízí!

B. Reynolds, TLIN, 3/4/2011

Slouže Pánu se vši pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, která na mne přicházela z úkladů Židovských.

Skutky 20,19

Ve svých slovech na rozloučenou ke starším z Efezu bilancuje apoštol Pavel svou službu. Ví, že na něho v Jeruzalémě čeká „*vězení a souzení*“. – „*Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má /život můj/, jen abych běh svůj s radostí vykonal, a přisluhování, která jsem přijal od Pána Ježíše.*“ (Skutky 20,23.24)

Jakým způsobem vykonával Pavel svou službu?

„Se vši pokorou.“ Jeho služba se děla bez vnější tvářnosti nebo slávy. Pavel nikdy nestavěl svou vlastní osobu do středu, nýbrž vždy bylo jeho cílem učinit Pána Ježíše v srdcích velikého. Přemýšlení Ježíšových učedníků: „*kdo by z nich byl největší*“ mu bylo cizí. Nikdy nezapomněl, že „*byl ruhač a protivník a ukrutník*“ (Lukáš 9,46; 1. Timoteovi 1,13).

„Se slzami.“ – Tento výraz ukazuje, že jeho služba byla doprovázena vnitřní účastí. Jeho soucit platil na jedné straně jednotlivým osobám. Mysleme jen na jeho osobní zasazení se o otroka Onézima. Na druhé straně Pavel neméně hluboce cítil se shromážděními, která povstala na mnoha místech skrze jeho službu. Dělovalo mu to osobně starosti, když mezi věřícími byly problémy. Shromáždění (Církev) Boží je přece Kristovo tělo na zemi a má zde vyzařovat krásu a slávu Hlavy v nebi.

Nechme se apoštolovou oddaností znovu povzbudit, abychom sloužili Pánu Ježíši: v pokoře a s vnitřní účastí na těžkostech druhých!

DHIN,12/5/2016

I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.

Lukáš 22,31.32

Ježíšovi učedníci jsou Satanovi vždy trnem v oku. Obzvláště ale na ně dává pozor, když je Pán chce vystrojit pro Svou službu. Chce dosáhnout, aby ve zkoušce zklamali, a tak se stali neschopnými pro úkol, který pro ně Pán má.

V takové situaci se nalézali učedníci v předvečer ukřižování Pána Ježíše. Už nemohli být pod Jeho přímou ochranou a museli se osvědčit jako Jeho svědkové. Pán je připravuje na pokušení, které s tím bylo spojeno. On vidí také zvláštní pokušení, do kterého přijde Petr. A dává mu vědět, že On se už za něho modlil, aby jeho víra neztroskotala.

Avšak Petr se považuje za dostatečně silného, aby mohl v pokušení obstát. Od toho se Pánovou předpovědí, že Ho třikrát zapře, nedá odvést. A tak se předpověď musí naplnit.

Ale je tu ještě jeden dovětek ve varování Pána. A ten obsahuje zaslíbení: **Přes své selhání nezůstaneš ležet na trati, nýbrž obrátíš se a budeš napraven. Proto jsem pro tebe už nyní připravil úkol: „Potvrzuj bratří svých!“ – Právě tebe, toho, který klopýtl, chci použít, abys jim v jejich zkoušce byl nápomocen, aby nepadli.**

Jak je to plné útěchy! Když někdo musel učinit pokořující zkušenost se sebou samým, tu Pán ho nechce vyřadit jako neschopného, nýbrž – když se navrátil skutečně napraven – chce ho ještě použít ve službě.

DHIN,13/5/2016

A vzav těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl v nebe, a dobrořečil jim, i lámal a rozdával učedníkům, aby kladli před zástup.

Lukáš 9,16

Ježíšova modlitba starosti o lidské potřeby

Viděli jsme vzácnou milost Pána Ježíše, krásně ukázanou a trvalou i tváří v tvář nenávisnému protivení se lidí. Nyní v 9. kapitole vidíme tuto milost jako opatření pro potřeby každé duše, která ji chce přijmout. Pět chlebů a dvě ryby jsou rozmnoženy, aby utišily potřebu všech, a dvanáct košíků zbude. A když On žehná této potravě s modlitbou ke Svému Bohu a Otci, nevidíme v tom Jeho srdce, plné něžné péče o potřeby každé duše, ochotu dávat štědře všem, kteří chtějí přijmout? Není tu žádné dávání přednosti někomu, neboť On nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni přišli k pokání (2. Petra 3,9).

Jaký vzácný příklad to je pro nás! Nebudeme s vážnou modlitbou hledat Boží požehnání pro každou potravu, které jsme povolání rozdělovat potřebám každé duše, která ji chce přijmout? Tento pravý, skutečný zájem i o materiální potřeby lidí je zájem, který by dnes měl velmi zaujímat naše srdce a naše modlitby, neboť tyto tlaky se v celém světě zvyšují a my máme být připraveni činit dobře všem lidem. Ale duchovní hlad a žízeň jsou ještě o tolik větší; a nám bylo požehnáno Božím hojným opatřením pro potřeby celého světa. Jestliže naše cesta musí být úzká, pak nechť se přece naše srdce rozšíří v touze po požehnání pro všechny lidi; a udržujme tohoto ducha víry vážnou věřící modlitbou.

L. M. Grant, TLIN, 4/4/2011

Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V nás zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, které táhne proti nám, aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě patří oči naše.

2. Paralipomenon 20,12

Bohabojný král Jozafat je ve velkém soužení: Přitáhla obrovská armáda Moábských a Ammonitských a Meunitských (kral.: „*obyvatelů hory Seir*“) a chce napadnout Judské království.

Šance pro Jozafata jsou špatné: Juda nemůže proti nepříteli postavit stejně hodnotnou armádu. – A také věřící dnes se vidí postaveni proti mnohem mocnějšímu nepříteli. Chtít se proti němu stavět při chudobě vlastních zdrojů pomoci by bylo zcela bezvýhledné.

Co se má dělat? Má se Juda nepříteli vzdát? V žádném případě! Judští nejsou sice dostatečně silní, aby dobyli vítězství, ale mají nadpřirozený zdroj síly ve svém Bohu. Jozafat se nejprve vůbec nepokouší svým mužům dodávat odvalu. Obrací se výlučně na Boha a vyznává Mu jasnou skutečnost: Juda nemá žádnou sílu. Ale Bůh je větší než Juda a větší než nepřítel. „*Toliko na tě patří oči naše.*“ – Může Bůh takovou důvěru zklamat? Nikoli, tam kde se víra o Něho opře, tam Bůh bude jednat.

Ještě než nepřítel dorazí, dává Bůh odpověď. Nemusejí bojovat; mají vidět, jak Bůh bojuje za ně (verš 17). V rozhodujícím okamžiku se nepřátelé potom vyhlazují sami mezi sebou.

Pro nás mohou být problémy v mnoha oblastech života a „*v nás zajisté není žádné síly*“. Ale není žádný problém, který by Bůh nemohl vyřešit. Chtějme proto jít svou cestou pod Jeho vedením, v důvěře v Něho.

DHIN,14/5/2016

3. duben

Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v /dokonalém/ pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. Doufejte v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná.

Izaiáš 26,3-4

Pán Ježíš nám říká: „*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuť se srdce vaše, ani se strachuj.*“ (Jan 14,27) Moje duše, máš ty ten pokoj? Nelze ho najít v hynoucím světě, ani v pomíjivém stvoření, a zvláště ne v pomíjivém vlastním „Já“. Pokoj, který dávají, je pochybná věc, kterou první dech protivenství rozbije a hodina smrti ho zcela zničí.

Co je „*dokonalý pokoj*“? Je to pokoj odpuštění, vyvstávající z pocitu o tom, že jsme byli s Bohem smířeni Kristovým dokonalým dílem. Opři se o Boha, takže tento požehnaný pokoj bude tvým. Zkusil jsi svět, a jedna opora zemského původu za druhou povolovaly, rozbíjely se a padaly. Ale Bůh to tak nikdy neučinil – On je Skála věčná, pevný základ.

Vše, co je falešné a padělek, může stačit pro skutky světa a pro světský den úspěšnosti. Ale když je to testováno hodinou zármutku, shledáš, že když to nejvíce potřebuješ, nemůže to pro tebe nic udělat. Jsi skutečně bohatý, jestliže můžeš pohledět k nebi a bez domýšlivosti říci: „Mám pokoj s Bohem.“

J. R. Macduff, TLIN, 6/4/2016

„*Zda pokoj zde v tom světě žalostném? Krev Ježíšova šepce: Pokoj v Něm.*“/ „*Zda pokoj zde, kde tolik práce je? – Čiň vůli Páně; dojdeš pokoje.*“/ „*Zda pokoj zde, kde tolik bouří je? – Na srdci Páně dojdeš pokoje.*“/ „*Zda pokoj zde, kde tolik bídy je? – Utec se k Pánu: dojdeš pokoje.*“/ (Křest. kancionál, č. 191)

Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu.

Jan 16,13

Ve Svě řeči na rozloučenou mluví Pán Ježíš ke Svým učedníkům o příchodu Ducha Svatého a o Jeho různých činnostech a působení. K tomu patří, že Duch Boží povede věřící do celé pravdy.

To má více stránek: Bůh nám chce představit celou pravdu. Věřící jiných věků znali jen části Boží pravdy. Potom ale, když Kristus jako oslavený člověk vešel do nebe, nezůstala už žádná část Boží pravdy uzavřena, nýbrž pravda byla plně zjevena – skrze působení Ducha Svatého v apoštolech a prorocích Nového zákona.

Vedle toho je důležitý také praktický pohled. Jen rozumem nemůžeme pravdu vyzkoumat. Abychom získali správné poznání, musíme být osvíceni Duchem Svatým. Toto uvedení do pravdy je popsáno slovem „uvádět“. Jednotlivý věřící nepoznává pravdu v celém jejím rozsahu v den svého obrácení, nýbrž má být do ní uváděn krok za krokem.

Vedení je jemná forma ukazování cesty. Máme následovat stopu, kterou nám Boží Duch ukazuje v Bibli. Jakmile budeme následovat svévolné myšlenky o duchovních věcech, odkláňíme se od té stopy, po které nás chce Boží Duch vést. Když chceme být do Boží pravdy uvedeni hlouběji, musíme se nechat vést Duchem.

Pán Ježíš řekl: „*Já jsem ta... pravda.*“ (Jan 14,6) Každá pravda je ve spojení s Ním. Čím více skrze vedení Ducha Svatého poznáváme o Pánu samém a o Jeho jednání, tím větším se stává naše porozumění Boží pravdě (Jan 16,14).

DHIN,15/5/2016

5. duben

Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechněm těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni Judští, kteří jste v zemi Egyptské: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukama doplnili, říkajíc: Konečně budeme plniti sliby své, které jsme slíbili, kadíce tvorů nebeskému /královně nebes/, a obětující jemu oběti mokré, a tak vši snažností vyplňujete sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte... všichni vy ostatkové Judští,... čí slovo ostojí, mé-li čili jejich.

Jeremiáš 44,24.24.28

Předtím v této kapitole dal Bůh Jeremiášovi pokyn vyslovit soud nad ostatkem z Judy, který uprchl do Egypta, a tam pokračovali ve svých modlářských praktikách. Po léta se Bůh obracel ke Svému lidu a říkal: „Nedělejte tu ohavnou věc, kterou nenávidím!“ Nyní na ně přivede všechno trestání, které přivedl na Jeruzalém. Nikdo z tohoto ostatku neunikne, aby se navrátil do Judské země.

Muži věděli, že jejich ženy pálí kadidlo modlám; všechny ženy s rozvahou odmítly vzdát se této praxe. Opustily obvyklé židovské zvyky a samy ty ženy jasně a vzpurně odpověděly, že to nedělají bez svých manželů. Muži a jejich ženy se úmyslně spojili v této špatnosti a odmítli se jí vzdát. Bůh nemohl dělat nic jiného, než vyslovit Svůj vážný soud. Jeho slova budou stát proti jejich slovům.

Zbožné ženy musely často v době krize zaujmout jasné stanovisko pro Pána. To je naprosto k jejich cti. Ale když ženy, tak jako zde, zaujmou roli svévolného vůdcovství a vládou nad svými manžely, pak soud obvykle není daleko. Zde ve skutečnosti soud už začal, a Bůh jim dal znamení, že se brzy plně dokoná.

E. P. Vedder Jr., TLIN, 7/4/2011

Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch, a rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán, a rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, který působí všechno ve všech.

1. Korintským 12,4-6

Různé dary – ale tentýž Duch

Duch Svatý se nezjevuje jen **jedním** způsobem a jen skrze jednu osobu. To se ukazuje ve shromáždění, tělu Krista. Tak jako Bůh při stvoření učinil jednotlivé údy těla, tak utváří Duch Svatý toto duchovní tělo. Staví každý úd tam, kam v těle patří; a každému dává dar, který tam potřebuje. Je to **jedno** tělo, které je ale tvořeno **růzností** svých údů.

V rozmanitosti darů je slyšet hlas **jednoho Ducha**; a skrze rozmanitost jsou tišeny rozmanité potřeby. Možná že si až příliš málo uvědomujeme, jak velké a jak různé jsou potřeby věřících. Ale Duch Svatý dává všechny dary, které jsou pro tyto potřeby nutné. Ovšem nespojuje je obvykle v jednom jediném kazateli anebo jen v málo osobách. Duch Boží je neomezený v tom, aby rozdíl dary, jak se Mu líbí. Používá toho, koho chce. Člověk mu v tom nesmí dávat žádné omezení – ani dobře míněnou organizací.

Jestliže všechny dary milosti neobdrží příležitost, aby se rozvíjely ke vzdělání věřících, je to ke škodě. Pak se nedbá na neomezenost Ducha Svatého a služba je omezena na určité osoby. A potom nejsou mnohé potřeby utišeny. – Neměli bychom vedení Pána Ježíše skrze Jeho Ducha věnovat více důvěry a poslouchat?

DHIN, 16/5/2016

7. duben

**Kristus jednou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé,
aby nás přivedl k Bohu.**

1. Petra 3,18

Kristus za nás zemřel na kříži. Žije pro nás na trůnu. Svou smírcí smrtí vyšel vstříc našemu celému stavu co hříšníků. Nesl naše hříchy a provždy je odstranil. Stál tam, obtížen všemi našimi hříchy – hříchy všech, kteří uvěří v Jeho jméno. To je nejdůležitější pravda pro úzkostlivou duši – pravda, která leží u základů celého křesťanského postavení. Je nemožné, aby některá skutečně probuzená duše mohla prožívat Bohem daný pokoj, dokud prostě vírou neuchopí tuto převzácnou pravdu. Na základě Boží autority musím vědět, že všechny mé hříchy jsou provždy odstraněny od Božího zraku; že On sám s nimi naložil takovým způsobem, aby byly uspokojeny všechny nároky Jeho trůnu a všechny vlastnosti Jeho podstaty; že On oslavil sám Sebe odstraněním mých hříchů mnohem vyšším a obdivuhodnějším způsobem, než kdyby mne kvůli nim poslal do věčného pekla.

Ano, On to učinil. To je sama podstata, jádro celé věci. Bůh vložil naše hříchy na Ježíše, a říká nám to ve Svém svatém Slově, takže my to můžeme vědět na základě Boží autority – autority, která nemůže lhát. Bůh to naplánoval; Bůh to učinil; Bůh to říká. To vše je od Boha od začátku až do konce, a my máme prostě v tom odpočívat jako malé děti. Jak vím, že Ježíš nesl mé hříchy ve Svém vlastním těle na dřevě? Skrze tu samou autoritu, která mně říká, že jsem měl hříchy, které musely být nesený. Bůh ve Svě obdivuhodné a nesrovnatelné lásce ujišťuje mne, ubohého provinilce, peklo zasluhujícího hříšníka, že On sám vyřídil celou záležitost mých hříchů, a to takovým způsobem, že přinesla bohatou úrodu slávy Jeho vlastnímu věčnému jménu v celém rozsáhlém vesmíru v přítomnosti všech stvořených inteligentních bytostí.

C. H. Mackintosh, TLIN, 8/4/2011

Rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán., a rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, který působí všechno ve všech.

1. Korintským 12,5.6

Různé služby, ale tentýž Pán

Duch Svatý dává dary milosti komu chce, a jak On chce. Ale jejich vykonávání se děje pod autoritou Pána Ježíše. Když nám Duch Boží propůjčuje dary, stáváme se Kristovými služebníky a správci, kteří mají jednat podle Jeho vůle. Nesmíme tedy dary milosti vykonávat svémocně nebo nezávisle na Něm. Ať už je síla Ducha v nás jakkoli velká, zůstáváme stále Kristovými služebníky a správci a musíme v této vlastnosti jednat.

Rozdílná působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech

Ve shromáždění (církvi) Boží nesmí být žádné místo pro vlastní vůli člověka. Bůh musí mít volnost působit zcela podle své vlastní vůle. Jak velmi to je v rozporu s praxí, kdy služba ve sboru je omezena na takové, kteří jsou **k tomu určeni od lidí!**

Na druhé straně však představa, že každý má **právo** ke službě, popírá autoritu Pána Ježíše! Ve shromáždění nejsou žádná práva, nýbrž nanejvýš výsady. A v souvislosti se službou záleží zvláště na poslušnosti a závislosti na Bohu. Pán působí skrze Ducha a používá toho, koho On chce, a Bůh působí všechno ve všech.

Jsme o tom pevně přesvědčeni? Jestliže se křesťané budou ve své praxi řídit podle dnešního biblického slova, bude Bůh oslaven a může bez překážek žehnat.

DHIN, 17/5/2016

9. duben

Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k večeru /mezi dvěma večery/, kaditi bude kaděním vonných věcí ustavičně před Hospodinem po rodech vašich.

2. Mojžíšova 30,8

Uvnitř svatyně stál zlatý oltář, na kterém bylo páleno kadidlo. Aron, nejvyšší kněz, to měl dělat každé jitro v době, kdy byla obětována ustavičná zápalná oběť. Večerní oběť „*mezi dvěma večery*“, byla ve 3 hodiny odpoledne. Pak byly také zapalovány lampy na svícnu, když předtím ráno byly „*spraveny /upraveny/*“. Později byla tato služba vykonávána knězem, který byl určen losem, jako tomu bylo u Zachariáše, otce Jana Křtitele. Čas večerní oběti byl také spojen s modlitbou – lid stál venku a modlil se (Luk. 1,9-10). V Písmu je modlitba zvláště spojena s kadidlem (Žalm 141,2; Zj. 5,8; 8,3 a dále).

Dnešní verš obsahuje sedmou instrukci ve 2. Mojžíšově knize, kde Pán výslovně řekl, že něco má být „*ustavičné*“ – věci zvláštní ceny pro Pána. Tato instrukce ukazuje, že v čase večerní oběti a zapalování lamp bylo páleno kadidlo. Sloveso, užitě pro pálení kadidla, je stejné jako pro pálení obětí libé vůně, která vystupovala k Bohu, jako vůně odpočinku. Nadto oheň pro zapalování kadidla měl být brán z oltáře zápalné oběti. Když dva z Aronových synů v době uvedení stánku použili „*cizí oheň*“, byli zabiti pro svou neposlušnost (3. Mojžíšova 10).

Ustavičná služba pálení kadidla byla „*před Hospodinem*“ – byla v Jeho přítomnosti, k Jeho radosti a podle Jeho instrukcí. Kéž tak činíme dnes, ne pomocí předobrazů a stínů, ale vcházením tou novou a živou cestou, a klanějíce se „*skrze Něho*“ (Židům 10,19 a dále; 13,15).

A. E. Bouter, TLIN, 9/4/2011

10. duben

To jest, o čem přikázal Hospodin: Nasbírejte sobě toho každý k svému pokrmu /každý podle míry svého jedení/.

2. Mojžíšova 16,16

Jde o mannu, Boží potravu pro Jeho izraelský lid během dlouhé cesty pouští. Pro nás tato manna znamená Krista. Pán Ježíš je „*ten chléb živý, který sestoupil s nebe*“ (Jan 6,51). On sám je tou potravou, kterou nám Bůh dává pro **vnitřního** člověka během naší cesty po zemi.

„*To jest, o čem přikázal Hospodin.*“ Bůh se k nám obrací se slovem; a tu je potřeba pozorně poslouchat. A potom bychom neměli podceňovat význam této potravy, kterou nám On dává! Záleží na tom blaho naší duše.

„*Nasbírejte sobě toho!*“ Sytit se z Krista není možné jen tak bokem. K tomu je potřebné přemýšlet o jednotlivostech – o Jeho skutcích a slovech v Evangelích, o Jeho různých vlastnostech, jménech a titulech. Postupně se spojí a vytvoří jeden obraz, obraz velké krásy. Sbírání představuje námahu, k tomu se člověk musí „sehnout“. Avšak už v tom spočívá požehnání.

„*Každý...*“ – Čas, který je k dispozici, je u každého různý, ale zde se setkáváme: My všichni jsme ještě na cestě, a proto každý věřící potřebuje Krista jako potravu! Kristus každého z nás se sebou vnitřně velmi úzce spojil; proto také může každý z nás nalézt své zdroje jen v Něm.

„... *podle míry svého jedení.*“ Také zde se lišíme. Chtějme si od našeho Pána vždy dát přiměřenou míru potravy, potravy, ze které máme radost a která nás posiluje! Vždy jí je ale **On sám – Kristus.**

DHIN,19/5/2016

Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých. Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své. Žalm 91,11.12

Mesiánské žalmy – ŽALM 91

V 91. Žalmu je Mesiáš představen jako dokonalý, závislý Člověk, ten Jediný, který skutečně přebýval „v skryši Nejvyššího“, anebo odpočíval „v stínu Všemohoucího“. Tématem je Kristus, vysvo-bozený od nepřátel a Bohem zachovaný na Svě cestě po zemi (verše 2-10). „*Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.*“ (verš 10)

Matoušovo i Lukášovo evangelium zaznamenávají pokušení Pána Ježíše a ďáblovu citaci z tohoto žalmu. To ukazuje, že Satan věřil, že 91. Žalm je mesiánským proroctvím, ale při bližším zkou-mání shledáváme, že ho citoval chybně. Vzal Pána na vrchol chrámu a řekl: „*Jsi-li Syn Boží, spust' se dolů.*“ (Matouš 4,6) Po-tom citoval verše 11-12 z našeho žalmu, ale vynechal slova „*aby tě ostříhali na všech cestách tvých*“. Zaslíbení andělské ochrany pro Mesiáše bude ve spojení s Jeho poslušností a závislostí na Bohu. Měl být ochráněn, když chodil po Svých cestách. Pán Ježíš vždycky chodil podle Boží vůle. Satan je v tomto žalmu popsán ve čtyřech charakterech: lva, bazališka /zmije/, lvíčete a draka (verš 13). Jako lev je ničící mocí (1. Petra 5,8), jako zmije přichází co anděl světlosti (2. Kor. 11,14), jako lvíče ukazuje svou energii v protivení se Božím věcem (Job 1,7), a jako drak je pronásledo-vatel a vrah (Zj. 12,4-13).

91. Žalm končí vyvýšením Mesiáše: „*Vysvobodím jej a vyvýším.*“ To je proto, že Mesiáš miloval Boha a ve Svém svatém lidství do-konale vyjádřil závislost na Bohu a poslušnost.

B. Reynolds, TLIN, 10/4/2011

A tak summou, všichni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví.

1. Petra 3,8

Jsou osloveni všichni věřící. Všichni, kteří patří ke královskému kněžstvu (kap. 2,9). Některé skupiny osob už dostaly zvláštní naučení, nyní se Petr na závěr obrací na všechny společně.

Aby toto společenství fungovalo přes všechnu rozdílnost, je potřebné **stejně smýšlení**. Nemusíme být ve všem téhož mínění, ale zásadní nasměrování musí souhlasit. Tím může být jen to smýšlení, které bylo „*při Kristu Ježíši*“ a je popsáno v prvních verších 2. kapitoly Filipským.

Pomůže nám to, abychom byli **soucitní**. Tento soucit se nesklání k druhému z výšky. Nezůstává také mlhavý a v odstupu. Ne, zajímá se konkrétně o druhého, který trpí. Ptá se, jak se mu daří. Soucítí s ním. Nese jeho břemeno spolu s ním, i když mu je nemůže odejmout.

Ve všech situacích společného života by měla být vidět **bratrská láska**. Tato láska nezávisí na příznivých okolnostech nebo momentálním rozpoložení. Je silnější, trvalejší a snese více než přirozená láska. Charakterizuje obecnství věřících, protože všichni jsou bratři v Kristu.

Taková láska nezůstává pouhým citem. Hledá příležitosti, jak by se uplatnila v **milosrdenství**. Může se ukázat v praktické podpoře druhých nebo ve zvláštní ohleduplnosti na období slabosti v životě nějakého bratra. Možná že se musíme také naučit vycházet se zvláštním charakterem nějaké sestry.

Tak se dostává vlastní „Já“ do pozadí. Učíme se být **pokornými**. Ne já jsem důležitý, nýbrž důležitý je ten druhý.

DHIN,20/5/2016

Kdožkoli zajistě mléka se drží..., nemluvně jest. Ale dokonalých jest hrubý pokrm.

Židům 5,13-14

Známý Pavlův výrok: „*Tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného,*“ je často užíván jako námitka proti studiu toho, co je v Božím slovu zjeveno. To plyne ze dvou příčin. Jedna vychází z citovaného verše, aniž by byl zkoumán kontext; druhá ze zastavení se na cestách Páně tím, že se s nimi seznamujeme v nejmenší možné míře. Není pravda, že se máme omezovat na poznání Ježíše Krista ukřižovaného. Musíme také znát Ježíše Krista oslaveného, Ježíše Krista po Boží pravici; musíme Ho znát jako Nejvyššího kněze; jako Přímluvce u Otce. Měli bychom poznávat Ježíše Krista jak jen možno nejvíce a nespokojovat se zastavením u slov: „*Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného*“. Říkat to znamená brát literu Slova a zneužít ji.

Když apoštol viděl tendenci církve v Korintu následovat učenost a filozofii člověka spíše než Krista, pak když vede jejich duše zpět ke Kristu, zdůrazňuje, že byl u nich ve slabosti a v bázni. Jeho řeč a kázání nebyly v slibných slovech lidské moudrosti. Rozhodl se neznat mezi nimi než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. Nemluví o ceně krve, ale o postavení Krista Samého, aby skrze kříž snížil všechnu jejich marnou chválu a aby založil jejich víru na Božím slovu a nikoli na lidské moudrosti.

Když si přejeme omezovat se na Ježíše ukřižovaného způsobem, jak je na počátku uvedeno, znamená to, opakují, omezovat se na nejmenší možnou míru poznání křesťanství. V 6. kapitole Epištoly Židům to apoštol naprosto zavrhuje, když říká: „*Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme.*“ (Židům 6,1)

J. N. Darby, TLIN, 11/4/2011

Toho vydaného z uložené rady a předzvědění Božího vzavše, a skrze ruce nešlechtných ukřižovavše, zamordovali jste.

Skutky 2,23

Těmito slovy se Petr ve své první velké řeči ve dni Letnic obrací na izraelské muže. Veden Duchem Svatým jim vyčítá, že se provinili smrtí Pána Ježíše. Evangelia podávají zprávu o tom, jakou vinu na sebe lidé vzali. Za to jsou plně odpovědní; a Bůh s nimi jednou kvůli tomu bude účtovat. Kristův kříž zjevuje celou temnotu člověka pod mocí Satana a ukazuje nám, k čemu jsme my všichni od přirozenosti schopni.

Avšak kříž Golgoty nám nejen dovoluje pohled do zkaženého srdce lidí. Ne, tentýž kříž nám také ukazuje Boží srdce, které je plné lásky. Lidé jsou sice odpovědní za ukřižování; avšak je stejně tak pravda, že Pán byl vydán podle Boží rady. Odpovědnost člověka a Boží rada se navzájem nevylučují, nýbrž běží paralelně vedle sebe.

„Z uložené rady a předzvědění Božího“ – nedotýká se to našeho srdce? Kde bychom dnes byli, kdyby tu tato obdivuhodná rada nebyla? Bůh ji pojal před založením světa; a golgotský kříž je v ní zahrnut. Pán Ježíš přišel na zem, aby tuto radu naplnil. Věděl o všem; věděl, co Mu lidé učiní, jak s Ním budou zle nakládat a že Ho nakonec zabijí. Věděl ale také, co Bůh usoudil. A proto přišel a šel Svou cestou až do konce. – Obdivuhodný Spasitel!

DHIN,22/5/2016

Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi... Sečti syny Lévi vedle domů otců jejich, po čeledech jejich... I sečtl je Mojžíš podle řeči Hospodinovy, jak rozkázáno mu bylo. 4. Mojžíšova 3,14-16

Zde máme zvláštní sečtení synů Lévi podle jejich domů – každé rodiny. Jejich sečtení, mimo sečtení Izraele, je mnohem přesnější, neboť jsou sčítáni od věku jednoho měsíce a jsou určeni ke službě dlouho předtím, než mohla začít. Síla je dána, dříve než je požadována služba; ale od dětství jsou podle milosti a úmyslů Božích počítáni zvlášť. Byly tam tři hlavní domy – Gerson, Kahat a Merari.

Ti se svými syny mají každý svou vlastní linii služby, danou ve 4. kapitole 4. Mojžíšovy knihy, kde jsou znovu sečtení od třiceti let stáří a výše. To také má velkou závažnost. Není nic důležitějšího, než aby každý Boží služebník znal dílo, které mu Pán dal konat; a potom, když je zná, aby se ho chopil. Buďme ujištěni také o tom, že má nemalou důležitost, abychom nikdy nezasahovali do služby někoho jiného. Pán je v tom svrchovaný. Rozděluje podle Svě vlastní vůle. To jsme na jedné straně povinni respektovat, zatím co na druhé straně není nic milejšího, než vzájemná poddanost podle Boží milosti a bázně. Tato samotná zásada by nás měla zadržovat od toho, abychom zasahovali do toho, co sami bychom nemohli správně dělat.

Každý Boží svatý má nějaké dílo, které mu je Pánem svěřeno, které nikdo jiný nemůže dělat tak dobře. Měli bychom zjistit, co to je, a měli bychom pěstovat naprostou důvěru v Boha při jeho vykonávání jako ti, kteří jsme Jím nyní vykoupeni. Po tom po všem to musí být tajemství mezi Ním a námi, ačkoli nám snad může být pomoheno moudrostí druhých, abychom je naši; neboť je mnoho způsobů, jakými můžeme dospět k přesvědčení o díle, které nám Bůh dal konat.

W. Kelly, TLIN, 12/4/2011

Ten /Eleazar/ vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten den zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké.

2. Samuelova 23,10

Muž, který nepovolil (1)

Mezi Davidovými hrdiny, kteří jsou vyjmenováni ve 2. Samuelově 23, zaujímá Eleazar vynikající místo. V popisu, který nám je o něm podán, jsou nápadné tři znaky:

1. **Eleazar byl v boji.** V tom je obraz každého pravého křesťana. Být křesťanem totiž znamená také boj. Tento svět není pro věřícího místem odpočinku, je bojištěm. Na cestě k nebi se setkáváme s mnoha duchovními nepřáteli. A střety s těmito mocnostmi tmy nejsou bojem jen naoko! Moci zla jsou dnes stejně tak velmi ve vzpouře proti Kristu a Jeho věci, jako tehdy byli Filistinští proti Davidovi. Jestliže skutečně stojíme na straně Pána, budeme muset bojovat proti těmto mocem zla. Nyní nemáme aktivně bojovat proti každému bludu, který Satan chce lidem prodávat jako správný a dobrý. Jestliže šíříme Boží pravdu a pevně ji zastáváme, je blud nutně zapuzován. – Eleazar bojoval proti Filistinským, a Pán způsobil skrze něho velké vítězství.
2. **Eleazar měl meč.** Bez něho by nemohl vyhrát žádný boj. Tak Pán i dnes vyzbrojil Své bojovníky mečem pro duchovní boj; a jaká obdivuhodná zbraň to je – tento „*meč Ducha, jenž jest slovo Boží*“ (Ef. 6,17). Je to jediná účinná zbraň, která nám je dána pro duchovní boj – a dokonale postačuje.

DHIN, 23/5/2016-dokončení pozítří

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

Zjevení 1,3

Prorocké výjevy, zcela zvláště ty z knihy Zjevení, se stávají stále zřetelnější v myšlenkách mnoha svatých Božích v těchto dnech. Dříve na ně bylo pohlíženo jako na nejasné a zamlžené. A není to, ptám se, nějaký náznak toho, že se **blížíme** těmto oblastem – že si jsme vědomi rostoucí jasnosti kvůli tomu, že ty věci jsou **blízké**?

A kromě toho: Mezi námi je něco jako instinktivní obracení se k myšlenkám na soud a na slávu. Je tu jakýsi pocit o té vážné skutečnosti, že Bůh je hotov zasáhnout tím či oním způsobem do běhu věcí kolem nás. Moci zla se zdají být velmi aktivními a svět velmi povýšeným a soběstačným. Přítomný den je dnem dospělosti světa. Svět „si nyní hraje na muže“. Mluví o jiných dnech jako někdo, kdo si připomíná své dětství. Chlubí se nad všechnu dřívější domyšlivost a slibuje, že bude dělat ještě větší věci. A tak půjde dále, až ho ve chvíli jeho nejvznešenější pýchy zachvátí Boží soud.

Boží lid by měl čekat, jsa opásán a s lampou, což jsou krásné trvalé symboly jeho povolání, dokud se Pán nezjeví – to jest, s myslí opásanou ke svatému oddělení od přítomných věcí a se srdcem osvětleným touhou a očekáváním budoucích věcí.

Tyto myšlenky na soud mohou užitečně pohnout naše srdce v této hodině. Ale dovolte, abych dodal, protože je útěcha to připomenout, že Boží soudy jsou vždy jen **na cestě** a nikdy **neuza-
vírají scénu** nebo neukončují Jeho jednání a úmysl – na cestě ke slávě a království, což je Jeho povoláním pro nás.

J. G. Bellet (psáno r. 1867), TLIN, 13/4/2011

Ten /Eleazar/ vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten den zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké.

2. Samuelova 23,10

Muž, který nepovolil (2)

Eleazar bojoval pro Davida a měl meč. To jsou první dva znaky. Jako třetí je nápadné, **že Eleazar byl obratný v tom, jak používat svůj meč.** Tak pevně ho držel, že se jeho ruka na něj „přilepila“. To je pro nás důležité naučení: Když chceme vést boje Pána, nesmíme Jeho pravdu držet nedbalou rukou.

V našich dnech máme zapotřebí, abychom meč uchopili pevněji a bojovali za biblický statek víry: „*Avšak to, co máte, držte, dokud nepřijdu.*“ (Zjevení 2,25) Eleazar se plně spolehl na svůj meč. Jeho ruka zemdlela, ale on držel meč pevně. Nemyslel na své pohodlí, nýbrž jen na boj pro Davida.

Také Pavel byl člověk, obratně bojující „mečem“; a byl přesvědčen o účinku své zbraně. To vidíme například při uzdravení chromého v Lystře. Když přihlížející řekli: „*Bohové, připodobnivše se lidem, sestoupili k nám*“, poznal Satanův pokus, aby zmařil jeho svědectví pro Pána, „ihned vytáhl svůj meč“ a udeřil nepřítele slovy ze Žalmu 146,6 (Skutky 14,11.15).

Nejlépe se učíme užívat tohoto meče v blízkosti Pána samého. Nikdy jej nevytáhl nadarmo. Když Ho pokušitel třikrát vystavil zkoušce, použil ihned meč. Jeho rozhodující úder vždy byl: „*Psáno jest.*“ – Nemůžeme se také rozpomenout na příležitosti, kdy jsme použili tentýž meč, abychom zahnali pochybnost, bázeň a pokušení?

DHIN,24/5/2016

Takto praví Hospodin... o tobě, ó Báruchu. Řekl: Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin zármutku k bolesti mé... Aj, což jsem vystavěl, já bořím, a což jsem vštípil, já plním, totiž všecku zemi tuto. A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu na všeliké tělo, dí Hospodin, ale dám tobě život tvůj místo kořisti na všech místech, kam půjdeš. Jeremiáš 45,2-5

Báruch, Jeremiášův písař, napsal „*do knihy z úst Jeremiášových všechna slova Hospodinova, která mluvil jemu*“ (Jer. 36,4). Později četl tu knihu v chrámě všemu lidu, a potom všem knížatům. Jemu a Jeremiášovi bylo řečeno, aby se skryli. Kniha potom byla čtena králi Joakimovi, který ji opovržlivě spálil, stránku po stránce na ohni před sebou. Král vydal rozkaz k uvěznění Bárucha a Jeremiáše, ale Hospodin je skryl.

Báruch napsal tu knihu ve čtvrtém roce Joakimovy vlády a četl ji nahlas v sedmém měsíci králova pátého roku panování. Bůh předeem dobře věděl, jak to dopadne. Báruch možná smýšlel vysoce o své službě, když psal to, co prorok diktoval. Věděl, že Božím přáním je, aby lid dbal toho, co on napsal, a aby se odvrátil od své zlé cesty. Nyní, místo aby byl poctěn za to, co tak namáhavě napsal, byl nucen jít do úkrytu. Ale Bůh věděl, jaký bude výsledek a varoval ho před tím, aby pro sebe hledal velké věci, když Bůh chce zbořit to, co předtím postavil.

Očekávali jsme někdy lidské uznání nebo odměnu za to, co děláme v Boží službě? Nehledejme pošetile velké věci pro sebe ve světě, který bude brzy muset pocítit Boží spravedlivý hněv! Slova našeho Pána: „*To dobře služebníče dobrý a věrný,*“ by měla stačit, aby rozechvěla a uspokojila naše srdce. A tak jako Báruch Mu můžeme důvěřovat, že nás zachová v každém nebezpečí, kterému můžeme být vystaveni.

Evody prosím, i Syntychény prosím, aby jednotejně smyslyly v Pánu.

Filipským 4,2

Od chvíle, kdy apoštol Pavel napsal tato slova Filipským, měly Evodia a Syntyche ještě mnoho následovníků. Nezůstaly mezi Božími dětmi jediné, které nebyly jednotné. V dějinách církve bylo mnoho nejednotností, které byly ctěnými Božími muži vybojovávány nedobrym způsobem: Je při nich postrádána snaha o jednomyslnost.

Přitom na našem místě nejde o otázky správného učení, jinak by Pavel jistě sám řekl k věci vyjasňující slovo. Je to osobní napomenutí. Ne nějaká věc, nýbrž **smýšlení** zúčastněných je problémem. Lidská nesnášenlivost, snahy osobních názorů, směřujících od sebe ohledně otázek Kde? a Jak?, mohou porušit tu nejlepší spolupráci i mezi věřícími, kteří ohledně cíle jsou naprosto jednotní. Nezáleží na mých vlastních představách, nýbrž na tom, aby naše společné úkoly byly vykonávány způsobem podle Boha.

K tomu musíme mít jako příklad před očima Pána Ježíše. Ten nikdy nehledal Svou vlastní vůli, nýbrž vůli Otce, který Ho poslal (Jan 5,30). Jestliže Ho však ztratíme ze zřetele, pak jsme v nebezpečí, že maličkostem dáme velkou důležitost, a tím vytvoříme napětí.

Kolik trpělivosti měl Pavel s takovými, kteří „jinak smýšleli“ než on (Fil. 3,15). Důvěřoval Pánu, že je povede dále. Ale to jedno mu bylo důležité: aby všichni spolu žili podle obsahu víry, kterou společně vlastnili (Fil. 3,16). Od toho by se nikdo neměl nechat odvést.

DHIN,25/5/2016

I stalo se, když se on modlil obzvláště, že byli s ním učedníci.

Lukáš 9,18

Ježíšova modlitba v osamění

V protikladu k tomu, když se Ježíš modlil před zástupem, modlí se nyní sám, ačkoli Jeho učedníci byli s Ním. Neříká nám to, že nikdo jiný nemohl vstoupit do zkoušek duše, které Ho v té době hluboce zachvacovaly? To je vidět z Jeho následujícího rozhovoru s učedníky. Staví je na zkoušku, když se jich ptá na to, co o Něm lidé říkají. Věděli, že tato rozmanitá pojetí o tom, kdo On je, byla pouhými spekulacemi, nemajícími skutečný základ a žádný význam pro nalezení pravdy. Ale Petr s pevným přesvědčením odpoví: „*Kristus Boží*,“ když přijde otázka, za koho Jej mají Jeho učedníci.

A přece Pán jim přikázal, aby žádnému neříkali, že On je Kristus, ale vštěpoval jim skutečnost, že má trpět, být zavržen a zabit, a opět vstát. Ačkoli byl Kristus, Boží pomazaný Král, přece to nemělo být řečeno národu; neboť On tehdy nechtěl zaujmout Svůj trůn: Musí nejdříve trpět. Nechtěl žádný rozruch mezi lidem, aby Ho učinili králem. Víme, že učedníci nechápali Jeho myšlenky. Jak naprosto osamělé byly Jeho hluboké zkoušky, týkající se utrpení, které musel nést sám! Není to důvod, abychom Ho milovali tím více? Boží dítě musí být také připraveno na osamělost zkoušky. V každém životě vyvstávají věci, kterým žádný druhý nebude schopen rozumět, věci, které musejí být brány v osamění do modlitby k Bohu. U některých věcí nemůžeme očekávat, že je druzí budou sdílet, ačkoli se mohou snažit jemnou službou vést své duše k zájmu o porozumění. Ale tento druh modlitby je zásadní pro opravdové obecenství duše s Bohem.

L. M. Grant, TLIN, 16/4/2011

Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověď: Hůl.

2. Mojžíšova 4,2

Mojžíš se po 40 let staral o ovce, ale nyní mu Bůh dal neobyčejně velký úkol: Měl se stát vůdcem Jeho lidu a vyvést jej z otroctví Egypta do Kanánu. Na tento úkol se Mojžíš necítil. Ptal se: „*Kdo jsem já?*“ Avšak Bůh mu ukázal, že On sám jej chce vybavit vším potřebným. Nenápadná pastýřská hůl se stala symbolem moci, ve které Bůh působil znamením a divy. Byla dokonce nazvána *holí Boží* (verš 20).

Davide, co je v tvé ruce? – „Hůl, prak a pět oblázků.“ – Směšně málo v očích Saule, opovržením hodně málo v očích Goliáše. „*Což jsem pes, že jdeš proti mně s holí?*“ Avšak Bůh použil tyto nepatrné věci v ruce mládence, který v Něho důvěřoval, aby způsobil velké vítězství (1. Samuelova 17,43).

Chlapče, co je v tvé ruce? – Pět chlebů a dvě ryby! – Nic vzhledem k 5000 mužům, ženy a děti nepočítaje. Nic? Ó přece, Pán vzal to málo a rozmnožil to. A výsledek? Všichni byli nasyceni a ještě bohatě zbylo (Jan 6,9).

Chudá vdovo, co máš ve své ruce? – Jen dva šarty! – To bylo vše, co měla. Ne mnoho v očích lidí, ale velmi cenné v očích Pána, neboť ona to málo peněz s celým srdcem zasvětila Božímu domu. Pán viděl její srdce a dal ji za příklad pro všechny dávající (Marek 12,41).

Milý čtenáři, co je v tvé ruce? – Také jen hůl nebo pět oblázků či dvě ryby? Druzí mají více, že? Ale Pán se tě neptá na to, co mají druzí, nýbrž na to, co máš ty! A to chce použít. Dej Mu to!

DHIN,28/5/2016

Znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

2. Korintským 8,9

Kdo by si myslel, když by se díval na Dítě v Betlémě v Jeho vypůjčených jeslích, že je bohaté? Anebo kdo by si myslel, že ten pokorný Člověk, který neměl, kde by hlavu sklonil, a který řekl: „*Ukažte mi peníz*“ (Matouš 22,19), nejenže vlastní dobytek na tisíci horách, ale také miliardy světů, které stvořil. Podle celého vnějšího zjevu byl Boží Syn chudý a skutečně se stal chudým, neboť ačkoli byl Vlastníkem všeho a plnost Božství v Něm přebývala, On nikdy nepoužil Svých božských zdrojů, aby ulehčil okolnostem chudoby, do kterých vstoupil.

Když dal stranou podmínky, ve kterých byl věčně bohatý, s desetitisícikrát desetitisíci andělů, čekajících, aby vykonali každý Jeho příkaz, Boží Syn se stal chudým, abychom my skrze Jeho chudobu zbohatli. Žádná lidská mysl nemůže obsáhnout, jak bohatý On byl, ani žádné lidské srdce nemůže vyzpytovat hloubky chudoby, do kterých Jeho svatá duše vstoupila, když na kříži nesl naše hříchy a byl za nás učiněn hříchem.

Jak bohatými nás učinil! Přivedl nás blízko ke Svému Bohu a Otci, kde ve spojení s Ním, jsme byli zbohaceni bohatstvími Jeho milosti. Brzy nás Pán Ježíš odtud povolá, abychom byli Jeho společníky ve slávě Jeho království a v radostech a lásce Otcova domu. Za všechna požehnání království a všechno to, co bylo pro nás podle Boží rady od věčnosti připraveno, budeme vděčit Jemu, jenž byl bohatý, ale pro nás se stal chudým.

T. E. Purdom, TLIN, 17/4/2011

I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim Ježíš: Naprosto to, co také k vám mluvím.

Jan 8,25 – přel.

Jak velmi se ukazuje sláva Osoby Pána Ježíše v této krátké odpovědi, kterou zde dává Židům! Který jiný člověk by kdy směl říci, že všechna Jeho slova dokonale souhlasí s tím, co je skutečně sám v sobě? Jak velká nesrovnalost je u nás často mezi našimi slovy a naší nejvnitřnější bytostí!

Pán Ježíš byl „*shůry*“ (verš 23). Mluvil *pravdu* (verš 40). A tím se zároveň zjevil jako takový, **kdo byl**: Pravda sama. Proto Boží slovo říká: „*Milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se.*“ (Jan 1,17)

A ačkoli Pán Ježíš jako Boží Syn měl svědectví pravdy v sobě samém, mohl se ještě odvolat na čtyřnásobné svědectví od jiné strany. Tím byl nejprve Jan Křtitel, který o Něm vydal zřetelné svědectví. Potom Pán jmenuje „*větší svědectví*“ skutků, které Mu Otec dal a které potvrzovaly Jeho poslání od Otce. Potom také Bůh sám vydal svědectví o Svém zalíbení ve Svém Synu. A nakonec to byla Písma Starého zákona, která o Něm svědčila (Jan 5,32-40). Tak Pán nezůstal dlužen důkaz o pravdě Svých slov.

Ano, „*ten, kterého Bůh poslal, slovo Boží mluví*“ (Jan 3,34). Každé slovo, které Pán řekl, bylo dokonalé, bylo Božím výrokem. Když mluvil, ukazovalo se, že v Něm „*přebývá všechna plnost Božství tělesně*“ (Koloským 2,9), že On je to Slovo, které se stalo tělem. – Jak slavná je Jeho Osoba!

DHIN,29/5/2016

Kterýžto..., očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech.

Židům 1,3

Vidím Krista živého ve slávě; ne Krista zde na zemi, ale Krista po Boží pravici. Všechna ta sláva mne neděsí, protože ta Boží sláva je ve tváři Člověka, který odstranil mé hříchy a který je tam nyní jako důkaz o tom. Nemohu vidět slávu Krista, aniž bych věděl, že jsem spasen. Jak tam přichází? On je Člověk, který nesl Boží hněv proti hříchu; On je Člověk, který nesl mé hříchy ve Svém vlastním těle na dřevě. A přece v Jeho tváři vidím Boží slávu. Vidím Ho tam poté, co odstranil můj hřích, protože dokonal mé vykoupení.

Nemohl bych vidět Krista ve slávě, kdyby každá skvrna hříchu nebyla odstraněna. Čím více vidím ze slávy, tím více vidím dokonalost díla, které Kristus vykonal, a spravedlnosti, ve které jsem přijat. **Každý paprsek té slávy je viděn ve tváři Toho, který vyznal mé hříchy jako Své vlastní a zemřel za ně na kříži.** Sláva, kterou vidím, je sláva vykoupení. Když vidím Jeho v té slávě, namísto abych viděl své hříchy, vidím, že odešly. Viděl jsem své hříchy položené na Prostředníka.

Bůh byl tak velmi oslaven ohledně mých hříchů, že je to Kristovým nárokem, aby tam byl po Boží pravici. Kde jsou mé hříchy nyní? Kde je mám hledat v nebi nebo na zemi? Vidím Krista ve slávě. Kdysi se nalézaly na hlavě toho Požehnaného; ale odešly, aby už nikdy nebyly nalezeny. Kdyby to byl mrtvý Kristus, smí-li to tak říci, kterého vidím, mohl bych mít obavu, že mé hříchy budou opět nalezeny; ale s Kristem živým ve slávě je jejich hledání marné. On, jenž je nesl, byl přijat nahoru k Božímu trůnu, a tam nemůže být žádný hřích.

J. N. Darby, TLIN, 20/4/2011

Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení.

2. Timoteovi 3,16

„*Od Boha vdechnuté.*“ Tímto výrazem Pavel označuje původ Svatého písma. To pro apoštoly zahrnovalo Písma Starého zákona i Nového zákona, pokud už byla k dispozici (srovnej s Římanům 16,26; 1. Timoteovi 5,18; 2. Petra 3,16). „*Od Boha vdechnutá*“ – jsou slova největší důležitosti: Bible je celá i ve všech svých částech **božského** původu. Neboť „*Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé*“ (2. Petra 1,21).

Duch Svatý nám tedy na tomto místě jednoznačně potvrzuje, že kniha, kterou nazýváme **Bibli**, je dána od Boha (inspirována). Timoteus, apoštolův spolupracovník a adresát Dopisu, přesně věděl, „*od koho*“ se naučil: od „*apoštolů a proroků*“ Nového zákona, kteří byli Bohem zplnomocněni a byli inspirováni Duchem Božím (verš 14; Efezským 2,20). K tomu od mládí znal „*svatá Písma*“ Starého zákona (verš 15). Jaký základ, jakou jistotu měl Timoteus pro svou víru! Jakou jistotu máme také my dnes!

Užitek Svatého Písma k různým účelům – k poučování, k přesvědčování, k napravování nebo k vyučování ve spravedlnosti (verš 16) – závisí rozhodující mírou na tom, že je „*od Boha vdechnuté*“. Neboť kdo jiný by mohl dokonale poučovat, jednoznačně usvědčovat nebo s autoritou kárat, jestliže ne Bůh sám!

Tak máme s Bibli v rukou knihu, která je absolutně důvěryhodná. Bible je neomylný ukazatel cesty pro náš život a zároveň měřítko, podle kterého zkoumáme každé lidské zvěstování (Skutky 17,11).

DHIN,30/5/2016

Ach, meči Hospodinův, dokud se nespokojíš? Navrať se do pošvy své, utiš se, a zastav se. I jak by se spokojil? Však Hospodin přikázal jemu... Zlořečený ten, kdo dělá dílo Hospodinovo Istivě, a zlořečený ten, kdo zdržuje meč svůj od krve.

Jeremiáš 47,6-7; 48,10

Většina služby proroka Jeremiáše směřovala k jeho vlastnímu lidu, k Judovi. Smutný příběh jejich trvalé neposlušnosti končil dobytím a zkázou Jeruzaléma a Božího chrámu, který v něm byl, a jeho lid byl vzat do zajetí do Babylonu. Malý ostatek, ponechaný v zemi, opustil zem a proti Boží vůli se utekl do Egypta. Přitom s sebou násilně vzali Jeremiáše a Bárucha a pokračovali tam ve své špatnosti a modlářství. Je velmi pravděpodobné, že Jeremiáš skončil svou službu a svůj život v Egyptě.

A přece byly Boží oči upřeny také na národy okolo Judy a závěrečné kapitoly knihy Jeremiáše zaznamenávají soud, který Bůh dal Svým prorokem vyslovit o jedné sousedící zemi za druhou. Egypt, Filistea, Moáb, Ammon, Edom, Damašek, Cedar, Hazor, Elam, a nakonec Babylon jsou osloveny, některé málo slovy, jiné více kapitolami. Některá proroctví jsou datována, jiná nikoli. Bůh v milosti zaslibuje odvrátit potrestání Egypta, Moába a Ammona na konci dnů. Znovu a znovu vidíme, jak Bůh, který zná srdce, odkrývá myšlenky a skutky těchto národů, zvláště jejich modlářství a zlé jednání s Jeho lidem. Tak také na konci soužení v Matouši 25 Pán soudí žijící národy podle toho, jak jednaly s Jeho bratry. Nic neunikne Jeho oku, které vidí vše.

Tyto kapitoly se na první pohled mohou zdát temnými, a snad se nám zdá, že mají malý význam pro nás dnes. A přece nám ukazují mnohá vyučující naučení a detaily o tom, jak se Bůh sám oslavuje v soudu.

Ale živý, živý, ten oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost uvedí pravdu /věrnost/ tvou.

Izaiáš 38,19

Jeden věřící křesťan byl po dlouhou dobu velmi zaměstnán úkoly v povolání. Zdálo se mu nemožné, aby ráno společně se ženou a dětmi četl Boží slovo a modlil se. Proto to dělala matka s dětmi sama.

Jednoho dne se její tříletý syn nechtěl pomodlit. Zcela vážně řekl: „Ne, maminko, já se teď už nepotřebuji modlit. Brzy budu velký muž!“ S údivem mu odpověděla, že přece všichni muži, kteří milují Pána Ježíše, se také modlí. Tu ten malý odpověděl: „Ne, tatínek je přece také velký muž. Ale nikdy se nemodlí!“

Žena večer vyprávěla svému muži, co malý ráno řekl. Chvilí panovalo mlčení. Pak otec chvějícím se hlasem opakoval slova: „Tatínek se nikdy nemodlí.“ Zasáhla ho v jeho nitru.

Od příštího dne se otec pravidelně účastnil ranní pobožnosti. Pro rodiče zůstalo nezapomenutelné, jak udivená a šťastná byla tvář tříletého, když poprvé viděl svého otce se sepjatýma rukama a se skloněnou hlavou, a když ho pak slyšel, jak se modlí.

Naše úvodní biblické slovo neříká nic o denní době, ve které mají otcové svým dětem předkládat Boží pravdu a věrnost.

DHIN,31/5/2016

Stůjte tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a oblečeni jsouce v pancíř spravedlnosti. Efezským 6,14

Duchovní boj (4)

Apoštol nám říká, abychom byli silní v Pánu a v moci Jeho síly. Potom zdůrazňuje naši potřebu „celé Boží zbroje“, abychom mohli stát ve zlý den. Ve 14. verši se zmiňuje o dvou částech této Boží zbroje: o opasku a o pancíři.

Pás pravdy. Pán Ježíš se v Janu 17,17 modlil k Otci: „*Posvět je v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ Bible zdůrazňuje důležitost pravdy. Šalomoun řekl: „*Pravdy nabud', a neprodávej ji.*“ (Příslaví 23,23) Kristus řekl: „*Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete. A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.*“ (Jan 8,31-32) Jsme napomínáni, abychom studovali Boží slovo, abychom v něm zůstávali a měli ho jako pás, který nás obepíná a ke kterému lneme. Když jsme nelnuli k Božímu slovu, vloudil se blud a způsobil rozdělení a kacířstva.

Pancíř spravedlnosti. Všichni skuteční věřící jsou **dle svého postavení** spravedliví, neboť Kristus je naší spravedlností. Zde však je míněna **praktická** spravedlnost, podstatná část celé Boží zbroje. Pancíř chrání hrud', která obsahuje dva orgány velmi důležité pro tělo: srdce a plíce. Jsou-li tyto poraněny, má to těžké následky. Bez praktické spravedlnosti se snadno staneme terčem pro své nepřátele, kteří nás sledují, aby viděli, kde nás mohou napadnout. Bible nám říká: „*Přede vším, čeho se stříci sluší, ostříhej srdce svého, neboť z něho pochází život.*“ (Příslaví 4,23) Bezstarostnost, pokud jde o praktickou spravedlnost, vždy skončí porážkou. Je dobře známé, že každé pravé oživení mezi Božím lidem bylo doprovázeno větší svatostí v životě jednotlivých svatých. Pamatujte, pás a pancíř znamenají pravdu a spravedlnost!

A. M. Behnam, TLIN, 22/4/2011

A řekl jsem jí: Za mnoho dní sed' mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také příčinou tvou. Ozeáš 3,3

Dnes se mnoho manželství rozpadá kvůli nevěrnosti. Náš dnešní verš jmenuje tři body o **manželské věrnosti**:

1. *„Za mnoho dní sed' /zůstávej/ mi.“* – **Manželství je slib natrvalo.** Dnes se nezdá, že uzavírají manželské smlouvy, které už obsahují klauzuli o rozvodu. Tím ale mizí ochota pevně setrvat v manželství i při těžkostech. Často si lidé také myslí, že „tráva na druhé straně plotu vypadá zelenější“ – nové manželství bude lepší! Ale člověk nemyslí na děti, na trvalé škody, které si z rozvodu přinesou, a to zcela pomíjíme provinění proti Božímu pořádku. Je třeba se potom divit, že děti se odkloní od správné cesty? Anebo že mnohé páry raději spolu žijí bez manželství, protože vidí, jak mnoho manželství ztroskotává?
2. *„Aniž se vdávej za muže /Ani nebudeš patřit jinému muži/.“* – **Manželství je slíbeno výlučně mezi těmi dvěma lidmi.** Nikdo se nesmí vnucovat mezi manžely. Avšak žel, i mezi křesťany se vyskytují mimomanželské vztahy. Když jeden nebo oba partneři porušili svůj manželský slib, nemusí to ještě automaticky znamenat konec manželství. Avšak je zapotřebí velmi mnoho milosti, abychom mohli odpustit a pokračovat v manželství. Vzniklá škoda je při tom při všem nedožrnně velká.
3. *„A já také příčinou tvou /Tak učiním i já vůči tobě/.“* – **Manželství je slíbeno vzájemně.** Muž a žena dávají a zakoušejí lásku a úctu vzájemně. To, co Petr píše, platí také uvnitř manželství: *„A tak summou, všichni buďte jednomyslní... neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte.“* (1. Petra 3,8.9) DHIN,1/6/2016

1. květen

Proto i my, od toho dne, jak jsme to uslyšeli, nepřestáváme modlit se za vás a žádati, abyste naplnění byli známostí vůle jeho ve vši moudrosti a rozumnosti duchovní, abyste chodili hodně Pánu ke vši jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí, díky činíce Otcí. Koloským 1,9-11

Pavel byl muž modlitby a některé z jeho modliteb byly pro nás zaznamenány v inspirovaném Božím slově. Tyto modlitby, nalézající se v některých jeho Epištolách, mají úžasnou hloubku, a přece jsou prosté a přímé. Pavlovy modlitby, spojené s obdivuhodným učením, nám ukazují bohatství požehnání a vztahů, do kterých jsme byli uvedeni.

Pavlova tužba pro věřící je také Boží touha: abychom byli naplnění plnou známostí Jeho vůle, aby tam nebylo místo pro nic jiného. Jsme naplnění, vedeni Boží vůlí nikoli jako roboti, ale jako Jeho milovaní synové se vši moudrostí a duchovním porozuměním? Boží pravda je vždy velmi praktická. Poznání Boží vůle je potřebné pro chození, které se Jemu náleží, tak aby naše životy Ho vždy oslavovaly. A tak se Pavel modlí, abychom:

1. byli naplnění Jeho známostí a byli ve správném mravním stavu;
2. chodili hodně Pána způsobem, který Ho oslavuje, uznávající a ctíce Jeho velikost;
3. se Mu líbili v slovu a skutku, podporující Jeho zájmy;
4. nesli ovoce v každém dobrém skutku: Bůh hledá ovoce;
5. činili pokroky: rostli ve svém vztahu k Němu;
6. byli posílnění Boží mocí k vytrvání a trpění s radostí;
7. děkovali Otcí, který hledá velebitele

A. E. Bouter, TLIN, 23/4/2011

2. květen

A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přimouti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a ve vás bude.

Jan 14,16.17

Kdysi byl Bůh Syn jako pravý člověk zde na zemi; nyní přebývá Bůh Duch Svatý v jednotlivých věřících, stejně jako v Boží církvi (1. Korinským 6,19; 3,16; Efezským 2,22).

Tam, kde se křesťané shromažďují ve jménu Pána Ježíše, je Pán sám přítomný, a srdce jsou obrácena k Němu (Matouš 18,20). A je přítomen Duch Svatý, aby oslavil Pána Ježíše. Jaké svaté ticho a uctívá pozornost, jaké pokorné čekání na Něho by vládly v našich shromážděních, kdybychom na to více mysleli!

„*Znáte Jej.*“ Nechybí nám někdy vědomí o osobní přítomnosti Ducha Svatého? Kdyby byla tato jistota zřetelnější a my své očekávání tak snadno neobraceli k lidem, pak by nás chvíle ticha nemusely znepokojovat.

Pro shromáždění věřících má proto přesvědčení o osobní přítomnosti Ducha Božího v jejich středu velmi velký význam. Neměli bychom s důvěrou čekat na Něho a na Jeho působení? Pak by se všechno dělo v Božím pořádku a my bychom nikdy nebyli zklamáni.

I pro nás dnes platí prorokova slova: „*Slovo... a můj duch trvají ve vašem středu.*“ (Aggeus 2,5 – přel.) Tyto Boží zdroje pomoci pro věřící trvají a jsou účinné, když se ochotně poddáváme jejich autoritě a vedení.

DHIN,4/6/2016

I prvé nežlis /Dávno jsi/ založil zemi a dílo rukou svých nebesa. Ona pominou, ty pak zůstáváš; všecky ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv změníš je, a změněny budou. Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. Žalm 102,26-28

Mesiánské žalmy – ŽALM 102

Nadpis tohoto žalmu přesně popisuje jeho obsah jako „Modlitbu chudého /zkroušeného/“. Žalm 102 ve verších 1-12 názorně popisuje Mesiášův zármutek a bezútěšnost. Vrabec je společenský tvor, ale Mesiáš je jako „*vrabec osamělý na střeše*“. Pán Ježíš byl opuštěn Svými učedníky a zavržen od Svého lidu, ale tyto věci blednou při srovnání s utrpeními kříže.

Smíření před nás v tomto Žalmu není stavěno, ale vidíme Mesiáše, jak trpí za Izrael – měl zemřít za „*tento národ*“ (Jan 11,51). Výsledek je viděn ve verších 13-23, kde máme obnovení Izraele a příchod Pána: „*Když by Hospodin vzdělal Sion a ukázal se v slávě své.*“

Potom máme před sebou pozoruhodnou věc, když Mesiáš říká: „*Ztrápil jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých.*“ (verš 24) Mesiáš měl být „*vyťat*“ (Daniel 9,26; Izaiáš 53,8). Jak by tu mohlo být království, jestliže tu nebyl žádný král? Tajemství je vyřešeno, když čteme, že „*od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá*“ a že On není nikdo jiný než Hospodin /Jehova/ Stvořitel! Boží komentář k tomuto verši nalézáme v Epištole Židům (Žid. 1,10-12). Stvoření samo zestárne a pomine, ale Kristus zůstává „*tentýž*“ a Jeho léta nemají žádný konec (verše 26-27). „*Tentýž*“, je božský titul, znamenající „Ten existující, který se nemění“. Můžeme k Němu obrátit svou důvěru uprostřed stále se měnícího světa. Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes a na věky (Židům 13,8).

Otec miluje Syna, a všechno dal v ruku jeho.

Jan 3,35

Když přemýšlíme o lásce Boha Otce k Synu, jsou naše srdce vedena k velebení. Tuto lásku nemůže jistě v celé její plnosti pochopit žádné stvoření, neboť „žádný nezná Syna, jedině Otec“ (Matouš 11,27). Ale chtějme přemýšlet o tom, co nám je o této lásce sděleno ve Svatém Písmu!

Je pravda: Otec miloval Syna „*před ustanovením světa*“ (Jan 17,24). Od věčnosti tu je tento poměr mezi Otcem a Synem. Pán Ježíš je „*Syn jeho lásky*“, a proto „*jeho potěšení na každý den*“ (Přísloví 8,30). Náš vstupní verš ale mluví o čase, kdy Pán Ježíš byl jako člověk na zemi. V této době přitahoval na sebe Otcovu lásku ve zcela zvláštním smyslu. Pán sám si byl této lásky také vědom a žil v ní. Jako dokonalý člověk dával Otcovi vždy nové pohnutky pro to, aby Ho miloval.

Tomuto člověku nyní Otec dal „*všecko*“ v Jeho ruku. Syn měl vykonat celou Boží vůli vzhledem k vykoupení a k vládě nad Jeho stvořením. – Člověk zklamal ve všem, co mu Bůh svěřil. Ale v ruce Syna bude všechno, „*co se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno*“ (Izaiáš 53,10). Na jak mnohé přitom můžeme myslet! Ať to je zjevení a oslavení Otce na zemi nebo dílo smíření na kříži; ať je to soud světa nebo naplnění všech zaslíbení Izraeli a napravení všech věcí. Všechno to je předáno ruce Syna a bude vykonáno k oslavení Otce.

Můžeme trochu rozumět tomu, jak velmi Otec miluje Syna?

DHIN,5/6/2016

I stalo se... že vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a skvoucí.

Lukáš 9,28.29

Ježíšova modlitba touhy po Království

Není to v krásné souvislosti, že sláva musí následovat po Kristovu dobrovolném utrpení, smrti a vzkříšení? Jeho modlitba v osamění je pak přímo následována jinou modlitbou, která končí tímto nádherným proměněním a zjevením s Ním dvou starozákonních Božích mužů Mojžíše a Eliáše. A právě v této slávě spolu mluví o Jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě.

Je to krásný obraz přicházejícího Božího království, jak to naznačuje 27. verš, byť to bylo jen krátké nahlédnutí. Předtím učil Svě učedníky modlit se: „*Přijď království tvé*“, a sotva můžeme pochybovat o tom, že v této době byla v Jeho srdci touha, vyjádřená v modlitbě, po tom požehnaném dnu Jeho slávy. Vskutku, jak mohl tento pravý a věrný Boží Služebník nalézt odpočinek nebo uspokojení v okolnostech zármutku a smrti, které Ho obklopovaly? Má živou naději ohledně budoucnosti, jejíž jistota může dát nevýslovnou radost a důvěru v přítomnosti.

Je zde jiný charakter modlitby, který musí zaujmout srdce křesťana, jestliže ten má udržovat zbožnou rovnováhu a náležitě chození ve službě svému Pánu. Není uspokojen podmínkami zde dole. A přece nalézá čisté uspokojení v hledění na budoucí slávu, a proto klidné uspokojení, ať už se nalézá v jakémkoli stavu věcí. Alespoň tomu tak je, jestliže v upřímné modlitbě vyjadřuje touhou svého srdce po dni vyvýšení svého Pána nade všechny věci.

L. M. Grant, TLIN, 25/4/2011

6. květen

Kterýžto..., když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.

1. Petra 2,23

Když věřící trpí pro spravedlnost, mohou hledět na povzbuzující příklad Pána Ježíše, a následovat Jeho šlépěje. V Jeho jednání a slovech nikdy nebyl hřích nebo klam. A ani nepřátelství lidí Ho nemohlo vést k tomu, aby se vzdal dokonalé závislosti na Otci (verše 21 a 22).

Jak často s Pánem Ježíšem zle mluvili nebo Ho uráželi. Avšak On byl „*jako člověk, ... v jehož ústech není žádného odporu*“ (Žalm 38,15). – Kolik utrpení Mu, tomu pravému člověku, bylo způsobeno, a jak hluboce je pociťoval! V knize Žalmů jsou četná místa, která nám prorocky dávají pohlížet do Jeho hluboké bolesti v těchto utrpeních. A ačkoli byl zároveň Bůh Syn, nikdy této skutečnosti nepoužil, aby se vyhnul utrpením nebo aby hrozil Svou mocí. – „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ (Lukáš 23,24) To bylo Jeho smýšlení milosti vůči nepřátelům.

Kde našel Pán Ježíš sílu, aby na utrpení plná pohanění ze strany lidí odpovídal odpouštějící milostí? Předával sám sebe i svoji věc Bohu, „*který spravedlivě soudí*“! Šel po této cestě přece podle Boží vůle. A tak mohl vše přijímat od Boha a všechno Mu předávat.

To je zdroj síly také pro nás, kteří Ho chceme následovat. Jestliže – „*líbilo-li by se tak vůli Boží*“ (1. Petra 3,17) – musíme neprávem trpět, měli bychom to zcela vědomě přijímat od Boha a hledět na Něho a ne na lidi. Sebe i svou věc máme zcela svěřovat Jemu. Pak má srdce pokoj – i v utrpení a problémech.

DHIN,2/12/2016

Zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, dokud by nevešla plnost pohanů. A tak všecken Izrael spasen bude.

Římanům 11,25-26

Dnes Žid, který činí pokání, může nalézt pravý základ vysvobození od zlořečení zákona. Je nalezen v Kristu, který „*vykoupil nás ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdo visí na dřevě)*“ (Galatským 3,13). Jestliže se Žid chopí této pravdy, zaujme postavení na nové půdě, kde Žid a křesťan jsou jedno v Kristu. Nic z toho neruší Boží zaslíbení izraelskému národu – ta všechna budou naplněna, doslovně a úplně ve svůj čas.

Studium Epištol Římanům, Galatským a Židům nám dá plné a uspokojující vysvětlení skutečnosti, že Žid (a my) jsme osvobozeni od zákona. Proč potom byl zákon dán? Byl dán proto, aby vyzvedl otázku spravedlnosti a dokázal, že člověk je bezzákonný hříšník. Dříve, než byl dán zákon, člověk byl bezzákonný hříšník, zatím co pod zákonem byl člověk svévolný přestupník. Od Adama k Mojžíšovi tu nebyl žádný zákon, a proto tu nebylo přestoupení, ačkoli tu jistě byl hřích. Poněvadž odplatou za hřích je smrt, „*kralovala smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteří nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova*“ (Římanům 5,14). Adam měl zákon a přestoupil ho. Židé, jak Bůh řekl, „*smlouvu mou jako lidskou /nebo: „jako Adam“/ přestoupili, a tu se mi zpronevěřili*“ (Ozeáš 6,7).

Ale náš verš říká a Izaiáš to prorokuje: „*Přijde ze Siona vysvoboditel, a odvrátí bezbožnosti od Jáкова. A tato bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich*“ (Římanům 11,26-27). Tito Izraelité jsou „*milí /milovaní/ pro otce*“ (Římanům 11,28).

C. H. Mackintosh, TLIN, 26/4/2011

8. květen

Byl pak Mojžíš člověk nejtíší ze všech lidí, kteří byli na tváři země.

4. Mojžíšova 12,3

Při jedné dřívější příležitosti čteme: *„Jimž /Mojžíš/ řekl:... Připaš jeden každý meč svůj k boku svému,... a zabij jeden každý bratra svého, a každý přítele svého i bližního svého.“* (2. Mojžíšova 32,27) Tu přivedl Mojžíš na Boží příkaz na lid vážný trest. O krátký čas později naproti tomu nepodnikl nic. Náš dnešní verš o tom podává zprávu. Čteme jen: *„Byl pak Mojžíš člověk nejtíší...“* – Jak došlo k tomuto tak rozdílnému postoji?

Při první události si Izraelité udělali zlaté tele a uctívali je jako modlářský obraz. Tím překročili Boží přikázání a snížili Jeho čest. To bylo to rozhodující. Pro **čest Pána** vystoupil Mojžíš rozhodně a vykonal soud podle Božího nařízení.

V druhém případě naproti tomu mluvila Marie a Aron proti Mojžíšovi. Zde šlo o **Mojžíšovu čest**, a tu Mojžíš mlčel. V každém případě nečteme o žádné reakci. Ale *„slyšel to Hospodin“*, a On se zastal Svého služebníka (4. Mojžíšova 12,1.2).

Z Mojžíšova jednání se učíme:

1. Když jde o čest a práva našeho Pána, měli bychom se rozhodně postavit na Jeho stranu a zastávat Ho a pravdu Jeho Slova.
2. Když ale jsme my sami osobně napadeni, neměli bychom se bránit, nýbrž přenechávat věc Pánu.

Kromě toho se z té druhé události učíme, jak je to v Božích očích závažné, když se mluví proti Jeho služebníkům. Neboť Marie obdržela od Boha samého velmi vážné potrestání.

DHIN,7/6/2016

Snáším pro tebe pohanění. Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého... ó Hospodine Bože zástupů.

Jeremiáš 15,15-16

Věřící mají nejen dvě přirozenosti, ale protože mají naprosto různý původ, mají také široce rozmanité chuti. Tělo si hledí věcí těla a ta nová, duchovní přirozenost si hledí věcí Ducha (Řím. 8,5). Tyto dvě přirozenosti, na to nikdy nezapomínejme, budou denně přitahovat naši pozornost ke svým různým žádostem. Zatím co dva různí lidé se mohou sytit stejným druhem potravy, ty dvě přirozenosti v člověku to nemohou. To, co sytí starou přirozenost, jen vysiluje novou, a to, co je potravou pro novou přirozenost, je naprosto nechutné pro starou.

Pavel nám proto říká, abychom oblékli Pána Ježíše Krista a nepečovali o tělo podle jeho žádosti (Řím. 13,14). Petr říká: *„Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, které bojují proti duši.“* (1. Petra 2,11-12) To jsou negativní napomenutí, ale jsme také napomínáni kladnějším způsobem, abychom jako nově narozená děťátka vážně toužili po čistém mléku beze lsti Božího slova, abychom jím rostli (1. Petra 2,2).

Budme tedy bdělí jako hlídka na stráži a vše, co čteme, myslíme nebo děláme či říkáme, zkoumejme tímto testem: **Bude to potravina pro novou přirozenost, anebo to bude sloužit tělu?** Nečinně nic, co by působilo to druhé. Kéž máme jemnější svědomí a větší nedůvěru k sobě samým! Kéž Kristus sám je stále více naším každodenní potravou a nechť to, co On nám chce říci, je naším ustavičným potěšením!

G. Cutting, TLIN, 27/4/2011

10. květen

Já jsem ten dobrý pastýř, a znám své, a znají mne mé, jako mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.

Jan 10,14.15

Desátá kapitola Janova evangelia už potěšila nescetné znepokojené Boží děti a dala jim jistotu o jejich věčném bezpečí. A přece to není hlavní účel té kapitoly.

Cožpak by Kristovým ovčím nemělo stačit, že vědí, že jsou ovce **Dobrého Pastýře**? Jak by je kdy mohl opustit! Dal Svůj život, aby je osvobodil od každého nepřítele. Shromáždil je v **jedno** stádo, Boží stádo. Mohla by jedna z nich zahynout? To je nemožné! Jeho velikost, Jeho dobrota, Jeho láska a Jeho moc to nepřipouštějí. Jeho ruka je drží. Jsou v plném bezpečí.

Avšak tato kapitola nebyla napsána, aby zaměstnávala ovce jimi samými, nýbrž Kristem. Tyto verše obracejí zraky věřících na Pastýře, aby viděly Jeho velikost a slyšely Jeho hlas. Pak rozumějí, jak velké požehnání spočívá na tom, že Ho následují.

Devátá kapitola vypráví o muži, jehož oči byly otevřeny. Byl jednou z ovčí Pána. Když byl vyhnán ze synagogy a Ježíš ho našel, zeptal se ho: „*Věříš-li ty v Syna Božího?*“ Odpověděl: „*I kdo jest, Pane, abych věřil v něho?*“ Nato mu Pán dal tuto odpověď: „*I viděl jsi ho, a který mluví s tebou, on jest.*“ A uzdravený slepý zvolal: „*Věřím, Pane.*“ Potom „*klaněl se Jemu*“ (verše 35-39).

To je dobrý příklad i pro nás dnes: vidět Pána Ježíše a slyšet Ho, abychom se Mu pak klaněli a následovali Ho.

DHIN,11/6/2016

Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích.

Žalm 119,89

V Bibli nám Bůh dal vše, co potřebujeme, abychom mohli být dobrými křesťanskými rodinami. Jak je tragické, když rodiny čekají, dokud nemají vážné problémy, a teprve potom se obracejí k Bibli. Mnoho těžkostí by nám ušetřilo, kdybychom se k ní obrátili nejdříve a našli, co Bůh říká – a potom to dělali.

Zásady Bible jsou časově neomezené. Jsou v ní absolutní hodnoty a jsou tam standardy správného a špatného bez ohledu na to, co říkají lidé. Jediným bezpečným standardem správného a zlého jsou zásady Písma! Rady Bible jsou bez vady. Dnes jsme zaplavení bezbožnými, světskými radami ohledně toho, jak být úspěšní, jak být šťastní, jak vychovávat své děti, jak nakládat se svými penězi, jak řešit své problémy a mnoho jiných věcí. Mnoho toho je závadného, protože to nezahrnuje Boha. Moudrost Bible je nad každou cenu. Moudrost světa nás zklame, protože „*moudrost zajisté světa tohoto bláznovství jest u Boha*“ (1. Kor. 3,19). Boží slovo je jediným zdrojem pravé moudrosti a jeho požehnání jsou bez omezení. Bůh nás v něm opatřil pro časy potřeby a chce nám žehnat, když budeme poslouchat Jeho naučení, ale když nebudeme, budeme postrádat mnohá z požehnání, která chtěl, abychom měli. John Wanamaker byl úspěšným obchodníkem a křesťanem. Ohledně Bible, kterou si koupil jako chlapec, se vyjádřil následovně: „Když se podívám zpět na svůj život, vidím tu malou Bibli jako základ, na kterém byl můj život postaven, jako věc, která umožnila vše, co mělo v mém životě cenu, a jako největší investici, kterou jsem udělal.“

Jak hluboké svědectví o ceně Bible! Zajisti si, aby tvá rodina měla Boží požehnání – dej Bibli přední místo ve svém domě!

J. Palmer, TLIN, 28/4/2011

Aj, den Hospodinův přichází... nebo shromáždím všechny národy proti Jeruzalému k boji... Nebo Hospodin vytáhne, bude bojovat proti těm národům... i stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, která jest naproti Jeruzalému od východu.

Zachariáš 14,1-4

Ježíš je Hospodin (Jahve)

Prorok Zachariáš zde popisuje výjev, který bude následovat po návratu Krista na zem po bitvě u Armagedon. **Hospodin (Jahve)** vytáhne a – tak jako často v historii Izraele – bude bojovat proti národům, které oblehnou Jeruzalém.

V Novém zákoně čteme, že to je **Kristus**, kdo porazí národy: „*I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, který seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a spravedlivě soudí i bojuje.*“ – „*A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy.*“ (Zjevení 19,11.15) Zde vede Kristus válku proti národům. To jasně ukazuje: **Hospodin** ze Zachariáše a **Kristus**, jezdec ze Zjevení, jsou jedna a táž Osoba!

To je potvrzeno další podrobností: Nohy **Hospodinovy** stanou na hoře Olivetské – nohy Krista už stály na Olivetské hoře, a znovu tam stanou (Skutky 1,11.12).

Zachariáš nám říká, že když **Hospodin** přijde, přivede s sebou všechny svaté: „*Přijde Hospodin Bůh můj, a všichni svatí s ním.*“ (Zachariáš 14,5) Přesně to je řečeno také o Kristu: „*Když se pak ukáže Kristus,... tehdy i vy ukážete se s ním ve slávě.*“ (Koloským 3,4; viz také Judy 14; Zjevení 19,14)

To jsou nevyvratitelná svědectví o slavné skutečnosti, že **Ježíš je Jahve – Hospodin!**

DHIN,12/6/2016

13. květen

Z nás vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, byli by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všichni z nás.

1. Jana 2,19

Je skutečně možné, aby někdo vyznával, že je spasen, aby byl činným křesťanským pracovníkem po více let, aby učil a kázal, a přece nebyl znovuzrozen. To se ukáže, když se takový vrátí do světa, naprosto se odvrátí od pravdy a nakonec ji popírá. Takové jednání ukazuje, že nebyl věřící jako my!

Věřící v Pána Ježíše si je jist, že „*nezahyne na věky*“ (Jan 10,28)! Tato jistota spočívá na dokonalosti Kristova díla na kříži! Když někdo uvěří v Pána Ježíše, pak nejenže jsou mu odpuštěny hříchy až do dne obrácení, ale jsou pro věčnost odstraněny **všechny jeho hříchy**. Zvaž jen, kolik hříchů bylo v minulosti, když Kristus zemřel – všechny byly budoucí!

Duch Svatý začíná dílo ve věřícím a „*ten, který začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista*“ (Fil. 1,6). Vedl tě k tomu, abys důvěřoval v Krista, a od té doby tě stále utvářel k Jeho obrazu – On nikdy nezačne nějaké dílo, které by nezamýšlel dokončit!

Dříve jsme byli účastníci Adamova rodu, ale nyní jsme účastníci nového stvoření: „*Proto jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.*“ (2. Kor. 5,17) Kristus je Hlava tohoto nového stvoření, a v tom nám dává věčný život Svým dílem na kříži.

Věčný život je život, který trvá věčně, a my ho máme **nyní**! Ježíš zaslubuje, že „*kdo věří v Syna, má život věčný*“ a „*na soud nepříjde, ale přešel jest ze smrti do života*“ (Jan 3,36; 5,24). Díky Bohu, že to nezávisí na nás – kdyby mohl být ztracen, nebyl by věčný.“

H. A. Ironside, TLIN, 2/5/2011

Mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.

A když porušitelné toto obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, která napsána jest: Pohlcena jest smrt ve vítězství. Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest o peklo, vítězství tvé?

1. Korinským 15,52.54-55

Bojíš se někdy toho „*posledního nepřítele*“, smrti? (1. Kor. 15,26) Když myslíme na temné brány smrti, jsme od přirozenosti nakloněni se bát. Ale Kristus říká: „*Neboj se!*“ On byl mrtvý, ale žije po všecku věčnost a má „*klíče pekla i smrti*“ (Zjevení 1,17.18). Svou smrtí a Svým vzkříšením oloupil smrt o všechny její hrůzy. Má klíče smrti a ponese tě branami smrti do Své přítomnosti. Rozumí tvým pocitům – vždyť On sám zemřel! A chce, aby zbytek tvé cesty zde byl pokojný a bez mraků.

Kristus ty Svě vzkřísí a dá jim tělo, které odpovídá „*jeho tělu slávy*“ (Fil. 3,21). – Ve smrti bude naše duše u Pána Ježíše, ale blaženost bude dokončena teprve tehdy, když duše bude spojena se svým „*věčným příbytkem*“ (2. Korinským 5,1).

Nevíme do podrobností, jaké radosti nás v nebi očekávají, ale víme dobře, že největší sláva, která nám bude propůjčena, je, že „*podobni jemu budeme*“. Máš-li tuto naději v Něm, budeš se také sám „*očisťovat, jako i on čistý jest*“ (1. Jana 3,2.3).

Nemusíme se bát smrti, nýbrž smíme s radostnou jistotou vyhlížet den, kdy všichni věřící budou vzkříšeni a budou s Kristem v domě Otce.

DHIN,13/6/2016

Vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval.... Vyjděte z prostředku jeho, lide můj, a vysvobodte jeden každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova!... I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš do Babylona, a užíš jej, tedy čti všechna ta slova, a rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkazíš, ... že hrozně zpuštěno na věky bude... Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, které já uvedu na něj,... Až potud slova Jeremiášova. Jeremiáš 51,29.45.61-62,64

„Slova Jeremiášova“ končí dvěma dlouhými kapitolami, obrácenými proti Babylonu. Většina jejich veršů pojednává o dobytí a zkažení tohoto města Médskými a jejich spojenci v roce 538 před Kristem. Duch Boží cituje z těchto kapitol ve Zjevení 17 a 18, když mluví o osudu onoho zlého náboženského systému, nazvaného Babylon velký. Boží slovo je vnitřně provázáno. Události v minulosti často předobrazují události, které mají ještě přijít.

Bůh měl zvláštní zájem na Babylonu. Užil jeho armád pro potrestání Svého lidu a dovolil jim, aby zničily Jeho chrám v Jeruzalémě. Kniha Daniele nám ukazuje, jak Bůh jednal s jeho pyšným monarchou Nabuchodonozorem, jak ho pokořil a způsobil, aby oslavoval *„krále nebeského, jehož všichni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud, a který chodící v pýše může snižovati“* (Daniel 4,34). Babylon nicméně pokračoval ve svém modlářství, pýše a nepřátelství proti Bohu a Jeho lidu. Bůh znal jeho postoj a věděl, jak bude jednat. Skrze Svého proroka vyslovuje podrobnosti Svého soudu nad ním. Jeho lidu, jemuž jednou bylo řečeno, že se má modlit za pokoj měst těch, kteří ho zajali, je řečeno, aby vyšel z jeho středu a vysvobodil se od prchlivosti Božího hněvu. Boží cesta pro Jeho lid je vždy cestou oddělení od toho, co On musí soudit.

E. P. Vedder Jr., TLIN, 5/5/2011

Sečtených těch bylo osm tisíc, pět set a osmdesáte. Vedle rozkazu Hospodinova sečtl je Mojžíš, jednoho každého vedle přisluhování jeho a vedle břemene jeho.

4. Mojžíšova 4,48.49

Čtvrtá kapitola 4. Mojžíšovy knihy popisuje úkoly Levitů při transportu stánku úmluvy pouští. Každý ve věku od 30 do 50 let měl svou službu. To je poukaz na rozmanité úkoly, které i dnes mají vykoupení vykonávat pro Pána Ježíše. Přitom jde o službu, týkající se Božího domu, a o to, představovat v tomto světě Krista.

Nejprve je jmenován celkový počet sečtených pro službu: 8580 Levitů. Dnes mají **všichni** praví křesťané nějakou funkci v tom **jednom** tělu Krista (Ef. 4,4). Všechny jednotlivé údy tohoto těla dostávají svůj vlastní úkol: „*Jednomu každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova.*“ (Efezským 4,7)

Při stavbě a skládání stánku na poušti se vše muselo dít přesně podle plánu. Jeden Levita nesl například sloup oplocení, druhý Levita nesl podstavec tohoto sloupu, třetí Levita opěrné tyče a provazy a čtvrtý Levita plátno. Každý byl přidělen ke své službě a ke svému břemeni. Byl by to velký zmatek, kdyby si každý sám vyhledával, co by právě chtěl dělat.

Dnes to je Pán Ježíš sám, kdo přiděluje věřícím jejich úkoly (srovnej například s 1. Korintským 12,4-6). Na nás je, abychom poznali své úkoly a poslušně je vykonávali. Jeden je pilný v rozdávání křesťanských traktátů, druhý má schopnost dobře vysvětlovat to, co říká Bible, třetí koná diakonické služby. Láska k našemu Pánu nás povede k tomu, abychom dělali to, co nám ukládá.

DHIN,29/2/2016

V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše.

1. Jana 4,10

Věčné haleluja Bohu vši milosti! Místo aby nás kvůli našim hříchům poslal do pekla, poslal Svého Syna, aby byl obětí smíření za tyto hříchy. A při odkrývání toho nádherného plánu vykoupení vidíme svatého Boha, jak jedná s otázkou našich hříchů a vykonává soud nad nimi na Osobě Svého milovaného, věčného Syna, aby záplava Jeho lásky mohla plynout dolů do našich srdcí.

Nuže toto musí dát pokoj svědomí, jestliže jen je to přijato v prostotě víry. Jak je možné, aby někdo věřil, že Bůh je uspokojen ohledně jeho hříchů, a neměl pokoj? Jestliže mne Bůh ujišťuje, že všechny mé hříchy jsou vymazány jako hustý mrak – že jsou uvrženy za Jeho záda, že provždy odešly od Jeho zraku – neměl bych mít pokoj? Jestliže mi ukazuje Člověka, který nesl mé hříchy na kříži, nyní korunovaného na pravici majestátu v nebi, neměla by moje duše mít odpočinutí ve věci mých hříchů?

Neboť jak dosáhl Kristus to místo, které nyní zaplňuje na Božím trůnu? Jako věčný Syn Otce? Nikoli. Tím byl vždy – i v lůnu Otce – byl předmětem Otcova věčného a nevýslovného zalíbení. Zaujal to místo jako čistý, svatý, dokonalý Člověk, jehož přirozenost byla absolutně čistá, dokonale svobodná od hříchu? Nikoli. Neboť v tomto charakteru a na tom základě si mohl v každé chvíli mezi jeslemi a křížem nárokovat místo na Boží pravici. Jak to tedy bylo? Bylo to tak, že On byl Ten, kdo Svou smrtí vykonal slavné dílo vykoupení – jako Ten, který stál, obtížen plnou vahou našich hříchů – Ten, který dokonale uspokojil spravedlivé nároky toho trůnu, na kterém nyní sedí.

Budiž pamětliv, prosím, na slovo, které jsi přikázal Mojžíšovi služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy, ale když se obrátíte ke mně a budete ostříhati přikázání mých a plnit je, by pak někteří z vás až na kraj světa zahrnutí byli, i odtud shromáždím je.

Nehemiáš 1,8.9

Nehemiáš se zde odvolává na Boží výroky, a to z různých kapitol Mojžíšových knih. Nehemiáš shrnul tato slova a přednesl je svému Bohu v modlitbě, aby apeloval na Jeho zaslíbení. Tyto staré Boží výroky popisují přesně situaci, ve které se Nehemiáš nalézá. Poznáváme zde duchovní jemnocit a obsáhlou známost Písma tohoto Božího „služebníka“, jak se Nehemiáš sám vícekrát nazývá (verše 6 a 11).

Z toho se můžeme mnohému naučit. Je dobré číst Svaté Písmo a snažit se rozumět mu verš za veršem, kapitolu za kapitolou. Ještě lépe je o tom pak dále přemýšlet a poznávat ty velké souvislosti. Nejlepší ale je nechat se přitom vést Božím Duchem, a Boží slovo potom také používat na naši okamžitou osobní situaci. Pak se učím něčemu z Boží ochoty odpouštět; pak zaujímám místo pokory před Boží tváří; a pak vím také o „*Bohu všelike milosti*“ (1. Petra 5,10), který mi osobně – anebo věřícím společně – rád dá sílu k novému začátku.

Nehemiáš je velmi smutný kvůli úpadku města Jeruzaléma, ale zná také svého Boha. Ví, že Bůh po upřímném vyznání hříchů odpustí a napraví.

Bůh tak rád žehná. Nehemiáš se v pokorném postoji srdce otvírá tomuto bohatému Božímu požehnání.

DHIN,14/6/2016

Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokud nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých... Přisáhl Hospodin a nebude želeťi toho, řka. Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

Žalm 110,1.4

Mesiánské žalmy – ŽALM 110

Nový zákon cituje 110. Žalm více než kterou jinou část Starého zákona. Popisuje Kristovo přítomné postavení, kdy sedí po Boží pravici, popisuje Jeho vládu v tisíciletém království, Jeho kněžství dle řádu Melchisedechova, Jeho soud nad vladaři národů a Jeho mravní krásu jako poníženého, závislého Člověka, kterého Bůh chce vyvýšit. Pán Ježíš se dotazoval náboženských vůdců a užil přitom první verš tohoto žalmu. Davidův potomek byl také Davidův Pán – mocné svědectví o Kristově božství, které umlčelo Jeho kritiky (Matouš 22,41-46). Z tohoto oddílu Pán Ježíš také zjevuje, že David napsal tento žalm pod inspirací Ducha Svatého. Kristus bude sedět po Boží pravici, dokud nepřijde doba k podmanění Jeho nepřátel. V té době bude Izrael obrácen a jeho duchovní slepota skončí. Potom se naplní slova žalmisty: „*Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého /v den moci tvé/.*“ (v. 3)

Potom svět zakusí plné požehnání Jeho kněžství dle řádu Melchisedechova. On bude Král a Kněz „*Boha silného nejvyššího, který vládne nebem a zemí*“ (1. Mojžíšova 14,18-19). Všechny věci budou pod Ním jako pod jednou Hlavou, „*buď nebeské věci, buď zemské*“ (Ef. 1,10). Vírou Ho známe jako Melchisedecha nyní, Toho, jenž je mocen zachránit a jenž je vždy živ, aby se za nás přimlouval (Žid. 7,25). Svět neví nic o výsadách a duchovních požehnáních, která patří i tomu nejprostšímu věřícímu. Kéž denně, když na Něho čekáme, chodíme v jejich síle!

B. Reynolds, TLIN, 8/5/2011

I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra... I vyšed ven Petr, plakal hoře.

Lukáš 22,61.62

Tehdy, když byl Šimon od svého bratra Ondřeje veden k Ježíšovi, Pán na něho **pohlédl** a propůjčil mu jméno Kéfas (srv. s Janem 1,42). Tím jej zjevně „předznamenal“ pro jeho službu. Petr potom později také vše opustil, následoval Pána, a nyní s Ním už tři roky chodil.

Petr se cítil tak úzce připoután ke svému Pánu, že se prohlásil být připraveným pro Něho jít i do vězení a na smrt (verš 33). Ještě při zjetí Ježíše Ho chtěl bránit mečem. Ale nyní viděl svého Pána spoutaného v moci Jeho nepřátel a byl svědkem toho, jak byl obžalován a zle s Ním bylo nakládáno. Tu se ukazuje, kam vede silná sebedůvěra: Strach o vlastní život nabyl vrchu a otázky některých služek a služebníků u Petra způsobily, že Pána třikrát zapřel.

Neztratil tím Petr s konečnou platností spojení se svým Pánem, a tím zároveň všechnu naději pro budoucnost? – Právě v této situaci se Pán Ježíš k Petrovi obrátil a **pohlédl na něj!** Ať už tento pohled vyjadřoval cokoli: Ukázal Petrovi, že Ježíš zůstal obrácen k němu, ačkoli Petr se odvrátil. To způsobilo hojivé slzy lítosti nad jeho selháním a zároveň zahnilo všechno zoufalství. Obececnství s Jeho Pánem bude obnoveno. A skutečně: Ten Vzkříšený se mu zjeví ještě před všemi jinými učedníky a o něco později ho také veřejně potvrdí v jeho službě.

Pán i dnes nás vzpřimuje Svým okem a uzdravuje, když se nevyhýbáme Jeho pohledu, i když nás někdy zahanbuje!

DHIN, 17/6/2016

Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevil je nemluvňátkům. Ovšem /Ano/, Otče, nebo se tak líbilo před tebou.

Lukáš 10,21

Ježíšova modlitba radosti z Otcovy moudrosti

Sedmdesát učedníků se právě vrátilo k Pánu Ježíši, udiveno a nadšeno, protože jim byla dána zázračná moc vyvrhovat zlé duchy. Pán jim řekl, aby se neradovali z toho, ale spíše z toho, že jejich jména jsou napsána v nebi. Jak důležité bylo, že jejich oči neměly být upřeny na jejich vlastní dílo, aby měli čas uvažovat o nekonečně větším Božím díle. A to je vidět okamžitě v Jeho obdivuhodné modlitbě. Je to modlitba radosti a nejčistšího díků činnění za tu velkou milost a moudrost Otcovu ve zjevování věčných věcí nemluvňátkům. To nezáviselo na schopnosti člověka, ani na lidské znalosti, ale na milosti Otcova srdce.

Jak dobrá připomínka pro nás, aby nás držela na našem místě! A jak skutečná a vzácná je ta modlitba, která dává našemu Bohu a Otci uznání za rady a moudrost, které jsou nekonečně vyšší, než kam mohou dosáhnout všichni lidé. To naplní srdce pravou radostí a děkováním, jako to činil apoštol Pavel, když vroucně zvolal: „*Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty jeho. Nebo kdo poznal mysl Pána? Aneb kdo jemu radil? Nebo kdo prvé dal jemu, a bude mu odplaceno? Nebo z něho, a skrze něho, a v něm jsou všechny věci, jemuž sláva na věky. Amen.*“ (Římanům 11,33-36) Toto je pak jiná modlitba, která má velkou důležitost pro naše uchovávání pravého křesťanského charakteru.

L. M. Grant, TLIN, 9/5/2011

Vírou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha...

Židům 11,8

Abraham je nazván otcem všech, kteří jsou ospravedlněni z víry (Římanům 4,11.16). Jestliže patříme k těmto věřícím, pak nás má také vyznačovat stejná poslušnost, kterou Abraham ctěl Boha.

Abraham byl poslušný, když ho Bůh povolal z Ur Kaldejských. Opustil vše, co je člověku na zemi milé a drahé. A to aniž by věděl, kam přijde. Tuto poslušnost ukazoval také později. Bůh postavil Abrahama vícekrát na zkoušku – především když mu řekl: „*Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ... a oběťuj ho tam v oběť zápalnou!*“ Také zde Abraham odpověděl: „*Ted' jsem.*“ Později, když vztáhl ruku a vzal nůž a Bůh ho podruhé zavolal jménem, znovu odpověděl: „*Aj, já!*“ (1. Mojžíšova 22,1.2.11)

Když náš Bůh volá, naše odpověď by vždy měla znít: „*Ted' jsem!*“ – Jak těžké to bylo pro Abrahama, aby zapřel své přirozené city! To platilo tehdy, když byl povolán z Ur Kaldejských, a platilo to i při obětování Izáka. Avšak stavěl Boha a Jeho slovo nad svá vlastní přání a city. **Byl poslušný.**

Skrze Boží milost smíme věřit Bohu jako Abraham. Smíme Boha znát a stali jsme se Božími dětmi. Písmo Svaté nás nazývá „*synové poslušní*“ (1. Petra 1,14). To obsahuje výsadu a zároveň i odpovědnost. – **Výsadu**, protože Bůh nás pro sebe posvětil, a **odpovědnost**, protože v našem denním životě má být vidět nová přirozenost. Naše staré bytí jako „*synů vzpoury /neposlušnosti/*“, a jako „*synů hněvu*“ je provždy ukončeno (Efezským 2,2.3). Bohu buď za to dík!

DHIN,21/6/2016

I plakal všecken Juda a Jeruzalém nad Joziášem. Naříkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívali všichni zpěváci a zpěvákyně v naříkáních svých o Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyčej Izraeli. A ta jsou zapsána v pláči Jeremiášovu.

2. Paralipomenon 35,24-25

My bychom pravděpodobně usoudili – když bychom o tom všem přemýšleli – že Pláč Jeremiášův byl napsán jako nářek kvůli pádu Jeruzaléma. Ale Boží slovo nám říká, že důvodem pro Jeremiáše a zpěváky a zpěvačky byla Joziášova smrt, aby naříkali, a že jejich nářky jsou zapsány v naříkáních – v knize, kterou nazýváme Pláč Jeremiášův. Když byla v Hospodinově domě nalezena kniha zákona a byla čtena před Joziášem, pokořil se před Bohem. Hospodin skrze prorockví Chuldy řekl dvě věci: **1)** Že vylije Svou prchlivost na Judu. **2)** Protože se Joziáš pokořil a plakal před Hospodinem, tyto soudy nebudou vykonány během doby jeho života.

A nyní se Joziáš ve věku 39 let vmísil do války, která ve skutečnosti nebyla jeho, a jako výsledek byl zabit – podle lidských měřítek to byla předčasná smrt! Není divu, že prorok naříkal! Byl si dobře vědom, jak brzy se nyní Boží soud vylije na provinilý národ.

Když se náš Pán Ježíš přibližoval k Jeruzalému, plakal nad ním, protože dobře věděl, co se Jemu samému tam má stát, a věděl o soudu, který na Jeruzalém Bůh přivede o několik let později. I my víme z mnoha míst v Božím slově o soudu, který čeká na tento zlý svět, poskvrněný krví Pána Ježíše a mnoha Jeho svatých, s nimiž bude zle jednáno, nebo z nich budou mučedníci. Jaká je naše reakce? Pláčeme a naříkáme? Jsme pilní v tom, abychom vycházeli s evangeliem, dokud ještě trvá den milosti?

E. P. Vedder Jr., TLIN, 12/5/2014

A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, co jsem mluvil tobě.

1. Mojžíšova 28,15

Toto obsáhlé zaslíbení dává Bůh patriarchovi Jákobovi, když ten byl na útěku před svým bratrem Ezauem. Lstivým podvodem si získal požehnání prvorozeného, ale zároveň na sebe přitáhl hněv Ezaua. Nyní je Jákob jako chudý uprchlík na cestě ke svému strýci Lábanovi. Avšak v noci k němu mluví Bůh.

Mohli bychom si myslet, že Bůh bude Jákobovi činit výčitky kvůli jeho špatnému chování nebo že ho bude kárat za to, že opouští zaslíbenou zem. Ale Bůh jedná zcela jinak: Dává Jákobovi velkolepá, ničím nepodmíněná zaslíbení. V tom se ukazuje Boží bohatá milost vůči člověku, jenž si je nezasloužil. Přesně to je přece známkou milosti: Je prokazována takovým, kteří nemohou uplatnit žádný nárok a kteří z vlastní síly nic nemohou.

To musí Jákob v dalších desetiletích poznat ještě důkladněji. Budou to těžké roky u jeho strýce. Vícekrát bude oklamán. Stále znovu na vlastní pěst a vychytralostí myslí na své výhody. Nakonec Lábana tajně opustí, aby se vrátil do vlasti – za sebou má svého oklamaneho strýce a před sebou podvedeného bratra. Nyní se jasně ukáže, že Bůh dostojí svým zaslíbením a zadržuje jeho strýce i jeho bratra od toho, aby Jákobovi učinili něco zlého.

Jákob učiní ještě další těžké zkušenosti, dříve než se Bohu plně svěří a bude Jej tím ctít. Jak často se podobáme tomuto Jákobovi – když jednáme nezávisle na Bohu podle vlastního uvážení, místo abychom se zcela svěřili Božímu vedení.

DHIN, 22/6/2016

A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, a zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.

Efezským 6,15-16

Duchovní boj (5)

Evangelium pokoje a štít víry jsou dva podstatné prvky Boží zbroje pro vítězný život křesťana.

Nohy, obuté hotovostí evangelia pokoje, jsou nohy toho, kdo je připraven nést radostnou zvěst o spasení, kamkoli ho Pán pošle. Vskutku, *„jak krásné na horách nohy toho, ježto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj“* (Izaiáš 52,7). Máme velké poselství pro svět, který hledá pokoj, ale žel, *„cestu pokoje nepoznal“* (Řím. 3,17). Kéž nám to Pán položí na mysl a pomůže nám šířit dobrou zprávu o spasení. Bude to požehnání pro naši vlastní duši. Jestliže zanedbáváme evangelium, budeme duchovně oslabeni a více nakloněni k porážce v našem duchovním boji. Kéž se nikdo z nás nikdy nestydí za Kristovo evangelium, neboť ono je Boží mocí ke spasení.

Ten zlý na nás útočí ohnivými střelami, bezpochyby šípy nevěry. Jestliže se mu podaří zasít semeno pochybností, může způsobit naši porážku. Udělal to u Evy. Výsledek byl tragický. Pochybnosti jsou ohnivé šípy a ohnivé šípy jsou velmi bolestivé, ale víra je vítězství. Bůh nám dal Svá zaslíbení, a důvěra v Něho a Jeho zaslíbení jsou štít víry, který může uhasit všechny Satanovy ohnivé šípy. Jako věřící máme chodit vírou, ne viděním, vědouce, že nic *„nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem“* (Řím. 8,39). Bůh nám dal všechno, co potřebujeme pro šťastný a vítězný život. Dal nám Svou celou zbroj.

A. M. Behnam, TLIN, 13/5/2011

Vždyť v tobě proběhnu nepřátelskou hordu, ve svém Bohu přeskočím zed’.

Žalm 18,30 - ČSP

Který výraz je v tomto biblickém verši nejdůležitější? – Je to moje osoba, protože **já** jsem dotčen? Anebo to jsou **mnohé** problémy, „*horda*“, anebo **velké** těžkosti, „*zed*“? Anebo to je poukaz na horlivost, sílu a energii, na ukázané úsilí: „*proběhnout*“ a „*přeskočit*“? – Ne, to nade vše rozhodující je, že se to děje „*v tobě*“, „*ve svém Bohu*“.

Každý z nás má své zcela osobní problémy: Vadí, ochromují, někdy se jeví nepřekonatelně velké. Často to není jen **jedna** těžkost, nýbrž celý svazek problémů, které na nás útočí. Jak často si přitom myslíme: Musíme to dokázat! Nesmíme se vzdát! Ale jak často nás ty těžkosti převálcovaly, stali jsme se skleslými, vzdali jsme se – nedokázali jsme to!

Vzali jsme svého Boha s sebou do svých problémů a snah? Bez Něho to můžeme tisíckrát zkoušet, můžeme bojovat – a ztroskotáme! Bez Něho se každý boj stává křečí, každá snaha neštěstím! Avšak s Ním dostane každé úsilí jinou hodnotu, každé snášení jiné zaměření. Přemýšlejme někdy: „*Horda*“ a „*zed*“ – čím jsou pro našeho Boha! A – jak osobní je toto „*v tobě*“ a „*ve svém Bohu*“!

Avšak David to neříká takto: „Ve svém Bohu mám lepší šance nebo pravděpodobnost je větší!“ Ne, on říká přesvědčivě a pevně: „*Ve svém Bohu přeskočím ...!*“ Dobře vidí těžkosti, avšak ví, že jeho Bůh je po jeho boku. To ho činí jistým, že uspěje!

DHIN,24/6/2016

I stalo se, když se na jednom místě modlil, když přestal, řekl jemu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedníky své.

Lukáš 11,1

Ježíšova modlitba přímluvy za duchovní cvičení Jeho učedníků

Opět je tomu tak, že kontext nám zde ukazuje charakter modlitby Pána Ježíše. Na konci 10. kapitoly pochválil Marii z Betany, protože vyvolila tu dobrou stránku, potřebnou věc, již bylo sedění u Jeho nohou. Nyní Jeho modlitba v kapitole 11,1 vyúsťuje v to, že povzbuzuje jednoho z Jeho učedníků, aby požádal: „*Pane, nauč nás modliti se.*“ Nemůžeme proto správně usuzovat, že těžiště Jeho modlitby směřovalo k tomuto zvláštnímu cíli, to jest k povzbuzení duchovního cvičení v duších Jeho učedníků? Požehnaný Mistr! Jeho modlitby byly vždy vyslyšeny. Modlit se za duchovní cvičení Božího lidu je hluboce nezbytné, jestliže mu má být požehnáno a má být veden po cestě, která je pro něho dobrá. Kdyby se za nás Pán nemodlil, naše duchovní cvičení by kleslo k nule.

Jestliže jsme se my sami naučili ceně a důležitosti vážného duchovního cvičení v modlitbě, neměli bychom hledat tvář Pána s vážnou touhou, aby druzí svatí Boží byli dotčeni a učeni Bohem modlit se? Není to takový tíživý bod pro nás, že mezi věřícími je příliš velký nedostatek modlitby a pravého obecenství s Bohem, a zjevně malé poznání toho, jak se modlit? Vzpomeňme si na Samuelova slova k Izraeli: „*Ode mne také odstup to, abych měl hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás.*“ (1. Samuelova 12,23)

L. M. Grant, TLIN, 14/5/2011

Kristus umřel za hříchy naše podle písem.

1. Korintským 15,3

Bez Ježíšovy smrti není života

Nikdy předtím země neviděla život v plné oddanosti Bohu a v dokonalé službě lidem. Avšak nyní mohl být lid Judeje a Galileje po tři a půl roku toho svědkem. Boží Syn sám přišel na zem, aby zajatcům hříchu a Satana přinesl nový život, osvobození a spasení.

Ale jakým způsobem? Svým **dokonalým životem**? – Nikoli! Neboť ačkoli Jeho život na zemi byl plný jedinečné slávy, nemohl vyřešit problém hříchu. Spíše Jeho dokonalost ještě více staví do světla hříšnost člověka.

Nebo snad **Svým učením**? Kdyby všechny národy země dnes začaly žít podle kázání na hoře, pak by se zoufalá situace lidstva přes noc změnila: války by přestaly, předsudky by skončily, chudoba a hlad by byly rychle odstraněny, byl by úplný pokoj. – Ale tak to není. Pouhá znalost Kristova učení nemá automaticky za následek to, že člověk ho také poslouchá. Od přirozenosti k tomu člověk vůbec není schopný!

Lék na hřích proto nemůžeme nalézt v narození, v životě nebo v učení Pána Ježíše Krista, nýbrž jen v **Jeho smrti**. Všimněme si svědectví Petrova. Základ naší záchrany popsal slovy: „*Který hříchy naše na svém těle sám nesl na dřevě, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdravení jste.*“ (1. Petra 2,24 – část přel.)

Jen na základě smrti Ježíše Krista může hříšný člověk obdržet život.

DHIN,26/6/2016

Kámen, který zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní... Hospodine, zachovej... Požehnaný, jenž se běře ve jménu Hospodinu. Žalm 118,22.25.26

Mesiánské žalmy – ŽALM 118

Žalm 118 bude zpíván židovským ostatkem, když bude Mesiášem osvobozen z rukou svých nepřátel. Budou vyprávět, jak je národy obklíčily a soužily, ale Pán je vysvobodil a dal jim vítězství. Velmi pravděpodobně je tento žalm také písní, kterou Pán Ježíš a Jeho učedníci zpívali během Fáze, dříve než opustili horní místnost (Matouš 26,30), neboť v ten den byl tento žalm při této příležitosti tradičně zpíván. Pán Ježíš citoval tento žalm den po Svém vstupu do Jeruzaléma. Přední kněží a starší lidu zpochybňovali Jeho autoritu (Matouš 21,23). Pán odpověděl přímou citací ze Žalmu 118: „*Kámen, který zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.*“ (Matouš 21,43) Stavitelé jsou židovští vůdcové, kteří zavrhli Krista, ale Bůh vysoce vyvýší tento zavržený „*Kámen*“ a učiní Ho „*Hlavou úhelní*“. Slovo „*zachovej*“ (verš 25) je napsáno v Novém zákoně v originální hebrejštině jako „*Hosanna*“. Zástupy to volaly k Pánu Ježíši, když vstoupil do Jeruzaléma, tak jako to činily děti v chrámu (Matouš 21,9.15). //Hosan'na je považováno za složeninu dvou hebrejských slov, a znamená: „Zachraň nyní.“ – p. p. dle Concise Bible Dictionary // Pán Ježíš varoval židovské vůdce: „*Aj, zanechává se vám dům váš pustý.*“ (Matouš 23,38) Tento stav zpuštění nebude pro Izrael trvalý, neboť Pán říká, že Ho více neužijí, dokud neřeknou: „*Požehnaný, který se běře ve jménu Páně.*“ Když Židé budou činit pokání a obrátí se ke Kristu, Bůh Jej pošle z nebe, aby zřídil království (Skutky 3,19-21). Křesťan nemusí čekat na nějakou zemskou událost. Kéž bychom bděli a čekali na Něho!

B. Reynolds, 15/5/2011

Protož vy posilňte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše.

2. Paralipomenon 15,7

Prorok Azariáš po napomínajících slovech povzbuzuje krále Azu a Boží lid. Jinými slovy říká: Vy jste dobyli velkého vítězství, ale teď neskládejte ruce do klína. – To v principu platí také pro křesťany. Očišťování, stavění a bojování nepřestává, dokud jsme na zemi. „Stav klidu“ bude dosažen teprve tehdy, když budeme u Krista. Potom každý *„svou vlastní odplatu vezme podle své práce“* (1. Korintským 3,8). Nepovzbuzuje nás tento výhled, abychom jednali, dokud On nepřijde (Lukáš 19,13)?

Aza už začal proces očišťování a zničil mnoho model a oltářů (kap. 14,2-4). Avšak stále ještě byly v Judské zemi ohavnosti. Také ty nyní Aza odstranil. Přitom nebral ohled ani na své příbuzenstvo (16. v.) Duchovní naučení, která odkrývají nenáležitě věci, jsou i dnes potřebná. Proto čteme: *„Proroctvím nepohrdejte.“* (1. Tesalonickým 5,20) Jak snadno se vkrade i u nás něco, co olupuje Pána o čest, například potřeba uplatnit se nebo svěťáctví. Někdy to jsou také věci, u kterých teprve při bližším přihlédnutí poznáme, že jsou překážkami pro náš duchovní život. – Vezměme si tedy příklad z Azy: Máme přijmout slovo proroctví a zkusit, na co je ve svém životě můžeme konkrétně vztáhnout. A potom bychom měli být důslední. Aza nakonec obnovuje oltář Hospodinův, a tím také obětní službu (8. v.). Král má touhu hledat Boží blízkost a klanět se Mu. A oddělením od zlého pro to vytvořil předpoklad. – Jaký je to pro nás příklad!

DHIN,25/6/2016

Nyní jednou při skonání věků na shlazení hřícha skrze obětování sebe samého /Kristus/ zjeven jest.

Židům 9,26

Účel Jeho příchodu

Boží Syn přišel jako člověk na zem, aby vyřešil problém hříchu. Když Jan Křtitel viděl k sobě přicházet Ježíše, zvolal: „*Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ (Jan 1,29)

V Římanům 8,3 čteme, že Bůh k nám svého Syna poslal právě za tímto účelem: „*Neboť to zákonu nemožné, protože byl skrze tělo bez síly, učinil Bůh tím, že posílaje svého vlastního Syna v podobnosti těla hříchu a pro hřích, odsoudil hřích v těle.*“ (přel.)

Jen Svou obětní smrtí na kříži mohl Ježíš Kristus vyřešit problém hříchu. Když tam po tři hodiny byla tma, odsoudil svatý Bůh hřích na Něm, bezhříšném člověku. Pak Spasitel zemřel, a vzal tím na sebe důsledek hříchu, neboť v Římanům 6,23 čteme: „*Odplata za hřích jest smrt.*“

Tím Pán Ježíš položil základ k odstranění hříchu. Jako věřící vlastníme už nyní očištěné svědomí. Těšíme se plnému odpuštění svých hříchů a víme, že jsme zemřeli hříchu. Bůh nás už nevidí v hříšném stavu, nýbrž v Kristu.

Plné výsledky odstranění hříchu jsou ještě budoucí. Když se Ježíš Kristus zjeví podruhé, očistí celý vesmír od hříchu a jeho následků. Jaké vítězství Boží milosti!

NZD,12/6/2016

1. červen

Veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávají zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda tvá. Díl můj jest Hospodin, říká duše má, proto naději mám v něm. Dobrý jest Hospodin těm, jenž očekávají na něj, duši té, která ho hledá. Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo. Dobré jest muži tomu, který by nosil jho od dětinství svého.

Pláč 3,22-27

Pláč Jeremiášův se skládá z pěti básní. V prvních čtyřech začáteční písmeno každého verše nebo úseku verše začíná tímtež hebrejským písmenem a všechna jsou v abecedním pořadí. Velká část knihy se skládá z nářků nad Božími soudy nad Jeruzalémem a Judou. Mnoho výrazů je také použitelných na utrpení našeho Pána. Ale jsou tam také praktické lekce pro Boží lid za všech věků, tak jako verše, uvedené výše.

Porozumění, že Boží soudy nad Jeho lidem jsou částí Jeho kázně, protože ho miluje, zdržuje věřícího od zoufalství. Dnes pro nás křesťany, kteří Boha známe jako svého Otce, Jeho trestání „*přináší rozkošné ovoce spravedlnosti těm, kteří by v něm pocvičení byli*“. Důsledek pro nás by měl být ten, že „*opuštěných rukou a zemdlených kolen posilníme, a přímé kroky činíme nohama svýma*“ (Židům 12,11-13).

Když čteme Pláč, nalézáme stále a stále jasné svědectví o tom, že Jeremiáš cítil hluboce ve svém srdci Boží těžkou ruku soudu nad Svým lidem. Ale je rovněž jasné, že Jeremiáš měl živý vztah k Hospodinu. Jeho důvěra byla v Něho, v Jeho milující přívětivost, v Jeho slitování, v Jeho velkou věrnost a v Jeho dobrotivost. Budme také vděční za to, jak nás On přitahuje blízko k sobě, a kdykoli k Němu voláme, říká: Neboj se!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 19/5/2011

Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho.

1. Mojžíšova 2,15

Každodenní práce (1)

Každodenní práce – je to trápení nebo požehnání? Nejprve a především: **požehnání**, neboť to je Bůh, kdo dal člověku práci.

Není mnoho věcí, které my lidé máme z té překrásné první doby v zahradě Eden, z doby, kdy Adam a jeho žena Eva byli ještě před Bohem nevinní. **Manželství** je jeden z těchto darů Stvořitele, práce je další dar, který jim a nám zůstal zachován i tehdy, když se dopustili prvního hříchu neposlušnosti proti Stvořiteli.

O „*potu tváře tvé*“ je řeč teprve tehdy, když první lidský pár uposlechl hlasu hada a zhřešil proti Bohu. Původní Boží myšlenkou pro nás lidi nebylo namáhavé plahočení, stres, ale také ne bez-myšlenkovitá rutina. Bylo to konstruktivní, klidně řekneme „kreativní (tvořivé)“ zaměstnání: aktivita v zahradě libosti, místě krásy, neboť to je význam slova „Eden“.

Je pozoruhodné, že už zpráva o stvoření se zmiňuje o dvou velkých druzích práce, které ještě dnes vykonáváme! **Tělesná** práce, neboť člověk měl onu zahradu obdělávat a střežit ji, a **duchovní** práce, neboť Adam byl vyzván, aby pojmenoval zvířata v souhlasu s jejich druhem. – Ať už naše zaměstnání spadá do kterékoli z těchto kategorií: S každou čestnou prací, kterou s oddaností vykonáváme, se nalézáme v souhlasu se stvořitelskou Boží vůlí.

I když občas skutečně „*v potu tváři své chléb svůj jíme*“, jak to Bůh oznámil Adamovi (kap. 3,19), přesto vděčně držíme: Je to od Boha požehnání, když máme práci a zaměstnání.

DHIN,27/6/2016

3. červen

A vzav kalich, a díky činiv, řekl: Vezměte jej a dělte mezi sebou... A vzav chléb, a díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, které se za vás dává. To čiňte na mou památku. Tak i kalich, když bylo po večeři, řka. Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá.

Lukáš 22,17-20

Ježíšova modlitba díkčinění za Jeho vlastní oběť

Při této svaté příležitosti nemůže být žádná pochybnost ohledně povahy Jeho modlitby. Je to jediný případ v Lukášově evangeliu, kdy je nám řečeno, že „činil díky“. To řekl dvakrát: nejprve za kalich ve spojení se svátkem Fáze, který hleděl dopředu k Jeho smrti, a podruhé při uvedení večeře Páně, která měla být požehnanou připomínkou Jeho smrti. Hloubka a skutečnost Jeho citů v tomto děkování Otci, když věděl, že jen za několik hodin má být obětován na Golgotě, musí jistě pohnout naše srdce k největší vděčnosti. Jestliže On v takovou chvíli mohl takto děkovat Svému Otci za tu velkou oběť, kterou měl vykonat v náš prospěch, jak potom odpovíme my, když máme výsadu být shromážděni, abychom na Něho vzpomínali? Necht' každé srdce skutečně povstane v modlitbě děkování Jemu, který je tak nekonečně hoden.

Také bychom jistě neměli omezovat toto děkování za Jeho oběť jen na lámání chleba. Lámání chleba je požehnané **společné** děkování, ale srdce Božího dítěte může být při každé příležitosti pozvednuto ve velebící vděčnosti za tento požehnaný dar Otceva srdce. To dá modlitbě v každé době čerstvější libou vůni.

L. M. Gant, TLIN, 23/5/2011

Nebo učí jej rozšafnosti /správnému postupu/, Bůh jeho vyučuje jej.

Izaiáš 28,26

Každodenní práce (2)

Práce – Boží požehnání pro Jeho stvoření! Dar, který si první lidé směli vzít s sebou ze zahrady Eden, když museli toto místo libosti opustit kvůli svému hříchu.

Když nyní s vděčností máme pracovní místo, snad jsme je právě našli, pak zakoušíme, že Bůh nám také v práci v povolání každý den přichází na pomoc. „*Vyučuje nás správnému postupu*“. Tuto pomoc potřebujeme. Izaiáš 28,23-29 popisuje původní řemeslnou práci člověka: obdělávání a ostříhání země, počna přípravým oráním, až ke zpracování sklizeného zrna.

Tuto zásadu lze přenést na to, co dnes máme dělat – v kanceláři, v kuchyni, v dílně, ve škole: Bůh nás vyučuje, když Ho chceme slyšet. Připomínku toho máme zapotřebí my všichni: Když vše jde dobře, jsme nakloněni zapomínat na svého Stvořitele, který nám „*dává moc /sílu/ k dobývání zboží*“ (5. Mojžíšova 8,18). Řemeslná šikovnost, příznivé rámcové podmínky, schopnost vést úspěšně domácnost nebo podnik. Chceme si to připsat sami sobě, anebo za to děkovat Bohu?

A když tento úspěch na sebe nechá čekat? Možná že to je poukaz na to, že i v tomto směru nemůžeme bez Pána nic učinit (Jan 15,5); možná to je impuls k tomu, abychom opět vědoměji počítali s Ním, abychom Mu ráno poroučeli svou denní práci a očekávali od Něho konkrétní pomoc. Petr nás svým osvěžujícím vztahem k praxi povzbuzuje, abychom všechny starosti uvrhli na Boha, „*neboť on má péči o vás*“ (1. Petra 5,7). Jemu na nás záleží – i vzhledem k naší dnešní práci.

DHIN,28/6/2016

Tyto pak věci ku příkladu nám se staly.

1. Korintským 10,6

Ve 4. Mojžíšově knize nalézáme mnoho nastínění Pavlovy 1. epištoly ke Korintským. Krátké pohledění na to nás může povzbudit k hlubším úvahám o tomto zajímavém předmětu. Čteme o uspořádání pokolení, Levitů a kněží kolem Božího místa přebývání, stánku (4. M. 1-4). To je významné ve spojení s 1. Korintským, neboť právě v této Epištole dostáváme pravdu, že Bůh přebývá mezi Svým lidem (kap. 3,16-17; 14,25). Také tam v kapitolách 3, 4, 9, 12 a 14 nacházíme poučení, týkající se „pracovníků“ a funkce „darů“. Duch Svatý rozděluje dary „*jak ráčí*“, tak jako každému pokolení a rodině bylo přiděleno místo a role v systému stánku.

To je zvláště ukázáno třemi rodinami Levitů, které obdržely úkoly nesení různých částí stánku. Jednou z povinností levítské rodiny Merari bylo nosit „*kolíky a provazy*“ (4. M. 3,35-37). Merarité se podobají té části Kristova těla, kterou bychom považovali za „*nejnepoctivější*“, protože nemá žádnou význačnou nebo veřejnou službu (1. Kor. 12,23). Ale jak potřebná byla ponížená a skrytá služba Meraritů pro zajištění stánku, aby mohl stát! Takovým má být dávana „*větší poctivost*“.

Ve 4. Mojžíšově vidíme „*truhlu svědectví*“, jak se pohybuje pouští před lidem. Jaký obraz skutečnosti, že Božím svědectvím v tomto světě je „*Ježíš Kristus, a to ten ukřižovaný*“ (1. Kor. 2,1-2)! První Korintským se dívá na Shromáždění, jak se pohybuje tímto světem ve svědectví a pojednává o jeho funkci na zemi ve správě. To je pozoruhodně ukázáno ve 4. Mojžíšově knize v uspořádání „*tábora*“ a jeho putování na poušti.

B. Reynolds, TLIN, 25/5/2011

Budete zajisté mít co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina Boha svého, který učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky.

Joel 2,26

Bůh zaslíbil Svému pozemskému lidu Izraeli, že bude moci ve své zemi přebývat v pokoji a blahobytu. Proroci zároveň vyslovovali velmi vážná varování pro případ, že by se Izrael vzepřel proti Bohu. A co udělal lid? Odvrátil se od Boha a ukřižoval svého Mesiáše. Tu Bůh vydal Svůj lid do ruky jeho nepřátel.

Až dodnes není v dohledu žádný pokoj; až dodnes se Izrael ve svém celku neobrátil k Bohu. Je tím vše ztraceno? Není, neboť *„darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje“* (Římanům 11,29). Titiž proroci, kteří ohlašují soud, mluví také o nepředstavitelně velkém požehnání. Toto požehnání leží ještě v budoucnosti. Předtím přijdou na zem a na svět hrozné soudy. Potom ale Boží pozemský lid *„už nikdy nebude zahanben“* a *„už nikdy nebude plakat“* (Jeremiáš 30,19 – přel.). Bude sloužit Hospodinu a bude Ho chválit, že přes všechna jejich selhání On splnil Svá zaslíbení.

Také věřící dnes prožívá časy, které jsou těžké. Nemoc, osamění, problémy v povolání nebo v rodině nám dělají starosti. Příčiny mohou být rozličné a konec často není v dohledu. Avšak i my máme zaslíbení, která nás v těžkostech posilují. Pán Ježíš říká: *„Aj, já s vámi jsem po všechny dny“,* a: *„Zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“* (Matouš 28,20; Jan 14,3) Nyní chce v těžkosti být s námi; a potom bude každá těžkost pryč a my Jej budeme věčně chválit. Za tuto jistotu, slavnou naději u Něho Mu chtějme už dnes děkovat.

DHIN,27/6/2015

Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přistojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.

1. Mojžíšova 45,1

Až do té chvíle se Josef tvářil cize a mluvil ke svým bratrům tvrdě, neboť muselo být vykonáno dílo ve svědomí a způsobeno pokání. Ale když to dílo, jež je pro lásku cizí, bylo vykonáno, už se nemohl déle zdržet, aby se nedal poznat. Když odkryl vinu jejich srdce – chce ukázat ještě větší milost Svého srdce, které se znalostí vší jejich špatnosti se nad to může vznést v plném, volném odpuštění.

Josef se musel „učinit známým“. Nic menšího neupokojí Jeho srdce, ani nedá odpočinek jejich srdcím. To je vždy způsob milujícího Spasitele s úzkostným hříšníkem. Nic neodvalí břemeno viny, než jen zjištění, že vše je známé, a odpuštění od toho, proti komu jsme zhřešili. Známost našich srdcí však nutně nepřinese pokoj duši. Můžeme naříkat nad minulostí a unavovat se svými hříchy, ale žádný objev zla v našich srdcích, žádná lítost, jakkoli opravdová, žádný zármutek kvůli hříchu, byť upřímný, nepřinese duši útěchu. **Pro odpočinek a pokoj se musí Ježíš učinit známým.** Pak s velkou radostí zjistíme, že s plnou známostí všech našich hříchů tu vůči nám není nic než láska v Jeho srdci. Pak můžeme odpočinout, ale odpočíváme v tom, co je On, a ne v něčem, co nalezneme v sobě.

Pro takové poznání Jeho srdce musíme být s Ním **sami**. A tak Josef musí říci: „*Kažte všechněm ven!*“ Nádherná chvíle v historii našich duší, když sami s Ním, ve vědomí své hříšnosti zjistíme, že On nás zná skrz naskrz, a přece nás miluje.

H. Smith, TLIN, 26/5/2011

To učinili ti tři silní.

2. Samuelova 23,17

Těmito slovy je oceněn skutek, který se stal v době, kdy David ještě trpěl pod nástrahami Saule. Tehdy ho přepadla touha napít se vody z cisterny v Betlémě. Byl to nějaký záchvat stesku po rodné vesnici, vzpomínka na nezatížené dny mládí nebo něco jiného, co v něm vzbudilo touhu právě po této vodě?

Srdce těchto tří Davidových mužů jeho slova zasáhla. Pojali plán. Neptali se na užitečnost úmyslu, udělali zdánlivě neužitečnou věc, protože jim šlo o Davidovo srdce. S nebezpečím života prolomili řady Filistinských a přinesli vytouženou vodu.

A David? Ten v ní viděl „*krev mužů těch*“ – jejich život, jehož se pro něho opovážili. A krev patří Bohu. A tak ji vylil jako mokrou oběť. To, co učinili pro Davida, se tak stalo obětí pro Boha. – Muž Jidášova druhu by řekl: „Jaká škoda, jak zbytečné!“ A přece právě v tom se ukázalo Davidovo srdce, že těm mužům dal na srozuměnou: „Váš čin lásky je pro mne příliš velký, tolik oddanosti patří jen Bohu.“ Zde odpovídá jedno srdce druhému. To je nekonečně více než jen napití vody pro zahnání žízně.

O co nám jde dnes? O vnější úspěch? Pak v ocenění Pána vyjdeme prázdní, i kdyby úspěch v očích lidí byl jakkoli velký. Čin těch tří hrdinů došel zvláštního uznání teprve na konci, když David vstoupil na královský trůn. Tak tomu bude také u nás: „...až by přišel Pán... a tehdy bude míti chválu jeden každý od Boha.“ (1. Korintským 4,5) Jak mnohý skutek tiché oddanosti potom bude oceněn v plném světle!

DHIN,27/7/2015

Přilbu také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží.

Efezským 6,17

Duchovní boj (6)

Přilba chrání hlavu, která obsahuje mozek – nejdůležitější orgán ze všech. Boží spasení je tou přilbou. „*Není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.*“ (Řím. 8,1) Proto máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista (Řím. 5,1). Musíme mít toto ujištění jako přilbu, bez které bychom byli znepokojeni a trpěli bychom trýznivými myšlenkami. Jsme také denně zachraňováni od ďáblových nástrah. Jednoho dne budeme plně zachráněni – duch, duše a tělo. Ujisti se, že máš tu přilbu nasazenou!

Meč Ducha je Boží slovo, a jaký meč to je! Ono je živé a mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč (Žid. 4,12), ale musí být uloženo v paměti a v srdci, aby bylo pohotově pro každou situaci. Má být užíváno skrze Ducha Svatého, a to vyžaduje chození v Duchu. Jestliže je mladý člověk v sexuálním pokušení, Duch Svatý mu připomene 2. Timoteovi 2,22: „*Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti.*“ V pokušení ve vztahu k penězům mu Duch možná připomene 1. Timoteovi 6,10: „*Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostivi byvše, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými.*“ Boží slovo má vše potřebné pro každou situaci. Není divu, že pisatel 119. Žalmu ve verši 11 řekl: „*V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.*“

Čti Boží slovo často, važ si ho, skládej ho v srdci, ukládej ho do paměti a Duch Svatý je užije pro tvé vítězství a bezpečnost. Můžeme si dovolit zanedbávat tuto vzácnou Knihu? Nikoli, a skutečně musíme užít všech šesti složek celé Boží zbroje!

A. M. Behnam, TLIN, 27/5/2011

Kdo jest umyt /vykoupán/, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken.

Jan 13,10

Jen málo lidí v Orientu mělo vlastní koupelnu. Většina z nich musela jít k nějaké řece nebo do lázní. Když potom zase přišli domů, byli sice vykoupani, ale jejich nohy byly opět zašpiněny prachem cesty. Tímto obrazem Pán Ježíš ukazuje Svým učedníkům, že my také po svém obrácení stále znovu potřebujeme očišťování. Špatná myšlenka, zlé slovo nebo žádostivý pohled na obraz na plakátu – a už jsou naše srdce znečištěna.

Proto jsme vyzýváni, abychom se vždy znovu očišťovali od každého pošpinění: „*Nejmilejší, očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha.*“ (2. Korintským 7,1) Všechnu nečistotu máme ve světle Božího slova poznat, vyznat a oddělit se od ní. To je naše osobní odpovědnost.

Naše měřítko ohledně dobrého a zlého není absolutní. Považujeme za dobré nebo za přijatelné mnohé, co je v očích Pána nečisté. On by chtěl, abychom vedli svatý život, oddělený od zlého. Proto je On sám činný v tom, aby nás očišťoval. Činí to například tím, že nám dá slyšet nebo připomene slova Bible, která nám ukazují **Jeho** měřítko. Jestliže jsme poslušní a to zlé odsoudíme, staneme se opět čistými.

Kromě toho si máme **vzájemně** „umývat nohy“. Když u svého bratra vidím něco, co je v rozporu s Božím slovem, pak je mým úkolem, abych ho na to upozornil. A tak, jak se člověk musí sklonit, aby druhému umyl nohy, tak se musí tato duchovní služba dít v postoji pokory, aby bylo dosaženo srdce a svědomí toho bratra.

DHIN,1/7/2016

Který jest obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření. Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, které jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším, a všecko jím stojí.

Koloským 1,15-17

Náš Pán Ježíš Kristus je Syn Otcovy lásky (Kol. 1,13). Zároveň **je** pravý Bůh, když také **reprezentuje** Boha v tomto vesmíru. Kristus je Obraz pravého Boha, který je neviditelný, jehož žádné stvoření nemůže vidět (1. Tim. 6,16). Jako Obraz **vyjadřuje** Boha člověku, ačkoli je a zůstává Bůh. Nikdy se nevzdal toho, čím je, když se stal tím, čím nikdy předtím nebyl.

Toto nevyzpytatelné tajemství – že Kristus je Bůh a Člověk v jedné Osobě, že Slovo se stalo tělem – je přijímáno vírou, nikoli lidským rozumem. Ačkoli tomu nikdy plně neporozumíme, je to požehnaná pravda, která nás vede k tomu, abychom se Mu klaněli nyní i na věky.

V Koloským 1,15-17 je Kristova velikost shrnuta do tří bodů. Předně je Kristus viděn ve Svém vztahu k druhým, a je Prvorozený všeho stvoření (příčemž jako Syn, ten Jednorozený, je v jedinečném vztahu k Otci). Za druhé je Kristus Stvořitel všech věcí (v. 16); (různé užití předložky v řečtině – p. p.) Ho ukazují být Původcem, hlavním Proveditelem a Předmětem /Účelem/ stvoření. Jiné oddíly nás učí, že Bůh Otec a Duch Svatý byli také účastni ve stvoření. Jako Stvořitel je Kristus přede všemi věcmi, neboť nic nebylo učiněno bez Něho (Jan 1,3). Za třetí On je Ten, skrze kterého všechny věci stojí; On je Udržovatel a Podporovatel.

A. E. Bouter, TLIN, 28/5/2011

Tedy řekl Abraham služebníkmu svému... Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi. I řekl jemu služebník ten. Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této... Kterýžto odpověděl:... Hospodin Bůh nebe... on pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud.

1. Mojžíšova 24,1-7

Dobrý a věrný služebník (1)

Abrahamův služebník, který je vyslán, aby pro Izáka přivedl ženu, je krásným příkladem „dobrého a věrného služebníka“.

Abrahamův služebník byl zkušený; spravoval vše, co patřilo Abrahamovi. A byl důvěryhodný a inteligentní. Ale nedůvěřoval své zkušenosti ani svému úsudku. Otázku, co by měl dělat, když žena s ním nebude chtít jít, nepředložil druhým, nýbrž přímo svému pánu. – I my máme přímý přístup ke zdroji pravdy: v Božím slovu a u trůnu milosti. A máme Ducha Svatého, který nás uvádí do celé pravdy (Židům 4,16; Jan 16,13).

Odpověď na sebe nenechala čekat: Abraham mu jasně řekl, co má dělat. A to krásné přitom bylo, že služebníkovi přitom připomněl pomoc shůry, Boží cesty a zaslíbení: „*Hospodin Bůh nebe, který mi přísáhl, řka: Semení tvému dám zemi tuto, on pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud.*“ (verš 7) Vidíme, že věrný služebník poslouchá svého věrného pána, který opět důvěřuje věrnému Bohu.

Naučení pro nás proto zní: důvěřovat a poslouchat! A zaslíbení je: „*Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl.*“ (Žalm 32,8)

DHIN,17/2/2015

I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.

Lukáš 22,31-32

Ježíšova přímluvná modlitba

Nezištná milost Pána Ježíše je vidět v opatření, které učinil pro Svě svatě v lámání chleba právě ve chvíli, když nadcházelo Jeho největší utrpení. Při stejné příležitosti činí toto další milostivé opatření, protože znal stav jejich srdcí, nebezpečí, jimž byli vystaveni, a současně smutné selhání, které je zachvátí. Všichni apoštolové byli té noci tříbeni, ale Petr je zvláště vyčleněn pro zvláštní důvod kvůli své silné sebedůvěře, kterou tak rozhodně vyjadřoval. Tato sebedůvěra sama byla plevou a musí být od pšenice odváta.

Dříve než nastává tříbení, Pán se za Petra modlil. Požehnaný výsledek byl, že ačkoli Petrova důvěra v sebe samého byla zlomena, přece jeho víra v Pána Ježíše, místo aby ochabla, byla ve skutečnosti posílněna jeho smutnou zkušeností. Je požehnané mít tak věrného Přímluvce, jak nám je to řečeno v 1. Janově 2,1.

Zdalipak my, kteří jsme spaseni, si také uděláme čas pro modlitbu za slabé a chybní mezi lidem Páně? To je věrná práce pro Boha. Skutečně bychom měli být schopni rozeznat, kdy někdo je v situaci, že asi bude zkoušen bolestivým pádem, a modlit se za něho předem. Jestliže neukazuje známky pokorné nedůvěry v sebe samého a závislosti na Pánu, pak je v nebezpečí. Modleme se mnoho za duše v takovém stavu, neboť jich není málo.

L. M. Grant, TLIN, 3/6/2011

A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých).

A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dej, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čeho hledám; a učiň milosrdenství s pánem mým Abrahamem.

1. Mojžíšova 24,10.12

Dobrý a věrný služebník (2)

Služebník obdržel od Abrahama jasné směrnice (verše 1-9). Nyní se vydal na cestu, aby splnil svůj úkol.

Ať velbloudi nebo služebníci, šperky nebo vzácnosti, vše mu bylo pro cestu k dispozici. Jeho bohatý pán ho vybavil vším, co mohlo sloužit k úspěchu jeho poslání. Nebyl odkázán na cizí pomoc. Naučení pro nás je zřejmé: Nám jsou k dispozici „*nestihlá bohatství Kristova*“ (Ef. 3,8). Služebník si kromě toho byl vědom, že majetek jeho pána stačí pro každou potřebu. – Pán nás nejlepším způsobem vybavil pro plnění našich úkolů: na jedné straně potřebnými dary milosti, na druhé straně je On sám s námi (Matouš 28,19.20).

Když služebník dorazil do Mezopotámie, mluvil nejprve s Bohem, ne s někým jiným. Přitom se ukázalo, že si přál zdar svého úmyslu ne ze sobeckých pohnutek. Toto pokušení tu je přece vždy: Přejeme si být úspěšní ve službě pro Pána a být chváleni nebo být posuzováni jako duchovní. Proto je nutná bdělost, abychom neztratili odměnu. Pán zná naše přirozené pocity a varuje nás před tím, abychom šilhali po chvále. – Modlitba Abrahamova služebníka byla krátká, ale přicházela ze srdce. A ukazuje, že nehledal sám sebe: „*Učiň milosrdenství s pánem mým Abrahamem.*“

DHIN,18/2/2015

A on jest hlava těla církve, který jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel. Neboť bylo zalíbením celé Plnosti, aby v něm přebývala a skrze něho se sebou smířila všechny věci.

Koloským 1,18-20

Kristus uvedl Svým vzkříšením nový pořádek věcí, kde On je Prvorozený, stejně jako je Prvorozený všeho stvoření. Stvořitel vstoupil do Svého vlastního stvoření, aby se stal Vykupitelem. Nebyl nikdo jiný, kdo mohl vykoupit, a tak přišel Bůh Syn – poslán Otcem a v moci Ducha Svatého. Stal se člověkem, aby mohl vykonat dílo vykoupení.

Poznamenejme, že pro dílo stvoření On povolal věci v existenci slovem. Ale aby vykonal dílo vykoupení, musel učinit mnohem více, než promluvit. On, který je Bůh požehnaný nade všechny – který je a vždy byl ve způsobu Božím – se Sám pokořil a vzal na Sebe způsob služebníka. Když Kristus dokonal dílo kříže, zemřel, byl pohřben, ale opět vstal z mrtvých. Potom Ho Bůh vyvýšil a On ze slávy seslal Ducha Svatého. Církev je společnost těch, kteří byli povoláni ven ze židovství a pohanství. Ale tato společnost je úzce spojena s velikostí Krista jako Prvorozeného z mrtvých.

Ze všech milionů mrtvých osob Bůh mohl vybrat jen Jednoho; a On je Počátek. V Něm přišel v jsoucnost úplně nový pořádek, v kterém je vše postaveno do požehnaného vztahu k Němu, ale On má první místo, prvotnost. Tytéž předložky, užívané pro stvoření (v řečtině: „*v*“, „*skrze*“, „*pro*“ – verš 16), jsou užity pro dílo smíření, vykoupení skrze krev Jeho kříže (verše 19-20). Díky Bohu!

A. E. Bouter, TLIN, 7/6/2011

Rebeka... vycházela... Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu a řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, který neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin.

1. Mojžíšova 24,15.26.27

Dobrý a věrný služebník (3)

Boží děti, které jdou životem s Pánem Ježíšem, si přejí Mu sloužit a jednou z Jeho úst uslyšet ta vzácná slova: „*To dobře, služebniče dobrý a věrný!*“ (Matouš 25,21.23) Proto je důležité, abychom se učili, jak můžeme ve službě Jemu být dobrými a věrnými služebníky.

Abrahamův služebník je nám dobrým příkladem: Vybaven od svého Pána jasnými směrnicemi, dorazil na své cestě konečně na místo určení. Jako první věc se modlil za zdar, neboť chtěl učinit radost srdci svého Pána. To byla jeho prosba, a proto byla odpověď už na cestě, dříve než dokončil svou modlitbu. Nemusel se stát aktivním, nýbrž mohl pozorně a s údivem přihlížet, jak Pán působil v Rebece, až si byl jist, že ona je ta žena, kterou Bůh vyvolil pro Izáka. Dojemné vedení! Proto mohl o něco později pln přesvědčení říci: „*Hospodin mne vedl.*“ Jak často se taková slova lehkovážně používají! Kéž nám Pán pomůže, abychom ve službě pro Něho jasně zakoušeli Jeho vedení.

Služebník viděl, že Bůh ho vedl udivujícím způsobem. A poznal, že Bůh učinil s nevěstou pro Izáka vynikající volbu. Tu se poklonil, klaněl se Pánu. Poznal Boží obdivuhodnou pomoc a děkoval Mu za ni. Při vši své radosti ze zdaru své cesty nezapomněl, komu za tento výsledek vděčí.

DHIN, 19/2/2015

Hledejte v knize Hospodinově, a čtěte.

Izaiáš 34,16

Předepsat někomu jinému vhodnou metodu pro studium Písem, je velmi nesnadné. Je to proto, že nekonečné hloubky Svatého Písma jsou odkrývány jen víře a potřebě. Přístup vyžaduje nikoli chytrost nebo sílu intelektu, ale pouze prostotu malého dítěte. Ten, jenž složil Svatá Písma, musí otevřít naše porozumění, abychom mohli přijímat jejich vzácné učení. A On to učiní jen tehdy, čekáme-li na Něho, že to udělá, v opravdové vážnosti srdce.

Pak jen tehdy, když jednáme dle toho, co víme, může naše poznání růst. Nikdy nebude fungovat, posadíme-li se, abychom četli Bibli jako knihomolové! Můžeme plnit své myšlenky biblickou známostí, učením a literou Písma bez kousíčku duchovního porozumění nebo moci. Musíme přicházet jako žíznivý člověk k vodě anebo jako hladový člověk k jídlu. Je to nejvyšší pošetilost myslet si, že naplníme intelekt známostí Písma. Ta tam jen nadýmá!

Je velmi nebezpečná věc nakládat s necitěnou pravdou! Dělat to přináší lhostejnost srdce nebo necitelnost svědomí. Pouhé **držení** pravdy, která nepůsobí na svědomí a neukazuje se v životě, je zvláštní nebezpečí. Mnohem lépe je vědět jen málo, ale ve skutečnosti a v moci!

Lidské spisy nám mohou pomoci ve studiu Písem, ale jak může duše prospívat, když tu není žádná láska k Bibli a k účinku jejího obsahu na naši duši? Avšak jestliže přijímáme pravdu od Něho a držíme ji v obecenství s Ním, stane se v našem životě svěží, živou, mocnou a utvářející, bude v nás podporovat duchovní růst a milost. Vzácný růst! Kéž by ho při nás bylo více!

C. H. Mackintosh, TLIN, 8/6/2011

A položil před něho chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokud nevypravím řeči svých... Služebník Abrahamův jsem já. A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest.
1. Mojžíšova 24,33-35

Dobry a věrný služebník (4)

Zde nalézáme tři další lekce pro všechny, kteří chtějí sloužit Pánu:

1. Dobry a věrný služebník věděl, jak naléhavý je jeho úkol. Ten měl větší závažnost než jídlo a pití. Proto se nechtěl posilnit, dokud nevylicí svou záležitost. V Janu 4,32.34 je to podobné: Učedníci chtějí Pánu Ježíši dát jíst. Ale On říká: *“Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonat dílo jeho.”*
2. *„Služebník Abrahamův jsem já.”* – Tak se vykázal. Byl by mohl dodat, že je nejstarší Abrahamův služebník, který *„spravuje všechny věci jeho”* (verš 2). Ale pak by vedl pozornost na svou vlastní osobu. Jaké naučení pro všechny, kteří chtějí sloužit Pánu! Neboť co jsme my, kromě hliněných nádob, ke kterým se Bůh ve Své milosti sklání, aby je použil, *„aby důstojnost té moci byla Boží, a ne z nás”* (2. Korintským 4,7).
3. Protože služebník mlčel o své osobě, mohl směle mluvit o velikosti svého Pána. A my cítíme: Dělal mu to velkou radost, vyprávět o bohatství svého pána. – I my máme lidem představovat *„ta nestihlá bohatství Kristova”* (Efezským 3,8). Kdybychom přitom vedli pozornost na sebe, účinnost toho poselství by byla oslabena. Lidé trpí hladem, a jen Kristus může utišit duchovní hlad. Jen On sám má být posluchačem *„před očima vypsan”* (Gal. 3,1). DHIN,20/2/2015

Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistupte medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kterého jste prodali do Egypta. Protož nyní nermuťte se. 1. Mojžíšova 45,4.5

Josef se s nekonečnou láskou dává poznat svým bratrům, rozptyluje jejich obavy, zbavuje je zaměstnávání se sebou samými, ulehčuje jim od úzkosti tím, že naplňuje jejich zrak sebou a svými slávami a zaměstnává jejich myšlenky svými milostivými slovy: „*Oči vaše vidí,... že ústa má mluví vám.*“ Obavy jsou rozptýleny, zármutek utišen, starosti zahnány, láska může plynout bez zábran. – „*A políbiv všech bratří svých..., potom mluvili bratří jeho s ním.*“ Jejich oči viděly jeho slávy, jejich uši byly okouzleny jeho slovy milosti, jejich srdce bylo rozehráto jeho láskou a v hřejivosti lásky jsou uvolnění, aby s ním mluvili. Žádný stín nezůstává, aby bránil komunikaci lásky mezi Josefem a jeho bratry. Dokonalá láska vyhání ven náš strach.

To nastiňuje budoucí jednání Krista s Jeho pozemským lidem, který Ho kdysi zavrhl. Ale ještě více, ten příběh nám říká, že Kristus nás učí o zlu našich srdcí, a pak rozptyluje všechen strach tím, že se sám dává poznat v lásce Svého srdce. Kromě toho učiníme dobře, když si připomeneme, že aby oni poznali špatnost svého srdce, Josef „*se k nim ukázal jako cizí*“; aby mohli poznat lásku jeho srdce, „*oznámil se jim*“.

Nemůže se mnoho křesťanů upamatovat na čas, kdy se zdálo jako by se Kristus činil cizí a jednal s nimi tvrdě, když byli ponecháni, aby procházeli nějakým temným údolím cvičení duše, aby tam poznali špatnost těla, které je v nich? V takových chvílích vyvstává mnohý temný oddíl v historii života, aby se postavil před duši se vši svou ošklivostí a odporností, dokud z duše nevyjde volání: „*Aj, chatrný jsem.*“ a: „*Bídny já člověk.*“ (Job 39,34 /40,4/; Řím. 7,24)

H. Smith, TLIN, 9/6/2011

I stalo se, že jak uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi. A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její. ... On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propustte mne, ať jdu k pánu svému.

1. Mojžíšova 24,52.53.56

Dobrý a věrný služebník (5)

Abrahamův služebník slyšel, jak bratr a otec Rebeky říkají: „*Vezmi ji /Rebeku/ a jeď; a necht' jest manželkou synu pána tvého.*“ Jeho úkol byl tedy úspěšně vykonán! Co učinil nyní jako první věc? Poklonil se Hospodinu, který ho vedl a dal jeho cestě šťastné pořízení. Úspěch nezpůsobil, že by se jeho nálada velmi zvýšila, ani ho nenaplnil pýchou. Naopak: učinil ho pokorným a naplnil jeho srdce díkem. To je zdravá lekce pro každého, kdo slouží Pánu.

Služebník vyprávěl, že Abraham dal celý svůj bohatý majetek Izákovi. Nyní to dokázal: Rebece dal cenné šperky a oděv. Také jejímu bratrovi a její matce daroval vzácné věci jako důkazy Izákovy velikosti. – Když my lidem dnes představujeme Krista, pak chtějme o Něm mluvit jako o Králi králů a Pánu pánů, jako o Stvořiteli a jediném Zachránci.

Služebníkův úkol byl splněn. Nyní si přeje vrátit se ke svému pánovi: „*Propustte mne, ať jdu k pánu svému.*“ Od svého pána přišel, k němu chtěl nyní zase zpět. To nám připomíná slova Pána Ježíše: „*Kde jsem já, tu i můj služebník bude.*“ (Jan 12,26) Požehnané, ale také nutné místo pro všechny, kteří chtějí Pánu sloužit.

DHIN,21/2/2015

Všelikou modlitbou a prosbou modlíce se každého času v Duchu, a v tom bdělí jsouce se vší ustavičností a prošením za všechny svaté.
Efezským 6,18

Duchovní boj (7)

Když apoštol pověděl svatým o jejich požehnáních a výsadách, uzavírá svou Epištolu tím, že jim říká o nebezpečí, které jim hrozí, a o cestě k vítězství. Nebezpečí je to, že bojují se zlými duchovními mocemi. Pro vítězství jsou nutné tři věci:

1. Být silní v síle Pána; 2. Obléci celou Boží zbroj, která se skládá z pásu pravdy, brnění praktické spravedlnosti, nohou připravených šířit všude evangelium pokoje, štítu víry k hašení všech Satanových ohnivých střel tím, že jsme ujištěni o svém spasení, a meče Ducha, jímž je Boží slovo. V souhrnu to je Bible, Boží slovo, k němuž lneme, posloucháme je, šíříme je, ze srdce mu věříme, které nás ujišťuje o našem spasení a je duchovně užíváno pro vítězství; **3. Být připraveni komunikovat s Vůdcem našeho spasení – modlit se.** Výše uvedený verš nás učí o modlitbě více věcem: – **Každého času:** vždy se modlit a neumdlévat (Luk. 18,1); bez přestání se modlit (1. Tes. 5,17). – **Modlitba a ponížená žádost v Duchu:** modlitba se skutečným pocitem potřeby, s pocitem naléhavosti a vědomím vážnosti věci, vedená Duchem. – **Za všechny svaté:** Ne jen za nějakou určitou skupinu. Proč? Protože tu je jedna Církev, jedno tělo Krista. Porážka jedné skupiny se dotýká druhých a vítězství jedné je požehnáním pro celé tělo. Apoštol nás jasně učí modlit se za všechny svaté.

Kéž nám Pán tedy pomůže, abychom byli silní v Něm samém, abychom oblékli celou Boží zbroj a bez přestání se modlili, abychom Ho oslavovali ve svém životě.

A. M. Behnam, TLIN, 10/6/2011

Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí.

Matouš 12,20

To je slovo, dávající pomoc všem, kteří touží po pokoji, jimž ale ještě chybí jistota, že je Bůh přijal.

Když věříme v Pána Ježíše a Jeho výkupné dílo – i kdyby byla tato víra jakkoli slabá – vlastníme odpuštění hříchů. A pak má také v srdci přebývat jistota: Ježíš zemřel za mé hříchy a byl vzkříšen k mému ospravedlnění (Římanům 4,25).

Proč Ho Bůh vzkřísil? Jen proto, že Kristus na kříži zcela splnil požadavky Boží spravedlnosti! Bůh Ho vzkřísil a oslavil, a to je počteno k dobru i tobě, jenž toužíš po jistotě spasení.

Jestliže tě tedy tvoje viny zneklidňují a skličují, ačkoli jsi je Zachránci už dávno vyznal – nechceš konečně uvěřit, že Ježíš, Boží syn, na kříži **i pro tebe** všechno dobře učinil?

Opři se o Boží slovo! Ono k tobě volá: *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1. Jana 1,9) Bůh se spojil s tímto zaslíbením. On odpouští – nejen kvůli své lásce, nýbrž kvůli své věrnosti a spravedlnosti, protože Kristus za tvé hříchy zemřel. – Opři se o tento slib a začni Mu za to ze srdce děkovat!

DHIN,6/7/2016

23. červen

Přišel bych k viděním a zjevením Páně. 2. Korintským 12,1

Apoštol Pavel přijal od Pána mnoho zjevení. Čtyři z nich, která nám sdělil, jsou srdcem křesťanství.

1. **Poselství evangelia** (Gal. 1,12): – Pavel nedostal evangelium přes nějakého člověka, ale přijal je „*skrze zjevení Ježíše Krista*“. Jeho evangelium bylo stejné jako evangelium dvanácti apoštolů (viz Gal. 2,2), ale nepřijal je od nich, ale od Krista ve slávě. Nazývá je „*evangelium slávy Kristovy*“ (2. Kor. 4,4). Tato sláva charakterizovala jeho službu.
2. **Tajemství Církve** (Ef. 3,3): – Pavlovi bylo dáno zjevení o „*tajemství*“, „*které za jiných věků nebylo známo synům lidským*“ (verš 5). Bylo mu zjeveno, že Církev je Kristovo tělo (Ef. 1,23). Při Pavlově obrácení mu Pán řekl: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?*“ (Sk. 9,4 – přel.). To mu ukázalo, že když pronásledoval věřící, ve skutečnosti pronásledoval údy Kristova těla na zemi!
3. **Památka večeře Páně** (1. Kor. 11,23): – Pán Ježíš řekl Svým učedníkům, aby to činili „*na mou památku*“ (Luk. 22,19-20). Kdybychom měli pouze vyprávění Evangelií, jistě bychom si mysleli, že tato večeře byla jen pro učedníky. Ale Pavel psal, že on osobně od Pána Ježíše přijal, že tato večeře má být zachovávána „*dokud On nepřijde*“ (verš 26).
4. **Setkání s Pánem ve vzduchu** (1. Tes. 4,15): – Apoštol napsal, že věřící se vrátí s Kristem při Jeho opětném příchodu (1. Tes. 3,13). Ale jak k tomu mohlo dojít pro ty, kteří už zemřeli? Jeho odpověď byla, že má dojít k „*uchvácení*“ mrtvých a živých věřících. Vysvětlil nám to „*slovem Páně*“. Když to tak řekl, neodvolával se na nějaké zvláštní starozákonní proroctví, ale na zvláštní slova, daná jemu.

B. Reynolds, TLIN, 11/6/2011

Ona co mohla, to učinila.

Marek 14,8

Tak posuzuje Pán Ježíš jednání jedné ženy. Ona vzala „*nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření, a rozbivši alabastrovou nádobu, vylila ji na hlavu jeho*“ (3. verš). Jemu chce dát, co má, co může, co jí je možné! A Pán, jenž všechno posuzuje správně a výstižně, shrnuje její oddanost slovy: „*Ona co mohla, to učinila.*“

V popředí zde stojí velebení srdce, které Pánu přinesla v hluboké pokoře. A přece chceme tato slova použít také na naši službu pro Něho. Kdyby můj Pán dnes popsal mou oddanost, mohl by tu také říci: Učinil jsi, co jsi mohl?

- Jak je to s mým zdravím? Dávám Jemu k dispozici to, že se mi dobře daří?
- Jak je to s mými schopnostmi? Je to, co umím, nějakým způsobem užitečné pro Něho?
- Jak to stojí s mým příjmem a majetkem? Dávám Mu to, co mohu? Anebo hromadím a křečovitě to držím?
- Co můj čas? Plánuji čas také pro četbu Bible a modlitbu, pro návštěvy nebo jinou práci v Božím království? Anebo mám čas jen pro **své** zájmy?
- Komu patří moje láska, moje oddanost? O čem mluvím s nadšením?

Jestliže Mu chci dát, ale nevím, kde a jak mne můj Pán může použít, pak se Ho zeptám. Ovšem musím počítat s tím, že mne vezme za slovo a ukáže mi „oblast mého působení“. Možná že musí vést mou horlivost, ale možná ji i někdy přibrzdit. Avšak On má ve všem plán. Proto Mu důvěřuji a chci se toho s Ním odvážit!

DHIN,7/7/2016

A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se, řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho. A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi.

Lukáš 22,41-44

Ježíšova modlitba svaté poddanosti v úzkosti

Se zutýma nohama a s uctivým obdivem by naše srdce měla hledět na tento obdivuhodný výjev v Getsemane – kde Pán slávy se sklání v úzkostné modlitbě. Jako dokonalý, bezhříšný Člověk cítí hroznou váhu úzkosti, kterou bude muset zakrátko snést na kříži Golgoty. Bylo to dokonale lidské a správné, že si nepřeje nést tento hrozný soud Boha proti hříchu; a My se Mu klaníme pro Jeho city takto vyjádřené: „*Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne.*“ A přece znovu obdivujeme svatou dokonalost tohoto požehnaného Člověka, když dodává: „*Ale však ne má vůle, ale tvá staň se.*“ Jak vzácná je tato modlitba svaté poddanosti v tak nekonečně hluboké úzkosti.

Avšak je to jistě opět vzorem modlitby pro Jeho svaté v dobách, když před nimi stojí hluboké a vážné zkoušky. Jsme Bohem připraveni modlit se tímto požehnaným způsobem, když zármutek a tíseň stísňují srdce, a my máme před sebou něco, co se zdá být nemožné, abychom to vydrželi? V takové modlitbě se získá pravé mravní vítězství a srdce může potom čelit zkoušce s dokonalým pokojem a nekolísající odvahou.

L. M. Grant, TLIN, 12/6/2011

V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou.

A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

Neopustím vás sirotků /jako sirotky/, přijdu k vám.

Jan 14,2.3.18

V poslední noci před Svou smrtí připravoval Pán Ježíš učedníky na dobu Své nepřítomnosti. Věděl, že budou smutní, když už u nich nebude. Avšak Pán jim vysvětlil, že Jeho odchod k Otci pro ně neznamená žádnou ztrátu, nýbrž že je dokonce důvodem k radosti.

Když Kristus šel k Otci, připravil tam pro nás místo. A opět přijde, aby nás vzal k sobě. Očekávání Jeho příchodu bylo útěchou pro učedníky tehdy, a je také útěchou pro nás dnes. Přitom nečekáme na nějaké „místečko v nebi“, my očekáváme **Jeho samého!** A budeme u Něho tam, kde je On. To je naše jisté a radostné očekávání.

V dalším průběhu je pak řeč o Duchu Svatém, kterého Kristus poslal na zem po Svém nanebevstoupení. Ten Duch zůstane pro vždy ve věřících. I dnes bydlí v každém, kdo věří v Pána Ježíše a přijal pro sebe Jeho výkupné dílo.

Přítomnost Ducha Svatého na zemi ale není žádná „náhrada“ za přítomnost Pána Ježíše; je to něco mnohem více než to. Neboť skrze Ducha Svatého přišel Pán sám k těm Svým (verše 18 a 20). Proto můžeme vidět Pána Ježíše mnohem reálněji a mnohem obsažněji, než to učedníkům bylo možné jejich přirozenýma očima. Duch Svatý obrací pohled věřících na Krista, jak je nyní ve slávě pro nás (srovnej také s kap. 16,14).

DHIN,8/7/2016

Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobě, avšak o soudech tvých mluvit budu s tebou. Proč se na cestě bezbožníků šťastně vede? Mají pokoj všichni, kteří se pyšně zpronevřují. Jeremiáš 12,1

Život se často zdá být pro věřící velmi neférový. Upřímně se snaží ctít Boha, každou volbu činí tak, že při ní sledují pravdu Bible a dělají, co je správné, i když by činění nesprávného stálo méně. A přece takoví věřící trpí, a dokonce zakoušejí více těžkostí než nevěřící. Většina z nás si myslí, že jednáme-li správně se správným postojem, pak že bude následovat to, co se nám zdá být nejlepší. Ale naše zkušenost a zkušenost starozákonních věřících, jako byli Jeremiáš a Josef, nám říkají, že to tak vždy není.

Jeremiáš se postavil na Boží stranu proti světským králům, prorokům a kněžím. Když tak činil, přineslo to pro něho a pro jeho rodinu jen zavržení (Jer. 18,18), a navíc pohrůžky a uvěznění (Jer. 20,2; 38,6). Někdy bylo jeho utrpení tak tvrdé, že se sám cítil jako zavržený od Boha (Jer. 15,15-18). Pohled také na Josefa. Prožil třináct let zavržení od svých bratří, což mu přineslo otroctví, falešné obvinění, nespravedlivé uvěznění a to, že jiný, kterému osobně pomohl, ho přehlížel (1. Mojžíšova 37,2). A přece ctil Boha stále a ve všech okolnostech.

Jak bychom měli žít, když tolik našich těžkostí přichází proto, že se snažíme ctít Boha? Soustředíme se na to, co náš Pán měl na mysli, když řekl: „*Blahoslavení budete, když vám zlořečiti budou... a mluviti všecko zlé o vás,... pro mne. Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích.*“ (Mat. 5,11-12) Jsme blahoslavení, protože to působí, abychom se dívali pryč od tohoto světa a směrem k nebi. Toto zaměření dává správný pohled do našich životů! Pak přijmeme to, že odměna za věrnost třeba nikdy nepřijde v tomto životě! C. Salter, TLIN, 13/6/2011

Potom léta třicátého devátého kralování svého nemocen byl Aza na nohy své těžkou nemocí, avšak v nemoci své nehledal Boha, ale lékaře.

2. Paralipomenon 16,12

Judský král Aza měl ve svém životě čas, ve kterém bylo jeho srdce nerozděleně obráceno na Boha. Později jeho hluboká důvěra v Boha a jeho závislost na Něm velmi poklesly. Aza „*položil tělo za rámě své*“ (Jeremiáš 17,5): nemyslel na Boha, nýbrž opíral se o lidskou pomoc. Bůh jej dal varovat skrze jednoho proroka, avšak nadarmo. Ano, král dal toho proroka dokonce uvrhnout do vězení. (2. Par. 16,7-10) Kam až to ten dříve zbožný muž přišel!

Tu Aza velmi těžce onemocní. Zamyslí se nyní a obrátí k Bohu, aby se Ho přidržel tak jako dříve? Hned následující verš (16,13) nám dává odpověď: Aza zemřel, aniž by znovu našel šťastné společenství s Bohem. – Přirozeně že není chybné použít lékařskou pomoc. Aza ale to vše činil zcela podle svého dobrozdání, aniž by se ptal po Bohu a po Jeho úmyslech: „*Nehledal Boha, ale lékaře.*“ To je také nebezpečí pro nás dnes.

Chtějme se nechat varovat smutným Azovým příkladem. Vede snad také někdo z nás život na vlastní pěst a už nenásleduje dobrého Božího vedení? Varoval nás pak Bůh už Svým Slovem, nemocí nebo jinými ranami osudu? Chtějme Ho slyšet, aby nikdo nezatvrdil své srdce! Je třeba, abychom se k Bohu obrátili a vyznali Mu své odvrácení. Pak k nám obrátí Svou milost.

Mnohý, tak jako Aza, „*počal v Duchu*“ a „*dokončuje v těle*“ (Galatským 3,3). Proto je potřebné, abychom pečlivě zkoušeli, zda následujeme Boží hlas, anebo vlastní vůli.

Pakli která vdova dívky neb vnuky má, nechať se učí předně k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné před obličejem Božím.

1. Timoteovi 5,4

Úkol vůči našim rodičům

Jedna křesťanka vypráví: „Přivedla jsem na svět malého synka, o kterého jsem se mateřsky starala. Když v noci plakal, vstala jsem a uklidňovala jsem ho. Zůstávala jsem u něho, dokud opět neusnul, ačkoli jsem byla hrozně unavená. Když onemocněl, brala jsem ho k lékaři a obětavě jsem se o něho starala. Vidět ho trpět mně rvalo srdce.

Když začal běhat, byla jsem v jeho blízkosti, stále připravená ho zachytit, kdyby klopýtl. Přizpůsobila jsem svůj krok jeho krátkým nožičkám a později jsem se pokoušela trpělivě dávat odpověď na jeho mnohé dětské otázky....

Nyní jsem 85-letá vdova a moje paměť slábne. Můj syn je nervózní, když mu vícekrát kladu tytéž otázky. Na vycházce musí celá rodina přizpůsobit tempo podle mne. Bez hole už nemohu chodit. Musím se svého syna ptát, zda mne doveze k lékaři nebo na nákup do města. To mi je zatěžko, neboť je v povolání silně vytížen. Dny mi utíkají už jen pomalu, často se cítím osamělá. Moji vnukové mne považují za prastarou...”

Známe obě tyto situace. Je to Stvořitel, jenž vložil přirozené city do srdce matky, aby pro své dítě všechno snesla. Tentýž Bůh nás vyzývá, abychom svým starým rodičům vraceli podporu, kterou jsme od nich obdrželi jako děti.

NZD, 23/6/2016

A aj, v touž chvíli anděl dotekl se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez.

1. Královská 19,5

Eliáš se modlil: „*Již jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, neboť nejsem lepší otců svých.*“ (4. verš) Pak usnul pod jalovcem. – Jak to mohlo dojít tak daleko? Ve volání anděla, kterým Eliáš budit, spočívá odpověď.

Srovnání může pomoci, abychom porozuměli Eliášovu rozpoložení: Špičkoví sportovci, jako jsou maratonští běžci nebo cyklisté, podávají po celé hodiny vysoké výkony. Během závodu musejí – a to, i když sami ve vypětí hlad necítí – stále znovu včas přijímat uhlohydráty. Jinak se mohou tělesné rezervy náhle bez předchozího varování vyčerpat. Následkem je velká slabost. Sportovci tomu říkají „odpočinek z hladu“.

Eliáš stál tři a půl roku v duchovním boji bez jediné lidské podpory. Avšak Bůh ho udržoval. Pak ho čekal boj s modláři. Celé hodiny boj o otázku: „Kdo je ten pravý Bůh?“ – zápas na život a na smrt. A nakonec přišla vražedná pohrůžka od Jezábel.

Je se tu co divit, že jeho nervové a duchovní síly byly stráveny? Nikdo, kdo stál ve srovnatelném boji, by s obžalobou nepoukázal na bod, kde Eliáš „zapomněl“ na „přijímání potravy“, na pohled na Pána. A my ostatní se toho také neodvážíme. Ale jako Boží děti se z Eliášova zážitku pro sebe máme naučit:

„*Vstaň, pojez!*“ – To je milostivé Boží povzbuzení pro unaveného služebníka. Ať je to uprostřed duchovního boje, nebo po nějakém vítězství v Boží síle, anebo pod pohrůžkou nepřitele – stále znovu potřebujeme čerstvou potravu shůry a pohled víry na Pána. To platí právě tehdy, když my sami „hlad ještě vůbec necítíme“.

DHIN, 11/7/2016

1. červenec

V NĚm se Plnosti Božství zalíbilo přebývat, a skrze něho smířit se Sebou všechny věci, činíc pokoj skrze krev Jeho kříže – skrze Něho, ať jsou to věci na zemi nebo věci v nebesích. A vás, kteří jste byli odcizeni a nepřátelé v mysli skrze zlé skutky, už nyní smířila.

Koloským 1,19-21 – přel.

Když Stvořitel vstoupil do Svého vlastního stvoření, aby se stal Vykupitelem, Bůh se stal Člověkem. Když Pavel představuje Kristovu velikost, zdůrazňuje, že v NĚm se zalíbilo přebývat Plnosti Božství. Kdo to může pochopit! Kristus je nyní ve slávě a Plnost Božství přebývá v přítomné době v Kristu Ježíši v nebi (Kol. 2,9).

Skrze Něho, a dílo, které On vykonal, Bůh smířil se Sebou všechny věci. I když to v čase ještě není naplněno, dílo, potřebné pro toto smíření už bylo vykonáno Božím Beránkem, který odnímá hřích světa (Jan 1,29). Ten, jenž je obraz neviditelného Boha, Prvorozený a Stvořitel, Hlava Církve, je Ten, v němž Bůh přebývá a skrze něhož jsou všechny věci smířeny.

Jaká obdivuhodná výsada, být částí těch, kteří byli přivedeni k Bohu, i když jsme kdysi byli daleko, odcizeni, nepřátelé ve svém myšlení a svých zlých skutcích. Už nyní se těšíme z pokoje kvůli dílu kříže, skrze Jeho vylitou krev. Brzy, v budoucím světě, budou věci na zemi a v nebi také přivedeny do plného souladu s Bohem, ale věci **pod** zemí (srovnej s Fil. 2,10) nejsou v Koloským 1,20 zmíněny. Neboť démonské moci skutečně skloní koleno, ale nebudou smířeny.

A. E. Bouter, TLIN, 21/6/2011

Řekl jemu potřetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne?... Pasíž ovce mé.

Jan 21,17

Vzkříšený Pán se zjevil Petrovi dříve než ostatním učedníkům (Lukáš 24,34). Cílem rozhovoru bylo obnovení osobního obecnství, proto také nebyli potřební žádní svědkové. Ale Petr zapřel svého Pána třikrát **veřejně**, a tomu mělo odpovídat také **veřejné** obnovení v jeho službě.

V přítomnosti učedníků se proto Pán třikrát Petra ptá a oslovuje ho přitom vždy jeho starým jménem: „*Šimone, Jonášův*“ – tak jak ho oslovil **předtím**, než ho k sobě připojil s novým jménem Kefas (kap. 1,42). V každé otázce jde o Petrovu lásku: Je ještě – jako několikrát dříve – pokažená sebepřeceňováním, znamená skutečnou oddanost, anebo je to konečně nerozdělená náklonnost? Petr se musí těmto otázkám postavit, i když ho zvláště ta poslední otázka činí smutným. Jeho odpovědi se nezakládají na vlastním sebeoceňování, nýbrž na poznání Pána samého: „***Ty víš, že tě miluji!***“

Tak jako Petr třikrát vyznává svou lásku k Pánu, tak dostává od Pána tři úkoly, které se týkají stáda Pána. Pást beránky, střežit ovce a pást ovce. Pán má také ještě jiné úkoly pro Petra, ale jeho první věcí je péče o Jeho stádo. Petr musí znát nebezpečí, která stádu hrozí. Ale nejprve musí pochopit, jak nezbytná pro střežení a pasení Božího stáda je láska k Pánu. Proto má to závěrečné „*Pojď za mnou!*“ zcela zvláštní zvuk. Ukazuje na Něho samého, toho Dobrého Pastýře. – To je i dnes ještě předpoklad pro každou pastýřskou službu.

DHIN,14/7/2016

Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil? Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?

Marek 8,36.37

Někteří lidé po celý život pracují, aby investovali peníze do penzijních fondů nebo na burze. Šetrnost a plánování pro budoucnost není nic špatného, ale snem mnohých je slavná, pohodlná doba penze v luxusu v teplém klimatu, kam zima nikdy nepřijde. Ale když praskne finanční bublina, když se burza zhroutí a penzijní fond vyšumí do prázdna, mnozí nemají žádnou naději a dokonce si zoufají. Je tragicky známé, že v době ekonomického poklesu extrémně bohatí lidé, kteří jsou vůdci ve finančním a obchodním světě, si kvůli náhlému zmenšení svého bohatství vzali život. Ale je to ještě tragičtější, když nikdy neuvažovali o své duši, ani o životě po smrti. Jeden básník to řekl následovně: *„Ztratit bohatství je dosti smutné, ztratit duši je víc; ale ztratit duši je taková ztráta, kterou nenahradí nic.“*

Věřícím je zřejmé, že *„pomíjí způsob tohoto světa“* a že my máme *„lepší zboží nebeské a trvanlivé“* (1. Kor. 7,31; Židům 10,34). Je to blahoslavená věc, když jsme spokojeni ve svých okolnostech (1. Tim. 6,8; Žid. 13,5) a když nedůvěřujeme pokladům na zemi.

Peníze samy nejsou ničím zlým, ale *„kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz“* (1. Tim. 6,10). Ty skutečně pohánějí velkou část bezbožného systému světa. Proto musíme těmto věcem utíkat a chápat se věčného života. Jaká tragedie je život postavený na naději zisku v tomto světě, a přitom nedbání na nebezpečí ztráty vlastní duše v příštím světě! *„Takové jsou cesty každého dychtícího po zisku, duši pána svého uchvacuje.“* (Příslaví 1,19) Pán Ježíš kladl nejvyšší cenu na duši, která je v Jeho ocenění mnohem vyšší, než celý svět. *B. Reynolds, TLIN, 22/6/2011*

Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.

1. Tesalonickým 5,21

Jonathan Edwards (1703-1758), známý probuzenecký kazatel v Americe, jmenoval jednou pět znaků toho, zda nějaké probuzení skutečně přichází od Boha:

1. Duch Boží vede lidi k tomu, aby uznávali Ježíše Krista za Božího Syna a Vykupitele.
2. Vede lidi k tomu, aby se vyhýbali hříchu a snažili se vést svatý život.
3. Dává růst oceňování Svatého písma.
4. Upevňuje lidi ve fundamentálních pravdách víry.
5. Probuzuje lásku k Bohu a k lidem.

Tyto znaky nám pomohou při zkoušení zjevů, jež se také dnes ukazují v křesťanstvu. Bez takových zásad bychom snadno mohli upadnout do extrémů, když posuzujeme aktuální „probuzení“.

Ovšem uděláme dobře, když tyto znaky použijeme nejen na „probuzenecká hnutí“, nýbrž také na svůj vlastní život a naše místní shromáždění.

Jaký druh probuzení je v našem vlastním srdci? Roste naše láska a cenění si Pána Ježíše Krista?

Vyznačuje se náš život svatostí? Kolik času použijeme denně na čtení Bible?

Jsme založeni a vzděláváni ve fundamentálních pravdách Božího slova?

Roste naše láska a naše služba pro Pána a pro druhé lidi?

Pravé probuzení začíná vždy v životě jednotlivců, kteří se nechají přitahovat blíže k Bohu.

DHIN, 2/7/2016

Pakli chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecnství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.

1. Jana 1,7

Nyní jsme ve světle plného zjevení všeho, co Bůh je. Chodíme v tom světle. V tom světle máme my křesťané společenství jedni s druhými. Ale jak tam můžeme být v pokoji? Jak můžeme snést světlo plné Boží slávy, aby na nás spočívalo? Jak můžeme být šťastni v Boží přítomnosti? Je to proto, že známe očišťující cenu, trvale očišťující cenu krve Ježíše Krista, Božího Syna. Ta očišťuje od **všelikého** hříchu. To je její povaha a charakter. Odstraňuje, odnímá provždy každý hřích.

„Ach Gordie,“ řekl mladý křesťan spoluvěřícímu, „čím více na mne svítí Boží světlo, tím více mi ukazuje, jak dokonalé je Kristovo dílo.“ A tak tomu bylo s dobře známým Dr. Doddridgem, autorem knihy „The Rise and Progress of Religion in the Soul“. Rád vyprávěl o snu, který měl. Myslel, že vstoupil do nebe jako hříšník, očištěný Kristovou drahou krví. Když procházel branou, bylo slyšet chválení Boha od zástupu oděného v bílá roucha, že další vykoupený tam mohl být přijat a přivítán. Pak když šel dále, světlo se stávalo jasnějším a chvály byly hlasitější, až nakonec, když se přiblížil nejvnitřnější a nejjasnější slávě, tam v plném jasu světla bylo chválení nejhlasitější. Bůh byl oslaven tím, že zachránil hříšníka, jako byl on.

V nejjasnějším místě té slávy, jíž jsme nedosahovali a které jsme se hrozili, vidíme Ježíše, Božího Syna, našeho Spasitele, a vidíme Ho tam sedět jako Toho, jenž skrze Sebe samého očistil naše hříchy. Dílo Golgoty je skončené dílo, a Ten, jenž je vykonal, zaujal Své místo na pravici Majestátu na výsosti.

I. Fleming, TLIN, 23/6/2011

Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení, který těší nás ve všelikém soužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteří by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterým i my potěšeni jsme od Boha.

2. Korintským 1,3.4

Ano, i skuteční věřící mohou klesnout na mysli! – Pro Božího muže Mojžíše byl tlak poměrů jednoho dne příliš. Job ve svém trvajícím utrpení došel k tomu, že zlořečil dnu svého narození (Job 3,1). Eliáš měl svůj jalovcový keř a Pavel byl po svém uvěznění v Jeruzalémě na dně. Ti všichni byli lidé s týmiž pocity jako my, i když jsou pro nás v mnoha ohledech příklady.

Pán chce každého zemdleného vzpřímit Svým slovem. Pavel zakusil tuto osobní pomoc Pána v noci. „*Bud' dobré mysli!*“, znělo poselství k Jeho skleslému služebníkov (Skutky 23,11 – přel.).

Důvěřujeme tomu, že dobrý Pán i dnes může a chce povzbudit? Anebo to platí jen pro věrné muže Bible? „*Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.*“ (Žalm 138,3) To je Davidova zkušenost, kterou podle Boží vůle pro nás zaznamenal. Smíme o tom být pevně přesvědčeni, že dnes můžeme se Svým Bohem prožít totéž. Jeho Slovo obsahuje nevyčerpatelnou zásobu potěšení.

Znamená to tedy, že klidně můžeme potěšování přenechat našemu Bohu? – Nikoli, neboť tu je také výzva k nám: „*Potěšujte choulostivé /malomyslné/.*“ (1. Tes. 5,14) Cožpak „*Bůh všelikého potěšení*“ nás nepotěšil také proto v našich souženích, abychom mohli dávat dále útěchu druhým?

Kolik z našich spoluvěřících je sklíčeno! – Mějme pro ně stisk ruky s porozuměním a dobré slovo! DHIN,16/7/2016

A když přišel Samuel k Saulovi, řekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo... Tedy řekl Samuel: ...Pročež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova... Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě, abys nebyl králem.

1. Samuelova 15,13.16.19.23

Dva opačné pohledy na tutéž událost. Pro Saule byla částečná poslušnost dostatečně dobrá! Nazývá ji vyplněním slova Páně. Dokonce se tím chlubil. Pro Samuele to naproti tomu byla vzpoura. Postavil ji na stejnou úroveň jako čarodějnictví a modlářství, neboť takovou v Božích očích je. Samuel a Saul odešli už dávno každý ke svému místu. Ale toto naučení má pro nás stále velkou důležitost, totiž že **částečná poslušnost je neposlušnost a vzpoura**. Proto se sami zkoumejme ne lidskými standardy, které jsou vždy chybné, ale Božím slovem. Vezměme například otázku odpuštění těm, kteří nám ukřivdili. Je to úplné odpuštění nebo právě jen částečné odpuštění? Boží slovo nás učí, abychom jedni druhým odpustili tak, jako Bůh v Kristu odpustil nám (Ef. 4,32). Ananiáš a Zafira slouží jako vážné varování. Prodalí majetek a přinesli část ceny s tvrzením, že je to celá částka. Kdyby prohlásili, že podrželi část pro sebe, nebyl by tu žádný problém. Bůh chce, abychom byli absolutně pravdiví, neboť jemu se líbí „*pravda u vnitřnostech*“ (Žalm 51,8). Jeho oči jsou příliš čisté, než aby hleděly na zlo (Abakuk 1,13), a „*není stvoření, které by nebylo zjevné před obličejem toho, s nímž máme co činit*“ (Žid. 4,13 – přel.). Pamatujme, že jsme kdysi byli „*děti neposlušnosti*“, ale že nyní máme dbát na napomenutí v 1. Petra 1,14-16: „*Jakožto synové poslušní, nepřiřovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jako ten, který vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte. Jako napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem.*“ „*Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati.*“ (1. Samuelova 15,22)

A. M. Behnam, TLIN, 24/6/2011

Tedy plili na tvář jeho, a pohlavkovali jej; jiní pak hůlkami jej bili, říkajíce: Hádej nám... /Prorokuj nám.../

Matouš 26,67.68

Ruce, které právě v nepochopitelném milosrdenství uzdravily Malchusovo ucho, byly nyní **svázané** (Marek 15,1). **Oči**, které právě ještě plné slitování hledaly padlého učedníka Petra, byly **zakryty** muži, kteří Jej drželi (Lukáš 22,64). – Skutečně, Satan je mistr ve všem, co dělá! Chtěl uhasit „*Světlo světa*“, zjevení Boží lásky.

Pak Mu plili do tváře, „*na tvář mou nestydí se plivati*“ (Job 30,10). „*Kdyby otec její plivnul ji na tvář, zda by se nemusila styděti za sedm dní?*“ řekl Bůh kdysi o malomocné Marii (4. Mojžíšova 12,14).

Pěstmi Ho bili do tváře; posmívali se Mu; přehodili přes Jeho tvář látku a žádali: „*Prorokuj nám!*“ Měl nyní používat Své nadpřirozené síly jen k jejich obveselení. Avšak té nikdy nepoužil, než jen pro blaho těch, kteří to skutečně potřebovali.

Bylo také s námi někdy tak krutě jednáno a bili nás pěstmi? Už někomu z nás naplili do tváře? A jestliže ano, zůstali jsme pak tak tiší a němí jako On, jenž se zde naprosto bez viny stal středem tak odporného výjevu? On „*tváři své neskrýval od pohanění*“ (Iz. 50,6). A víme také, proč to vše na sebe vzal: „*Neboť pro tebe snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou.*“ (Žalm 69,8) – Pro Boží čest Mu nebylo nic příliš.

DHIN,17/7/2016

A když přišli na místo, které slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince, jednoho na pravici, druhého pak na levici. Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.

Lukáš 23,33-34

Jak obdivuhodná je ta milost, která mohla snášet ustavičné tvrdé pronásledování, posměch, plití do tváře, vysmívání, násilí; a po hodinách takového zlého jednání stále podržet ducha klidné důstojnosti a trpělivosti; a potom se ze srdce plného čistě, aktivní lásky, modlit za Svě nepřátele. Může být, že Boží dítě, které strpělo kruté jednání, může po nějaké době klidného zvažování před Bohem nalézt ve svém srdci to, že se bude upřímně modlit za ty, kteří mu činili zle, aby jim bylo odpuštěno. Ale v kolika případech bychom viděli takového ducha odpuštění právě v čase utrpení? To vyžaduje skutečné obecenství s Bohem. Není pochyb o tom, že právě toho dne bylo mnoho drahých duší přivedeno k pokání kvůli Jeho modlitbě a že od té doby jich bylo přivedeno k pokání mnohem více. Díky Bohu, v našem milostivém Pánu nemáme nic menšího, než dokonalý příklad. A ať to je ve věcech utrpení, způsobeného neprávem, anebo v nejmenších křivdách, které nám byly učiněny (které všechny nás příliš často najdou takové, že se bráníme nebo jsme rozmrzelí), neumdlévejme v modlitbě za ty, kteří nám činí zle. Jestliže nám křivdí, pak jejich jednání dělá více škody jim než nám. Moudré chápání věcí nás povede k tomu, abychom hledali jejich dobro, i když oni hledají zlo. Ale to bude skutečně jen tehdy, když v tichém obecenství s naším velebeným Pánem sdílíme Jeho vlastní milostivé hledisko. „*Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho. Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.*“ (1. Petra 2,23)

L. M. Grant, TLIN, 25/6/2011

Ten, kdo má přátele, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.

Příslaví 18,24

A kdož by koli dal jednomu z těchto maličkých toliko číši vody studené k nápoji ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, neztratí odplaty své.

Matouš 10,42

Během Své služby zde chodil Pán Ježíš po své cestě v mravní osamělosti světem, který Ho odmítal. Proto to bylo pro Pána pravé občerstvení, když Mu jednotlivci naslouchali, rozuměli Mu, věřili Mu a dokazovali Mu svou lásku.

Mysleme jen na Petra, jenž Ho nazval Synem živého Boha; na samařskou ženu u studny v Sichar; na Marii z Betánie, která Ho pomazala před Jeho smrtí; na ukřižovaného lotra, který Ho uznal jako Krále (Matouš 16,16; Jan 4,1-8; Lukáš 23,39-43).

I Pavel, takový věrný následovník Krista, potřeboval být potěšen. Ve vězení v Římě napsal svůj poslední Dopis: „*Dej milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí, aniž se styděl za řetězy mé.*“ (2. Timoteovi 1,16.17) Nebylo to lehké ani bez nebezpečí, vyhledat uvězněného apoštola. Proto přinesla tato návštěva Pavlovi velkou útěchu.

A my, křesťané dnes: Cítíme se sami, nepochopeni? Pak to udělejme jako Oneziforus. Jděme za našimi věřícími přáteli! Tak můžeme mít vzájemnou účast na svých těžkostech. Především ale můžeme spolu mluvit o Pánu, o Jeho věrnosti, Jeho péči a o láskyplných překvapeních, která nám Jeho láska dává zakoušet.

Nezapomínejme ani na nemocné a staré, kteří si návštěvy cení jako slunečního paprsku v osamělosti dne.

DHIN,18/7/2016

**Vím zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém) dobré...
Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti? Děkuji
Bohu skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Římanům 7,18,24-25**

Zde je hlubší lekce, které se máme naučit, a pro tu musíme jít zpět mimo oblast své osobní zkušenosti, až dosáhneme slavnostně vážných věcí kříže. Jestliže se Josefovi bratři mají naučit hloubce zla svých srdcí, musejí si připomenout své jednání s Josefem, když tváří v tvář lásce svého bratra ho nenáviděli, hodili ho do jámy a prodali ho do Egypta.

Tak tomu je s námi! Musíme se naučit, že v těle není nic dobrého – že je nevyhléditelně zlé – musíme jít ke kříži. Tam vidíme ukázání dokonalé dobroty v Bohu a dokonalou dobrotivost v Člověku Kristu Ježíši. Na kříži vyzařovala milost, láska a dobrotivost ve vši své nádheře. V přítomnosti této dokonalé dobrotivosti tělo zcela zavrhl Toho, v němž byla dobrotivost ukázána. Zavrhl Ho, plilo v Jeho tvář, posmívalo se Mu korunou z trní, přibilo Ho na kříž a vyvrhlo Ho ze světa. Každý z nás byl představován u kříže, neboť tam byla každá třída lidí, náboženská, bezbožná, vzdělaná, nevědomá, zjemnělá i hrubá – všechny zavrhl Krista Božího. Každý může říci: „Tam vidím své tělo – sebe – přivedeného před dokonalou dobrotivost, a mé tělo bez váhání – ať zaujímá jakoukoli formu – vyhlašuje svou naprostou nenávist k dobrotivosti.“ Jak to jeden řekl: „Pohled na zavrženého Krista mi zároveň ukázal mne samého, nejhlubší zákoutí mého srdce byly obnaženy a je tam Já, hrozné Já.“

Když ze zkušenosti poznávám tělo, objevuji jeho žádost a chamtivost, jeho pýchu a marnost. Objevuji skrze hořkou zkušenost, že tělo miluje zlo. Ale když přijdu ke kříži, poznávám hroznější fázi jeho charakteru, neboť tam objevuji, že tělo ve mně nenávidí dobro.

H. Smith, TLIN, 27/6/2011

Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí. Dobrořečte těm, kteří vás proklínají, a modlete se za ty, kteří vám bezpráví činí.

Lukáš 6,27.28

Bůh nás ve Svém Slovu vícekrát vyzývá, abychom milovali. Máme milovat nejen Boží děti, nýbrž také své bližní, a dokonce své nepřátele. U většiny lidí se nám to také daří, jednat s nimi laskavě. Ale jak můžeme též milovat takové, kteří nám nejsou sympatičtí, kteří nás dokonce zklamali nebo nás urazili? Nějak to přece musí být možné, jinak by to Bůh od nás neočekával.

Jako Boží děti jsme zásadně k takovému životnímu chození v lásce uschopněni; a Boží láska je skrze Ducha Svatého vylita do našich srdcí (Efezským 5,1.2; Římanům 5,5). To nám ukazuje, že láska, kterou Bůh od nás očekává, není nějaký nekontrolovatelný pocit, který člověk buď má, nebo nemá. Láska je životní postoj, který spočívá na vědomém rozhodnutí vůle.

Apoštol Pavel toužil po Filipských „*srdcem Krista Ježíše*“ (Fil. 1,8). Měl tedy vůči svým spoluvěřícím postoj a pocity, které vůči nim měl Kristus.

To nám pomůže, abychom jednali i s lidmi, kteří nás nenávidí a urážejí. Tu nemáme čekat, až se v nás dostaví laskavé hnutí, nýbrž připomenout si to, že Kristus zemřel také kvůli našim nepřátelům, aby je zachránil. S tímto přáním Pána se činíme zajedno, a proto začneme prostě tím, že takovému člověku, je-li to možné, činíme dobré, přejeme dobré a modlíme se za něj. Takovými skutky lásky získává Boží láska místo v našem srdci a životě.

DHIN,20/7/2016

Protož majíce velikého nejvyššího kněze...

Židům 4,14

Přímluvce máme u Otce.

1. Jana 2,1

Podívejme se na pravdu o Jeho kněžství a na tu jinou formu pomoci, o které Písmo mluví – o přímluvě. Kněz je přímluvce pro slabosti; neboť v Ep. Židům, je popřeno, že by On jako kněz měl něco společného s hříchem. On je nyní „*oddělený od hříšníků*“. Jeho dílo smíření mělo co činit s hříchem, a účinnost toho díla je tak úplná, že jsme učiněni dokonalými skrze tu drahou krev, která přišla do Boží přítomnosti pro nás.

Takto kněz nemá nic co činit s hříchem. Má co činit s těmi, kteří jsou zde dole v poušti světa jako takoví, kteří potřebují Jeho péči. On je kněz pro naši slabost – ne hříšnou slabost, ale slabost jako stvoření, a v místě ustavičné zkoušky a nebezpečí hříchu skrze tělo v nás. „*Protož majíce velikého nejvyššího kněze, který pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího... Přistupme tedy směle s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný /potřebný/.*“ (Židům 4,14.16)

Na druhé straně: „*Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“ (1. J. 2,1) Všimni si zde charakteru: „*Ježíše Krista*“ – jakého? Toho, který nás miluje? To je zahrnuto už v té skutečnosti, že je naším Advokátem, naším Přímluvcem. Ne, je to „*Ježíš Kristus, ten spravedlivý*“.

Lidé se někdy ptají: Proč vůbec je potřeba přímluvy? Neznamená to nedokonalé dílo? Anebo může být, že Bůh Otec není tak absolutně pro nás jako Bůh Syn? To si nikdy nemysleme. Ale co to znamená? „*Syna nad Božím domem*“: Boží lid je postaven pod Jeho správu, aby když pro něj způsobil smíření, mohl jako nyní vzkříšený z mrtvých v živé síle působit jeho úplné spasení.

F. W. Grant, TLIN, 29/6/2011

Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne. Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti.

2. Korintským 12,9

Pane, je to dobře, že mi připomínáš něco, co je **od Tebe**. Neboť všechna **má** přemýšlení, **mé** snahy – nevedou k ničemu. Vše, oč se já pokouším, nestačí. Jsem se svou moudrostí u konce. Ale milost **od Tebe**: to je pomoc shůry!

Je dobře, že to je **milost**: Spravedlnost a pravda by mne snad nyní nedosáhly tak jako Tvá milost. **Tu** potřebuji; **tu** mi dáváš. Milost je Tvá dokonalá odpověď na můj problém! Tato nezasloužená, přebohatá, nekonečná dobrotivost dosahuje mé srdce a působí, že se zklidním. Že mi tak z celé Své plnosti Tvé milosti dáváš – tak prostě, protože chceš – to téměř nemohu pochopit. Ale vděčně přijímám Tvůj slib jako povzbuzení!

Ty si myslíš, že Tvoje milost mi **stačí**? – Pane, já se domnívám, že bys musel zasáhnout, že bys to musel změnit, musel bys tomu zabránit, musel bys... Ach, Pane, vždyť vidíš, že ta situace je beznadějná, bezvýchledná, a že to tak nemůže jít dál! Tady se přece něco musí stát! – Ale ty myslíš, že Tvoje milost stačí, **že vystačí**? – Pane, chtěl bych Ti více důvěřovat: Ty vidíš dále než já, Ty máš pod kontrolou celou situaci, Ty vidíš konec. Ty máš plán a cíl, a Ty znáš poslední kapitolu. A Ty víš, co nyní potřebuji jako odpověď od Tebe.

Proto dej, abych vytrval, abych vydržel, dej mi být spokojeným s Tvou milostí, s tímto jasným důkazem Tvé laskavé péče. Kolik Ty mi dáváš, když mi to takto říkáš: „*Dosti máš na mé milosti!*“
„*Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život.*“ (Žalm 63,4)
„*Milosrdenství tvé veliké jest nade mnou.*“ (Žalm 86,13)

DHIN,21/7/2016

Ale Bůh... nás spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.

Efezským 2,4-6

V těchto udivujících slovech, že nás „*posadil v nebeských místech v Kristu Ježíši*“, máme pravé postavení každé duše, která uvěřila v Pána Ježíše Krista. A když řekneme **pravé postavení**, znamená to vyloučení myšlenky, že to je buď zkušenost, nebo výdobytek. Tak tomu není, je to **skutečnost**: Je to pravda jak pro nejmladšího věřícího v Pána Ježíše Krista, tak i pro toho nejstaršího. Pokud jde o praktické chození v této nesmírné pravdě, dny a roky mohou působit velký rozdíl, ale se **skutečností** této velké pravdy nemá čas ani zkušenost nic společného.

Ve způsobu, jak Duch Svatý předkládá tuto pravdu v této kapitole, je něco velkého. Předně podává historii Žida i pohana jako „*mrtvých ve vinách a hříších*“. Jaký temný obraz! – „*Ale,*“ – ach toto slovo **ale** (verš 4)! To je jako stříbrné olemování mraku. A jen se podívej na způsob, jakým On vchází na tuto tmavou scénu – v bohatství Svě milosti, v bohatství Svě lásky, v bohatství Svěho milosrdenství – On nás miloval, dokonce i když jsme byli mrtví v hříších, a „*posadil nás v nebeských místech v Kristu Ježíši*“. Udivující milost! A tam Bůh začíná s každou duší. „*Nebeská místa*“ nejsou **cílem** křesťana, ale **startem**, ne postavením, které je mou nadějí, ale místem, do kterého jsem **nyní** přiveden. Satanův velký cíl je držet věřícího v neznalosti jeho postavení a místa před Bohem. Neboť Satanova touha je táhnout věřícího dolů na úroveň pouhého pozemského člověka, obklopeného těžkostmi pouště. Je pravda, že jsme v poušti, a přece jí nejsem zaujatý. Jsem nebeský člověk, ačkoli jsem na zemi, a jako pečeť zanechává svůj otisk ve vosku, tak by měla tato velká a vzácná skutečnost dávat pečeť každému mému jednání, každé mé cestě a každé mé myšlence.

W. T. Turpin TLIN,1/7/2011

A bydlil Izák u studnice Živého vidoucího mne /Lachai-Roi/.

1. Mojžíšova 25,11

Prameny a studny – Bible o nich mluví často. Voda je nutná k životu a v horkých zemích je zvláště cenná. Také v životě praotce Izáka hrály prameny a studnice velkou roli. Když ještě byl mladý a měl před svatbou, tu když čekal na nevěstu, kterou mu Bůh přivede, se zdržoval u studnice Lachai-Roi. Toto jméno znamená: „*Studnice Živého, který mne vidí!*“ (Kap. 16,13.14; 24,62)

I dnes má pro všechny, kteří chtějí uzavřít svazek pro život, společenství s Pánem největší význam. Nikdo by neměl ten důležitý krok udělat bez Něho. Mysleme na to: On nás vidí; a záleží na Jeho požehnání! Toho je studna krásným obrazem. Když byl Izák potom ženatý, **bydlel** u studnice Lachai-Roi. Jak potřebné je to pro nás, abychom také v manželství měli každý den společenství s tím „Živým“, se studnicí pomoci a požehnání!

V kapitole 26 čteme, jak Izák opět dává vykopat staré studny z doby svého otce. Nepřátelé je zasypali. A pak dává Izák studnám stará jména, jimiž je kdysi pojmenoval Abraham.

Staré studny jsou i nám k dispozici. Jsou to prameny duchovního osvěžení v Božím slovu, z nichž čerpaly předchozí generace. Pán Ježíš sám chce být pro každou generaci nevyčerpatelným zdrojem požehnání. Ale „kopání“ je naším úkolem. Když to děláme, budeme moci – jako tehdy Izákovi služebníci – radostně říci: „*Nalezli jsme vodu.*“ A druzí budou muset uznat: „*Ty jsi nyní požehnaný Hospodinův.*“ (1. Mojžíšova 26,32.29 - ČSP).

DHIN,22/7/2016

A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poručím ducha svého. A to pověděv, umřel. Lukáš 23,46

Ježíšova modlitba morálního vítězství

Naprostá oddanost Syna člověka do Otcovy vůle, vyjádřená v Jeho první modlitbě v Lukášově evangeliu, nyní dochází svého obdivuhodného vyvrcholení v nejvyšší oběti Sebe samého. Půjde pevně až do konce. Jak plný vznešené krásy je tento mravní úmysl srdce, a jak vzácné jsou výsledky! Kdo kdy zemřel takovou smrtí? Kdo kdy ve chvíli smrti zvolal velkým hlasem, který otřese a rozruší duše lidí, a potom klidně předá Svého ducha do rukou Otce s modlitbou dokonalého pokoje?

Toto nebyla porážka: to bylo vítězství! Triumfoval nad každým nepřítelem, když snesl nejvyšší míru všeho lidského nepřátelství, nemluvíme-li o mnohem větších mukách nesení Božího soudu kvůli hříchům člověka. Jaká vzácná mravní dokonalost! Žádný strach při smrti a Jeho duch je klidný v Otcově péči.

Jako příklad pro nás to můžeme druhotně použít na svůj život na zemi, jak to máme v 1. Petra 4,19: „*A proto i ti, kteří trpí podle vůle Boží, jakožto věrnému stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.*“ Požehnaná je taková modlitba, která ponechává náš případ úplně v Otcových rukou, ačkoli se vše zdá být proti nám! A i kdybychom byli povoláni zemřít, může být pravdivé totéž, co je působivě ukázáno u Štěpána, když byl kamenován k smrti: „*Pane Ježíši, přijmi ducha mého.*“ (Skutky 7,59)

L. M. Grant, TLIN, 3/7/2011

*„Tvé dílo v světě skončeno,
úsilí ďábla zničeno.
Tvou krví Bůh nás smířit dal,
ctí, slávou Tě korunoval.“*

Oni /Levítové/ nositi budou příbytek i všechna nádobí jeho, oni přísluhovati budou jemu, a vůkol příbytku klásti se budou.

4. Mojžíšova 1,50

Pokolení Levitů mělo v izraelském lidu výsadní postavení. Bůh je posvětil pro sebe – vydělil je z lidu ke službě pro sebe. Jejich úkol byl ve spojení se stánkem úmluvy, s Božím příbytkem. Lid musel tento rozložitelný stan na své cestě pouští stále nosit s sebou. Jedním z nejdůležitějších úkolů Levitů bylo to, aby nosili příbytek a jeho součásti.

Dnes tvoří Boží dům Církev (Shromáždění) – Jeho svědectví na zemi (1. Timoteovi 3,15). A jako Izrael, také Církev, celek všech znovuzrozených křesťanů, se nalézá ještě na cestě staletími. Slavná věčnost u Pána leží ještě před námi. Ještě jsme na cestě „pouští“. Přitom jsme povoláni, abychom nesli dále Boží svědectví. Každý věřící je Levíta, také ty! Pomáháš při nesení?

V pokolení Levitů byly tři velké rodiny:

1. **Gersonitští** nesli stan, příkrývky a opony: Máme bdít nad tím, aby celé naše chování souhlasilo s Božím slovem. Jde o duchovní stav Shromáždění (Církve).
2. **Meraritští** nesli desky, sloupy a podstavce: Jak důležité je pevně se držet zásad, které Bůh ve Svém Slovu položil pro Své Shromáždění!
3. **Kahatští** nesli zařízení. Ta obrazně představují Osobu Pána Ježíše samého: Chtějme pevně držet a v srdci chránit pravdu o Jeho Osobě.

Proto také nenechme nic „ležet“, nýbrž nesme věrně dále celý Boží příbytek!

DHIN,24/7/2016

Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sestoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím...I byl počet těch, kteří chlemtali, rukama svýma k ústům svým vodu nosíce, tři sta mužů, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. I řekl Hospodin Gedeonovi. Ve třech stech mužů, kteří chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou.

Soudům 7,4-7

10 tisíc mužů, kteří zůstali v Gedeonově armádě, byli ti z původních 32 tisíc, kteří se nebáli. Musel být použit přísnější test, neboť Bůh řekl: „*Ještě jest mnoho lidu.*“ Byli tedy zkoušeni způsobem, jakým pili vodu. Jen 300 jich to dělalo tím způsobem, že byli stále připraveni k akci.

Test byl prostý. Je nutné uhasit žízeň, ale nesmí to být vše pohlcující nutnost, která je na prvním místě. Je zřejmé, že v tomto životě máme potřeby, ale jsou u nás tím hlavním? Jsou zaměstnáním, které zabere celou naši osobnost? Kolik z nás může obstát v tomto Božím testu? Jak je to vážné! Jsme testováni, aniž bychom to věděli!

To není otázka spasení, ale služby. Může nás Bůh použít jako nástroje pro vysvobození lidí z nějakého otroctví, ve kterém jsou, jestliže jsme částečně sami svázáni? Ale jak hrozná je myšlenka, že nejsme v stavu pro službu a že Bůh nás musí postavit stranou! Pavel nás ohledně toho varuje (1. Kor. 9,27).

A tak ta malá společnost 300 mužů je poctěna, že byla vybrána k poražení moci nepřítelů. Jen když odepřeme důvěru sobě, stáváme se vhodnými pro Boží použití. To je to, co můžeme dělat, abychom se kvalifikovali mezi ty vybrané dnes. Lekce, jíž se učíme z vyprávění o Gedeonovi a jeho mužích, je, že v nás samých není žádná síla, žádná dobrota – ta je jen v Kristu a v Kristu samotném.

S. Ridout, TLIN, 4/7/2011

Jak jsou nezpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty jeho.

Římanům 11,33

Mně... dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval ta nestihlá bohatství Kristova.

Efezským 3,8

Když čteme Bibli, přijímáme duchovní potravu. Avšak je rozdíl mezi „čtením“ a „čtením“. Bůh chce, abychom pozorně zkoumali Jeho Slovo, a pak je přenášeli do praxe života.

Proroci Starého zákona to dělali. Nejenže napsali slova, která jim Bůh dal, nýbrž byli také jako hluboce zainteresovaní věřící zaměstnaní tím, že zkoumali jejich význam (1. Petra 1,11). Přesto to nedokázali. Nakonec museli poznat, že studium Svatých písem je vedlo k poznání vlastní bezmocnosti a k poznání nevyzpytatelného Božího majestátu.

Znamená to, že kvůli své slabosti o něco přijdeme? Nikoli! Sice i apoštol Pavel mluví o tom, že bohatství Kristovo, které nám je dnes zjeveno v Novém zákoně, je ve své hloubce pro nás nevyzpytatelné, ale přesto máme o tomto bohatství přemýšlet a nechávat se jím „osvěcovat“ (Efezským 3,9), radovat se z něho a být Pánu za ně ze srdce vděční.

Jedno musíme však také dobře zvážit: Boha samého a Jeho cesty s námi nemůžeme vyzpytovat. Naproti tomu On sám skrz naskrz zkoumá naše srdce (Římanům 8,27). Ani nejmenší koutek našeho myšlenkového světa nezůstane zkoumajícímu oku skryt; všechny pohnutky našich rozhodnutí Mu jsou známé. To je působivé – a činí nás to pokornými a opatrnými v každodenním životě.

DHIN, 25/7/2016

Dal také král Šalomoun Chiramovi dvaceti měst v zemi Galilejské. I vyjel Chiram z Týru, aby viděl ta města, která mu daroval Šalomoun, ale nelíbila se jemu. Proto řekl: Jaká jsou ta města, která mi dáváš, bratře můj? I nazval je zemí Kabul až do tohoto dne.

1. Královská 9,11-13

Chiram, král Týru, velmi podpořil krále Šalomouna při stavbě chrámu a stavbě Šalomounova vlastního domu. Král Šalomoun na oplátku dal Chiramovi oblast galilejské země jako dar a ocenění jeho pomoci. Když král Chiram vyjel, aby shlédl tu zem, která mu byla dána, neučinila na něho žádný dojem! Vymyslel pro ta města a Galilejskou zem snižující jméno a nazval je „Kabul“. Toto slovo doslovně znamená „k ničemu dobrý“ nebo „bez-cenný“. Nečteme o reakci krále Šalomouna, ale jeho mlčení by napovídalo, že nevyjádřil nesouhlas s Chiramovým hodnocením.

Tito dva velcí králové Starého zákona navštívili Galileu. Ale čteme o jiném Králi, který Galileu nejen navštívil, ale ve Svém mládí i po většinu Svého života v dospělosti tam žil. Lidé v Galileji, kteří seděli ve tmě, viděli „světlo veliké“ (Mat. 4,15-16). Pán Ježíš žil mezi chudým lidem Galileje. Jeho učedníci byli „muži Galilejští“ a mnoho z Jeho služby bylo konáno v tomto regionu nebo v jeho okolí. Jeho první zaznamenaný zázrak byl v Galileji, a to velké poslání bylo ohlášeno odtamtud.

Jaký rozdíl mezi Chiramem a Pánem Ježíšem! Chiram myslel, že Galilea není místem vhodným pro krále a že je bezcenná. Pán Ježíš ani nenosil královský oděv, ani nežil v královském paláci. Ale žil v Galileji mezi „chudými stáda“ a v pokoře se s nimi ztotožnil tak velmi, že se stal známý jako „Galilejský“ (Lukáš 22,59). Tento Král je hoden vši naší chvály a velebení.

B. Reynolds, TLIN, 6/7/2011

Nepatří na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Izraeli.

4. Mojžíšova 23,21

Na cestě do země Kanánu dobyl izraelský lid mocná vítězství nad Amorejskými. To zneklidnilo moábského krále Baláka tak, že našel věštec Baláma, aby vložil na Izrael zlořečení. Avšak Bůh použil jazyk chamtivého Baláma a dal mu vyslovit Své myšlenky o Izraeli. Neboť Bůh nedopustí, aby někdo zlořečil těm, kteří jsou Jeho. On sám je vskrytu trestá kvůli jejich mnohým hříchům, ale nestrpí, aby druzí vystupovali proti těm Jeho.

To je krajně důležitý bod. Nejde tolik o to, co si o Božím lidu myslí nepřítel nebo co si oni sami o sobě myslí. Rozhodující otázka je: Co o nich myslí Bůh? Co si Bůh o nás myslí? On nás zcela zná. Nikdo nás nezná tak, jako nás zná Bůh. To, co zde Balám vyslovuje, proto nejsou ani jeho vlastní myšlenky, ani vidění od andělů nebo lidí nebo od Satana, nýbrž „*vidění Všemohoucího*“ (kap. 24,4.16).

To dává srdci hluboký pokoj. Bůh nás vidí, myslí na nás, mluví o nás a jedná s námi **tak, jak to odpovídá tomu, čím On nás učinil a co On sám pro nás dokonale způsobil.**

Druzí na nás mohou objevovat chyby, ale Bůh nás, pokud jde o naše postavení, vidí jen v kráse Krista. Když Bůh pohledí na Svůj lid, pak vidí dokonalý výsledek Svého vlastního působení. Dle jejich postavení není na nich vidět žádná poskvrna, jsou ke cti Jeho svatého jména a k chvále Jeho spasení: V neomezené milosti je učinil Svým vlastnictvím.

Jaká mocná pohnutka pro to, abychom to také ukazovali ve svém životě!

DHIN, 26/7/2016, podle C. H. Mackintoshe

Slušelo zajisté na toho, pro kterého jest všecko, a skrze kterého jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil. Nebo i ten, který posvěcuje, i ti, kteří posvěcováni bývají, z jednoho jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími. Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.

Židům 2,10-12

Tato citace slov z Žalmu 22,22, která vyslovil Pán Ježíš, je krásně spojena s Jeho poselstvím daným Marii Magdaleně: „*Jdi k bratřím mým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17) Neříká: „k našemu Otci“, neboť zůstává nekonečný rozdíl mezi Mistrem a Jeho bratřími z milosti. A přece je tu vytvořena vzácná jednota. Předně to je On sám, kdo zpívá Bohu chvály v jasné, radostné rozkoši z dokonání vykoupení; ale je to svatá výsada Jeho vykoupěných, aby se s Ním spojovali v tomto vítězném zpěvu.

On sám je uprostřed Shromáždění, nejen aby nám žehnal, ale pro Boží slávu. Radostné přinášení chvály Bohu je prvním důvodem pro shromáždování věřících. Budme na stráži před každým jeho snižováním v cokoli menšího, než čím skutečně je. Vskutku, tento duch chvály by měl být zjevný, i když jsme shromáždění k modlitbě, abychom hledali Boží požehnání, anebo ke službě Jeho svatým Božím slovem. Ale připomínka Pána Ježíše v lámání chleba, ústřední vyjádření obecnství v těle Krista, je zamýšlena výlučně k tomu, abychom přinášeli chválu, děkování a velebení našemu Bohu a Otci skrze Ježíše Krista našeho Pána. Právě připomínání si Jeho s pocitem o Jeho přítomnosti uprostřed nás jistě bude mít takový výsledek.

L. M. Grant, TLIN, 10/7/2011

Neselhal jsi lidem, ale Bohu.

Skutky 5,4

Od vzniku Boží Církve v den Letnic v Jeruzalémě to ještě nebylo tak dlouho. První křesťané milovali svého Pána a čekali na Jeho opětovný příchod. Jejich pozemský majetek jim už mnoho neznamenal. Mnozí prodávali své domy a pole a kladli peníze do společné pokladnice, která sloužila pro obživu chudých.

Také Ananiáš a jeho žena Zafira prodali pole. Ovšem ponechali si pro sebe nějakou část prodejní ceny. To samozřejmě mohli. Avšak když položili svůj dar před očima apoštola Petra do společné pokladnice, udělali to tak, jako kdyby to byly všechny peníze, které za prodej obdrželi. Chtěli v očích lidí vzbudit falešný dojem. Ale nepomysleli, že přihlíží také Bůh sám. Skutečnost, že si pro sebe ponechali nějakou část, hodnotí Bůh jako lež proti Duchu Svatému. Proto ihned klesají mrtví k zemi.

Byl to výjimečný hřích v křesťanstvu? Zdání zbožnosti, aniž by odpovídalo skutečností? – Nikoli, naopak máme dojem, že problém „chtít se zdát většími než jsme“ se vyskytuje opravdu často. A když se sami zkoušíme, zjišťujeme, že také nám není tento postoj zcela cizí.

Tedy Bůh potrestal tento hřích okamžitě smrtí. Dnes to zpravidla už nečiní. To ale neznamená, že je dnes pokrytectví méně špatné. Bůh s velkou trpělivostí snáší mnohé, co se Mu nelíbí. To nás však nesmí činit lehkovážnými. Chtějme stále mít před očima Jeho svatost! Mělo by to být naší snahou, abychom před Bohem a před lidmi žili čestně a upřímně.

DHIN, 27/7/2016

A políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratři jeho s ním.

1. Mojžíšova 45,15

Jestliže znám tělo, jen jak je v sobě objevuji, mohu si myslet, že může být zlepšeno. Snad připustím, že je zlé – že miluje zlo – ale možná řeknu: „Cožpak není možné je zlepšit nebo reformovat?“ Je možné udělat mnoho pro člověka v těle cestou kultivování a reformace, ale nakonec je od Boha ještě dále než kdy předtím.

Této velké lekci se učím u kříže. Tam byl Kristus nejen písničkou pijáků, ale střízliví lidé, lidé, kteří seděli v bráně – „*Ho pomlouvali*“ (Žalm 69,13). Ať je opilý, nebo střízlivý, tělo nenávidí Boha a Krista, v němž je Bůh vyjádřen. Tak kříž ukazuje tělo jako nevyléčitelně zlé. Člověk, který žije v hříchu, může být zlepšen, ale člověk, který nenávidí dokonalou dobrotivost, je nepolepšitelný. Když dosáhneme tohoto bodu, můžeme říci s Jobem nejen, že „*jsme chatrní*“, ale že „*ošklivíme se sami sobě*“.

Ale když jsme, jako Job ve svých dnech a Josefovi bratři v jejich době, poznali špatnost svých vlastních srdcí – úplnou zkaženost těla – tu se s ulehčením obrátíme od sebe ke Kristu, a jak nás On s radostí osvobodí, když nám dá poznat Sebe ve vší milosti Svého srdce. Jistě můžeme být zděšeni, když objevíme špatnost svého srdce. Ale když nám Kristus zjeví Své srdce a řekne nám, že nás miluje, ačkoli zná všechno zlo našich srdcí – když nás přitáhne k Sobě a odkryje nám touhu Svého srdce, abychom byli v Jeho společnosti – potom trápení obav jsou u konce skrze dokonalou lásku – lásku, která ven vyhání bázeň (1. J. 4,18). Duše se už nebude obracet k sobě, aby se rmoutila nad špatností uvnitř, ani budoucnost nebude temná s neblahými předtuchami, ale ve vědomí lásky můžeme mít s Ním milé společenství, jako měli Josefovi bratři, kteří s ním rozmlouvali.

H. Smith, TLIN, 11/7/2011

A hledejte pokoje města toho, do kterého jsem zastěhoval vás, a modlívejte se za ně Hospodinu, nebo v pokoji jeho budete míti pokoj.

Jeremiáš 29,7

Tak zní Boží poselství zajatým v Babyloně. Když ještě bydleli ve své zemi, pozvedali se v trestuhodné pýše nade všechny, kteří nepatřili k izraelskému lidu. Nyní je Boží soud vzdálil daleko od jejich vlasti. Čemu se museli nyní naučit? Že všechny myšlenky na pomstu proti jejich nepřátelům jsou hříchem a že jen tehdy budou mít pokoj, když také jejich odpůrci budou skrze jejich modlitbu žít v pokoji.

Dnes je tomu zcela podobně: Boží děti mají vysílat vzhůru „*pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky činění za všechny lidi, za krále i za všechny v moci postavené, abychom klidný a tichý život vedli ve vsí pobožnosti a ctihodné vážnosti*“ (1. Timoteovi 2,1.2).

A co je přitom velkým Božím úmyslem? Ne naše pohodlí, nýbrž aby Jeho lid byl posilován a abychom rostli v radosti víry. Musí nám to být připomínáno, jak potřebná je přímluvná prosba, neboť my až příliš snadno zapomínáme, že „ve městě“ žijí nejen Boží děti, nýbrž i mnoho jiných lidí. Ti ještě neznají Pána Ježíše, toho pravého Knížete pokoje. Jestliže zemrou ve svém hříšném stavu, jsou pro věčnost ztraceni.

Proto nechtějme umdlévat, ale modleme se za ně, aby ještě mnozí byli zachráněni. A dbejme na to, aby nám nebyl v srdci uloupen Boží pokoj, abychom jako Boží děti šli kupředu společně a ke cti našeho Pána!

DHIN, 29/7/2016

To tajemství, skryté od věků a národů /generací/, nyní pak zjevené svatým jeho, jimžto Bůh ráčil známo učiniti, které by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy, kterého my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka.

Koloským 1,26-28

Bůh svěřil apoštolu Pavlovi velmi zvláštní službu: aby ukázal věřícím, kdo je Kristus v nebi a jak je spojen s nimi na zemi. Nazývání **Jeho svatí**, věřící – vzati hlavně z prostřed pohanů, ale také z prostřed Židů – jsou nyní přivedeni k sobě a spojeni v jedno tělo. Takto formují společnost lidí, kteří byli povoláni, spaseni a postaveni v tomto světě stranou pro Boha. Jim Bůh oznamuje bohatství Kristovy slávy, jak je nyní **v nebi**.

Skrze Svého Ducha přebývá Kristus nyní ve věřících **na zemi**: „*Kristus ve vás*.“ Je tu také budoucí pohled: „*naděje slávy*“, když Kristus bude ukázán tomuto světu v nás a skrze nás, a my s Ním. To je ta obdivuhodná Osoba, představovaná Pavlem v poselství evangelia. Takové poselství nemohlo být dáno dříve: před příchodem Krista na tento svět a před dokončením Jeho díla, před Jeho vzkříšením a vyvýšením. Pavel byl nyní povolán Kristem v nebi, aby hlásal tu dobrou zprávu: ne nějakou novou filozofii nebo nové učení, ale Osobu.

Všechno ostatní bylo dáno Bohem stranou, který už neočekává od člověka nic, jako tomu bylo v případě, kdy člověk byl pod zákonem. Očekává však odpověď na kázání, totiž jak ta Osoba, předkládaná Pavlem, přišla do života těch, kteří věří. Pavel dále všechny napomínal, aby chodili po správné cestě se správným smýšlením. Tato služba je něco, co všichni věřící potřebujeme, aby nás v praxi učinila tím, čím jsme svým postavením v Kristu.

A. E. Bouter, TLIN, 12/7/2011

I obstoupily ho všechny vdovy, plačící, a ukazující sukně a pláště, které jim dělala, dokud s nimi byla, Dorkas.

Skutky 9,39

Jedna učednice Páně, jménem Tabita nebo Dorkas z Joppe, onemocní a zemře. Bůh jí ve Svém Slovu vystavuje dojemné svědectví: „*Ta byla plná skutků dobrých a almužen, které činila.*“ (verš 36)

K Petrovi do sousední Lyddy jsou posláni dva poslové s naléhavou prosbou, aby neváhal k nim přijít (verš 38). Když Petr přijde do Joppe a je uveden do vrchní síně, ve které je zesnulá položena na márách, ukazují mu všechny vdovy s pláčem šaty, které jim Dorkas zhotovila.

Když máme před sebou tuto situaci, ptáme se:

- Zdalipak i kvůli mně by byli lidé upřímně smutní?
- Byl bych v paměti lidí, kteří mne znali, jako „*dopis Kristův*“? (2. Korintským 3,3)
- Pociťovali by křesťané kolem mne bolestnou mezeru, ale byli by zároveň potěšováni, protože by si vzpomínali na to, že ten/ta/ toužil/a/ po svém Spasiteli?
- Na co by druzí z mého života vzpomínali z toho, co mělo cenu pro Boha?

Tabita – Dorkas byla skrze modlitbu apoštola Petra opět probuzena k životu, aby pokračovala ve svých dobrých skutcích. To nám nebude dáno. Tím více se chtějme nechat povzbudit nezištností a pílí této věrné učednice.

„Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili.“ (Efezským 2,10)

DHIN,30/7/2016

I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.

Lukáš 24,30

Ježíšova modlitba pastýřské péče

Je nádherné vědět, že Ježíšovy modlitby nekončí Jeho smrtí! Cítili Jeho učedníci, že když On byl ukřižován, všechno je ztraceno a pryč? Na cestě do Emaus Mu, neznajíce Ho, ti dva pověděli takové nehodné, malomyslné myšlenky, když s nimi mluvil. Ale Jeho slova k nim měla vroucí působení na jejich srdce. Dále Jeho modlitba děkování, když vzal chléb a lámal jej, otevřela jejich oči a oni Ho poznali. Jistěže tentýž vzácný typ modlitby je i dnes v Jeho slávě vzkříšení Jeho činností ve prospěch všech Jeho vykoupených svatých; neboť On je ten Veliký Nejvyšší Kněz, který vždy na Svém srdci nese celou společnost těch, kteří důvěřují Jeho zachraňující milosti. A On je Pastýř, něžně se snažící opět shromáždit Své ovce, které byly rozptýleny.

Nebudeme mít také i my v modlitbě upřímný zájem, aby ti, jejichž nohy zabloudily, ať pro skleslost nebo skrze hříchy, byli přivedeni zpět? Jestliže naše snaha přivést je zpět, není úspěšná, není tu vždy ještě zdroj pomoci v modlitbě? Jak snadno jsou dnes ovce rozehnány; a jak naléhavá je potřeba pastýřů, kteří mají něco z věrné lásky svého Mistra, když usilují o požehnání takových drahých duší. Nikdy se nepřestávejme modlit za ty slabé a bloudící mezi lidem Páně, a také aby byli vzbuzeni pastýři, kteří budou v tomto dobrém díle následovat Knížete pastýřů.

L. M. Grant, TLIN, 16/7/2011

Nebo jako věříme, že Ježíš umřel, a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.

1. Tesalonickým 4,14

Pán Ježíš za nás zemřel a vstal z mrtvých. Tyto skutečnosti tvoří základ pro naši víru. Bůh Jež po vykonaném díle vykoupení vzkřísil a opět Ho, Mesiáše, v budoucnosti přivede na zem. Potom už nepřijde neuznaný a opovržený, nýbrž v moci a velké slávě. Přijde, aby vykonal soud a aby zřídil Své království pokoje. Jako Pán pánů a Král králů bude vykonávat absolutní autoritu.

Při tomto druhém příchodu na zem Pán nepřijde sám: Všichni svatí budou s Ním. – Jak to je možné? Těla zesnulých věřících byla přece pochována! Aby s Ním mohli přijít na zem, musejí tedy předtím vstát a jít k Němu. O tom mluví naše biblické slovo. A následující verše to vysvětlují.

Dnes může přijít ta chvíle, kdy Pán sestoupí z nebe, aby zesnulé vzkřísil a vzal je k sobě. Bude to vzkříšení života. Jen „**mrtví v Kristu**“ potom vstanou ze smrti – věřící všech dob. K nim bude patřit Job, Abraham a David, stejně jako Štěpán a Pavel nebo věřící, kteří jsou ukládáni do hrobu v naší době. Všichni nevěřící ale zůstanou v hrobech až do vzkříšení soudu.

Spolu se vzkříšenými zesnulými budou pak také žijící věřící „*zachvázeni do oblaků, vstříc Pánu v povětří /ve vzduchu/*“ (verš 17). To je naše radostné očekávání. Pán přijde – možná ještě dnes!

DHIN,31/7/2016

Což tedy díme k tomu? Když jest Bůh pro nás, i kdo proti nám? Který ani vlastního Syna svého neušetřil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterak by tedy nám s ním všech věcí nedal?

Římanům 8,31-32 – přel.

V kapitolách 1 až 8 Epištoly Římanům Pavel předkládá základní učení křesťanství. Vrchol této části, obsahující učení, je kapitola 8. Pavel ji uzavírá pěti články „zlatého řetězu milosti“, který začíná Božím předzvěděním a končí naším oslavením (8,29-30). Od 31. verše do konce kapitoly podává Pavel jakýsi dodatek k tomu, co napsal v těchto kapitolách. Učení o milosti, které bylo předtím do podrobnosti vysvětleno, je zde předloženo ve formě důrazného ujištění a napomenutí, že „*Bůh je pro nás*“.

Je pozoruhodné, že to vypadá, jako kdyby se Pavel snažil přiblížit našim přirozeným nevěřícím srdcím to, jak velmi nás Bůh miluje, a jak mnoho pro nás vykonal. Jak těžké je pro člověka, **i pro věřící**, toto přijmout! Kdosi řekl, že „pramenem všech našich problémů jako hříšníků i jako svatých je nedostatek důvěry, kterou máme v Boží lásku k nám“.

Naše zdráhání věřit v Boží svrchovanou milost k nám může být ilustrováno příběhem Josefových bratří. Josef odpustil svým bratrům to, že mu ublížili a zavrhlí ho. Avšak po smrti jejich otce mezi sebou zvažovali, že „*snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všechno zlé, které jsme jemu činili*“ (1. Mojžíšova 50,15). Tehdy Josef opakuje milostivá slova, která jim už dříve řekl. Jejich postoj odráží stav našich srdcí, která tak lehce pochybují o Kristově lásce! Jaká je to milost, která nás chce znovu ujistit, že Bůh je pro nás! Duch Svatý, když ukázal poselství milosti, nám to opakuje, neboť On zná naše srdce.

B. Reynolds, TLIN, 17/7/2011

1. srpen

Učíte všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, která dělá ve mně mocně. Chci zajistě, abyste věděli, jakou nesnáz /jaký boj/ mám o vás, a o ty, kteří jsou v Laodicii, a kteřížkoli neviděli tváři mé podle těla, aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce.

Koloským 1,28-2,2

Pavel byl povolán Pánem slávy, aby byl Jeho mluvčím, aby vedl lid k Němu a učil ho. Pro tuto službu Pán obdařil apoštola mnoha zvláštními vlastnostmi. Pavel byl přiveden do poddanosti Mistra a byl s Ním v pravém obecenství. Protože byl ve správném duchovním stavu, mohl fungovat jako Jeho vyvolená nádoba, vybavená vši moudrostí. V tom všem je apoštol názorným příkladem pro všechny křesťany. Účelem Pavlovy služby bylo, aby ti, kteří činí pokání, byli vyučeni a stali se v praxi tím, čím jsou v Kristu svým postavením. Jinými slovy: Pavel chtěl, **aby** věřící **byli** ve svém denním životě tím, čím **jsou** v Kristu.

Na konci bude tento vysoký standard dosažen při uchvácení. Mezitím je cílem nebo účelem duchovního utváření zralost: být **dokonalými v Kristu**. Aby dosáhl tohoto cíle, Pavel se ustavičně modlil, namáhal, velmi tvrdě pracoval. Boj, který bojoval, byl na život a na smrt, mučivý zápas. Ale zároveň Pán působil v něm, dával mu sílu a schopnosti.

Obdobně Pán chce pomáhat nám, abychom byli Jeho nástroji. Proto se musíme uvrhnout na Něho v pravé závislosti a modlitbě. Pavlovou vroucí touhou bylo, aby byl ve věřících zformován Kristus, a to je také přání Pána: abychom byli povzbuzeni a vzájemně spojeni v pravé jednotě a lásce.

A. E. Bouter, TLIN, 26/7/2011

2. srpen

Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li ostří jeho, tedy síly přičinití musí; ale mnohem lépe může to spraviti moudrost.

Kazatel 10,10

Když jsem listoval v jedné starší knize, padl mi do oka obrázek ženců, jak kosou pokládají obilí a hlavu přitom mají chráněnou před sluncem kloboukem. Jako malý chlapec jsem to občas mohl ještě sám vidět. To, co dnes vypadá tak romanticky, byla ve skutečnosti tvrdá práce. Rovnoměrnými rozmachy ve čtvrtkruhu byla stébla odsekávána kousek nad zemí.

Avšak čas od času se rolník zastavil, opřel kosu o násadu, takže list kosy směřoval ostřím dolů. Potom vzal brousek a pečlivě kosu brousil. Pak teprve pracoval dál. Už nevím, zda to trvalo minutu nebo dvě, ale v každém případě to potřebovalo svůj čas. Tehdy jsem se ptal, proč to tak dělá. Člověk by si myslil, že chce být co nejdříve hotov. – Ale právě proto to přece dělal! Broušení kosy usnadňovalo práci, takže síly stačily na delší dobu.

Bůh dává každému věřícímu úkoly, které vedle síly a moudrosti vyžadují také čas. Proto tato kazatelova slova: Jen když se denně znovu zastavíme a necháme na své srdce působit Boží slovo, obdržíme moudrost pro své úkoly a z našeho nitra zmizí otupělost. A když ve shonu všedního dne obrátíme své myšlenky ke svému Pánu a modlíme se k Němu, nebude to žádná ztráta času. Je přirozené, že k tomu většinou nemůžeme pokleknout na kolena, ale pro krátkou modlitbu, jak ji znal i Nehemiáš (Nehemiáš 2,4), je čas i ve velkém shonu.

DHIN, 2/8/2016

Nebo styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili před nepřáteli na cestě; nebo jsme byli pravili králi, řkouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteří ho hledají upřímně. Ezdráš 8,22

Pro cestující společnost by býval potřebný velký průvod, ale svatá ostýchavost Ezdrášovi nedovolila takový žádat. Báł se, aby si pohanský král nemyslel, že jeho vyznání víry v Boha je pouhá přetvářka, anebo aby si nemyslel, že Bůh Izraele není mocen ochránit Svě velebitel. Nemohl vést své myšlení k tomu, aby se opíralo o rámě těla ve věci, která byla tak zřejmě věcí Pána, a proto se karavana vydala na cestu bez viditelné ochrany, chráněná Tím, jenž je mečem a štítem Svěho lidu.

Je se co bát, že málo věřících cítí tuto svatou horlivost pro Boha; a i ti, kteří v určité míře chodí vírou, někdy maří záři svého života tím, že touží po pomoci od člověka. Je velmi pozhnanou věcí nemít žádné berličky, ale stát vzpřímeně na Skále věků, drženi jen Pánem samým. Hledali by pak někteří věřící podporu od státu pro svou církev, kdyby měli na paměti, že Pán je zneuctován žádáním si pomoci od císaře? Jako kdyby Pán nemohl opatřit potřeby Svě vlastní věci! Běželi bychom pak tak spěšně k přátelům a příbuzným s prosbou o pomoc, kdybychom pamatovali, že Pán je poctěn našim úplným spoléháním se na Jeho rámě? Moje duše, čekej jen na Boha!

„Ale cožpak se finanční prostředky nemají užívat?“ Jistěže mají. Ale naše chyba zřídka spočívá v jejich zanedbávání; mnohem častěji vzniká z pošetilé víry v ně, místo víry v Boha. Málo je těch, kteří zacházejí příliš daleko v zanedbávání pomoci od stvoření; ale velmi mnozí hřeší tím, že ji přeceňují. Učme se oslavovat Pána tím, že tyto prostředky nepoužijeme, pokud by jejich použití zneuctilo jméno Pána.

C. H. Spurgeon, TLIN, 8/8/2011

4. srpen

Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonske, na hoře Mitsar.

Žalm 42,7

Jsou dny, které bychom si předem nepřáli – a které bychom potom nechtěli postrádat. Dny, v nichž nebolí tolik tělo, v nichž nás nejen obklopují myšlenky a trápí nás, nýbrž ve kterých je duše sklíčená a trpí. Dny, ve kterých se ale věřící nakonec přece může povznést a říci: „*Můj Bože.*“

„*Můj Bože!*“ – to je výraz živého vztahu! To je něco jiného, než když nevěřící lidé bezmyšlenkovitě a bez víry používají toto oslovení, což oni činí až příliš často. Cožpak to neznamená přestoupení čtvrtého přikázání: „*Nevezmeš jména Hospodina, Boha svého, nadarmo!*“ (2. Mojžíšova 20,7)?

Nikoli, pro sebe pevně držíme: Je to **můj** Bůh, i když Jeho blízkost právě nyní nepocítuji tak, jak si přeji. **Mé proměnlivé city neovlivňují ani mé neproměnné postavení, ani věrnost mého Boha.** Nic a nikdo mne nemůže vyrvat z ruky mého Otce. Žádný menší než Boží Syn neprohlásil, že to je nemožné (Jan 10,29).

„*Proto se na tě rozpomínám /myslím na tebe/.*“ Možná že už nemáme schopnost soustředit se na své úkoly. Síla zvažovat věčně problémy a konstruktivně je řešit se nám ztratila. Lidé se dostali do mlhavé dálky. Mají málo porozumění, nemohou pomoci. Avšak můj Bože, myslím na Tebe! Ty rozumíš také pocitům, které neumím říci slovy, které nikomu nemohu vysvětlit. Ve vědomí, že Ty na mne myslíš, chci já myslet na Tebe. To si nenechám vzít!

DHIN,4/8/2016

Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista, v němž jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti. A toto pravím, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí. Koloským 2,2-4

Pavlův intenzivní boj na modlitbě byl za věřící, aby byli povzbuzeni a sjednoceni. Nepřítel se snaží zmalomyslnět a rozdělit. Ví, že když jsme povzbuzeni, jsme schopni nést pro Boha ovoce. Také ví, že když se soustředíme na Krista, přinese to praktickou jednotu mezi věřícími. Pavlův boj v učení a modlitbě byl zaměřen k tomu, aby věřící stáli a byli obráceni na Krista, uspokojeni svým bohatstvím v Něm. Když si ceníme bohatství, které máme v Kristu, činí nás to imunními vůči snaze nepřítele odvádět nás. Nepřítel se také snaží rozptýlit, aby mohl vítězit a kazit, ale když jsme skutečně spojeni v lásce, bude to pro něho mnohem těžší, když chce útočit nebo svádět a rozptylovat nás. Když známe svá bohatství a zdroje pomoci v Kristu a když se z nich těšíme, učiní nás to silnými a pomůže nám to odolávat útokům nepřítele. Právě uspokojení z toho, co jsme a co máme v Kristu, uzavírá Satanovým snahám dveře.

Známe a ceníme si Božího tajemství? Text 3. verše může být čten následovně: „*K plné známosti tajemství Božího: Krista.*“ Jinými slovy: Zaměstnávejme se nevyzpytatelnými a nesrovnatelnými bohatstvími, která Bůh zjevil **v Kristu**. V Něm jsou **všechny** poklady Boží moudrosti a známosti pro nás: můžeme je objevovat a užívat ve společenství s Ním a jedněch s druhými. Nepřítel se bude snažit vytvářet touhu mít něco více než Krista, nebo něco vedle Něho, ale Kristus je dostačující. Jeho dílo je dostačující: nic nemůže být přidáno a On je absolutně postačitelý pro nás pro všechny. Díky Bohu!

A. E. Bouter, TLIN, 9/8/2011

Žádaje viděti tebe, vzpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl.

2. Timoteovi 1,4

Apoštol Pavel poznal Timotea jako mladého muže na své druhé misijní cestě v Lystře a od té doby se naučil velmi si ho cenit jako věrného spolupracovníka. Pavel o něm mluví jako o „mém dítěti Timoteovi“ (1. Timoteovi 1,18 – přel.).

Na jiném místě o něm Pavel píše: *„Nebo žádného tak jednomyslného nemám, který by tak vlastně o vaše věci pečoval... Ale jej zkušeného býti víte, že jako syn s otcem se mnou přisluhoval v evangeliu.“* (Filipským 2,20.22)

Jako průvodce apoštola Timoteus vykonával své úkoly pravidelně a ve vlastní odpovědnosti, spolehlivě a věrně, ačkoli měl spíše zdrženlivý a bázlivý charakter.

Tak můžeme dobře rozumět, proč Pavel toužil po tom, aby Timotea opět uviděl. Když apoštol psal ten dopis, musel myslet na viditelné slzy svého spolupracovníka. Z toho můžeme soudit, že Timoteovi to připadlo velmi zatěžko, rozloučit se s apoštolem. A přece u Pavla nevedla vzpomínka na tyto slzy k zármutku nebo rezignaci. Proč ne? Protože pro staršího služebníka Pána není větší radost, než prožít, že mladší s oddaností a věrností drží pravdu, žijí podle ní a slouží druhým.

Zeptejme se někdy sami sebe: Známe jako starší tuto radost z mladších, protože jim dáváme odvahu ke službě – jako to Pavel činil u Timotea? A: Jsme my mladší věrní jako Timoteus ve svých úkolech pro našeho Pána a držíme pevně pravdu?

DHIN,5/8/2016

Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu Izraelském,... Však Eliáš k žádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženě vdově. Lukáš 4,25-26

To je skutečně milost! Boží prorok je poslán do Sidonu, odkud pocházela zlá královna Jezabel. Proč Bůh poslal Svého proroka na tak nebezpečné místo, jehož obyvatelé byli takovými nečistými nepřáteli Hospodina? Odpověď je, že ten moudrý a všemohoucí Bůh, který zadržel déšť, je zároveň Bůh vší milosti. Řekl Eliášovi, aby šel a přebýval tam, a že On tam přikázal ženě vdově, aby ho živila. Prorok poslechne, aniž by se ptal, zda je to bohatá nebo chudá vdova, protože jeho víra nebyla ve vdovu, ale v jejího milujícího Stvořitele.

Když přišel k bráně města, uviděl tu ženu. Žila v naprosté chudobě. Ale jeho víra nezakolísala, neboť to byla víra v Boha, a nikoli v prostředek, který On užívá. Eliáš měl žízeň a hlad a požádal ji o trochu vody, aby se napil, a o kousek chleba. Potom mu ta chudá vdova pověděla o své bezmocnosti a beznaději. Ona a její syn se chystali zemřít. Tehdy Eliáš oznámil udivující Boží milost a pověděl jí, aby se nebála. Zbytek tohoto příběhu v 1. Královské 17 je krásný a plný vzácného naučení.

Bůh vší milosti stále činí totéž dnes v mnohem větším měřítku. Stále posílá Své služebníky do zemí neméně zlých, než byl Sidon. Kristus poslal Své apoštoly provinilemu a vražednému městu Jeruzalému, Judeji a Samarii a až do posledních končin země. Místo nám nedovoluje mluvit o takových mužích, jako byl Hudson Taylor, William Carey, Robert Moffat a David Livingstone. A Bůh stále posílá Své služebníky na Střední východ i na Dálný východ, do Severní Afriky a do jiných nebezpečných míst. Proč? Protože On, Bůh vší milosti, chce, aby všichni byli spaseni.

... a ti byli Mojžíš a Eliáš, kteří ukázavše se v slávě, vypravovali o smrti /vyjití/ jeho, kterou měl podstoupiti v Jeruzalémě.

Lukáš 9,31

„Exodus“ znamená vyjití. Nový zákon tím označuje **vyjití z Egypta** (Židům 11,22) a dvakrát **vyjití ze života** na zemi (výše uvedený verš a 2. Petra 1,15 – kralický překlad: „*po odchodu*“).

Co mají tato místa společného? – Izraelité opustili Egypt. Nebyla to jejich vlast, nýbrž země jejich otroctví. Nebylo tam nic, co by Božímu lidu vnitřně prospívalo. Teprve po jejich **vyjití** je slyšíme zpívat píseň chvály k Boží cti. To se hodilo k jejich vykoupení a jejich osvobození z moci nepřitele. – Ani vykoupení dnes nepatří k tomuto světu. Jsme osvobozeni z moci Satana; a jím ovládaný svět nám nemůže poskytnout nic, co by mohlo utišit potřeby naší duše a co by nás mohlo vést k chválení Boha.

Cesta Pána Ježíše tímto mravně tak cizím světem měla rovněž **vyjítí**. Zde šel pro nás Pán Ježíš do smrti; zde On vítězně vstal, aby nás předešel do slávy nebe. O tomto vyjití v Jeruzalémě mluvil Pán Ježíš s Mojžíšem a Eliášem na hoře.

Petr mohl později ještě s velkou přesností vzpomínat na tuto událost a na „*velebnost*“ Pána Ježíše na hoře proměnění (2. Petra 1,16). Ve svém Dopisu mluví ale Petr také o svém vlastním rozloučení či **vyjití (odchodu)**, které bylo před ním. Brzy opustí zem, tuto zem utrpení, aby byl provždy u Pána Ježíše. Jaký výhled! – Neměli bychom i my častěji myslet na to **vyjítí**, na přechod do slávy? – Možná že Pán Ježíš přijde dnes, aby nás vzal k sobě. To by byla ta nejkrásnější forma **vyjítí**!

DHIN,6/8/2016

A vysvětlil všechněm, jaké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu, který všechno stvořil skrze Ježíše Krista, aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží. Efezským 3,9-10

Hoden jsi, Pane... nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou. Zjevení 4,11

V budoucím dni Bůh uvede nové nebe a novou zemi a první nebe a první země pominou. Ale je možné se ptát: „Je-li tomu tak, pak jaký byl cíl prvního stvoření?“ Když Pavel psal Koloským o slávách Božího Syna, konstatoval, že všechno „*skrze něho a pro něho stvořeno jest*“ (Kol. 1,16). Syn Boží je Stvořitel, ale On je také **účel** nebo **cíl**, pro který vše bylo stvořeno.

Bůh také stvořil všechny věci, aby andělské moci v nebeských místech se učily Boží rozmanité moudrosti skrze Shromáždění. Stvoření je **nástupišť** pro uvedení Druhého Člověka a pro rozvinutí tajemství o Kristu a Církvi. „Je to sféra rozvinutí Jeho slávy“ (J. N. D.). Evin vztah k Adamovi je pozoruhodný obraz Krista a Církve. Takto vidíme Boží myšlenku hned na samém počátku. Boží první myšlenka je vždy Jeho poslední myšlenkou; čím začíná, tím končí. Tajemství o Kristu a Církvi bylo poslední zjevenou věcí (Ef. 3,4-5), ale bylo první v Božím úmyslu. Toto tajemství je znázorněno v předobrazu v původním stvoření (Ef. 5,31-32).

První stvoření je provizorní a bude nakonec odstraněno, a přece vidíme dvacet čtyři starších, jak před Ním metají své koruny, protože On stvořil všechny věci. Často myslíme na tento skutek starších ve spojení s vykoupením, ale oni nyní chválí Boha za toto přítomné stvoření, které existuje **pro Jeho vůli!**

B. Reynolds, TLIN, 21/8/2011

Avšak neužívali jsme práva toho, ale všechno snášíme, abychom žádné překážky neučinili evangelium Kristovu.

1. Korintským 9,12

Korintští položili apoštolu Pavlovi cílené otázky. Témata se týkala jejich křesťanské svobody.

Ne všechny pojednávané předměty jsou pro každého křesťana v každé době akutní. Avšak u základu apoštolových rad leží duchovní principy. A také pro nás je to velmi užitečné a důležité, abychom tyto zásady poznávali a dbali jich. Křesťan má například plnou svobodu, aby vstoupil do manželství (7. kapitola). Na druhé straně je přitom také nadřazené hledisko, totiž služba bez překážek pro Pána Ježíše. Proto může být v tom či onom případě dobré se této svobody kvůli Pánu **zreknout**.

V 8. kapitole jde o jedení masa, které předtím bylo obětováno modlám. Skutečně to nebylo nic jiného než normální maso. Ale byli tu věřící, kteří k této „známosti“ ještě nedospěli. Pavel je proto svým příkladem nechtěl svést k nějakému jednání, které by zatížilo jejich svědomí. Proto také zde máme jeho doporučení, abychom se pro svědomí někoho druhého něčeho **zrekli**.

Pavel byl Pánem postaven do služby. Avšak někteří mu chtěli upřít právo „*z evangelia živ býti*“ (9. kapitola). I zde se toho raději chtěl **vzdát**, než aby jim dal záminku k stížností.

Být silný ve víře nespočívá tedy v plném čerpání všech křesťanských svobod, nýbrž v tom, abychom byli připraveni **zřici** se práv, když tím bude podpořeno evangelium nebo růst věřících.

DHIN,8/8/2016

Měsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodino k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí: Rozhněval se Hospodin na otce vaše velice. Protož rci těmto: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se ke mně, praví Hospodin zástupů, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. Nebudte jako otcové vaši, na něž volávali proroci onino předešlí, říkající: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se nyní od cest svých zlých, i od skutků vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin.

Zachariáš 1,1-4

Podle Ezdráše prorokoval Zachariáš společně s Aggeem a pomáhali navrátivším se z babylonského zajetí, aby znovu postavili Boží chrám. Zachariáš byl mladý kněz. Zmínka o jeho otci a jeho dědečkovi to ukazuje. Je povolán jako mladý muž v kap. 2,4. Zjevně pokračoval ve službě Bohu věrně po celý svůj život, neboť o mnoho později, v Nehemiášovi 12,16, je v seznamu jmenován jako přední kněžské třídy svého dědečka a ve verši 41 je aktivním účastníkem zasvěcení zdi. Také datuje svá dřívější proroctví, a vidíme, že začíná prorokovat asi dva měsíce po Aggeovi a spolupracuje s ním, ale netlačí se před svého zjevně staršího kolegu proroka. Zachariáš je skutečným vzorem pro mladé bratry, zkoušející sloužit Pánu. V prvních kapitolách své knihy klade mnoho otázek a snaží se porozumět věcem, které mu Bůh zjevuje. Bůh očekává od mladých lidí, že budou mít otázky a budou je klást. Ukazuje to, když dává naučení o Fáze ve 2. Mojžíšově 12. Izák se ptá Abrahama ohledně beránka v 1. Mojžíšově 22. Náš Pán Ježíš sám ve věku 12 let byl mezi učiteli zákona v chrámu, „*poslouchaje jich a otazuje se jich*“ (Lukáš 2,45). Na jedné straně se můžeme učit od svých otců, ale Bůh nás důrazně varuje, abychom nenásledovali jejich neposlušnost vůči Jeho hlasu a Jeho naučením.

E. P. Vedder Jr., TLIN, 17/11/2011

12. srpen

Rostíme v toho všelijak, který jest hlava, totiž v Krista, z kterého všechno tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubech přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu zrůst, jak na tělo přísluší, bere ke vzdělání svému v lásce.

Efezským 4,15.16

Věřící jsou zde srovnáváni s údy těla. Jako u přirozeného těla vychází vše od hlavy: přijímání potravy a kyslíku, stejně jako řízení všech pochodů. Tak tomu je také v duchovním ohledu. Pán v nebi je ústřední místo pro sílu a budování všech údů. Od Něho vycházejí všechny impulzy.

Každý jednotlivý úd zachovává osobní spojení s Kristem. Zdravý a harmonický růst tu může být jen tehdy, když se všechny údy řídí podle Hlavy těla.

Avšak údy jsou také ve spojení navzájem. Četli jsme, že jsou podstatné pro růst těla a jeho „vzdělávání /budování/ se v lásce“. Všechno požehnání přichází samozřejmě od Pána v nebi, ale jednotliví věřící jsou, abychom tak řekli, potrubím tohoto požehnání. Každý úd má svůj úkol v těle a pro tělo. To platí pro každého z nás.

Bez vzájemné pomoci a bez pohánějící síly lásky není růst možný. Pak by se tělo podobalo dřevěnému útvaru – bez šťávy a síly. Zdravé a živé tělo může růst jen k Hlavě, když se údy vzájemně přijímají a podporují ve smyslu Pána – ať jsou malé nebo velké, vzdělané nebo nevzdělané, bratr nebo sestra. A víme až příliš dobře, jakým dobrým a užitečným způsobem si přitom můžeme pomáhat.

DHIN,9/8/2016

Slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze které také, uvěřivše, znamenání /zapečetění/ jste Duchem zaslíbení svatým, kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.

Efezským 1,13-14

Dvě věci, podstatné pro každého křesťana, působí Duch Svatý: je **pečetí** těch, kteří uvěřili evangeliu a také je **závdavkem** toho, co má přijít.

Jako **pečet** Duch Svatý vyznačuje věřícího jako Boží vlastnictví a ukazuje, že dílo vykoupení je vykonáno. Není to nové narození, ale spíše pečeť na těch, kteří se znovu narodili. Přítomnost Ducha Svatého jako pečeť nám dává ujištění, že patříme Kristu a že nemůžeme být nikdy ztraceni. Ačkoli věřící může zarmucovat Ducha Svatého, Ten nás nikdy neopustí. Ve skutečnosti jsme byli „*znamenání /zapečetění/ ke dni vykoupení*“ (Ef. 4,30). Den vykoupení zde znamená vzkříšení těla, proto Duch bude s námi navěky. Jako **závdavek** tu máme jiný pohled na dílo Ducha Svatého. Skutečný význam slova **závdavek** je **záruka**, což je myšlenka zálohy na nějakou koupi. Tak Utěšitel přišel, aby nám oznámil bohatství Kristova, než je zdědíme. Proto je nazýván závdavkem **dědictví** (Ef. 1,14). Nastíněním toho je Abrahamův služebník, který dal Rebece dary ze stříbra a zlata. Když procházela pouští na cestě k setkání s Izákem, měla hmatatelné svědectví o jeho velikosti a bohatství. Tyto dary byly předokoušením a zárukou toho, co s ním zdědí (1. Mojžíšova 24,36.53).

Skrze pečeť Ducha vím, že patřím Kristu, a závdavkem Ducha se učím, že to, co patří Kristu, náleží mně! Jaké je to požehnání, mít svědectví Ducha Svatého a ujištění, že jsme Kristovým vlastnictvím a že skrze Něho zdědíme všechny věci (Ef. 1,11).

B. Reynolds, TLIN, 1/9/2011

Nebo jaký jest život váš? Pára zajisté jest, která se na maličko ukáže, a potom zmizí.

Jakuba 4,14

Na samém břehu horského jezera se táhne plot hřbitova. Při novém osazení hrobů se staré náhrobní kameny jednoduše házely do jezera. V průzračné vodě bylo možné na některých náhrobních kamenech ještě číst data narození a smrti.

Mladá dívka hodila přes plot do jezera odkvetlé květiny, a přitom objevila ve vodě ty staré kameny, jichž si nikdy dříve nevšimla. Zamyšleně se dívala na pomlčku mezi dvěma letopočty, připomínající dlouhý život, který trval 90 let.

Tato krátká pomlčka jí jasně ukázala, jak krátký a ohraničený je lidský život, který „*se na maličko ukáže*“ – a potom? Ano, co potom?

Oním „zmizením“ není snad „konec všemu“, nikterak! Pro všechny, kteří skrze víru v Božího Syna a v Jeho výkupné dílo mají odpuštění svých hříchů a pokoj s Bohem, tu je život ve věčné slávě nebe. – Ale všichni, kteří se neutekli k Pánu Ježíši jako k Zachránci, mají po „zmizení“, tedy po smrti, k očekávání jen soud a věčné zatracení.

Pro dívku u horského jezera se tato pomlčka stala bodem obratu v jejím životě. Ve víře přišla k Pánu Ježíši, vyznala Mu své hříchy a obdržela pokoj s Bohem a jistotu věčného spasení. Od nynížka žila vědomě s Pánem Ježíšem.

„*Na maličko se ukáže*“ – jak dlouho je toto období pro jednotlivce vyměřeno, nevíme. Proto by nikdo neměl odsouvat obrácení se k Bohu!

DHIN,10/8/2016

S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že /Co/ pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.

Galatským 2,20

To je řeč duše, která poznala svou naprostou nicotnost, byla poškozena a vidí, že není žádný život, žádný zdroj dobroty, kromě v Kristu samém. Věřící ví, že Bůh ho vidí jako „s Kristem ukřižovaného“. A přece Kristus je vzkříšen a působí ve věřícím v moci tohoto života vzkříšení, takže srdce věřícího se k Němu obrací v obdivu, přisuzuje každou dobrou myšlenku, slovo a skutek Kristu, který v něm žije.

To je vzácný postoj duše! Starý život je dán stranou jako bezcenný; ne že by byl vyhlazen, neboť mluvíme-li prakticky, máme mnoho důvodů k tomu, abychom se kořili kvůli jeho hříšnému působení. Ale v Božích očích je odstraněn smrtí Krista. My se máme považovat za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu skrze Ježíše Krista, našeho Pána. To je věc víry, nikoli věc citů nebo zkušeností; ačkoli je-li to uznáváno vírou, vděčné pocity a správné zkušenosti přijdou. Pro duši se to stane skutečností.

Ale stane se tak jen skrze víru. Věřící je nejen vírou ospravedlněn, ale má žít vírou, vírou Syna Božího. To není nějaké krédo nebo systém pravidel, jimiž má být řízen. Víra spíše obrací své oči prostě a jedinečně na Krista. On je jejím Standardem, nemůže být žádný vyšší. A nějaký nižší – i kdyby to měl být svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon – nikdy nemůže zaujmout Jeho místo, neboť nikdy nemůže být přiměřený Božímu srdci. Je to Kristus, který mne miloval a dal sebe samého za mne, On, který je velebený Boží Syn.

L. M. Grant, TLIN, 22/8/2011

Ode mne také odstup to, abych měl hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a přímou.

1. Samuelova 12,23

Samuel žil v přechodné době. Bohem ustanovené kněžství se zkazilo a království v osobě muže „*podle srdce Božího*“ tu ještě nebylo. V tomto mezidobí vykonával Samuel funkci proroka, kněze a krále. Avšak nyní lid žádal krále – a dostal ho. Samuelova služba jako soudce se chýlila ke konci, ale jeho duchovní služba pokračovala.

Pán ustanovil Samuele za proroka. A Samuel miloval svého Boha a Jeho lid. Proto nyní nerezignoval, nýbrž dále vyučoval Boží slovo s velkou oddaností.

Nesměl přestat se službou přímluvy a vyučování, i když to často vypadalo tak, jako kdyby měl malý úspěch.

Samuelův postoj je příkladný pro všechny, kteří slouží Pánu i dnes. Tři body jsou zvláště nápadné:

1. Samuel se kvůli vývoji, který vzbuzoval obavy, nestahuje zklamaně zpět, nýbrž v závislosti na Bohu koná svůj duchovní úkol až do konce.
2. Samuel doprovází svou službu modlitbou – ustavičnou naléhavou prosbou za ty, které chce vyučovat Božím cestám.
3. Samuel učí dobré a správné cestě. Káže Boží slovo a nikoli vlastní myšlenky nebo přizpůsobování se duchu doby.

Samuelův příklad nás povzbuzuje, abychom se modlili za Boží lid v naší době a abychom své cesty zařizovali zcela podle Božího slova. To ctí našeho Pána a Spasitele a slouží to našemu vlastnímu užitku i blahu našich bližních.

Nesl jsem vás na křídlech orličních, a přivedl jsem vás k sobě.

2. Mojžíšova 19,4

Bůh je vždy **pro** Svůj lid. Miluje jej a přivádí ho blíže k Sobě, aby se mu dostalo plného požehnání. Když oddělil Izrael od všech národů, bylo to proto, aby bydlel mezi nimi. „*Nesl jsem vás na křídlech orličních*“, říká, „*a přivedl jsem vás k sobě*“. Den za dnem rozprostíral oblakový sloup nad táborem a noc co noc byl ohnivý sloup viditelným znamením Hospodinovy přítomnosti u nich. Z Jeho příkazu pověřil Mojžíš nejvyššího kněze, aby žehnal lidu: „*Požehnej tobě Hospodin, a ostříhej tebe. Osvět Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě. Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dej tobě pokoj. I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim žehnati budu.*“ (4. Mojžíšova 6,24-27) Jaká čest byla vložena na lid, který byl ještě včera otrokem v Egyptě! Když je Hospodin vykoupil, pokrývá je nyní Svým slavným Jménem v radosti a síle, v níž mají putovat, dokud nedosáhnou svého dědictví, které jim Bůh dal. Když truhla šla před nimi, čteme: „*Když pak počínali jíti s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýleni budete nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří tvou, kteří tě v nenávisti mají. Když pak stavína byla, říkával: Navratiž se, Hospodine, k desíti tisícům tisíců Izraelských.*“ (4. Mojžíšova 10,35-36) A toto všechno je podílem Božích dětí nyní, když jdeme tímto světem s tváří obrácenou k onomu dědictví „*neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, které se chová v nebesích vám*“ (1. Petra 1,4). Naše spasení je pro věčnost a naše požehnání jsou tam, kam Kristus vstoupil jako náš Předchůdce, a proto nás vyzývá, abychom „*chodili vírou, nikoli viděním*“ – a přece to je mnohem bližší vztah a společenství, než v jakých Izrael kdy byl. Kéž se z této slavné milosti bohatě radujeme – jak čtenář, tak i pisatel.

TLIN,2/9/2011

Tedy Ježíš řekl jemu: Jdi, víra tvá tě uzdravila.

Marek 10,52

Zvláštní odpověď Pána Ježíše! Proč tak výslovně zdůrazňuje Bartimeovu víru?

- Nuže, Bartimeus se setkává s Pánem Ježíšem a nazývá Ho „*Synem Davidovým*“. Od lidí kolem sebe slyší, že On je „*Ježíš Nazaretský*“. Ale tak Pána neoslovuje! Volá za ním „*Synu Davidův*“, neboť pro něho On je tím zaslíbeným Mesiášem (verš 47). – **Slova, která užívá, ukazují jeho víru.**
- Potom Bartimeus zůstává u své výpovědi přes odpor: Když mu zástup přimlouvá a chce ho přivést k mlčení – on se drží pevně svého přesvědčení. Nenechává se zmást, nenechává si zakazovat mluvit (verš 48). – **Jeho víra roste úměrně odporu.**
- Přitom ve všem důvěřuje Ježíšovi: Na otázku: „*Co chceš, ať učiním?*“ odpovídá: „*Mistře, ať vidím.*“ (verš 51) Bartimeus očekává, že Pán může a chce pomoci. Že by mohl také odmítnout, na to, jak se zdá, ani nepomyslel. – **Jeho víra Pánu důvěřuje.**

Pán Ježíš se raduje z této víry: Bartimee, já pro tebe tolik znamenám. Věříš mi a vyznáváš mne. A pevně se mne držíš i přes odpor. Ano, tvoje víra dokonce roste. Prostě věříš, že já mohu všechno. Takovou víru nemohu a nechci zklamat.

Zdalipak Pán Ježíš jednou, když přijde, „*nalezne víru na zemi*“? (Lukáš 18,8) Najde ji u mne? – Ještě se mohu od Bartimea učit ukazovat svou víru a cvičit se ve víře. Ještě mohu ve víře růst a činit Pánu radost (Lukáš 7,9).

DHIN,13/8/2016

Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný... Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš loviti.

Lukáš 5,8.10

„Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení.“ (verš 4) Petr to dělal celou noc; nyní to dělá ke slovu Pána. Petr věří tomuto slovu a poddává se mu. Pán promluvil; to je pro víru dost. Ale Ježíš se obrací na Petra ještě mocnějším způsobem a ukazuje mu, v čí přítomnosti je. Tak se dotýká jeho svědomí. On, Stvořitel, který má všechny věci ke Svému použití, shromažďuje ryby za jasného denního světla, když tam nebyly žádné v noci, a plní jimi Petrovu síť. Naplňuje lidské nádoby požehnáním, takže nejsou schopné je pojmout, aniž by praskly, a přesahuje to potřeby Jeho učedníků.

Petr **vidí** toto požehnání; ale to ho nejprve staví takového, jaký je, do přítomnosti Toho, který je Pramenem a Správcem toho požehnání. Tak se ho dotýká nejen Ježíšovo slovo, ale Ježíš sám a sláva Jeho Osoby. V Petrově duši dochází k proměně. Místo aby požehnání vyvolalo radost, působí strach a usvědčení z hříchu, protože ho přivádí do přítomnosti Pána slávy.

Pro hříšníka je požehnáním, když pozná svůj skutečný stav, soud, který mu náleží, a Pánovu svatost. *„Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný!“* Petr soudí sám sebe, že je hříšník a nevhodný pro Boží přítomnost. Chvěje se před Jeho svatostí a spravedlností. Přepadl ho strach, ale Pán nikdy nedovolí, aby takový strach zůstal v Jeho přítomnosti. *„Odejdi ode mne!“* Nikoli, Pán nikdy neodejde. Říká: *„Neboj se. Již od tohoto času lidi budeš loviti.“* Činí více, než že jen učinil Petra šťastným; uděluje mu nové požehnání, takže Petr se stává služebníkem, schopným opustit vše a následovat Ježíše.

Ani se jako oni strachujte, nerci-li abyste se děsiti měli. Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach váš. A bude vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu oběma domům Izraelským, osidlem a léčkou i obyvatelům Jeruzalémským.

Izaiáš 8,12-14

Ježíš je Hospodin (Jahve)

Pod Boží inspirací používají novozákonní pisatelé četná starozákonní místa, která mluví o Hospodinu (Jahvem), směle na Pána Ježíše Krista.

Petr napsal svůj První dopis, aby povzbudil věřící, kteří museli těžce trpět pod pronásledováním. Nemálo jich muselo vytrpět krutou mučednickou smrt. Apoštol to nazývá „*oheň*“ (1. Petra 4,12). Aby je povzbudil, cituje proroka Izaiáše a říká: „*Strachu pak jejich nebojte se.*“ A potom k nim volá: „... Ale **Pána, Krista** posvěcujte v srdcích vašich.“ (1. Petra 3,14.15 – přel.) Prorok říká svým posluchačům, že mají posvěcovat „*Hospodina zástupů*“!

A ještě více: Izaiáš říká o Hospodinu: „*A bude vám... kamenem urážky a skalou pádu.*“ Petr také to používá přímo na **Krista**: On je ten „*kámen*“, který „*stavitelé*“, vůdcové Izraele, zavrhli. Jako „*kámen úrazu a skála pohoršení*“ (1. Petra 2,7) byl v jejich očích bezcenný. To platí i dnes pro mnohé, kteří Krista odmítají: považují evangelium za odpudivé a klopýtají, urážejí se o tento „*kámen*“. Ale pro věřící je tento kámen „*vyvolený a drahý*“ (1. Petra 2,3). Vždyť On není nikdo jiný než Hospodin zástupů.

DHIN,14/8/2016

Dejte pozor, aby tu nebyl někdo, kdo vás jako kořist odvede skrze filozofii a skrze marné oklamání, podle tradice lidí, podle živlů světa, a ne podle Krista...., a nedrže se hlavy, z níž celé tělo skrze klouby a svazky je podporováno a spolu spojeno, roste Božím růstem.

Koloským 2,8.19 – přel.

Pavel byl v Římě, daleko od věřících v Kolossis. Ale staral se o ně a poznával nebezpečí, jimž byli vystaveni. Podobně Pán ve slávě je daleko od věřících zde na zemi, a přece je dokonce blíže k nim než byl Pavel v duchu u křesťanů v Kolossis. Pán si uvědomuje všechna nebezpečí, jimž jsme dnes vystaveni, jichž je příliš mnoho, než aby mohla být vyjmenována.

Vedl Pavla, aby dal naučení na pomoc ohroženým věřícím, vystaveným útoku nepřítelů skrze lidské filozofie, různé formy mysticismu, ritualismu a jiných -ismů. Tato naučení jsou dostačující pro nás dnes: skrze ně si Duch Svatý přeje nás varovat a vybavovat. Nestačí vědět o snahách a útocích nepřítelů, ačkoli je to důležité. I my potřebujeme jasně identifikovat nebezpečí, abychom mohli obstát.

Ale nejdůležitějším lékem je držet se pevně Hlavy, Krista v nebi. Jak to děláme? Předně budme poslušní Pavlových naučení v této Epištole a v jiných částech Písma (srovnej s 2. Timoteovi 3,16 a dále). Za druhé následujme Pavlova příkladu jako muže modlitby. Za třetí se zkoušejme v Božím světle a vyznávejme to, co není v Jeho očích správné. Za čtvrté se na Něho obracejme o pomoc, vedení a sílu.

Když toto děláme, držíme se pevně Hlavy a dostáváme od Něho všechno, co potřebujeme. Potom budeme v těle Krista požehnáním jeden pro druhého, a bude tu růst, působený Bohem: to je nejlepší ochrana proti nepříteli. *A. E. Bouter, TLIN, 6/9/2011*

Věziž tedy jistotně všecken dům Izraelský, že Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.

Skutky 2,36

Jaká mocná slova na konci kázání plného síly před tisíci Židů! Je řečníkem tentýž muž, který několik týdnů předtím kvůli podezřením několika služek a služebníků třikrát zapřel svého Pána? Může člověk – jako zde Petr – změnit natolik svou povahu? Jistě nikoli!

Pán Ježíš to však může způsobit, jak to zaslíbil: *„Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“* (Skutky 1,8) Tento slib platil i druhým učedníkům – těm, které teprve před krátkou dobou zastihl bázlivě za zavřenými dveřmi. A také oni nyní zvěstovali *„veliké věci /skutky/ Boží“* (kap. 2,11).

Petrovi náleželo, aby zde vykonal první část úkolu, který mu Pán osobně dal (Matouš 16,19), totiž aby otevřel pro Izrael *„království nebes“*. Později to udělá také pro Samaří a pro pohany. Předpokladem pro to ale byl příchod Ducha Svatého, *„seslaného s nebe“* (1. Petra 1,12). Duch způsobil, že Petrovo kázání proniklo posluchačům do srdce, takže lidé činili pokání a tři tisíce se jich dalo pokřtít a byli připojeni k Církvi /Shromáždění/ (verš 41).

Duch Svatý je ještě i dnes mocen pohnout lidi k obrácení, kdekoli je zvěstován ten Ukřižovaný a Vzkříšený jako ten Bohem zmocněný **Vykupitel** a **Pán**. Nejen apoštolové tehdy, nýbrž každý, kdo svůj život svěřil Ježíšovi, smí o Něm svědčit.

DHIN,15/8/2017

Vírou Mojžíš, byv již dorostlý, odepřel slouti synem dcery Faraonovy, vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti.

Židům 11,24-25

MOJŽÍŠ A ZKOUŠKA VÍRY (1)

Mojžíš se dobrovolně rozhodl sestoupit ze svého vynikajícího postavení prince na faraonově dvoře. Dal přednost společenství s opovrhovaným a trpícím Božím lidem. Lidské úvahy to asi považovaly za bláznovství, když se Mojžíš sám rozhodl opustit atraktivní věci, které na něho čekaly v Egyptě: velikost, moc, bohatství a radosti. Ze své vlastní vůle si zvolil cestu utrpení, bolesti, chudoby, otroctví, posměchu a putování.

Přirozený člověk si myslí, že takové chování ukazuje na nedostatek zdravého rozumu a soudnosti. Mojžíšův život nebyl řízen lidskými myšlenkami, ale byl podle Božích myšlenek. Pravá víra se zaobírá lepšími, nebeskými věcmi, které nemohou být srovnávány s poklady tohoto světa. Tyto poklady Mojžíš odmítl kvůli pravým duchovním, věčným bohatstvím. Apoštol Pavel se o nich zmiňuje jako o „*nestihlých bohatstvích Kristových*“ (Ef. 3,8). Mojžíš to považoval za požehnanější a mnohem ctihodnější, být nazván synem Abrahamovým, než být nazván synem Faraonovy dcery.

M. Bassali, TLIN, 7/9/2011

**Dále pak, bratři, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, ...
Víte zajisté, jaká přikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.**

1. Tesalonickým 4,1.2

Apoštol Pavel byl pro Tesalonické příkladem v mnoha ohledech:

- Trpěl soužení pro Pána.
- Vedle své služby apoštola pracoval dodatečně pilně, aby vydělal na své živobytí.
- Sloužil Tesalonickým v lásce, jako matka pečuje o své vlastní děti.
- Jeho chování bylo svaté a spravedlivé, nedávalo příčinu k výtce.

Kéž bychom jen měli více takových vzorů.

Vzory jsou tedy nesmírně důležité. Ale nestačí. Ten, kdo je znovu narozen a má život z Boha, potřebuje kromě toho přikázání. – „Přikázání? Jako křesťané přece nejsme pod zákonem, ale pod milostí,“ mohl by někdo namítnout. Správně. Také nejde o zákon ze Sinaje. Tento systém se nehodí ani jako prostředek k zachraně, ani jako pravidlo pro život – vždyť se obrací na **přirozeného** člověka.

Přesto si žádné Boží dítě nevystačí bez přikázání. Nový život v něm totiž není autarkní (nevystačí si sám), potřebuje konkrétní vedení. Toto vedení dostáváme skrze Bibli. Ačkoli ne každé božské sdělení bylo napsáno ve formě přikázání, obsahuje Boží slovo mnoho směrnic, které mají Boží autoritu a jsou pro nás závazné. – V protikladu k „systému zákona“ ze Sinaje nepociťují Boží děti přikázání Páně ostatně jako těžké jho, nýbrž jako lehké břímě, které ze srdce rádi nesou. Neboť nový život ve věřících se raduje z poslušnosti (srovnej s Matoušem 11,30; 1. Jana 5,3).

DHIN,16/8/2016

Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili... já pak a dům můj sloužití budeme Hospodinu. Jemuž odpověděl lid, řka:... Hospodin Bůh náš on jest, který vyvedl nás i otce naše ze země Egyptské,... a choval nás na vsí cestě, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze něž jsme prošli. ...My také sloužití budeme Hospodinu, nebo on jest Bůh náš.

Jozue 24,15-18

MOJŽÍŠ A ZKOUŠKA VÍRY (2)

Mojžíšova volba byla vítězstvím víry, která je božského původu. Když řekl „ne“ pokladům Egypta, bylo to jedno z největších „ne“ v historii. Dal přednost „plnosti radosti“ v Hospodinově přítomnosti před radostmi tohoto světa. Dal přednost „veselí až na věky“ (Žalm 16,11) před prožitkem radostí hříchů na čas. Pohnutkou pro jeho rozhodnutí bylo totéž oko víry, která se utvrdila, „jako by viděla neviditelného“ (Židům 11,27).

Každý z nás má podobnou volbu. Buď „život a dobré“, nebo „smrt a zlé“ (5. Mojžíšova 30,15). Hříšník si musí vybrat mezi Kristem a světem, mezi svatostí a hříchem, mezi společenstvím s Božími dětmi a přátelstvím s dětmi ďábla. Egypt je v Bibli obrazem světa. Hříšník se musí postavit zády ke světu, dříve než může do svého srdce přijmout Pána Ježíše Krista.

Mojžíšovo slavné rozhodnutí mělo dvě stránky: negativní stránkou je to, co opustil. Pozitivní stránkou je to, co přijal. Takové je v Božím slově pořadí vždy: „*přestaňte zle činiti*“ přichází před „*učte se dobře činiti*“ (Izaiáš 1,16-17). Musí tu být nejdříve: „*Opusť bezbožný cestu svou,*“ než přijde: „*nechť se navrátí k Hospodinu*“ (Izaiáš 55,7). Nejprve se musíme „*obrátit k Bohu od model*“, a potom můžeme „*sloužit Bohu živému a pravému*“ (1. Tesalonickým 1,9).

M. Bassali, TLIN, 14/9/2011

Tedy Ježíš věda, že by měli přijít a chytit jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.

Jan 6,15

Zástup byl pod dojmem toho, jak Ježíš učinil div a utišil jejich hlad. Všichni se nasýtli. Něco takového ještě nikdy neprožili. **Ten, kdo může dělat takové divy, nás musí přece také umět osvobodit od Římanů**, tak si to mysleli. Získali dojem, že Ježíš je ten zaslíbený Vykupitel (verš 14), a chtěli Ho udělat králem. – Pán Ježíš ale odešel. Stáhl se do ústraní na horu.

To lidé nemohli pochopit. Vždyť byli upřímní a chtěli odpověď na své mnohé otázky. Proto Pána druhý den hledali tak dlouho, až Ho nakonec našli v Kafarnaum. Chtěli Ho získat pro své vlastní zájmy.

Pán Ježíš jim však musel ukázat, že z divu včerejšího dne nic nepochopili. Laskavě jim „předložil“ hlubší pozadí zázračného nasycení. Ne, Jemu nešlo o to, aby jen utišil jejich hlad. Jakoby jim vysvětlil: **Já jsem vám dal potravu pro vaše tělo, ale chtěl bych vám dát také něco pro vaše srdce, totiž Sebe samého. Jak se to stane? Když pro vás vejdu do smrti a vrátím se zpět k životu. To potřebujete. Musím zemřít za vaše hříchy, neboť jinak jste propadli Božímu rozsudku. Jestliže tomu uvěříte, pak budete zachráněni. Na prvním místě jsem přišel, abych vás zachránil od vašich hříchů, nikoli od moci Římanů** (verše 32-59; Matouš 1,21).

I dnes jde Pánu v první řadě o to, aby utišil hlad duše. Proto je potřebná víra v Jeho oběť na kříži. Pak se vše změní.

DHIN,17/8/2016

Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Matouš 11,28

Pojď ke Mně, řekl Pán Ježíš Kristus, a k nikomu jinému. Já jsem Ten, kdo tě stvořil a který ví všechno o tobě a o tvých problémech. Znáám tvé myšlenky zdaleka a vím, co chceš říci, dříve než to řekneš. Já jsem Ten, kdo zaplatil cenu za tvé spasení, a Já jsem ten jediný, kdo tě může zachránit a vyřešit **všechny** tvé problémy. Nikdo jiný to nemůže. Žádný starozákonní prorok ani novozákonní apoštol tě nemůže zachránit. Ani věřící ani anděl ti nemůže slíbit vyřešení tvých problémů, ale nic není nemožného pro Mne. Já jsem spravedlivý Bůh a Spasitel. Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste. Nezáleží na tom, jak jsi unavený a zoufalý, a nezáleží na tom, jak je těžké tvé břemeno, jen přijď ke Mně. Pozvání je určeno všem, bohatému i chudému, starému i mladému, mužům i ženám, chlapcům i dívkám. Je adresováno vzdělaným a vychovaným, stejně jako zanedbaným a zkaženým. Pojď ke Mně se svými problémy, ať jsou to finanční, tělesné, mravní nebo manželské problémy. Pojď ke mně, tak jako to udělalo mnoho lidí před tebou, neboť já jsem zaslíbil, že „*toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven*“ (Jan 6,37). Přišel jsem, abyste měli život a měli ho hojně (Jan 10,10). Pojď teď, neváhej. Pojďte, hříšníci i svatí. Pojďte všichni, kteří pracujete a jste obtíženi. Pojďte, a Já vám dám odpočinutí – odpočinutí vašim neklidným duším, odpočinek vašim úzkostným myšlenkám, odpočinek tvému smutnému srdci. Odstraním tvé obavy z věčného potrestání a dám ti **pokoj s Bohem**. Nahradím tvou úzkost **Božím pokojem**, který převyšuje porozumění. Pro Mne není nic nemožného. Miluji ty, kteří Mne milují; a ti, kteří Mne časně hledají, Mne naleznou. „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám,*“ neboť: „*Já jsem ta cesta, i pravda, i život.*“ (Jan 14,6) A. M. Behnam, TLIN, 17/9/2011

Tedy tázal se David Hospodina.

2. Samuelova 5,19.23

Tato kapitola nám podává zprávu o dvou válečných taženích Filistinských proti Davidovi a izraelskému lidu. U prvního tažení se nepřátelé položili v údolí Refaim. David se dotázal Boha, zda proti nim má vytáhnout k boji. „*Táhni...*“,“ zněla Boží odpověď. A následkem bylo mocné vítězství Izraele nad jeho úhlavním nepřítelem (verše 17-21).

Při druhém útoku přišli Filistiňští znovu do údolí Refaim. Pro Davida tu byla tedy stejná výchozí situace jako při první bitvě. Proč by neměl použít stejnou metodu jako předtím?

Avšak hrozba je příliš velká, než aby se David spolehl na nejisté závěry. Znovu se ptá Boha, a skutečně – způsob, jakým mu Bůh přichází na pomoc, se naprosto liší od toho, co nařídil pro první bitvu.

Poprvé měl David hned aktivně táhnout do boje, avšak pro druhý boj tu je zvláštní taktika. Tady musí David nejprve pozorně naslouchat, a potom jednat přesně podle Božího plánu.

Tato událost nás učí, abychom se také pro své kroky vždy znovu vědomě ptali na Boží vůli a svěřovali se Jeho vedení – i tehdy, když se podle našeho pozorování situace sobě velmi podobají.

Bůh si přeje, abychom s Ním žili v každodenním, vědomém společenství. Proto nám nedává duchovní sílu „do zásoby“, a také Jeho vedení v našich konkrétních životních okolnostech nemůže být nikdy **rutinně** používáno. Že ve všem jsme závislí na Něm, si máme uvědomovat v každé situaci a udržovat s Ním živý styk a skutečné obecenství.

DHIN,18/8/2016

Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

Soudců 3,31

Vypadá to, že Samgarova práce musí být lokalizována v té části Izraele, která sousedila s Filistinskými. Je o něm sdělena jedna zvláštní věc. Zbil Filistinské ostnem volů. To byl pozoruhodný čin, vyžadující velkou sílu, ale co je třeba zmínit, je užitá zbraň – os-ten volů. To byla dlouhá špičatá hůl, užívaná pro pohánění volů při orání, která byla užitečná pro tento účel, ale jako zbraň? Nuže Duch Boží se o ní zmiňuje pro naše naučení.

Když David šel proti Goliášovi s holí – prakem a pěti kaménky, obr byl uražen, když viděl Davida přicházet s takovou opovržení-hodnou zbraní. Avšak Davidova víra učinila střet bojem nikoli mezi ním a Goliášem, ale mezi Bohem a Goliášem. Tak ačkoli se jeho zbraním posmíval, ukázaly být se účinné k dobytí vítězství. Filistínští se pravděpodobně posmívali Samgarovu ostnu na voly, ale ten z nich skolil šest set.

V Efezským 6 čteme o Boží zbroji. Věřící je povolán, aby byl vo-jákem, ne aby bojoval proti tělu a krvi, ale aby bojoval duchovní boje proti mocím zla a tmy. Tato zbroj je pro ochranu, ale je tam jedna útočná zbraň – „*meč Ducha, jenž jest slovo Boží*“. To je zbraň věřících – Boží slovo. Jako se Goliáš posmíval Davidovým zbraním a Filistínští Samgarovým, tak i naše zbraně jsou v posměchu. Pravděpodobně žádné knize se lidé nikdy tolik neposmívali, nezesměšňovali ji a nekritizovali ji, jako Bibli. Pán Ježíš řekl: „*Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou.*“ (Matouš 24,35) Až současné nebe a země pominou, Boží slovo bude dále trvat, a to navěky.

S. Labelle, TLIN, 24/9/2011

Prosíme vás ale, bratři, pro příchod našeho Pána Ježíše Krista a naše shromáždění k němu, abyste se nenechali rychle otrást v myšlení, ani vyděsit,... jako kdyby tu byl den Páně.

2. Tesalonickým 2,1.2 – přel.

Apoštol Pavel psal ve svém Prvním Dopisu Tesalonickým o příchodu Pána Ježíše k uchvácení věřících. Ve svém Druhém Dopisu nazývá tuto událost „*naším shromážděním k němu*“. V tomto očekávání Pána se máme vzájemně povzbuzovat.

Po uchvácení věřících nastane **Den Páně** se svými soudy nad zemí. – Tesaloničtí zatím prožili, že Pán Ježíš ještě nepřišel, že ale oni musejí procházet utrpením a pronásledováními. Snad špatně porozuměli apoštolovým poučením? Nepatřily jejich problémy už k ohlášeným soudům?

Ne, Tesaloničtí neměli být souženými rozkolísáni. **Dnu Páně** bude předcházet odpadnutí a zjevení Antikrista. Dokud však ještě Duch Svatý bydlí v Boží církvi na zemi, zdržuje ještě to zlé (verše 3-7). – Nakonec se zjeví Pán Ježíš sám. To bude mít dvě stránky: soud nad Antikristem a jeho přívrženci, ale také oslavení Pána samého, když se viditelně zjeví se všemi Svými svatými a bude v nich obdivován.

Až přijde **Den Páně**, budeme tedy už u Něho. Utrpení, která nyní snad pro Něho trpíme, nejsou součástí soudů doby konce, nýbrž utrpeními, jaká všichni svatí v průběhu staletí prožívali, protože Pán je zde ještě odmítán. V těchto těžkostech nám Pán chce dát sílu a vytrvání v očekávání svého příchodu.

DHIN,19/8/2016

A tak zákon pěstounem našim byl ke Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli. Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem. Všichni zajisté synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.

Galatským 3,24-26

Učitel a vše, čemu učí, jsou jen prostředky k nějakému účelu. Samozřejmě by se vážně měl snažit postavit své žáky na správnou dráhu. Ale zcela zklamal ve své funkci, jestliže jeho žáci se usadí v nekonečné poddanosti jemu a zůstanou na něm ve všem závislí. Jeho vyučování je má učinit nezávislí na jeho pomoci.

Taková je správná funkce zákona: vede ke Kristu. A je mocným učitelem pro ty, kdo mu upřímně naslouchají, neboť chce učit, jak nevýslovně naléhavá je naše potřeba Krista: chce duši vést k hlubokému pocitu o zkaženosti, kterou hřích způsobil, a k následné potřebě Toho, jenž je schopen očistit ji od hříchu, k Pánu Ježíši Kristu. Ne že nás přivede ke Kristu, ale jak pečlivý překlad udává, „až do Krista“. To jest, jeho konec byl Kristus: ukazoval pryč od sebe na Krista, který, když je nyní zjeven, je Předmětem víry, která ospravedlňuje. Když nyní Kristus přišel, přišla víra, energie nezávislá na ničem, jen na Bohu poznaném v Kristu. Proč potom klást zákonní omezení na někoho, kdo se naučil, co to je chodit individuální vírou v Boha? Pěstoun už není potřebný.

*Tys dobrý, věrný učitel,
to v našem nitru víme.
My moudří jsme, když moudrost Tvou
v svých srdcích osvojíme.*

*Když ale přijde zkoušky čas,
zda vždy budeme znát,
že celý život službu Tvou
budem potřebovat?* L. M. Grant, TLIN, 26/9/2011

1. září

Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu. Nebo sestoupil oheň od tváří Hospodina, a spálil na oltáři oběť zápalnou i všecken tuk. Což když ušel veškeren lid, zkríkli a padli na tváři své. Synové pak Aronovi, Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidelnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož jim byl nepřikázal. Proto sestoupiv oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem. 3. Mojžíšova 9,22-10,2

Kněžská služba Arona a jeho synů byla zahájena a byla přijata, když **Boží oheň** strávil oběť. Lidu bylo požehnáno dvakrát. Předně Aronem – předtím než on a Mojžíš vstoupili do svatyně – a potom Mojžíšem a Aronem společně (9,22-23). Obdobně Pán požehnal Svým učedníkům po Svých utrpeních, dříve než odešel zpátky do nebe. A požehná Svému pozemskému lidu opět, když se vrátí, aby vládl jako pravý Melchisedech, jako Kněz i Král zároveň. Aron a jeho synové byli klesající lidé. V Písmu přichází lidské selhání vždy bezprostředně poté, co Bůh ustanoví něco nového. To je v ostrém protikladu k lidským dokonalostem Pána ve všech okolnostech a zkouškách. Aronovi starší dva synové chybili v tom, že zcela **nedbali** Božích instrukcí. Více než to: ve svévolné neposlušnosti vzali cizí oheň, což Pán **nepřikázal**. Možná to udělali pod vlivem opojení (kap. 10,9) a byli zasaženi **Božím ohněm**. Bůh chce, abychom my, Jeho nynější kněžští synové, byli střízliví a měli zdravé myšlení, takže budeme schopni rozeznávat a poslouchat. U Arona a jeho dvou mladších synů bylo selhání a slabost – ale ne svévolná neposlušnost (kap. 10,16-20). My všichni selháváme mnoha způsoby, ale Pán chce, abychom vyznávali svá pochybení a uvrhli se na Něho: potom nás ve Své milosti může použít. *A. E. Bouter, TLIN, 27/9/2011*

2. září

Herodes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, protože mnoho o něm slychal, a nadál se, že nějaký div uzří od něho učiněný.

Lukáš 23,8

Před sídlem římského místodržícího žádali nejvyšší kněží a lid Ježíšovu smrt. Pilát ještě kolísal, nevěda, co by měl udělat. Vyslychal Pána a přišel ke konečnému závěru, že na něm není k nalezení žádná vina. Podle práva a zákona by Pilát musel Pána propustit. Ale Ježíšovi nepřátelé postavili místodržícího pod tlak.

Jak se asi Pilátovi ulevilo, když se náhle dověděl, že Ježíš pochází z Galileje, která podléhala Herodesovu soudnictví. Tato okolnost mu snad pomůže k tomu, že vůbec nebude muset učinit žádné rozhodnutí o Ježíšovi a této choulostivé otázky se zbaví. Pilát sice s Herodesem neudržoval nijak přátelské vztahy, ale nyní k němu Ježíše poslal.

Herodes tím byl okouzlen. O Ježíšovi mnoho slyšel, ale nikdy se nenamáhal Ho vyhledat. Nyní stál Ježíš před ním. Ale Herodesova očekávání se absolutně nenaplnila: Na jeho mnohé otázky nedal Pán ani jednu odpověď; a také neučinil žádné znamení. Hluboce zklamán se Herodes se svými vojáky snížil ke zbabělému posmívání se Božímu Synu.

Herodes promarnil příležitost, aby poznal Pána Ježíše a Jeho lásku a milost. Jeho povrchní obdiv Pána se obrátil v lhostejnost, a tato pohnutka a toto smýšlení ho zcela neočekávaně spojily s Pilátem. – Toho dne se stali přáteli (verš 12).

Pán Ježíš mlčel. Nenechal se žádnou nespravedlností odvést od díla vykoupení, které měl vykonat.

DHIN,21/8/2016

3. září

Bůh pak pokoje, který toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, učíň vás způsobné ve všelikém skutku dobrém k činění vůle své, působě ve vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Ježíše Krista.

Židům 13,20-21

Tento výňatek z Písma před nás staví Boha jako **Boha pokoje**, což je titul, který Mu apoštol často dává. Je požehnané hledět na Boha, jak se pohybuje v klidu Svých vlastních myšlenek a vykonává Svůj úmysl naprosto nerozrušen neklidem, který přinesl hřích, maje v Sobě zdroje lásky a moci, které jsou dostatečné k tomu, aby mohl jednat s celým problémem. Když Zachariáš v Lukáš 1 prorokoval, ukončil svou prorockou zmínku o Kristu, který se teprve měl narodit, slovy, „že nás navštívil... k spravení noh našich na cestu pokoje“ (Luk. 1,79). Nepoznáváme v tom ono požehnané tajemství, jak má být zajištěn pokoj? „*Bůh pokoje*“ přivede na scénu Toho, jenž je schopný a oprávněný vykonat každou myšlenku Jeho srdce. Je nám dáno rozumět, že rozsáhlý sluneční systém, včetně slunce a všech jeho planet, se ustavičně pohybuje pod „rozkošemi Kuřátek“ (Job 38,31). Jak požehnané je myslet na svaté, řízené Bohem pokoje; duch je nerozrušen živly kolem a je schopen vznést se v odpovědi chvály k Bohu. Neuvědomujeme si, že praktické posvěcení je závislé na obecenství s Bohem? A jako takoví, kteří žijí ve styku s Bohem pokoje, se nalézáme ve svých náklonnostech mimo toto jeviště neuspokojení a neklidu. Nemělo by toto být vyjadřováno v naší řeči a v našem jednání mezi lidmi? Kdyby naše náklonnosti byly v prožitku plnosti pokoje v Boží přítomnosti, nevyznačovali bychom se výrazy nářku a nejistoty, které jsou tak obvyklé v tomto světě, ale právě plnost pokoje našeho ducha, vyjadřovaná v našem mluvení a v našich cestách, by byla svědectvím těm, kteří jsou kolem nás.

F. A. Hughes, TLIN, 28/9/2011

4. září

Poslouchej, synu můj, cvičení otce svého, a neopouštěj naučení matky své.

Příslaví 1,8

Jako třetí dítě svých rodičů jsem vyrůstal v rušném prostředí. Můj otec musel mnoho a dlouho pracovat. Matka mu pomáhala, jak jí to jen bylo možné. Krátce předtím, než jsem šel do školy, přibyla ještě moje třetí sestra. Ve škole se brzy ukázalo, že trpím legastenií, což je slabost ve čtení a psaní. K tomu jsem nebyl ani zrovna pilný.

Po mnoho hodin mne matka cvičila ve čtení a psaní. Později k tomu přistoupily ještě velké problémy s angličtinou. Pod první písemkou byla napsaná čistá pětka. Moje matka opět investovala mnoho času na to, aby se se mnou učila. Tehdy jsem jí za to nebyl nijak zvlášť vděčný. Bralo mi to volný čas.

Dnes to vidím jinak. Bez ustavičné pomoci své matky bych asi ve škole a v povolání ztroskotal. Ted' jsem rád, že své další úkoly odsunula, aby mi pomohla. – Jaké jsou výsledky její práce? Předně, že jsem měl mnoho porozumění pro svého vlastního syna, jenž jako legastenik měl také mnoho těžkostí ve škole. Za druhé, že dnes mohu psát texty pro tento kalendář. Na prvním místě to je Pán, jenž dává úkol a schopnosti. Ale za praktický základ k tomu, za schopnost číst a psát, vděčím své matce.

Takové výsledky mohou povzbudit matky, které investují do svých dětí mnoho času a sil, a tím snad už nemají čas, aby konaly další úkoly ve službě pro Pána. Všechny matky, které ukázaly svým vlastním dětem cestu k Pánu a pomáhaly jim v jejich osobních potřebách, Pán za tuto službu bohatě odmění.

DHIN, 22/8/2016

5. září

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterou já dávám vám, a žítí budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší ke knězi. Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazítří po sobotě obraceti jej bude kněz.

3. Mojžíšova 23,9-11

SVÁTEK PRVOTIN (1)

Ve svátku **Fáze** máme před sebou smrt Krista jako toho velkého Nositele hříchu pod Božím soudem kvůli nám. Pak přichází svátek **nekvašeného chleba**, který má v něm svůj původ a naznačuje odkládání zla, kterému Kristus zemřel. Sílu k odkládání zlého ve svém životě nalézáme v tom, když se sytíme tím pravým nekvašeným chlebem, Kristem samým. Tak se stáváme podobnými Jemu a vycházíme do tohoto světa se znameními upřímnosti a pravdy, vtisknutými na nás, a starý život je odložen, i špatnosti a zlé věci jako skutky starého člověka.

Svátek **snopku obracení** nám ukazuje vzkříšení z mrtvých. Slovo pro **snopek** je doslovně gomer. Jestliže se obrátíme ke 2. Mojžíšově 16,32, čteme: „*Naplň gomer tou mannou, aby chována byla na budoucí věky vaše.*“ To je Kristus, jak je viděn v manně, **gomer manny a gomer prvotiny**. Co to znamená? Tentýž velebeníhodný Člověk, který přišel na tento svět a zemřel na kříži v poslušnosti Boží vůle, vstal opět z mrtvých a žije v Boží slávě. Je to „*tento /ten samý/ Ježíš*“, vzkříšený z mrtvých, začátek zcela nového pořádku věcí jako ovoce Boží rady.

Vzkříšení Krista nám otevřelo to rozsáhlé nebeské dědictví, ležící mimo moc smrti. Není se co divit, že 1. Petra 1,3-4 nám říká, že ono je **neporušitelné** – smrt se ho nemůže dotknout; **neposkvrněné** – hřích je nikdy nezkazí; **neuvadá** – čas je nikdy neukončí.

G. Davison, TLIN 29/9/2011

6. září

Vzpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě.

1. Samuelova 15,23

Benjaminí Saul byl mladý a krásný. Žádný muž v Izraeli nebyl krásnější než on. Všechn lid převyšoval o hlavu. A když si izraelský národ žádal krále, byl to Bůh, jenž zvolil Saula za prvního krále Izraele. Bůh prokázal Saulovi neobyčejně velkou přízeň. Při prvním válečném tažení přišel na Saula Duch Boží a použil ho k záchraně lidu (kap. 9,12; 10,23.24; 11,6.11-15).

Dobrý dojem, který Saul zanechal, se po tomto vítězství ještě zvýšil, neboť ho slavili jako Boží čin záchrany. – Na začátku dával tedy Saul čest Bohu.

Avšak Bůh znal Saulovo srdce, a později dal skrze proroka Samuele vyslovit varování: „*Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporní budete řeči jeho, bude ruka Hospodinova proti vám.*“ (1. Samuelova 12,15)

Pak se už brzy ukázalo, že se Saul stará o vlastní čest. Vítězství, které dobyl jeho syn Jonatan, dal Saul připsat sobě (1. Samuelova 13,3.4). Nejenže se staral o vlastní čest, ale byl také neposlušný vůči Bohu. Až do konce už nechtěl Saul opustit svou svévoli, i když zdánlivě vícekrát činil pokání.

Jak velké je i dnes nebezpečí, že zůstaneme **svévolní**! Ten, kdo svůj život vede, aniž by se vážně ptal na Boží vůli, žije svévolně a bezbožně. Slouží vlastnímu Já a neuznává nad sebou Boží nároky. – Jaký bude konec? Pro Saula přišel čas, kdy mu Bůh už neodpovídal. A Saulův konec je otřesný (1. Samuelova 28,15; 31,4).

DHIN,23/8/2016

Když vejdete do země, kterou já dávám vám, a žítí budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší ke knězi.

3. Mojžíšova 23,10

SVÁTEK PRVOTIN (2)

Rozumíme tomu, že tento snopek prvotin bude z **ječmene**, neboť ječmen je předobrazem Kristova vzkříšení. V Janu 6,9 je nám řečeno, že těch pět chlebů bylo ječných. Jan je jediný evangelista, který nám to říká, a je také jediný, kdo nám mluví o zrně pšeničném (Jan 12,24). Je jasné, že myšlenka v Janu 6 je vzkříšení. Myslíme si také, že nebeská sláva je tématem v Janu 12. Žeň ječmene v Izraeli byla sedm týdnů před žní pšenice.

„Snopek prvotin“ potom je Kristus, vzkříšený z mrtvých, jak to čteme v 1. Korintským 15,20: *„Ale vstal z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteří zesnuli.“* Pak je snopek přinesen ke knězi. To je ve 3. Mojžíšově 23 první zmínka o knězi. Kněz byl ten, kdo byl posvěcen, aby přicházel do Boží přítomnosti. Proč je zde kněz uveden? Není to proto, aby bylo ukázáno, že ve vzkříšení Krista byla otevřena cesta k blížení se do Boží přítomnosti?

To je jedna z těch nových věcí, o nichž jsme se dříve zmínili, že byly uskutečněny Jeho vzkříšením, totiž že byla otevřena cesta do bezprostřední Boží přítomnosti. Ježíš je ten Nejvyšší Kněz našeho vyznání. Nadto čteme, že On *„všel jednou do svatyně“* (Židům 9,12). On odpovídá knězi, a jako vzkříšený z prostřed mrtvých odpovídá gomeru v ruce kněze. Žije jako Velký Nejvyšší Kněz v Boží přítomnosti; jako pravá oběť obracení sem a tam pro Boží zůstávající radost.

G. Davison, TLIN, 30/9/2011

8. září

Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Nebo všechno, co jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, to není z Otce, ale jest ze světa.

1. Jana 2,15.16

Tato slova se obracejí na mladé muže, kteří byli silní, pro něž Boží slovo bylo pevným vlastnictvím a kteří přemohli toho zlého. Stali se silnými skrze znalost Božího slova (14. verš). Tak zvítězili nad klamnými pokušeními od Satana a nenechali se strhnout jeho falešnými učením. To všechno je velmi chvályhodné.

Ale před nimi ležely ještě další léčky: Museli být varováni před tím, aby nemilovali svět s jeho mnoha přitažlivostmi. Nejsme-li bdělí, můžeme se i my snadno poddat „*žádosti těla*“, tak jako Eva viděla, že „*dobrý jest strom k jídlu*“. Přirozená žádost se stává mocnou. K tomu přichází „*žádost očí*“: Eva viděla, že strom je „*příjemný očima*“. Nechala se vést svými očima místo jednoznačnými slovy Boha. Rozhodující byla nakonec „*pýcha života*“, když viděla, že strom je „*k nabytí rozumnosti žádostivý*“ (1. Mojžíšova 3,6).

Žijeme ve světě, který nabízí mnohé, co samo o sobě není bezpodmínečně zlé. Je přirozené, že potřebujeme bydlení, oděv, potravu atd. Ale kde si stanovíme hranici? – Jak si stojí naše srdce k věcem, „*které na světě jsou*“? **Milujeme** to všechno? Je to náš životní princip, abychom pozemské okolnosti utvářeli v co možná pohodlné? Co pro nás je skutečně to první? To, co oslavuje Pána Ježíše, co činí náš život příjemným ve světě, který Jej zavrhl? – Lásky k Otci má být mírou a cílem.

DHIN,24/8/2016

9. září

Tedy vyšel Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýře. I počal je učit mnohým věcem.

Marek 6,4

Učedníci byli vyčerpaní a hladoví. Stále přicházelo a odcházelo mnoho lidí, kteří hledali Pána Ježíše, aby ulevil jejich bídě. Učedníci byli tak zaměstnaní, že „*ani k jídlu chvíle neměli*“ (Marek 6,31). Pán potom učedníkům řekl, že pro ně je čas, aby „*maličko odpočinuli*“. Ale mnoho lidí je vidělo odjíždět a „*sběhli se tam ze všech měst pěšky*“ (33. v.).

Když Pán Ježíš vyšel z lodi a viděl ty tisíce lidí, byl hnut soucitem k nim, protože byli jako ovce, nemající pastýře. Je dojemné vidět, že Jeho reakcí nebyla rozmrzelost, ale soucit.

Život byl pro obyčejný lid v prvním století v Palestině velmi tvrdý. Životní podmínky byly v podstatě to, čemu dnes říkáme „třetí svět“. Úmrtnost byla vysoká, nemoci neměly lékařské ošetření a převažovala chudoba. Pokud se týkalo jejich „pastýřů“, Římané byli hrubí, na trůnu seděl Herodes, krutý podvodník; kněží se více zajímali o své bohatství a své postavení, než aby pečovali o lid; a farizeové na něj nakládali jho zákonictví.

Mojžíš se modlil, aby se jeho bezprostřední nástupce Jozue stal o lid, aby nebyli „*jako ovce, které nemají pastýře*“ (4. M. 27,17). Písmo zaznamenává, že byli vedeni falešnými pastýři, kteří se o ně nestarali (Ezech. 34,5-10; Zach. 11,5). Jak zcela jiný byl Pán Ježíš! Dobrý Pastýř mohl říci: „*Duši svou pokládám za ovce.*“ (Jan 10,15; viz též 11. verš) Tento Pastýř vodí Své ovce na „*zelené pastvy*“ a „*k vodám tichým*“. O Něm je napsáno: „*Jako pastýř stádo své pásiti bude, do náruči svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese, březí pak poznenáhlu povede.*“ (Izaiáš 40,11)

B. Reynolds, TLIN, 1/10/2011

Stalo se potom dne třetího, oblékši se Ester v roucho královské, postavila se v síni vnitřní domu královského.

Ester 5,1

Královna Ester má na srdci naléhavou prosbu. Její lid je v soužení. To už nemůže déle snášet. Jen král Asverus může dát východisko. Tak předstupuje, náležitě oblečená, před krále.

V jejím královském oblečení vidí král něco ze své vlastní slávy. Nevidí Ester v jejím dřívějším občanském postavení, nýbrž spatřuje v ní něco ze sebe samého, ze své důstojnosti. Proto král také nemůže Ester její prosbu odmítnout. Vztahuje k ní milostivě zlaté žezlo. Ano, dokonce si pospíší, aby ihned vyhověl Esteřině prosbě.

Tak můžeme i my uvést mocné Boží rámě v pohyb. Náš Bůh na nás hledí milostivě v Kristu. Stojíme v Jeho přízni. On je náš Otec, který nás miluje a rád vyslýchá naše prosby. To ovšem předpokládá, že smýšlení našich modliteb také souhlasí s naším postavením: Máme se Mu blížít v „*rouchu královském*“; naše prosby mají odpovídat Kristovým úmyslům s námi. A když se zdržujeme v Jeho blízkosti, pak známe také Jeho plány a cíle s námi a s Jeho lidem. – Tuto velikou šanci bychom měli denně využívat.

Petr zdůrazňuje, že Bůh má starost o ty Svě: Jemu na nás záleží (1. Petra 5,7). Není to povzbuzení, abychom se více a intenzivněji blíže seznamovali s Božím slovem, s Božími myšlenkami o Kristu a o našem životě? Jestliže řekneme k Jeho cílům s námi Ano, a tak k Němu v modlitbě přijdeme, bohatě nám požehná. Vstupujeme před Něho v zalíbení a ve jménu Jeho vlastního Syna. Proto nám dá „*podle bohatství svého slavně*“ (Filipským 4,19).

DHIN,26/8/2016

Otče můj, jest-li možné, necht' odejde ode mne kalich tento.
Avšak ne jak já chci, ale jak ty. Matouš 26,39

Tato slova, která Kristus pronesl v modlitbě v Getsemane, když Jeho duše byla velmi ztrápená a Jeho pot byl jako velké kapky krve, nám byla zaznamenána alespoň ze dvou důvodů. **Předně** proto, abychom měli nějaký pohled na utrpení, která Pán snášel. On, ten jemný, jenž nikdy nikomu neuškodil, měl nejprve trpět z ruky hříšných lidí. Věděl to všechno předem: že Ho poplují, budou Ho bít do tváře a holí, že údery dopadnou na Jeho hlavu s korunou z trní, že probodnou Jeho ruce a nohy, a nakonec Ho pověsí na kříž. Jak to cítil, bylo vyjádřeno prorocky v Žalmu 22,15-16: *„Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se uprostřed vnitřností mých. Vyprahla jako střepina síla má.“* A přece kalichem, ohledně kterého se modlil, byly zvláště ty tři hodiny tmy, kdy On, jehož pokrmem bylo činit vůli Otce, jenž vždy dělal a mluvil to, co Otec dělal a mluvil, jenž nikdy nebyl ani na chvíli od Něho oddělen, měl nyní být učiněn hříchem pro nás. To byl ten kalich, který byl pro Jeho svatou duši nejbolestivější a který musel až do poslední kapky vypít během těch tří hodin tmy, po kterých zvolal: *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“*

Za druhé to bylo zaznamenáno proto, abychom znali odpověď: Za Kristovu smrt neexistovala náhrada. Nebyl žádný jiný způsob, jak uspokojit požadavky Boží svatosti a lásky. Jen tak mohl být Bůh *„spravedlivým a ospravedlňujícím toho, který jest z víry Ježíšovy“* (Římanům 3,26). Bůh může ospravedlnit bezbožného jen proto, že Jeho, jenž hřích neznal, učinil naším Zástupcem. Když přijmeme Jeho Syna vírou, stáváme se Božími dětmi a *„ospravedlnění jsou z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista“* (Římanům 5,1). A. M. Behnam, TLIN, 2/10/2011

Vědouce, bratři Bohu milí, o vyvolení vašem...

1. Tesalonickým 1,4

Pavel věděl, že tito Bohem milovaní bratři v Tesalonice jsou vyvoleni. Bylo to možné? Vždyť přece k vyvolení od Boha došlo předtím, než povolal v jsoucnost stvoření: „*Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa...*“, tak to čteme v Efezským 1,4. Odkud ale mohl Pavel tak jistě vědět, že ti ještě mladí věřící z Tesaloniky patří k těm, které Bůh vyvolil před založením světa?

Tito věřící vykonali úplný obrat (9. verš). A nový život, který obdrželi, se zřetelně ukazoval v jejich jednání (3. verš):

Tak se v jejich životě a jejich službě pro Krista ukazovaly „*skutky víry*“ (3. verš), to znamená skutky, které v nich vyvolala působící víra.

Dále byla u těchto křesťanů vidět „*práce lásky*“. Zakusili Boží lásku. Ta byla vylita do jejich srdcí (Římanům 5,5). A nyní bylo možné na jejich chování poznat, že tato láska je hnacím perem jejich práce a snah.

A nakonec tu byla také „*trpělivost naděje*“. Tesaloničtí byli vystaveni mnoha těžkostem, a v nich se jejich víra osvědčila. Nevzdali se, nýbrž obraceli svůj pohled kupředu a očekávali Božího Syna z nebe (10. verš). Tato naděje jim dávala sílu k vytrvání.

Život víry Tesalonických byl jasným důkazem, že obdrželi nový život a že v nich působí. Patřili tím k vyvoleným. Proto mohl Pavel pln radosti napsat: „... vědouce, bratři Bohu milí, o vyvolení vašem.“

DHIN, 27/8/2016

I žíznil lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne se syny i dobytky mými žízni zmořil?

2. Mojžíšova 17,3

Jaký byl cíl vysvobození Izraele? A jaký byl výsledek vysvobození z Faraonova otroctví? Přivést na poušť, a nikoli ihned do Kanánu! Být na poušti znamená prožívat všechny druhy zkoušek. Může se to zdát zvláštní, když vidíme, že těm, kteří právě zpívali píseň vítězství a vysvobození v kapitole 15, má být usouzeno, aby byli tři dny na poušti bez vody; a když potom přišli k vodě, aby shledali, že je hořká, takže ji nemohou pít. Ale Bůh dovoluje tyto zkoušky, abychom viděli svou vlastní potřebu a abychom zakusili Jeho věrnost. Od Rudého moře až k Sinaji Izrael zakoušel milost, která nyní patří nám.

Vždy mějme na paměti, že když mluvíme o poušti, tu ačkoli tam je těžkost, ano, mnoho různých zkoušek, je to místo, kde nám slouží milost. Přivedla Izrael na poušť, aby je měla zcela samotné u sebe, aby je mohla učit, co je Bůh; a později On řekl: „*Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě.*“ (2. Mojžíšova 19,4) Dává nám projít těmito zkouškami, abychom porozuměli, že vše je tam od Boha. Orlí křídla se nikdy neunaví ani nezklamou.

Buď je to velmi požehnané vítězství, bezpečí a vítězství, z kterého se radujeme, nebo to není nic. Je podivuhodné, jak se naše srdce drží nejen myšlenky na naši vlastní spravedlnost, ale i praktického popírání toho, že v sobě nemáme žádnou sílu. Mnozí mají pokoj v Ježíšovi, ale nevidí, že nemají žádnou sílu ani pro službu, ani pro boj. Tomu se učí na poušti, kterou Bůh používá, aby nás odloučil od důvěry v nás samé, abychom důvěřovali jen Jemu.

J. N. Darby, TLIN, 3/10/2011

Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, který jest v lůnu Otce, on vypravil.

Jan 1,18

Bůh je světlo a láska (1. J. 1,5; 4,8.16). Kdo kromě Syna Jeho lásky by Jej mohl plně zjevit? Nikdo. Proto je o Pánu Ježíši řečeno, že On je „*obraz Boha neviditelného*“ (Kol. 1,15). Výsledek Božího zjevení v Synu bylo plné Boží oslavení – vždy když je Bůh zjeven, je také oslaven, protože vše na Bohu je sláva.

Všechny skutky, které Pán Ježíš na zemi vykonal, byly „*skutky Otcovy*“. Nesly nebeský charakter a byly tak účinným svědectvím o tom, že Otec poslal Syna. Pán Ježíš tehdy řekl učedníkům: „*Věřte mi, že jsem já v Otci a Otec ve mně; aneb aspoň pro ty samy skutky věřte mi.*“ (Jan 14,11)

Toto svědectví skutků bylo v plném souladu se svědectvím Jeho slov, „*neboť ten, kterého Bůh poslal, slovo Boží mluví*“ (Jan 3,34). Pán říkal to, co viděl a slyšel u Otce, a mluvil tak, jak Ho naučil Otec. Když se Ho Židé jednou ptali, kdo On je, odpověděl jim: „*Naprosto to, co k vám také mluví,*“ (Jan 8,25 – přel.) a Filipovi řekl: „*Kdo vidí mne, vidí /viděl/ Otce.*“ (Jan 14,9)

Obdiv a velebení – to naplňuje naše srdce, když hledíme na skutky jednorozeného Syna Božího a když přemýšlíme o Jeho slovech. Vždyť ta jsou *duch a život*. Duch Svatý chce při nás všech způsobit, abychom Jej stále více poznávali a následovali Ho.

DHIN,28/8/2016

Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem, aby ty, kteří pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.

Galatským,4,4-5

Ve Starém zákoně je na věřící pohlíženo jako na malé děti, které jsou pod péčí vychovatelů a správců a připravují se na konečné absolvování. Plnost času je tehdy, když Bůh vyhlásil, aby došlo ke změně. Poslal Svého vlastního Syna, aby vykonal to veliké dílo vyvedení duší z místa dětské přípravy do místa svobody a důstojnosti synovství. K tomu mohlo dojít jen prostřednictvím Jeho utrpení a smrti na kříži Golgoty. Jím Pán Ježíš vykoupil ty, kteří kdysi byli prakticky otroky a nelišili se v ničem od služebníků. Neboť vychovatelé a správci mají co činit se zákonem a s jeho omezujícím otroctvím, od kterého nás nyní osvobodilo to velké vykoupení, které je v Kristu Ježíši.

Vykoupení nás tedy přeměnilo z dítěte na „syna“. Na dítě se nyní hledí jako na toho, kdo přišel ke zralosti v moci vykoupení, které je v Kristu Ježíši, a věřící už není služebník, ale syn, už není pod omezeními zákona, ale je přiveden na místo svobody, důstojnosti a důvěry v odpovědnosti.

To zahrnuje nejen poddání se jako dítěte vůli Otce, ale porozumění té dobré a vítané a dokonalé vůli a její přijetí celým srdcem. To je pravý charakter křesťanství, je-li postaveno do protikladu k židovství. Proto na místě zralého porozumění je věřící seznamován se statky svého Otce. Skutečně vzácné synovství a vzácná milost, která je dala!

L. M. Grant, TLIN, 4/10/2011

*Nyní, ach, radost, již vypravit nelze,
už ne nepřátelé, ale synové;
dětí jsme teď v Otcově přítomnosti,
milovaní jako On a v Něm požehnání.*

Kain, který z toho zlostiníka /zlého/ byl, a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Proto, že skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho spravedliví.

1. Jana 3,12

Kainovy skutky

Na otázku, proč Kain zabil svého bratra, bychom možná odpoví-
děli, že se to stalo ze závisti, protože Bůh nepřijal Kainovu oběť.
Ale Bůh vidí hlouběji: Celý člověk byl od základu „ze zlého“. Proto
„*skutkové jeho byli zlí*“; byly v protikladu ke spravedlivým skut-
kům jeho bratra. V tom ležel vlastní osten, který ho poháněl až
k bratrovraždě.

V základu vzato musel připustit, že Bůh měl pravdu, když „*na
oběť jeho nevzhledl*“ (1. M. 4,5). Nepřijatelná oběť byla viditel-
ným vyjádřením jeho skutečného stavu srdce.

Když lidé půjdou na soud, pak vždy kvůli svým skutkům (Zjevení
20,12). Všichni jsou hříšníci – proto jsou ztraceni – ale ne kvůli
tomu budou souzeni, nýbrž podle svých skutků. Skrze Adama
„*hřích na svět všel a skrze hřích smrt*“ (Římanům 5,12) – a tak
smrt pronikla ke všem lidem, „*protože všichni zhřešili*“. Protože
jsou hříšníci, všichni bez výjimky hřeší, neboť to odpovídá jejich
podstatě: „*Jakož není člověka, který by nezhřešil.*“ (1. Královská
8,46)

Odpověď na otázku: **Jak já mohu za to, že jsem se narodil jako
hříšník?**, zní: Vůbec za to nemůžeš, a Bůh tě **za to** také nebude
soudit. Ale protože jsi hříšník, hřešil jsi, a za tvé hříšné skutky tě
Bůh musí soudit – pokud jsi nepřijal Pána Ježíše.

DHIN,29/8/2016

Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazítří po sobotě obraceti jej bude kněz.

3. Mojžíšova 23,11

SVÁTEK PRVOTIN (3)

Jinou velkou myšlenkou, kterou zde máme před sebou, je „**příjetí**“. Hledíme nahoru a vidíme oslaveného Člověka v Boží přítomnosti, v plné záři božské přízně. A když tam na Něho hledíme, myslíme na ten krásný verš: „*vzácné nás učinil v tom nejmilejším*“ (Ef. 1,6). Jak je to nyní s našimi hříchy? Když byl Kristus vzkříšen z prostřed mrtvých, je nyní aktivní v uvádění do účinnosti všeho, co Jeho smrt zajistila pro Boží slávu a pro požehnání člověka. On vešel k Bohu; kněžství bylo uvedeno v činnost; člověk byl přijat; a tak byla otevřena cesta pro přístup skrze oponu, aby mohla být uskutečňována služba Bohu v kněžském velebení.

„Kterého dne obraceti budete snopek ten, téhož zabijete beránka ročního bez poskvrnny v oběť zápalnou Hospodinu. Těž i oběť suchou jeho, dvě desetiny mouky bělné olejem zadělané, v oběť ohnivou Hospodinu u vůni příjemnou, a mokrou oběť jeho, vína čtvrtý díl míry hin.“ (verše 12-13) V těchto obětech, přinesených spolu se snopkem prvotin, máme v předobrazu ukázáno vše, co bylo vykonáno pro slávu a radost Boha v životě našeho Pána, v Jeho účinné smrti a v Jeho vzkříšení.

Jestliže máme mít plný zisk ze všeho toho, co Bůh zajistil skrze vtělení Svého Syna, musejí život, smrt a vzkříšení našeho Pána být v našich srdcích drženy pospolu. Všechny jsou viděny společně a mají slavnou odpověď v Synu, oslaveném Člověku na Boží pravici. Právě dokonale bezhříšný život našeho Pána dal Jeho smrti její účinnost, a odpověď na to vše je nyní viděna v Kristu ve slávě.

G. Davison, TLIN, 8/10/2011

Vírou lepší oběť Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kterou svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jak sám Bůh darům jeho svědectví vydal.

Židům 11,4

Abelova oběť

V Abelovi působila víra. A ačkoli je o něm výslovně řečeno, že jeho **skutky** byly spravedlivé, tu přece to nebyly skutky, jimž Bůh vydal svědectví, nýbrž jeho obětní dary. Skrze oběť, nebo spíše skrze víru, která jej vedla k přinesení oběti, obdržel Abel svědectví, že je spravedlivý. Jeho obětní dar byl viditelným vyjádřením jeho víry.

Zcela v protikladu ke svému bratru Kainovi není Abel posuzován podle svých **skutků**, nýbrž podle své **oběti**. Bůh „*vzhlédl na Abela a na oběť jeho*“ (1. Mojžíšova 4,4). I když jeho **skutky** byly spravedlivé, přece ho Bůh neviděl v této spravedlnosti, nýbrž v ceně jeho **oběti**. A bezpochyby mohou také jeho skutky nakonec být nazvány „spravedlivými“ jen proto, že Bůh je viděl ve Svém zalíbení z oběti. Byly to skutky, které „*v Bohu učiněny jsou*“ (Jan 3,21). Sám o sobě byl Abel přece hříšník jako všichni lidé.

Umíme si my, vykoupení Páně, cenit tu pravou oběť, to „*obětování těla Ježíše Krista jednou*“ (Židům 10,10)? Kdyby někdo z nás byl souzen podle svých skutků, pak by pro něho bylo zrovna tak málo naděje, jako bude jednou pro mrtvé v konečném Božím soudu (Zjevení 20,11-15). Naše bezpečí spočívá jedině a pouze v tom, že soud pro nás, kteří věříme, byl vykonán na Pánu Ježíši. On je tou obětí, kterou dal Bůh sám, a skrze kterou my, tak jako Abel, před Něho smíme předstupovat v pokorné víře.

DHIN,30/8/2016

Chleba pak, ani pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právě do toho dne, když obětovati budete oběť Bohu svému. Ustanovení to věčné bude v pronárodch vašich, ve všech příbytcích vašich.

3. Mojžíšova 23,14

SVÁTEK PRVOTIN (4)

Dokud Bůh neměl zajištěn Svůj díl v Kristu vstalém z mrtvých, nemohlo tu být nic pro syny lidské. Je tu mnoho od Boha pro nás v Kristu, jak se učíme z Epištol, ale On musí být nejprve ve slávě, než my můžeme mít podíl na sklizni. Jestliže ty tři zde zmíněné věci vezmeme v obráceném pořadí, budeme jim moci lépe rozumět. *Vymnuté zrní* /v jiném překladu: *zelené klasy*/ mluví o plnosti života; *pražma* /*pražené zrní*/ ukazuje na zrna /či klasy/ ve smrti; *chléb* ukazuje na zrní /klasy/ jako na potravu pro naše duše. Zelené klasy ukazují našeho Pána v Jeho životě v tomto světě; pražené zrní říká, že Jeho život byl vzat pod Božím soudem. Potom výsledkem je chléb – Kristus, pro naše přivlastnění si jako potrava pro naše duše. Je toho pro nás v oné žni ve vzkříšeném Kristu mnoho; mnoho je pro nás v Jeho smrti; mnoho je pro nás v Jeho životě. Ale ani zrní jsme nemohli mít, dokud Kristus nebyl vzkříšen z mrtvých a nebylo Mu dáno Jeho právoplatné místo v Boží přítomnosti. Není tu žádná zmínka o „*shromáždění svatém*“, ale je položen důraz na myšlenku „*příbytků*“. Jestliže vezmeme tento svátek jako přikázání pro své příbytky a budeme v Boží přítomnosti přemýšlet o tom, čím je tento Člověk jako stálá radost pro Boha, bude to mít účinek na každou podrobnost našeho života zde. Srozmívat tomu, co On byl a co je, způsobí, že se budeme stávat Jemu podobnými. „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujeme, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*“ (2. Korintským 3,18)

G. Davison, TLIN, 9/10/2011

I způsobíš radost v srdci mém větší, než oni mívají, když obilí a víno jejich se obrodí.

Žalm 4,8

Jen Boží děti mohou dělat zkušenosti toho druhu, jak to zde popisuje David. Radost přirozeného, neznovuzrozeného člověka je vždy závislá na jeho vnějších životních okolnostech. K tomu to, z čeho se člověk chce radovat nezávisle na Bohu, je většinou krátkého trvání a nedává srdci žádné skutečné uspokojení. Jestliže k tomu potom ještě přistoupí problémy, jako je nemoc, nezaměstnanost nebo finanční starosti, naplní se srdce rychle bázní a neklidem a člověk nařiká na svůj zlý „osud“.

Pán chce Svým dětem ale právě v těžkých dnech, když se nedostává „obilí a víno“, dávat pravou a hlubokou radost srdce. Tuto zkušenost učiníme, když nás vnější nedostatek nebo duševní trápení ženou na modlitbu. V blízkosti Pána se nám stává zcela zřejmým: Také to, co nás stísňuje, „*se stalo od něho*“ (1. Královská 12,24). Chtěl by, abychom k Jeho vedení řekli „ano“ a cele se Mu svěřili. Pak poznáváme Jeho soucit a Jeho slitování, ano Jeho samého mnohem více, než nám to bylo možné v dobrých dnech. A zcela nezávisle na vnější situaci pociťuje srdce obzvláště hluboce obecenství s Bohem. Tato radost má svůj zdroj v Bohu. Pán Ježíš sám ji nerušeně prožíval v každé situaci Svého života na zemi (Jan 15,11; srv. též s Matoušem 11,25.26).

Vedle této radosti nám Pán ale dává též hluboký pokoj, pravý odpočinek a plnou bezpečnost: „*Já u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.*“ (Žalm 4,9)

DHIN,31/8/2016

Mezi tím umřel Samuel... Ale David vstav, šel na poušť Fáran.

1. Samuelova 25,1

/Heródes/ poslav kata, stál Jana v žaláři... To uslyšev Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí.

Matouš 14,10.13

Mezi životem a službou proroka Samuele a životem a službou Jana Křtitele je udivující obdoba. Matky obou těchto velkých mužů byly neplodné a narození jejich synů bylo odpovědí na modlitbu (1. Sam. 1,5; Luk. 1,7). Otec Samuele byl Levíta; otec Jana Křtitele byl kněz. Jan a Samuel byli oba nazarejští od narození a byli zasvěceni službě Pánu před svým narozením. Samuelova matka a Janův otec se po narození svého dítěte modlili, chválili a prorokovali (1. Sam. 2,1-10; Luk. 1,67-80). Prorocká služba v Izraeli začala Samuelem (Sk. 3,24) a skončila Janem Křtitelem (Mat. 11,11). Písmo také vede naši pozornost ke zvláštnímu oděvu, který měli na sobě na samém začátku své služby (1. Sam. 2,18; Marek 1,6). Nápadná podobnost mezi těmito dvěma muži byla ta, že oba byli předchůdci krále Izraele. Samuel pomazal Davida z rohu oleje, když byl Bohem poučen, že „*to jest on*“ (1. Sam. 16,12-13), a „*odpočinul Duch Hospodinův na Davidovi od tohoto dne i potom*“. Jan pokřtil Pána Ježíše v Jordánu, „*aby byl zjeven lidu Izraelskému*“. Duch potom sestoupil a „*zůstal na Něm*“ (Jan 1,31-32). Je také nápadná obdoba v událostech, které následovaly po jejich smrti. Po Samuelově smrti šel David na poušť s houfem svých následovníků. Když Pán Ježíš uslyšel o smrti Jana, šel na pusté místo se Svými učedníky. Obě události vyžadovaly čas samoty a přemýšlení, neboť při obou zemřel velký prorok Páně. Jak obdivuhodná je inspirace a jednota Písma!

B. Reynolds, TLIN 22/10/2011

Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvíti se tobě Kristus.

Efezským 5,14

Před lety se v Africe sešla řada křesťanů ke společnému studiu Bible. Přitom jeden mladý křesťan položil otázku, která mezi přítomnými vyvolala úsměvy. Zněla:

„Smí si věřící dovolit během biblické hodiny spát?“ – Když se veselost trochu uklidnila, dal jeden bratr výstižnou a moudrou odpověď: „Zakázané to není, ale je to nebezpečné.“ K tomu přečetl oddíl ze Skutků 20. V této kapitole je popsán výjev, kdy mladý muž usnul během kázání apoštola Pavla. Protože seděl v okně, spadl ze třetího podlaží dolů. Bůh tehdy zabránil špatnému konci a vrátil mladému muži život (Skutky 20,9).

Přirozený spánek může být nebezpečný například v silničním provozu. Avšak jak nebezpečný je „duchovní spánek“? Náš dnešní biblický verš o tom mluví. Je míněn špatný duchovní stav, do kterého může křesťan přijít. Tomuto „duchovnímu spánku“ zpravidla předchází vývoj směřující dolů v životě víry. Tak může někdo ztratit zájem o Boží slovo a už se pravidelně nemodlí. To nutně vede k lhostejnosti vzhledem k Pánu. Srdce ochladne a obecenství s Pánem se ztrácí. K takovým věřícím musíme volat: Probud' se! Vrať se ke svému Pánu, On ti „zazáří“. Opět ti dá světlo, které se ztratilo, a osvíti tvou cestu.

Všem vykoupeným platí slova: „*Nespěme tedy, jako jiní, ale bděme, a střízliví bud'me.*“ (1. Tesalonickým 5,6)

DHIN,1/9/2016

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo vítězí, dám jísti tu mannu skrytou.

Zjevení 2,17

Manna ukazuje na Božího Syna, který přišel v těle, aby dal život našim duším, a na Jeho vstoupení do všech našich okolností. Je to opatření pro naše každodenní chození v poušti, neboť nalézáme, že se o manně mluví ve spojení s Ježíšem jako živým chlebem z nebe.

Ale co to byla **skrytá** manna? Manna pro Izrael byla na zemi kolem tábora; a oni ji měli každý den sbírat jako svou potravu. A tak podobně má být Kristus každodenní potravou pro duši v poušti tohoto světa; ale to není ta **skrytá manna**. Zlaté vědro manny bylo položeno před Boha, a když se Izraelité dostali do země, měli to mít jako upomínku na to, čím se sytili na poušti. Skrytá manna je vzpomínkou na utrpení Krista zde na zemi, památkou toho, čím Kristus byl na poušti jako Člověk, jako pokorný, trpící Člověk, ale který je přece Božím věčným zalíbením v nebi. V našem věčném postavení ten, kdo zvítězil, kdo byl věrný v oddělení pro Krista v tomto světě, bude mít věčný požitek z obecnství s Bohem v Jeho zalíbení v Kristu, jenž zde kdysi pokorně žil.

Jestliže chodíme věrně se zavrženým Kristem, budeme se takto v duchu těšit z Krista zde dole; ale nemůžeme se z Něho ve své duši těšit, jestliže jsme nějak spojeni s bezbožností ve světě. Avšak budeme se Jím sytit tou mírou, jak si v duši přivlastňujeme tajemství toho, čím zde byl Kristus. To nemůžeme dělat, jestliže chodíme v duchu světa. Někdo může říci, že pravda je velmi krásná; ale jestliže sytí jen představivost, nebude mu k ničemu dobrá.

J. N. Darby, TLIN, 23/10/2011

A přistoupiv, pozdvihl ji, ujav ji za ruku její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim.

Marek 1,31

Jak působivé je hledět na Pána Ježíše jako na dokonalého Božího Služebníka na zemi! Stále byl plný vnitřního soucitu a milosrdný, když se setkal s vnějšími těžkostmi a s mnohými vnitřními potřebami lidí. „*On vzal na se mdloby naše, a neduhy nesl.*“ (Matouš 8,17) Vždy v nich viděl hořké následky hříchu.

Jak často Pán v této neúnavné službě vztahoval Své pomáhající ruce, aby v milosrdenství a božské moci zachránil lidi, aby je uzdravil nebo osvobodil! Tím hlouběji musel proto předem pociťovat to, že Jej už brzy hrubé ruce lidí ukřížují, a „*zprobíjejí*“ Jeho ruce a Jeho nohy (Žalm 22,17).

Petrova tchyně ležela v posteli nemocná s horečkou a už nějakou dobu nemohla vykonávat svou obvyklou domácí službu. Tu lze dobře rozumět tomu, že se obrátili na Pána Ježíše. Když On přistoupil, uchopil nemocnou za ruku a postavil ji, a „*hned*“ byla uzdravena. Nyní mohla opět být činná pro druhé – a především pro Toho, jehož takovým způsobem poznala.

Nespočívá v této události i pro nás duchovní význam? Když zpozorujeme, že v životě některého blízkého věřícího došlo k „poruše“, která zbraňuje Bohu libé a plodné službě, pak nechtějme váhat a prosme Ho, aby On „uzdravil“. Jemu to není obtížné, vztáhnout Svou ruku. Odstraní to, co překáží, uvolní pouta, takže opět můžeme radostně sloužit k Jeho cti a k požehnání pro lidi.

DHIN,2/9/2016

Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporné, tak abyste ne což byste chtěli, to činili. Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem.

Galatským 5,17-18

Tělo a Duch nemají žádný styčný bod: dílo jednoho neponechává žádné místo pro druhého. Bůh nechce dát Svou slávu nikomu druhému; a tělo nechce opustit své nečestné sobectví. Jestliže je Bohu dovoleno, aby působil, energie těla musí ustoupit. Ve skutečnosti je to jen Jeho hlas, který může upokojit duši, takže Jeho dílo může být viděno a radostně prožíváno. Ale když je tělo aktivní, nebudeme mít ducha vděčnosti, žádné uznání Boží pravé slávy. Ne že by bylo pro věřícího nemožné dělat to, co se líbí Bohu, ale vměšování těla má ten účinek, že nám brání dělat to, co si přejeme.

Ani není chození v Duchu požadavek srovnatelný s požadavky zákona, jak se to některé duše domnívají. Pak se snaží dosáhnout takového stavu. Ale zde není nic takového jako dosažení: potřebná je spíše trpělivost víry a klidné spočívání v Boží přítomnosti – ne práce, ne naléhání, ne nátlak, neboť „*jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem*“. **Duch Boží nikdy nevede duši k vytváření zákonných standardů jako vodítek: On Sám vede duše:** vede do vší pravdy, zaměstnává srdce a myšlenky Kristem, a to je standard nekonečně čistší, plnější než zákon. Jak milé je to místo odpočinku, kde člověk s radostí sklání svou šíji pro to snadné jho Pána Ježíše, ne z donucení, ale dobrovolně.

L. M. Grant, TLIN, 24/10/2011

Proto když se lidé sešli, řekl jim Pilát: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabáše-li, čili Ježíše, kterýž slove Kristus?... A oni řekli: Barabáše.

Matouš 27,17.21

Apoštol Pavel píše, že Pán Ježíš „*osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání*“ (1. Tim. 6,13). Ke všem nespravedlivým žalobám Pán mlčel. Avšak když šlo o pravdu, Pán dal odpověď a přiznal se k tomu, že je Králem v království, jež není z tohoto světa. Vždyť On k tomu přišel, aby vydal svědectví pravdě (Jan 18,33-37).

Pod dojmem upřímnosti a prosté důstojnosti Božího Syna musel Pilát znovu vyhlásit Jeho nevinu. Avšak Ježíšovi nepřátelé vystavili místodržícího trvalému tlaku. Pilát byl ještě varován od své ženy: „*Nic neměj činiti se spravedlivým tímto!*“ (Matouš 27,19) A sám se vícekrát pokoušel zachránit Pána z rukou náboženských vůdců. Avšak nejvyšší kněží a lid už dávno učinili svoji volbu: Rozhodli se pro Barabáše, lupiče, buřiče a vraha, a nakonec prosadili svůj požadavek, aby Ježíš byl ukřižován.

Více než tři roky Pán Ježíš působil na veřejnosti mezi lidem. Všichni viděli Jeho divy a slyšeli Jeho slova. Přesně tak byl Mesiáš ohlašován proroky. Lid tedy mohl skrze divy a učení Pána bezpečně vědět, že přišel ten zaslíbený Vykupitel. Ale oni Ho nechtěli přijmout. Dali raději sluch „*lháři*“ a „*vrahovi od počátku*“ (Jan 8,44). To byla hrozná volba se závažnými následky.

Avšak ti, kteří Ho přijali, Mu pro věčnost děkují za Jeho milost a ochotné vydání se na kříži!

DHIN,4/9/2016

Radujte se s radujícími, a plačte s plačícími. Římanům 12,15

Kdo může vypravit cenu toho, když máme někoho, kdo skutečně umí učinit naše radosti a trápení svými vlastními? Díky Bohu, my máme Jednoho v Osobě našeho velebeníhodného Pána Ježíše! On je dokonalým příkladem toho, co říká náš verš. Ačkoli Ho nemůžeme vidět svými tělesnými očima, přece víra může zakoušet všechnu vzácnost a moc Jeho dokonalého soucitu.

Jestliže je naše víra prostá a jako víra dítěte, můžeme přijít od hrobu, kam jsme právě položili tělesnou schránku našeho milovaného, k nohám Ježíše, a tam vylit úzkost osamělého a opuštěného srdce. Nesetkáme se tam s žádným odporem, bezcitnou výčitkou kvůli naší pošetilosti a slabosti, že to tak hluboce cítíme, ani s žádným neohrabaným úsilím říci něco vhodného, žádnou trapnou snahou říci nějaké vyjádření kondolence. Ach nikoli! Ježíš ví, jak soucítit se srdcem, které je potřené a skloněné pod těžkou váhou utrpení. Má dokonalé lidské srdce. Jaké vzácné poмышlení!

Snad to zde na zemi nadarmo hledáme, nejen ve světě, ale i ve shromáždění. Snad tu je skutečné přání mít soucit, ale je to spojeno s naprostou neschopností. Jak ten, kdo nic neví o mém trápení ani o jeho prameni, může se mnou soucítit? A i kdybych mu o tom pověděl, jeho srdce může být tak zaměstnáno, že nemá pro mne ani místo ani čas.

Ne tak tomu je u toho dokonalého Člověka, Krista Ježíše. Ten má jak místo, tak i čas pro každého z nás. Nezáleží na tom, kdy, jak anebo s čím přijdeš. Ježíšovo srdce je vždy otevřené. Proto jsme-li v trápení, měli bychom jít přímo k Ježíšovým nohám. On osuší naše slzy, zmírní naše trápení, uzdraví naše rány a vyplní naši prázdnotu. Kéž nás Duch vede k tomu, abychom zakoušeli toto potěšování!

C. H. Mackintosh, TLIN, 27/10/2011

Řekl mu ještě Eliáš: Posed' medle tuto... Kterýž odpověděl: Živ jest Hospodin, a živa jest duše tvá, že se tebe nespustím. Šli tedy oba.

2. Královská 2,6

Předání štafety při štafetovém běhu na 4 krát sto metrů. Štafetový kolík putuje od jednoho běžce k dalšímu. Tak i zde. Předání štafety od jednoho služebníka k druhému – od starého k mladému.

Jaké myšlenky a pocity má Eliáš na této poslední cestě? Hledí vděčně zpět s vědomím: „Moje služba končí, nyní chce Bůh použít někoho jiného?“ Je smutný nebo cítí ulehčení? Raduje se?

Eliáš a Elizeus šli z Galgala přes Bethel do Jericha, nyní jdou dále k Jordánu. Jdou oba spolu: zde jeden vyzrálý, starý služebník svého Boha – tam mladý, ale Bohem povoláný a připravený služebník. Mladší toho staršího nezapudil a ten starší mladšímu neodepřel důvěru. Ne! Bůh povolal Elizea „*za proroka*“ místo Eliáše; nyní Elizeus „*šel za Eliášem a přisluhoval jemu*“ (1. Královská 19,16.21). Nyní má Eliáš jít a Elizeus má převzít službu (2. Královská 3,11).

Také mezi Božími dětmi starší služebníci Pána odstupují. Při všem zármutku se radují, když vědí, že Bůh nyní postavil mladší k úkolům v Božím lidu. Byli společně na cestě, naučili se vzájemně se oceňovat a milovat – nyní mohou jedni odevzdat a druhí převzít.

Pavel při předávání své štafety Timoteovi myslí už na příští změnu: „*Co jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěťuj to lidem věrným, kteří by způsobilí byli i jiné učiti.*“ (2. Timoteovi 2,2). Máme i my tuto perspektivu?

DHIN,3/9/2016

Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, protože pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře. Izaiáš 61,1

Mojžíšův zákon je Petrem popsán jako jho otroctví, které ani naši otcové ani my jsme nemohli nést. Kladl spravedlivé a svaté požadavky na padlé, bezmocné hříšníky. Nedával svobodu, ale jen ducha strachu a otroctví. Byl službou odsouzení a smrti. Bylo tu připomínání hříchu, ale ne odpuštění. Člověk potřebuje sílu a potřebuje život; potom poslušnost ochotně proudí do svého správného řečiště. Ježíš Svou smrtí nesl zlořečení porušeného zákona a odstranil hřích; proto evangelium vyhlašuje plné odpuštění. Bůh nyní říká: „*Na hříchy jejich i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.*“ (Žid. 10,17; Jer. 31,34) „*Skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů, a to ode všech, od kterých jste nemohli skrze zákon Mojžíšův ospravedlnění býti, skrze tohoto, každý, kdo věří, bývá ospravedlněn.*“ (Skutky 13,38.39) To je skutečná svoboda! Ale kdo mohl pozorně hledět na Boží zákon, aniž by si byl vědom toho, že ho porušil, že nedosáhl jeho svatého standardu, a proto je pod zlořečením? Neboť je napsáno: „*Zlořečený každý, kdo nezůstává ve všem, co jest psáno v knize zákona, aby to plnil.*“ (Gal. 3,10) Kdo se může odvážit zvážit se na této váze? To jasně ukazuje, že všichni jsou pod hříchem. Proto apoštol prohlašuje: „*Kteří pak koli ze skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou.*“ (Gal. 3,10) My všichni jsme tedy zasloužili zlořečení od Boha, protože jsme porušili Jeho zákon; ale Ježíš, Vykupitel, přišel a zachránil nás: „*Ale vykoupil nás Kristus ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdo visí na dřevě.)*“ (Gal. 3,13). Tak máme skrze Kristův kříž plnou svobodu a vykoupení od otroctví a zlořečení zákona.

H. H. Snell, TLIN, 28/10/2011

I řekl jim: Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce a jste smutní?

Lukáš 24,17

Neznáme to? Dva věřící spolu rozmlouvají – ale výsledek jejich rozmluvy není snad potěšení, povzbuzení a pomoc, nýbrž skleslost. Co chybí těmto dvěma učedníkům na cestě do Emaus, aby jejich rozmluva dostala jiný tón? Porozumění a víra! To jim také Ježíš říká – ale později, teď ještě ne. Je to neobyčejně krásné, jak se stará o skleslost učedníků.

Pán se k nim připojuje a ptá se: „*Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek?*“ Na tu otázku není možné odpovědět prostým ano nebo ne. Ježíš chce, aby Mu otevřeli svá srdce. Ale první reakce je, že jejich krok uvázl. Zůstali sklesle stát (konec 17. verše – přel.).

To Pán někdy dělá: Položí nám otázku, která nás nutí, abychom se zastavili a pohlédli vzhůru. Ta otázka přeruší chod našich unavených kroků a koloběh našich mučivých myšlenek. Vede nás k tomu, abychom vzhlédli na Něho a pověděli Mu, co nás tíží.

A skutečně: Říkají tomu ještě neznámému, co hýbe jejich pocity a myšlenkami. On se vyptává a povzbuzuje je tak, aby mluvili dále. Má vyjít najevo vše, co jim působí starosti a vnitřně je blokuje.

Jak je dobré, že máme takového dokonale moudrého a laskavého Mistra! Poté co se Jeho učedníci vymluvili, mluví On. Potom – teprve potom – přichází také ta nutná výtka a naučení, které odpomohou jejich neporozumění. Výsledek je, že ze skleslých srdcí se stávají hořící srdce a že místo aby zůstávali stát, se vydávají na cestu zpět do Jeruzaléma, zpátky do středu učedníků!

DHIN,5/9/2016

1. říjen

Ale i ženy některé z našich zděsily nás, které ráno byly u hrobu. A nenalezše těla jeho, přišly, pravíce, že také vidění andělské viděly, kteří praví, že by živ byl. I chodili někteří z našich k hrobu, a našli tak, jak pravily ženy, ale jeho neviděli. Tedy on řekl jim: Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci. Zdali nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?

Lukáš 24,22-26

Ti učedníci uvěřili, že Ježíš je Kristus, ale viděli, jak byl zajat, jak s Ním zle nakládali a vydali Ho Římanům, aby byl popraven. Viděli Ho umřít na kříži a všechny jejich naděje se zhroutily. Když k nim přišel nepoznán, ti dva před Ním vylévali vše, co bylo v jejich zlomených srdcích ohledně jejich Pána Ježíše a zpráv o prázdném hrobu. Zapomněli, že jim předem řekl, že se to vše stane! Zatím co jejich srdce byla stále bolavá, On jim začal sloužit tím, že jim otevíral Slovo a jemně je káral kvůli jejich nedostatku víry.

Jsme my jiní? Cožpak není pravda, že když my máme období zármutku, vděčíme za svoje těžkosti především nesmyslné pomalosti věřit Božím zaslíbením, která jsou pro nás uchována v Jeho slově? A nemáme my křesťané mnoho zaslíbení, kterých se můžeme chopit? Je nám slíbeno, že náš Pán nás ani nezanechá, ani neopustí (Židům 13,5).

Jestliže jste spaseni, nemusíte se nikdy bát. My křesťané nikdy nebudeme ve svém životě opuštění, ať přijde cokoli, a Pán brzy přijde a vezme nás, abychom provždy byli s Ním. Řekl nám, že nám odešel připravit místo a že opět přijde, aby nás vzal k sobě, abychom byli tam, kde je On (Jan 14,3).

Proč bychom kdy měli být úzkostní nebo bázliví, když máme taková zaslíbení? Nesmíme být pomalí k věření Jeho zaslíbením!

S. J. Faulkner, TLIN, 29/10/2011

2. říjen

I chodili někteří z našich k hrobu, a našli tak, jak pravily ženy, ale jeho neviděli.

Lukáš 24,24

„Jeho ale neviděli.“ To se nám může stát, že hledáme Pána – a nenajdeme Ho. V čem to může spočívat? Jedna možná příčina je ta, která je zde. Člověk Ho hledá na chybném místě, hledá živého mezi mrtvými. Ježíš vstal, ale učedníci nevěnovali slovům andělů víry: *„Není ho tuto, ale vstal jest.“* (verše 5 a 6)

Tak se stalo, nejenže některé ženy byly časně ráno v neděli u Ježíšova hrobu a našly ho prázdný, nýbrž že tam šli i někteří jiní učedníci – a vrátili se s výsledkem, že *„Jeho ale neviděli“*.

Byla to dobrá nebo špatná zpráva? Na jednu stranu dobrá: Ježíš už není v hrobě. Živý už není mezi mrtvými. On žije! Provždy! Na druhou stranu – nikoli, ani na druhou stranu to není špatná zpráva. Ale přece smutná, že učedníci na cestě do Emaus stále ještě nerozuměli, že takto není možné Ježíše nalézt. Tuto výčitku jim Pán musel učinit: *„Ó nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci!“* Nalézt a vidět Ježíše je věc víry.

Neznáme to též? Jsme zaměstnání svými zkušenostmi nebo svými očekáváními, možná naplnění starostmi nebo zármutkem. A přes to vůbec nepozorujeme, že Ježíš sám se k nám už dávno přiblížil a jde s námi (verš 15). On je tu! Ptá se po nás. Jemu na nás záleží. – Nechme si otevřít oči srdce, abychom **viděli Ježíše**, aby byla dána odpověď na Jeho přání mít s námi obecenství.

DHIN,6/9/2016

3. říjen

A počav od Mojžíše a všech proroků, vykládal jim všechna ta písma, která o něm byla. I přiblížili se k městečku... Ale přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi... I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim. I otevřeny jsou oči jejich, a poznali ho.

Lukáš 24,27-31

Pán otvíral Písma, počav od Mojžíše a proroků, a vybíral všechna proroctví a předobrazy ve Starém zákoně, které mluvily o Ném. Můžete si to představit – Pán jim sloužil Písmem! To je to, co máme dnes, když otevíráme Slovo a s modlitbou je čteme. Potom nám Duch Svatý zjevuje Krista, a jaké požehnání to přináší! Když jim vykládal Písma, cesta do Emaus utekla velmi rychle. Těšili se z obecenství s Ním tolik, že Ho nutili, aby s nimi zůstal. On se nám nevnučuje, ale jestliže chceme, aby On byl součástí našeho života, a uděláme si pro Něho čas, přijde do našich domovů, aby byl s námi a s našimi rodinami. Potřebujeme to!

Teprve když lámal chléb, byly jejich oči otevřeny. Jejich srdce byla zaplavena nesmírnou radostí – ale On potom zmizel jejich zrakům. Nevidíme Ho, ale můžeme lámat chléb jako památku na Něho a mít radost z Jeho přítomnosti. Když lámeme chléb, myslíte na skutečnost, že vás miluje tolik, že přišel na tento svět a na kříži zemřel, abyste v Něho mohli věřit. Potom bude vaše radost plná (Jan 15,11).

Jsmo-li Jím naplněni, jak malými se stanou těžkosti tohoto světa! A jak vzácné je křesťanské obecenství, když se z těch vzácných Kristových věcí radujeme společně!

S. J. Faulkner, TLIN, 30/10/2011

Slovo tvé pravda jest.

Jan 17,17

V 18. století existoval v Anglii duchovní proud, který chtěl redukovat křesťanství na jeho mravní přikázání a už neuznával Ježíše Krista jako Božího Syna a Vykupitele. Dva vážení právníci, Lord Lyttelton a Gilbert West, se dorozuměli a rozhodli se, že křesťanské víře dají rozhodující úder.

Získali dojem, že věrohodnost Bible a křesťanství spočívá na dvou důležitých pilířích: na Ježíšově vzkříšení a na obrácení Pavla. West převzal úkol odkázat Ježíšovo vzkříšení do říše bajek, zatím co Lyttelton se chtěl soustředit na to, aby vyvrátil náhlé obrácení Saula z Tarsu. Kdyby dokázali tyto dva body ukázat jako nevěrohodné, potom bude s křesťanstvím konec, tak si to mysleli.

Po nějaké době si ti dva vzájemně doznali, že jejich práce nemá žádaný průběh. – Tak nevěrohodné se ty biblické zprávy při bližším zvážení přece jen nejevily.

Oba dovedli svá zkoumání do konce a zveřejnili výsledky. West přišel k přesvědčení, že biblická svědectví o Ježíšově vzkříšení jsou absolutně věrohodná. Lyttelton nenašel žádnou věc, která by otřásla zprávou ve Skutcích apoštolů – naopak! A oba se nebáli přiznat se ve svých knihách k biblické víře.

Podobně jaké těmto dvěma autorům se dařilo po celou dobu i jiným právníkům, historikům a novinářům, kteří si chtěli dát práci, aby sami zkoumali to, co říká Bible.

DHIN, 7/9/2016

5. říjen

Protož uzřevši královna ze Sáby moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl vystavěl, i pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníků jeho přísluhujících jemu, i roucha jejich, šenkýře také jeho a oděv jejich, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu: zděsila se náramně. 2. Par. 9,3-4

Velikost nějaké osoby se často měří věcmi, které vykonala. Tak byla Šalomounova velikost obdivována královnou ze Sáby. Když viděla všechny ty nádherné věci na Šalomounově dvoře, chválila Šalomouna a poctila ho exotickými dary. Často se divíme vynalézavosti lidského ducha: mobilní telefon, jak malá věc, pomocí níž můžeme mluvit s někým, kdo je ve vzdáleném pralese; letadlo, které ač váží tuny, přece létá ve vzduchu a nese stovky lidí; operace šedého zákalu nebo transplantace srdce – a mohli bychom pokračovat. Ale nyní srovnávejme: Hleď na stvoření a viz sluneční soustavu, rozmanitost květin, ovoce a živočichů; barvy, vůně, chutě a složitost všech těchto věcí! Pohleď na polní květiny, jak jsou zvláštní, a potom vzpomeň na to, že Šalomoun ve vsí své slávě nebyl oblečen tak, jako jedna z nich (Mat. 6,29). A kdo učinil tyto květiny? Koloským 1,16 říká, že všechno stvoření bylo učiněno skrze a pro Pána Ježíše. Ačkoli každý den vidíme různé zvláštnosti stvoření, přece si často neuvědomujeme jeho velikost. Pán ve Svém milosrdenství, lásce, moudrosti a moci učinil všechny tyto věci takovým bohatým způsobem. Hleď na hvězdy, jsou nesčíslné, a přece On každou z nich pojmenoval. Podívej se na složitost lidského těla, na oko, ucho, strukturu a působení své ruky. Vskutku, jak obdivuhodné jsou všechny tyto věci a ukazují nám na ještě větší předivnou slávu Boha-Stvořitele. Udělejme si čas, abychom se těšili z těchto věcí a přemýšleli o našem obdivuhodném Pánu, který je větší než všechno ostatní a všichni ostatní.

A. Blok, TLIN, 3/11/2011

Nám, ó Hospodine, sluší zahanbení tváří, králům našim, knížatům našim a otcům našim, neboť jsme zhřešili proti tobě. Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu.

Daniel 9,8,9

Pán oslovuje Daniele v 1. kapitole: „*Danieli, muži velmi milý.*“ (10. verš) Ne že by Daniel byl bez hříchu. Nikoli, ale on nejenže před Bohem vyznal svou vlastní hříšnost, ale také hříchy všeho izraelského lidu. Daniel sám byl odveden do vyhnanství jako zcela mladý muž. Jeho osobní podíl na vině lidu mohl být tedy jen velmi nepatrný. Přesto nedával odpovědnost za stav svého lidu **druhým**, nýbrž viděl se před Bohem zajedno s provinilým národem!

Daniel viděl mnoho důvodů pro to, aby se modlil: „*Nám, ó Hospodine, sluší zahanbení tváří.*“ Neboť Izrael byl Boží vyvolený lid, a Daniel patřil k tomuto lidu. Byl jeho součástí a miloval ho. A protože Izrael svou vinu před Bohem nevyznal, činil to Daniel ze svaté lásky na místě Izraele. Pán Ježíš pro nás učinil ještě více: Nejenže před Bohem vyznal naše hříchy (srovnej se 3. Mojžíšovou 16,21), nýbrž nesl je také za nás jako náš zástupce v Božím soudu. To mohl udělat jen bezhříšný Zástupce. – Daniel mohl hříchy lidu sice **vyznat**, ale nemohl je **nést**, tak jako Kristus nesl naše hříchy.

Nevede nás Danielův příklad k tomu, abychom před Bohem vyznávali to velké selhání Božího lidu dnes jako **svůj** hřích? Vždyť jsme přece část tohoto lidu, a proto jsme odpovědni za celek. Proto bychom měli před Bohem vyznávat neposlušnost Božího lidu a modlit se za všechny svaté.

DHIN,8/9/2016

7. říjen

Tedy odšed k předním kněžím jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský, řekl: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni odvážili jemu třiceti stříbrných. A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil.

Matouš 26,14-16

Jidáš Iškariotský je někdy představován soucitným způsobem jako svedený jednatel, jako revolucionář nebo dokonce jako hrdina! Často je kladena otázka: Proč zradil Jidáš Krista? Bylo vytvořeno mnoho teorií pro vysvětlení jeho jednání. Jedna z vračejících se teorií je ta, že jako vlastenec byl zklamán, když si uvědomil, že se království neukáže tak, jak doufal. Na základě toho se prohlašuje, že jeho hořké zklamání ho obrátilo proti Pánu Ježíši. Problémem u této teorie je to, že o tom v Novém zákoně není ani zmínka.

Zpráva Písma o tom, co se událo, je jasná. Právě před domluvou zrádce s nejvyššími kněžími Marie z Betany pomazala hlavu Pána vzácnou mastí. Učedníci, **vedeni Jidášem**, protestovali, že Mariino jednání je plýtvání a že ta alabastrová nádoba s mastí mohla být prodána a peníze dány chudým (Jan 12,4-5). O Jidášovi čteme, že byl „pokladník“, ale že z měšce kradl peníze (Jan 12,6) – že to byl neobrácený zloděj!

Ohledně skutku oddanosti čteme, že Jidáš Iškariotský šel k nejvyšším kněžím a hledal „*příhodného času, aby ho zradil*“. Jeho chamtivé srdce bylo zklamané kvůli ztrátě té ceny, a tak zradil Pána **za peníze**, aby uspokojil svou lakotnost. Satan do něho vstoupil, aby vykonal ten zlý čin (Jan 13,27), užil ho jako svůj nástroj, a potom ho odhodil. – Tak „*syn zatracení*“ odešel „*na místo své*“ (Jan 17,12; Skutky 1,25). Jak je to vážné!

B. Reynolds, TLIN, 5/11/2011

Posilňte rukou opuštěných, a kolena klesající utvrdíte. Rcete těm, kteří jsou bázlivého srdce. Posilňte se, nebojte se. Aj, Bůh vás s pomstou přijde, s odplatou Bůh sám přijde, a spasí vás.

Izaiáš 35,3.4

Ruce bez síly – chvějící se kolena – bázlivé srdce! Není to někdy v přeneseném smyslu pokořující skutečnost v našem životě? Hledíme na své ruce: Jsou slabé a bez síly, aby něco vykonaly. A naše kolena? Jsme nejistí, neodvažujeme se jít dále ve víře s Pánem. A co teprve naše srdce. Skleslé, zklamané, možná také zahojklé zklamáními života.

To může být naše aktuální životní situace jak v osobním okruhu, tak i uvnitř Božího lidu. Cožpak se to už nemůže změnit? Je tím vše ztraceno? Odporoučely se radost a vděčnost z našeho života provždy? Nikoli! Bůh tehdy přivolával svému lidu: „*Posilňte se, nebojte se!*“ A spojil ten výrok se sebou samým: „*Aj, Bůh vás přijde!*“

Dnes to říká tobě a mně. Vyzývá nás, abychom si vzájemně posilovali ruce a vzpřimovali kolena. Těm, kteří jsou skleslého srdce, máme znovu připomínat Boží sliby a zaslíbení. A k těm, kteří Ho už nevidí, máme volat: „*Aj, Bůh vás!*“ A těm, kteří se vzdali, připomínat to, že On „*spasí /zachrání!*“.

Proto „*i my... skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry!*“! Když na Něho hledíme, pak neustaneme, „*v myslích svých hynouce*“ (Židům 12,1-3).

DHIN,10/9/2016

9. říjen

Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže. Tak jest nezkontrolovatelné zlé, pln jsa jedu smrtelného.

Neutrhejte jedni druhým /nemluvte jedni proti druhým/, bratři.

Jakuba 3,8; 4,11

To jsou velmi vážná slova. Kdybychom žili vědomě v Boží přítomnosti, naše slova by byla zvažována Jeho myšlenkami o nich, a nikoli naší chybující lidskou mírou.

Kdo z nás netrpěl tak či onak tím, že někdo chybně užíval tento malý úd? Nevím o žádné věci, která může způsobit více bídy mezi Božím lidem, než špatné užívání jazyka. Mluvím o malých našeptáváních a narážkách a zbytečném opakování toho, co nesměřuje k upevnění lásky. Pouhé vystříhání se otevřených pomluv nebo potupné řeči nestačí!

My všichni víme, že zvyk kritizovat jeden druhého je špatný, a přece jak mnoho se to činí! Někdy se to může dělat bezmyšlenkovitě, ale je-li tomu tak, pak si uvědomme, jakou škodu to působí. Škodí to vlastní duši a má to zhoubný vliv na druhé. Nevyhnutelně to ničí svaté náklonnosti a ochromuje to shromáždění.

Může to také zničit svědectví rodiny, jestliže je to tam dovoleno. Prosím vás, rodiče, kteří milujete Pána a přejete si vychovávat své děti, aby chodily s Ním, abyste nemilosrdně odstranili kritizování ve svých domovech a u svého stolu. Neučiníte-li to, zničí to veškerou duchovnost vašeho domu.

Někdy smíme ulehčit svým srdcím u někoho, o němž věříme, že připojí svou modlitbu k naší. Ale není tu absolutně žádné oprávnění k tomu, abychom odkrývali chyby a selhání druhých, pokud si nejsme absolutně jisti, že nepůjdou nikam jinam, než jen k trůnu milosti. Kdybychom jen na toto pamatovali, kolika trápení bychom mohli být ušetřeni!

TLIN, 10/11/2011

10. říjen

**Krev pak ta na domech, v nichž budete, bude vám na znamení;
a když uzřím krev, pominu vás.**

2. Mojžíšova 12,13

Když se jednalo o soud, nebyl mezi Egyptskými a Izraelity v jejich postavení před Bohem žádný rozdíl. Neboť kdyby nějaká rodina Izraelitů neposlechla Boží příkaz a nenatřela veřeje krví, byli by prvorození rovněž zabiti. Ale to právě byl ten rozhodující rozdíl: Bůh ukázal Svému lidu způsob, jak mohou ujit „*ráně zahubující*“ (13. v.).

Cožpak měla tato krev sama o sobě zachraňující sílu? Nikterak. Avšak byly tu dvě skutečnosti, které umožnily toho prvorozeného ušetřit: předně tu byla nutná poslušnost vůči Božímu slovu. Zabítý beránek musel vykazovat požadované znaky: musel to být samec, jednorozční a bez vady. A za druhé musely být krví natřeny obě veřeje a nade dveřmi, aby mohla být krev viděna zvenčí.

Když byly tyto předpoklady splněny, pak platil Boží slib: „*Když uzřím krev, pominu vás.*“ Bůh zcela jistě hleděl přitom daleko za tento výjev – až na Golgatu ke krvi Svého Syna, „*Beránka nevinného a neposvrtného*“ (1. Petra 1,19). Jen při pohledu na smířící smrt Pána Ježíše mohl Bůh tehdy ušetřit toho prvorozeného v Izraeli.

I my víme, že krev Ježíše Krista nás očišťuje ode všech hříchů (1. Jana 1,7). Jaká radost to musela být pro Boha už tehdy, když při pohledu na budoucí vydání Svého Syna mohl prokazovat milost! – Ano, s jakým zalíbením hledí na Svého Syna!

DHIN,11/9/2016

11. říjen

Takto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým. A hněvám se náramně na ty národy, které mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhněval, oni pomáhali k zlému. Proto takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dům můj staven bude v něm, praví Hospodin zástupů, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém.

Zachariáš 1,14-16

My všichni bychom rádi věděli, co se dále stane ve světě. Mladý Zachariáš, kněz a prorok, se nedávno vrátil ze zajetí v Babyloně a bezpochyby měl mnoho takových otázek. Médsko-perská říše porazila a nahradila Babylonskou říši. Nějakých 50 000 Židů se po sedmdesáti letech zajetí vrátilo ze zajetí na dekret Cýra, perského monarchy, aby znovu postavili chrám, který Nabuchodonozorova armáda před mnoha lety zpusťovala. Jak se hodili, jak se hodil Sion a Jeruzalém a Juda a Izrael k věcem mezi těmito mocnými národy? Více viděními Hospodin ujišťuje Svého proroka, že On vidí všechno, co se děje, a že On vše řídí. Národy byly v pokoji. Pak vzniká otázka, jak dlouho to bude trvat, než se Hospodin slituje nad Jeruzalémem a judskými městy, proti kterým se hněval po sedmdesát let. Pán odpovídá „*slovy dobrými, slovy potěšitelnými*“. Ujišťuje proroka o Svém zájmu o Jeruzalém a mluví o Svých plánech týkajících se prosperity Svých měst. „*Po vseh bydliti budou Jeruzalémští (Nebo: „Jeruzalém bude obydlen jako město bez hradeb“), pro množství lidu a dobytka uprostřed něho. A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vůkol, a slávou budu uprostřed něho.... kdo se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého... Prozpěvuj a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já přijdu a budu bydliti uprostřed tebe, praví Hospodin.*“ (Zach. 2,4-5.8-10) Tato milá, povzbuzující proroctví se ještě naplní v den, který přijde brzy!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 24/11/2011

Všemu (všem věcem) se pak přibližuje konec.

1. Petra 4,7

„*Všechny věci*“, to jsou v tomto biblickém verši věci a dění na zemi. Jsou dva druhy těchto „*věcí*“, které se vždy určitým způsobem mohou pro věřícího stát problémem:

Příjemné věci: Ty nás mohou tak velmi zaujmout, že pro Boží zájmy a pro dílo Páně už nezbude mnoho síly a času. Může tím být úspěch v povolání, který má svou cenu: Dodržení obchodních termínů nás přes zdravou míru drží vzdálené od rodiny. Anebo to může být časově náročný koníček, u kterého trávíme volný čas po práci a víkendy, takže ustavičně odsunujeme důležitou návštěvu u nějakého bratra ve víře. Anebo už nezbude čas, abychom spolupracovali při činnosti šíření křesťanské literatury u stolku s knížkami ve středu města.

Stále znovu na to zapomínáme – a proto nám to Petr připomíná: Koníček nás už nebude dlouho zaměstnávat. A také můj zaměstnavatel se brzy bude muset obejít beze mne.

Kromě toho tu jsou ještě také **nepříjemné věci**: to, co nás zatěžuje a skličuje. Pro mnohé věřící to je nemoc, možná taková, která na zemi už nemůže být uzdravena. Pro jiné to mohou být smutná omezení: zůstávají svobodní anebo nemohou mít děti.

Proto je to útěcha v tomto případě a napomenutí v onom druhém: „*Všem věcem se přibližuje konec.*“ To prožijeme, když Pán přijde, aby nás vzal k sobě. Žijeme s pohledem k tomuto okamžiku? A chceme čas až do té chvíle užívat pro zájmy našeho Mistra?

DHIN, 12/9/2016

Síla a krása oděv její, nestará se o časy potomní. Ústa svá otevírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím. Spatřuje obcování čeledi své, a chleba zahálky její. Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji.

Příslloví 31,25-28

V domácnosti je plně spatřován charakter všech, kteří v ní bydlí; a bezpochyby to můžeme použít na „domácnost víry“. V Církvi jako v Božím domě hledáme pořádek, vládu, správnou kázeň; a to je sféra, ve které se nesmíme provinít nedbalostí. Ale vedle toho ona „*chleba zahálky její*“. Vyžaduje si to naši celou energii víry, abychom udrželi jak svědectví evangelia, tak i správnou péči o Boží dům. Nebudeme mít přebytek času, stejně jako matka, která musí ustavičně bdít nad cestami a směřováním svých dětí, jestliže je chce ochránit ve víře a lásce před léčkami hříchu.

Kázeň a správná péče se dítěti mohou zdát nepříjemné, takže v nich někdy může doutnat vzpoura. A přece, když Duch Boží působí v duši, aby dával známost spasení a duchovní světlo, děti budou později hledět zpět s opravdovou vděčností právě na tu kázeň. Jestliže byla doprovázena jemností, láskou a věrností, děti nakonec budou chválit svou matku.

Tak tomu je ve shromáždění. Upřímná kázeň snad nebude nejprve přijímána přívětivě, ale nakonec duše uznají její cenu, a tak se budou vyjadřovat. Ale důležitější je skutečnost, že „*manžel její také chválí ji*“. Tak má Církev nade vše hledat radost svého Pána a Jeho schválení.

L. M. Grant, TLIN, 12/11/2011

A když se přiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští oči svých, a aj, Egypťští táhnou za nimi. I báli se velmi...

Viděl také Izrael moc velikou, kterou prokázal Hospodin na Egypťských. I bál se lid Hospodina, a věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku jeho.

2. Mojžíšova 14,10.31

Můžeme si dobře představit tu situaci: Farao předvádí své svaly – a izraelský lid se bojí!

Po mnoho let byli otroky v Egyptě; potom způsobil Bůh zázrak a Farao je nechal jít. V noci vyrazili se svými zavazadly – těžkopádná karavana s dětmi, zvířaty a domácím nářadím. Vojáků byl nedostatek, zbraně nebyly.

Náhle je za nimi Farao: *„Šest set vozů vybraných i všechny vozy Egypťské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané.“* (verš 7) Izrael cítí v zádech Faraonův dech: všemu je konec! Sen o svobodě končí – Boží sliby se jeví jen jako mýdlové bubliny!

Mojžíš je povzbuzuje: *„Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, které vám způsobí dnes.“* (verš 13) Bůh je chrání pomocí oblakového sloupu a rozděluje před nimi moře. Lid prochází a je v bezpečí. Egypťští je pronásledují a ve vodě zahynou. Když Izrael prožil tuto velkou Boží moc, tu *„bál se lid Hospodina“* (verš 31).

První bázeň vyrostla **z okolností života a pozorování**. Vlávala strach a ochromovala. Druhá bázeň vyrostla **z Božího jednání a Boží velikosti**. Ta se ukázala v uctivosti a silné důvěře. První bázeň Bůh vyšel vstříc povzbuzením a útěchou; v té druhé bázeň *„zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň Hospodinu“* (kap. 15,1).

DHIN,14/9/2016

Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany, kde byl Lazar ten, který byl umřel, jehož vzkřísil z mrtvých. I připravili jemu tu večeři, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden ze stolících s ním. Jan 12,1-2

Jaký to výjev v Betany! Bylo tam svědectví o Jeho lásce a také o Jeho moci, která přemohla smrt, neboť tam byl Lazar, svědectví o vzkříšení působící slávě Božího Syna. Byl to skutečně okruh lásky, neboť v předcházející kapitole čteme: „*Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.*“ (Jan 11,5) Byla to dobře známá láska. Cožpak sestry předtím neposlaly k Němu se slovy: „*Ten, kterého miluješ, nemocen jest.*“? Ježíš tedy přišel do Betany a „*připravili jemu tu večeři*“.

Láska se vždy raduje, když se může rozvíjet u svého předmětu, a tak s Ním jedli a dali Mu první místo. Marta sloužila; Lazar byl ten, jenž s Ním seděl u stolu. Maria přinesla ze své zásoby velmi drahý olej pomazání a vylila ho na Jeho svaté nohy (verš 3). Tak zaujala své místo ve velebícím klanění a činila radost Jeho srdci, které bylo pod tíživým stínem kříže, a dům byl naplněn vůní toho pomazání. Okruhem lidí, který Ho zakrátko ukřižuje, byl nenáviděn; zde, v domě v Betany, šest dní před Svým ukřižováním, je milován, veleben a ctěn.

Kéž tvé i mé srdce, pod přitažlivostí Jeho slávy a pod mocí Jeho neumírající lásky **Jemu učiní** večeři! Když se v duchu se všemi, kteří Ho milují v upřímnosti, shromažďujeme k Jeho jménu, uznávejme, že On je jediný Střed shromažďování Církve. Mějme účast na večeři Páně s milujícím a klanícím se srdcem. Vzpomínejme na Něho, když se shromažďujeme k Jeho jménu v naději, že budeme provždy s Ním, „*kolikrát byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde*“ (1. Kor. 11,26).

N. Anderson, TLIN, 13/11/2011

Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I odšel člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajině Moábské s manželkou svou a se dvěma syny svými. Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi... a přišedše do krajiny Moábské, bydlili tam.

Rut, 1.1,2

Elimelech a Noémi

Jeden manželský pár kuje plány! Pak se vydávají na cestu do cizí země! – O mnoho let později je ten muž mrtvý a žena je na zpáteční cestě do staré vlasti...

Elimelech a Noémi vyšli společně do domněle lepší budoucnosti. Avšak byla to cesta **bez Boha**! Zdánlivě neměl žádný z nich námitky, ani jeden z nich tomu druhému nebránil. Domnívali se, že jdou **prázdní** (v Izraeli byl hlad) a že se stanou **plní** (v Moábské zemi je chléb). Později musí Noémi vyznat, že to bylo právě naopak: „*Vyšla jsem **plná**, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl.*“ (21. v.) Muž a synové jsou mrtví a pro ni se zdá být všechno ztraceno! – Avšak její vyznání obsahuje něco nového: Teď ví, že **ona** šla a že **Hospodin** ji přivedl zpět. Něčemu se naučila a učí se dále.

Jako manželé můžeme učinit společně chybná rozhodnutí! Rozhodnutí bez modlitby a bez Boha! Tu **muž** vede chybně a **žena** ho nezadrží! Anebo si **ona** zahrává s cizími věcmi, a **on** k tomu mlčí! Tu **jeden** odchází z cesty, a ten **druhý** to nepozoruje (Židům 12,13).

Jestliže jsme ve svém manželství zůstali ochráněni – pak **je** to milost! A jestliže jsme učinili nějaké „moábské rozhodnutí“ – pak tu **je** milost pro cestu zpět! „*Nepřestávají zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda tvá.*“ (Pláč 3,22,23)

DHIN,16/9/2016

Mnohé ženy statečně sobě počínaly, ty pak převyšuješ je všechny. Oklamavatelná jest příjemnost a marná krása; žena, která se bojí Hospodina, ta chválena bude. Dejte takové z ovoce rukou jejích, a nechať ji chválí v branách skutkové její.

Příslloví 31,29-31

Ačkoli se mnozí snaží získat přízeň příjemnými způsoby nebo krásným zjevem, oči Pána hledí hlouběji než na to a vidí srdce, které je učiněno známým svým každodenním jednáním a oddaností. On nebude oklamán, ani marnost krásného vzhledu nebude na Jeho srdce působit dojmem absolutní pravdy a čistoty. Ale ta, která se bojí Pána, bude chválena. Soudná stolice Kristova zjeví vše; „*a tehdy bude míti chválu jeden každý od Boha*“ (1. Kor. 4,5).

Ale nejen je chválena; je jí také dáno ovoce jejích rukou. Tak jako služebníkům, kteří nabyli zisku nakládáním s hřivnami svého pána, bylo dovoleno, aby si ponechali, co získali, tak Boží dobrotitivost hojně odmění ty, kteří pro Něho věrně pracovali (Lukáš 19,24-26). Shledáme, že to, co jsme získali pro Něho, bylo ve skutečnosti získáno také pro nás.

A konečně: „*Nechať ji chválí v branách skutkové její.*“ V budoucím dni tu bude veřejné uznání těch skutků. Není toto vidět v tom, že Nevěsta bude oblečena do jemného kmentu, čistého a bílého, což jsou „*spravedlnosti svatých*“ (Zjevení 19,8)? Právě v místě veřejné správy chce Bůh, aby byly vidět tyto spravedlnosti Jeho svatých, aby byly uznány od celého stvoření; a zcela jistě k věčné chvále Jeho slávy.

L. M. Grant, TLIN, 23/11/2011

Jeden každý jak vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři /správci/ rozličné milosti Boží.

1. Petra 4,10

Služba pro Pána

Každý křesťan podle svých přirozených schopností obdržel od Boha nějaký dar milosti. Jeden umí rozumným způsobem povzbuzovat ve víře spoluvěřící Božím slovem. Jiný je skrze Boží milost v stavu jednoduše vysvětlit nějaký obtížný biblický text. Třetí má obdarování jednat s dětmi a vyprávět jim o Pánu Ježíši.

Pán dává každému křesťanovi také konkrétní úkol a pole působnosti, kde Mu má sloužit. Úkoly jsou zcela různého druhu, tak jak je božská moudrost přiděluje. Nemůžeme si je sami vyhledávat, ani je nedostaneme od lidí. Je to Pán, který nám je dává.

Nyní máme ten obdržený dar milosti věrně spravovat a svou službu spolehlivě plnit:

- Jako dobří správci hledáme nejprve čest našeho Pána. Naším přáním je být věrni Jeho Slovu. Ve službě není nic většího než vlastnit souhlas Mistra.
- Jako dobří správci myslíme také na duchovní blaho věřících, jimž sloužíme. Přemýšlíme, jak jim nejlépe činit Pána Ježíše velikým a pomáhat jim dále v životě víry.
- Jako dobří správci známe rozsah své služby. Chceme vyplňovat svůj okruh působení, aniž bychom překračovali míru nebo se vměšovali do okruhu jiných spolupracovníků.

NZD,13/1/2020

Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech /místech/ v Kristu, jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa. Efezským 1,3-4

Je to obdivuhodná věc pro naše duše, když jsme nesení zpět, tak jako se to děje v Epištole Efezským, k Božím radám pro nás od vší věčnosti, v protikladu k Jeho cestám s člověkem na zemi. V Písmu jsou dvě jasné linie – historie prvního člověka a Boží rady v Druhém Člověku. Jak je to požehnané, když vše, co náleží k prvnímu člověku, je vymazáno, takže už nic nezůstává před našima očima, než jen dokonalost Druhého Člověka. Mohli jsme poznat historii starého člověka, jak byla odstraněna, takže jsme volni, abychom se slunili v tom, co máme v 1. kapitole Efezským? První věc je, že Bůh musí s námi jednat kvůli našim hříchům, aby byly přerušeny naše svazky s prvním člověkem. V celém Starém zákoně máme historii selhání prvního člověka, když byl vším možným způsobem zkoušen. Když byl v nevinnosti postaven do Edenu, bylo člověku dáno jedno přikázání, a on je porušil; Noé, postavený nade vším světem po potopě, nedokázal ovládnout sám sebe. Bůh vyvoluje jeden národ a svěřuje mu Svě svědectví, a to první přikázání je porušeno dříve, než se dostane do tábora. Ustanovuje kněžství a kněžství se hroutí. Dá jim krále, a jak brzy království zklame. Poslední zkouška, použitá na člověka, byla tehdy, když Bůh řekl: Mám ještě jednoho Syna. Snad budou mít úctu k Mému Synu. Jedinou odpovědí na to bylo: „*Tento jest dědic, pojdte a zabijme jej.*“ Opovrhli zaslíbeními, přestoupili zákon, zabili proroky. Jaká je to historie! Od prvního skutku až k vyvrcholení nic než hřích, a toto vše končilo v kříži Krista. Je to požehnaná věc, když zkouška věků, uplatněná na svědomí, mi ukáže mne samého jako náležejícího ke ztracenému pokolení před Bohem.

J. A. Trench, TLIN, 25/11/2011

Ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný povolám tě.

Skutky 24,25

Odkládání

Určité záležitosti ve svém životě, které neradi vyřizujeme, stále znovu odkládáme. Místo abychom je vyřídili, žijeme v tiché naději, že se vyřídí samy od sebe. Někdy takový výpočet vyjde, někdy se ale problém naším vyčkáváním jen ještě zvětší.

V našem životě však existuje jedno důležité rozhodnutí, které nesnese odklad: obrácení se k Bohu! Má pro nás tak zásadní význam, že je lehkovážné je odkládat.

Když římský místodržící Felix slyšel evangelium Boží milosti, byl naplněn strachem. Proč? Protože mu Pavel vyprávěl nejen o Boží lásce, která zachraňuje lidi vírou ve Vykupitele. On mu mluvil také o Božím soudu, který postihne každého, kdo se nechce obrátit od svého zlého a převráceného života.

Felix se kvůli svým hříchům bál upadnout do rukou živého Boha. Zároveň ale nebyl připraven přijmout milost k záchraně. Proto prohlásil: „*Nyní odejdi, a v čas příhodný povolám tě.*“ Zcela vědomě nechtěl učinit rozhodnutí. A tak jeho vina před Bohem zůstala. Dokonce se ještě zvětšila, protože nechtěl upustit od svého hříšného života. Zda se někdy rozhodl pro Ježíše Krista, to nevíme. Jak je to tragické!

NZD,27/1/2020

21. říjen

Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a nepoškořeni před obličejem jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe.

Efezským 1,4-5

Jaké požehnání, že s prvním člověkem byl učiněn konec! Ale je tu jiná stránka ohledně přítomnosti Pána Ježíše zde na zemi. Byl to začátek naplnění Boží věčné rady. Jak milé je sledovat Jej na té ponížené stezce, jak Ho nalézáme v Evangelích, naplňujícího Boží zalíbení. Vidíme, jak se nad Ním otevírají nebesa, a slyšíme Otcův hlas: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat. 3,17) Ale Boží sláva musela být zachována. Sledujeme Ho ke kříži a tam vidíme Toho, jenž neznal hřích, učiněného za nás hříchem. Ten Věčný strpěl Boží soud proti hříchu a nekořečně oslavil Boha. Vše, co jsem, tam bylo souzeno, zavrženo a ukřižováno s Ním. Historie prvního člověka skončila, takže Bůh může nyní zjevit Svou vlastní věčnou radu pro nás. Do tohoto výjevu smrti Bůh přichází, aby vzkřísil jednoho Člověka ze smrti. Dříve než ženy mohly přijít k hrobu, byl vzkříšen skrze slávu Otce. V Epištole Efezským vede Duch Boží naše oči na vzkříšeného Krista v Boží slávě. Apoštolovo srdce, neseno zpět do Božích věčných myšlenek a úmyslů, může nalézt jen slova velebení. Potom jej Duch Boží vede dopředu a zpět. Když nás vyvolil před založením světa, byl před Ním Kristus a my jsme byli vyvoleni v Něm, abychom byli svatí a bez poskvrny před Ním v lásce. Když byl zde, byl On sám v té dokonalosti. „*Zrno pšeničné..., neumře-li, ono samo zůstane.*“ (Jan 12,24) Nyní v Něm vidíme plné ovoce Jeho smrti, ve které nás spojil se Sebou tam, kde On je, a stojíme před Bohem v celé Jeho dokonalosti. Jak milá věc to je, opustit vše, co bylo spojené s námi, a těšit se z Jeho věčných myšlenek a úmyslů ohledně nás.

J. A. Trench, TLIN, 26/11/2011

Zdaliž libost takovou má Hospodin v zápalech a v obětech, jako když se poslušensství koná hlasu Hospodinova?

1. Samuelova 15,22

Amalech se ukázal jako zlý nepřítel Božího lidu už při cestě Izraele pouští. Nyní obdržel král Saul od Boha jasný příkaz, aby Amalechitské pobil a nikoho neušetřil, ani dobytek. Ale Saul ponechal Agaga, krále Amalechitských, a nejlepší z drobného dobytka a skotu naživu. Tím nedbal na Boží nařízení. Prorok Samuel mu to proto vyčítá. A Bůh říká o Saulovi: „*Slov mých **nevyplnil**.*“ (11. verš)

Saul se ospravedlňuje: „***Vyplnil** jsem slovo Hospodinovo.*“ (13. verš) Ale řvaní dobytka a přítomnost Agagova říkají něco jiného. Saul dostává odpověď: „*Učinils zlou věc před očima Hospodinovy.*“ (19. verš) Avšak král svaluje vinu na lid. A zdánlivě má také dobrý argument: Ušetřil to nejlepší z dobytka, aby to obětoval Hospodinu! Ale Bůh nepřijímá tyto důvody, jakkoli znějí rozumně a zbožně. Obrací se na Saula s vážnými slovy: „*Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati... Neboť vzpoura je takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové.*“ (22. a 23. verš)

To, že modlářství je hrozný hřích, nám je jasné. Ale cožpak neposlušnost a svévole jsou stejně tak zlé? Bůh to říká! My bychom možná byli v tomto případě „velkorysejší“ a řekli bychom: „Král přece chtěl obětovat Bohu! Cožpak to nebyl dobrý úmysl?“ Ale tak Bůh se sebou nenechá jednat. – Následky neposlušnosti byly pro Saula tragické: „*Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě, abys nebyl králem.*“ Saul ztrácí království!

DHIN,16/9/2015

Od šesté pak hodiny tma se stala po vší zemi až do hodiny deváté. A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.“ Matouš 27,45-46

Tento svatý výjev, ve kterém vidíme Pána Ježíše, jak nese trest za náš hřích a je opuštěn od Boha, nám také ukazuje hodinu, ve které Pán zvolal tato slova.

Jeho volání opuštěnosti se stalo „*při hodině deváté*“. Z tohoto oddílu se učíme, že byla tma po vší zemi od šesté hodiny, což by bylo našich 12 hodin, do deváté hodiny, což by pro nás byly 3 hodiny odpoledne. V devět hodin byla hodina modlitby (Skutky 3,1; 10,30). Právě v tu hodinu, kdy Pán Ježíš volal k Bohu, se židovský lid obracel k modlitbě. Zvažuj to, má duše, tuto udivující skutečnost, že zatím co Kristus volal: „*Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš,*“ (Žalm 22,3) Jeho lid, který Ho zavrhl, se modlil. Kněží byli v chrámě v hodinu modlitby, když „*opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů*“ (Matouš 27,51). To znamenalo, že cesta byla nyní otevřena a my se smíme směle blížit Bohu v modlitbě (Židům 9,8; 10,19-20)!

Je tu jiná věc, spojená s devátou hodinou. Pro Izrael byly 3 hodiny odpoledne považovány za začátek večera. Ve skutečnosti to byla doba „*večerní oběti*“, „*ustavičné zápalné oběti*“ (2. M. 29,38-42). Měl být zabit jednorochní beránek „*mezi dvěma večery*“, v devátou hodinu, právě v tu hodinu, kdy Pán volal! Ustavičná zápalná oběť byla základem, na kterém se Bůh mohl setkávat se Svým lidem a mluvit s ním – požehnaný předobraz skutečnosti, že „*vzácné nás učinil v tom nejmilejším*“ (Ef. 1,6). Pán nejenže otevřel cestu k blíženi se svatému Bohu, ale stojíme tam ve vší vzácnosti a ceně Jeho oběti.

Pouštěj chléb svůj po vodě, neboť po mnohých dnech najdeš jej.

Kazatel 11,1

Před několika desetiletími jsem podnikl cestu s jedním starším, zkušeným služebníkem Pána. Ten si stanovil jako zásadu, že každému člověku, který ho nějak osloví nebo s nímž bude mít co činit, přinese evangelium. A tak stále znovu vyprávěl o Pánu Ježíši a napomínal lidi, aby se k Němu obrátili a přijali Ho jako Záchránce.

Později jsem o tom ještě často přemýšlel. Pán mi pomohl překonat zábrany a užít mnohé příležitosti života, abych s lidmi mluvil o spasení jejich duše. K mému údivu pak byla celá řada dní za sebou, kdy jsem měl k tomu možnosti – příležitosti, které jsem mohl buď využít, nebo zmeškat.

Ano, mnozí z nás musí překonat práh zábran, aby s druhými lidmi přišli do rozhovoru o Pánu Ježíši. Avšak chtějme Ho ctít a před lidmi vyznat. On řekl: *„Kdokoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznám i já jej před Otcem svým, který jest v nebesích.“* (Matouš 10,32)

Takové zábrany jistě nepřekonáme naráz. Ale měli bychom mít s modlitbou ten cíl před očima: záchranu a věčné blaho lidí, za které Kristus zemřel. Pak to pro nás bude radost a velké přání vyprávět druhým lidem o Pánu Ježíši.

A jaká radost to bude, když toho či jiného, který vírou přijal Pána Ježíše, opět najdeme ve slávě nebe.

„Pouštěj chléb svůj po vodě, neboť po mnohých dnech najdeš jej.“ **„Po mnohých dnech** – tedy zpravidla ne ihned. Je to vždy rozsévání v naději.

Kristus umřel za hříchy naše podle písem... jest pohřben... a vstal z mrtvých třetího dne podle písem... A nevstal-li z mrtvých Kristus, tedy jest daremné kázání naše, a daremná jest i víra vaše.

1. Korintským 15,3.4.14

Kazatelé evangelia často zdůrazňují, že Kristus zemřel za naše hříchy, avšak Jeho vzkříšení je jako základ pro naše spasení stejně důležité. V těchto dnech, kdy tak mnozí teologové se vzdali víry v tělesné vzkříšení Krista, bychom měli zdůrazňovat, že víra v to, že „*Jej Bůh vzkřísil z mrtvých*“, je také nutná pro spasení (Římanům 10,9).

Vtělení a ukřižování jsou podstatné pravdy. Boží Syn se stal člověkem, aby zemřel, a musel zemřít, aby učinil smíření za hříchy, aby nás vykoupil z moci Satana a aby nás smířil s Bohem. Ale skrze vzkříšení mám pevný pokoj s Bohem. To demonstruje úplné a věčné vyvrácení Satanova království se všemi mocemi temnoty a umožňuje nám chodit „*v novotě života*“ (Římanům 6,4), neboť bez toho bychom neměli Nejvyššího Kněze ani Přímluvce, které tak velmi potřebujeme.

Apoštolové nikdy nekázali smrt Krista bez Jeho vzkříšení. Nekázali je jako učení, ale jako historickou skutečnost, jejímiž byli očitými svědky. (Pavel nebyl s Ním na zemi, ale viděl Ho vzkříšeného, když vystoupil do slávy.) Toto téma je někdy řečeno jinými slovy: „Bůh Jej vzkřísil z mrtvých.“ (Viz Skutky 2,24.32; 3,15; 4,10; 10,40.) Skutečnost, že Bůh „*souditi bude všecken svět v spravedlnosti*“ skrze toho Muže, kterého určil – „*Krista*“, je prokázána „*vzkříšením jeho z mrtvých*“ (Skutky 17,31).

Vzkříšení je podstatná součást evangelia a jako takové by mělo být kázáno.

C. H. Mackintosh, TLIN, 29/11/2011

26. říjen

Svíce těla jest oko; proto jestliže by oko tvé sprosné bylo, všecko tělo tvé světlé bude. Pakli by oko tvé bylo nešlechtné, všecko tělo tvé tmavé bude. Jestliže tedy světlo, které jest v tobě, jest tma, sama tma jaká bude?

Matouš 6,22.23

Už jsi někdy pozoroval, jak se tvoří rampouchy? Začíná to jednou kapkou, která zmrzne. Pak po ní běží kapka za kapkou, aby zmrzla po straně nebo na špičce.

Je-li voda čistá a jasná, bude rampouch čistý a jasný. Je-li však voda špinavá, pak i ten ledový útvar bude vypadat jen kalně.

Podobně to probíhá s utvářením našeho charakteru. Vlivy, kterým dovolujeme přístup „skrze oko“, mají účinek na „celé tělo“. Všechno to, co najde místo v našem nitru, působí při utváření našeho charakteru a našeho života.

Jestliže to, co zaměstnává naše myšlenky, odpovídá Božímu světlu, bude odpovídajícím způsobem utvářet náš charakter a naše nitro bude naplněno jasným, přívětivým světlem. Ale také nečisté a tmavé myšlenky – pokud je připustíme – budou nutně vykonávat vliv na náš charakter. Proto je tak důležité, abychom stále znovu přezkušovali, jakým myšlenkám a citům dovolujeme vstup a dáváme místo ve svém srdci.

Pán Ježíš v této souvislosti mluví o „prostém oku“. Tím je míněno jasné a jednoznačné zaměření srdce, které miluje Boha a chce sloužit jen Jemu. Pak se jako sami od sebe vztahujeme po tom, aby naše myšlenky, city a pohnutky byly naplňovány od Něho tím, co je jasné, čisté a dobré.

DHIN, 13/1/2021

I pochovali Štěpána muži pobožní a plakali velmi nad ním. Saul pak hubil církev. Skutky 8,2-3

A když byl na cestě... pojednou rychle obklíčilo jej světlo z nebe. A padna na zemi, uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ? Skutky 9,3-4

Đábel přinutil Židy, aby umlčeli hlas Pánova hlavního svědka. Jak musel kníže démonů jásat! A přece, k jeho krajnímu zármutku mu Pán v obrácení Saula z Tarsu jakoby sdělil: „Ty jsi mi vzal mého nejlepšího muže, Štěpána. Já ti беру tvého, Saula.“ Toto On učinil v nekonečné milosti. Saul byl tehdy na vrcholu své závrtné kariéry, když zjevoval to, co bylo pravda o Benjamin-ských: „*Benjamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti.*“ (1. Mojžíšova 49,27) Ale mezi jitem jeho jedení loupeže a večerem jeho rozdělování kořisti začalo Boží dílo v jeho svědomí. Mučednická smrt Štěpána byla počátečním bodem toho díla – „*Tvrdoť jest tobě proti ostnům /ostnu/ se zpěčovati.*“ (Skutky 26,14) Hlodající hlas svědomí ho ostře zraňoval, ale jako ostrá hůl na pohánění mezka ho vedl k tomu, aby zdvojnásobil své úsilí na vyhlazení svědectví o vyvýšení předtím ukřižovaného Krista. Právě tehdy, na jeho cestě do Damašku, se nebe otevřelo světlem, svítícím na něho – tak jako se chrámová opona roztrhla při smrti Ježíšově. Tak se nyní nebe otevřelo vyzářením světla Kristovy slávy. Saul byl sražen k zemi tím světlem z nebe.

Onoho dne se v Saulovi udály dvě velké věci. Předně poznal úzké pouto mezi pronásledovanými svatými na zemi a jejich Hlavou v nebi: „*Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.*“ Za druhé přijal Jeho nároky na sebe: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ Bývalý pronásledovatel nebyl „*nevěřící /neposlušný/ tomu nebeskému vidění*“.

Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec.

Ale já jsem červ a ne člověk, potupa pro lidi, lidem opovržený.

Žalm 22,7 – BK, ČSP

Pro Pána Ježíše to byla hluboká bolest, že byl odmítnut, opovržen a nakonec přiveden na kříž Svým lidem, který chtěl zachránit. Přišel, „*aby dáno bylo umění spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů jejich*“. Avšak když k nim přišel, do Svého vlastnictví, tu oni Jej nepřijali (Lukáš 1,77; Jan 1,11).

Jak Pán trpěl, když viděl, co způsobil hřích v Jeho lidu. Hluboký soucit a otřesení Ho zachvátily při pohledu na mnohé nemocné a posedlé v Jeho lidu. Právě proto, že Svůj lid tak velmi miloval, znamenal pro Něho tento hrozný stav velké trápení. Proto přišel, aby za ně zemřel a zachránil je od jejich hříchů.

Nechtěl, aby všichni zahynuli. Nejvyšší kněz Kaifáš o tom musel prorokovat: „*Je užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všechen tento národ zahynul.*“ (Jan 11,50)

Cítíme trochu, jak hluboce to našeho Pána bolelo, když se lid nakonec postavil proti Němu a volal: „*Ukřižován bud!*“ a: „*Krev jeho na nás i na naše dítky.*“ (Matouš 27,23.25)? A když Boží Syn potom visel na kříži a trpěl, posmívali se Mu: „*I stál lid, dívaje se.*“ (Lukáš 23,35)

V nynější době se, žel, nechají zachránit z Jeho izraelského národa jen jednotlivci; ti ale jsou připojeni k Jeho Církvi. Brzy však – po soudu nad Antikristem a nevěřícími Židy – bude přijat také „*vším Izraelem*“ (Římanům 11,26)! On po tom touží, aby se naplnila slova: „*Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Řeknu: Lid můj jest; a on dí: Hospodin jest Bůh můj.*“ (Zachariáš 13,9)

Takto praví Hospodin zástupů, řka: Aj muž, jehož jméno jest Výstřelek, kterýž z místa svého pučeti se bude, ten vystaví chrám Hospodinův. Nebo ten má vystavěti chrám Hospodinův, a tentýž zase přinese slávu, a seděti a panovati bude na trůnu svém, a bude knězem na trůnu svém, a rada pokoje bude mezi nimi oběma.

Zachariáš 6,12-13

Prorok byl v prvních šesti kapitolách své knihy veden řadou vidění. Přes Satanův odpor má být kněžství očištěno. Svědectví má být zachováno i v den malých věcí, a to ne mocí nebo silou, ale Duchem Božím. Se zlem bude naloženo. Bůh má Svě bdělé oko obráceno na národy a vskutku, všechny věci jsou pod Jeho kontrolou. A nakonec je pro kněze Jozuu udělána koruna ze stříbra a zlata, přineseného lidem ze zajetí.

Ale všechna tato proroctví ukazují kupředu na čas, kdy „*Výstřelek /Výhonek /*“, Pán Ježíš sám, zaujme Svě právoplatné místo. V Izraeli za staré doby byli král a nejvyšší kněz nejvýše postavení činitelé, a vícekrát vidíme, jak dovedli stát jeden proti druhému. Ale náš velebený Pán bude „*kněz na trůnu svém*“. Ponese slávu, spojující oba úřady v jeden, a to bez jakékoli rivality nebo třenic. Jaký den to bude! Ti, kteří byli daleko ze země, přijdou a postaví chrám Páně. Jaký balzám to muselo být pro ubohý ostatek, který tehdy stavěl Boží chrám!

V následujících kapitolách prorok ukazuje, jak Jeruzalém, který je dnes stále „*číše, která ku potáčení přivede všechny národy vůkol*“, „*kámen přetěžký všechněm národům*“ (Zachariáš 12,2.3), bude mít staré muže a ženy sedící v jeho ulicích, a bude plný chlapců a děvčat, hrajících si na ulicích jeho. (Zachariáš 8,4-5). Přijď, Pane Ježíši!

Dosti máš na mé milosti.

2. Korintským 12,9

„Dosti máš na mé milosti. /Moje milost ti stačí. /“ – tak to Pán Ježíš řekl Svému služebníku Pavlovi, a pak k tomu připojil: „Neboť moc má v nemoci dokonává se.“ Pavel potřeboval ve své situaci povzbuzení a potěšení. Obojí mu na jeho modlitbu mohla tato Pánova odpověď jistě dát. A to, co platilo pro něho, platí i pro nás.

Apoštolova nesnáze nebyla způsobena jeho vlastními pochybeními. Obdržel od Boha zcela neobvyklá zjevení. Těmi by se, kdyby nebyl bdělý, mohl sám chlubit. Proto mu Pán dal *„osten do těla /pro tělo/“* (verš 7) – zřejmě nějaké tělesné utrpení – aby zabránil škodě pro jeho duchovní službu. Pavel třikrát snažně prosil Pána, aby ho od tohoto utrpení osvobodil. Ale jeho prosba nebyla vyslyšena; místo toho obdržel potěšující slib: *„Moje milost ti stačí.“*

Naše trápení může být, na rozdíl od Pavla, zaviněno snad námi samými. To by mohlo vést k tomu, že naše důvěra v milost a pomoc Pána je zakalena. Pak si snadno myslíme, že své zavinění musíme odpykat. Jistě jde v takových případech také o Boží spravedlnost v cestách Jeho vlády. Ale to nedává milost stranou! Obdivuhodná milost – ta leží u základu naší záchrany, ale posiluje nás také v každé situaci, a to i když se zdá být bezvýchodná. Také každé strádání, které od nás život žádá, je kompenzováno milostí. Milost stačí vždy! Tak, jak je velký Pán, tak velká je Jeho milost. Jemu buď dík: *„A z plnosti jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milostí.“* (Jan 1,16)

DHIN, 19/9/2016

Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot.

1. Mojžíšova 19,29

Abraham má starost o svého synovce Lota. Ten se usadil se svou rodinou v Sodomě. A nyní Bůh ohlásil soud nad tím bezbožným městem. Tu se Abraham za Lota přimlouvá. Bojuje s Bohem v modlitbě. A potom přichází okamžik soudu – tak jak to Bůh předpověděl.

Bůh provádí soud nad hříšnými městy Sodomou a Gomorou: s plnou tvrdostí, bez dalšího odkladu. – A přece, co je s Lotem? Kde ten zůstal? Abraham vidí, že města leží v sutinách a popelu. Zahynul snad Lot s ostatními obyvateli? – V pozdějším průběhu historie nečteme, že by se Abraham a Lot ještě jednou setkali. Zřejmě už neměli žádný kontakt.

Abraham se předtím za Lota modlil a snažně prosil. Vyslyšel Bůh jeho modlitbu? **Abraham** to nejdříve nevěděl. **My** to ale víme: „*Bůh se rozpomenul na Abrahama.*“ Ne, jeho přímluva nebyla nadarmo. Bůh přirozeně „myslel“ také na Lota, ale Písmo svaté se vědomě vyjadřuje jinak: „*Bůh se rozpomenul na Abrahama.*“

To je útěcha pro všechny, kdo se s přímluvou zastávají druhých – svých dětí, svých rodičů, svých známých a příbuzných. Ne vždy se ovoce našich modliteb ihned ukáže. To ani nemusí. Vždyť Bůh nás chce přece udržovat v ustavičné závislosti na sobě. – Věčnost jednou zjeví, jakými cestami Bůh vedl nás a Svůj lid. Pak bude každý z nás beze zbytku přesvědčen o tom, že Boží jednání bylo moudré a správné.

DHIN,20/9/2016

1. listopad

A my jsme poznali a uvěřili o lásce, kterou Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá a Bůh v něm.

1. Jana 4,16

Zde není žádná mlhavá nejistota, ale živá známost Boží lásky. To je pravé křesťanství: „*Poznali jsme a uvěřili.*“ Všimni si také, že tu není nějaké pouhé pojednávání o lásce jako o subjektivní věci, něco, co se stalo pastí a léčkou pro příliš mnohé. Vědět a prožívat správně lásku, to musí být objektivní.

City nejsou vůbec základem uvažování. Není to otázka toho, zda cítím, že jsem milován; ale otázka **vědění** a **věření** tomu na základě pravdivé skutečnosti. To je naprosto mimo mé city; proto bych to měl zcela přijmout, abych tomu věřil. To je jediné rozumné a správné. Důkazy té lásky ve vtělení Pána Ježíše a v Jeho nesrovnatelné oběti kvůli nám jsou tak silné a nezpochybnitelné, že jen tvrdohlavá vzpoura se odváží o tom pochybovat. Bůh je láska! To je sama Jeho přirozenost: proto On miluje.

Není to vroucnost mé odpovědi, co určuje, zda mne On miluje či nemiluje. On to činí, protože to je Jeho přirozenost, která působí takovou lásku mimo cokoli ve mně. Proto tomu věřím, neboť to je pravda. A když tomu věřím, přebývám v lásce a Bůh ve mně. Je to trvalé přebývání, protože láska věčného Boha je trvalá láska. To poskytuje jedinou pevnou základnu pro lásku z našich vlastních srdcí, která je odpovědí jak směrem k Bohu, tak také směrem k druhým. A toto druhé směřování je také vzácné, ale jen když to první je jeho zdrojem.

L. M. Grant, TLIN, 4/12/2011

2. listopad

/Melchisedech/ požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, který vládne nebem a zemí.

1. Mojžíšova 14,19

Abram porazil se svými služebníky pět cizích králů, kteří odváděli zajatého Lota a obyvatele Sodomy – těžká bitva proti nepřátelskému světu. Nyní se Abram vrací, a už ho očekává ještě nebezpečnější „boj“: král Sodomy, toho hříšného města, chce Abrama odměnit za jeho pomoc. Avšak Bůh se předtím postaral o setkání Abrama s Melchisedechem, králem Sále. Tento král, který je zároveň kněz Boha nejvyššího, hostí Abrama chlebem a vínem a poukazuje mu na Boha, který vlastní nebe a zem.

Tělesné a duchovní posílení Abram potřebuje. Nyní se může setkat s králem Sodomy – posílen a Bohem samým povzbuzen. Má sílu odmítnout všechny nabídky světa. Vždyť Abram už všechno vlastní ve svém Bohu! Je velmi pozoruhodné, že Abram používá přesně stejná slova, která předtím slyšel od Melchisedecha. Abramova síla spočívá v „*Bohu nejvyšším, který vládne nebem a zemí*“ (v. 22). Tento Bůh stojí Abramovi po boku.

Dnes máme nejvyššího kněze „*podle řádu Melchisedechova*“ (Židům 5,6). Je to náš milovaný Pán, který nám chce v našich pozemských okolnostech dávat potřebné osvěžení a posílení. Tato nebeská služba Pána má méně co činit s našimi hříchy, ale spíše se včasnou pomocí, abychom **nehřešili**.

A nejen v osobě, nýbrž i v Melchisedechových darech vidíme poukaz na Krista. On sám je pro nás chléb a víno: zdroj síly a radosti. Jeho slib a Jeho přívětivá rada nás vyzbrojují pro setkání s nebezpečným nepřítelem. Proti tomu je tento bezmocný.

DHIN,21/9/2016

3. listopad

A Bůh, zpytatel srdce /jenž zná srdce/, svědectví jim vydal.

Skutky 15,8

Náš Bůh je „*Bůh, jenž zná srdce*“. Svědectví Písma je v této věci velmi jasné. Král David napomínal svého syna Šalomouna, aby sloužil Bohu svých otců celým srdcem a ochotnou myslí, „*neboť všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná*“ (1. Par. 28,9). Náš Bůh zná nejen jednání, ale také motivy a vnitřní pohnutí člověka: „*Já Hospodin, který zpytuji srdce, a zkoušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.*“ (Jer. 17,10) Opět vidíme tuto charakteristiku našeho Boha zdůrazněnou, když vyvoloval Davida za krále. Tehdy řekl Samuelovi: „*Člověk zajisté hledí na to, co jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.*“ (1. Samuelova 16,7) Ve službě Pána Ježíše na zemi vidíme, že znal srdce lidí, neboť „*on věděl, co by bylo v člověku*“ (Jan 2,25). Pán Ježíš jednou řekl jednomu člověku, že jeho hříchy jsou odpuštěny. Zákoníci byli tímto výrokem Pána šokováni. Ale Pán, „*vida jejich myšlenky*“, uzdravil toho člověka v jejich přítomnosti (Mat. 9,1-5). Při jiné příležitosti měl Šimon farizeus kritické myšlenky o Pánu Ježíši ohledně ženy, která byla hříšnice. „*I odpověď Pán*“, na Šimonův nevyslovený názor, vyprávěl podobenství (Luk. 7,36-40). V našich dnech, když Duch Svátý se za nás přimlouvá, dělá to v souladu s úmyslem Boha, „*který jest zpytatel srdcí*“ (Řím. 8,27). Jak blažení jsme, že máme Jeho, jenž zná naše nejhlubší potřeby! Učedníci se na Něho obrátili a řekli: „*Ty, Pane, všech srdcí zpytateli*“, když se modlili v horním pokoji (Skutky 1,24). Jak je to obdivuhodné, a přece vážné, vzývat „*Boha, jenž zná srdce*“. Přichází den, „*kdy souditi bude Bůh tajné věci lidské... skrze Ježíše Krista*“ (Řím. 2,16), neboť „*není stvoření, které by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterém je řeč naše*“ (Židům 4,13). B. Reynolds, TLIN, 5/12/2011

4. listopad

Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, jak jsem také byl poznán. Nyní ale zůstává víra, naděje, láska, to tré.

1. Korintským 13,12.13

Bůh je láska

Dva vinaři, jeden věřící křesťan, druhý posměvač, si dali velkou práci se svými vinicemi, které ležely blízko sebe. Výhledy pro sklizeň byly slibné. Tu přišlo na tu krajinu prudké krupobití. Po bouřce šli oba vinaři na své vinice. Jedna vinice, toho věřícího, byla úplně zpustošená, a druhá zůstala ušetřena. Kroupy se zastavily na hranici mezi dvěma poli.

Ten nevěřící si to neodpustil, aby svého souseda nepotrápil: „No, co teď říkáš? Milý Bůh si asi spletl strany!“ Aniž by co odpověděl, křesťan sejmul čepici, sklonil hlavu a modlil se. Děkoval Bohu, že mu nechal révy a tyče.

Možná že znáš podobné zážitky – neúspěch, nemoc, nehody, utrpení. Pak nezoufej! I když vše leží zničeno na zemi, není to přece ztraceno s konečnou platností. „*Nyní ale zůstává víra, naděje, láska, to tré*“: **víra** v Boha, který tě miluje a nikdy se nemýlí v tom, co ti dává; **naděje** na zaslíbenou slávu, kterou brzy dosáhneš; a **Boží láska**, která nemůže být uhašena (Píseň 8,7).

Jeden křesťan umístil na větrnou korouhvičku na svém domě nápis: „Bůh je láska.“ Ano, ať bouře přichází z kteréhokoli směru a ať je jakkoli prudká, Bůh zůstává tím, co je: On je láska!

DHIN,23/9/2016

5. listopad

Dal jsi těm, kteří se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Žalm 60,6

Pozadí tohoto verše je zřetelně válečné. Celý kontext mluví o konfliktu. Porážka vyznačuje počáteční verše, a skrze Boží zásah závěr vyznačuje vítězství.

Nuže jestliže je vojsko v nebezpečí, že se změní v cháttru, a přece je proměněno v sílu, která může být nesena k vítězství, musí se to stát vztyčením nějaké sjednocující standardy. Proto vztyčení takové korouhve byla Boží forma zásahu. Různé úspěchy Davidových zápasů se Syrskými a Idumejskými daly příležitost k tomu, aby byla tato slova napsána, ale v žádném případě nevyčerpaly jejich význam. Korouhev pravdy zůstává po všechny konflikty na cestě Božích svatých, a je tu, aby byla **ukazována**. Korouhev je ve své podstatě vyzdvížení nějakého nápisu, který má **každý** vidět, ať už si ho vezme k srdci nebo ne.

Pravda tedy, podobně jako korouhev, má být vysoce vyzdvížena. A cí ruce ji mají držet? Ruce „*těch, kteří se tebe bojí*“, žádných jiných. Vždy tomu bylo tak. První část knihy Skutků je historie vztyčování korouhve pravdy „*neučenými a prostými lidmi*“, kteří však „*s Ježíšem bývali*“.

Když dojdeme k Epištolám, shledáme, že ti samí apoštolové předávají korouhev ne mužům, vyznačujícím se tím, že zaujímají určité postavení; ne starším nebo diakonům či mužům s darem jako takovým, ale Timoteovi, který se nad jiné vyznačoval vnitřním stavem podle Boha. Korouhev svědectví Pána byla předána Pavlem, veteránem, ne třídě nebo skupině lidí, vyznačující se určitým vnějším postavením, ale těm, kteří se vyznačovali určitým vnitřním stavem, těm, kteří vskutku měli smýšlení Krista. To výtečně ilustruje naše téma a je velmi dobře použitelné na naše vlastní dny.

F. B. Hole, TLIN, 6/12/2011

6. listopad

Ale jeden každý pokoušen bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje smrt.

Jakuba 1,14.15

Nehrát si s pokušením!

„Neuved’ nás v pokušení...“ (Matouš 6,13), tak se modlí každý den nesčetní křesťané. Ale zcela v protikladu k tomu se mnozí z nich dobrovolně vystavují pokušení. Je pravda, že se to může snadno stát, protože v dnešním světě jsme stále obklopeni vyzývavými obrazy. Reklama je bohatě používá. Pod záminkou, že dnes jsme svobodní od „tabu“, od pokrytectví a komplexů, vystavuje se na plakátech, ve filmech a na pláži všechno, co pro oči a smysly znamená ustavičnou výzvu. K tomu je to vše vzdáleno jen jedno kliknutí myší.

Jeden křesťanský spisovatel k tomu napsal přibližně toto: „Nepokoušej se nejdříve žít s pokušením v „pokojné koexistenci“! Když se díváš se zvědavostí a se zájmem na něco, co vyvolává pochybné myšlenky a žádosti, které už neumíš ovládnout, pak otevíráš dveře hříchu a dáváš mu prostor. Jestliže tě něco dráždí ke škodlivé zvědavosti, pak se tomu vyhni! Jestliže tě tvé vztahy k určitým lidem přivádějí v nebezpečí, pak se vzdej jejich společnosti!“

Abychom zvítězili, abychom zůstali čistí v nečistém světě, musíme tedy nejprve mít vědomí a jasno o své vlastní slabosti a o lstivosti nepříteli. Pak budeme Boha prosit o pomoc a obdržíme od Něho sílu, abychom utekli hříchu a abychom odporovali pokušení.

DHIN,22/9/2016

7. listopad

Cti Hospodina ze statku svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod svých, a naplněny budou stodoly tvé hojností, a přesové tvoji mstem oplývati budou. Přísl. 3,9-10

Křesťané by se mohli na tyto verše dívat jako na slibující materiální bohatství těm, kdo štedře přispívají na dílo Páně, ale tento výklad by byl chybný! Chybě se lze vyhnout tím, že rozlišujeme mezi zaslíbeními, danými Izraelitům, a zaslíbeními, učiněnými křesťanům. Izraeli byla zaslíbena materiální požehnání **na zemi**: „*Toto pak jest přikázání... Slyš tedy, Izraeli, a hled' tak skutečně činiti, aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili.*“ (5. M. 6,1.3). Opačně, když je nebudou činit, povede to k mnoha zlořečením (5. M. 28,15-63).

Avšak bylo by také chybné, kdybychom soudili, že se tyto verše nevztahují na nás. Vztahují se! Všeliké Písmo je pro nás užitečné (2. Tim. 3,16)! Jak tyto verše naznačují, jsme-li dobrými správci, přinese nám to požehnání, ale jsou to duchovní požehnání a budou **v nebi**, nikoli nutně na zemi (srovnej s Ef. 1,3). Naší zaslíbenou zemí je nebe, nikoli země!

V zaslíbené zemi Izraele obdrželo každé z jedenácti pokolení, pokolení Lévi bylo vyjmuto, svou část země (5. M. 10,8-9; Joz. 13,14). Z toho důvodu spravedlnost vyžadovala, aby Levíté dostávali desetinu výnosu země. Proto Bůh řekl: „*Synům pak Lévi, aj, dal jsem všechny desátky v Izraeli za dědictví, za službu jejich, kterou vykonávají, sloužíce při stánku úmluvy.*“ (4. M. 18,21) Takto desátek není křesťanské nařízení, nikde nám není řečeno: „Budeš dávat desátky!“ Místo toho nám je řečeno: „*V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti /podle toho, jaký máš prospěch/.*“ (1. Kor. 16,2) Když tak činíme, budeme ctít Boha ze svého statku a ze vši své úrody. Požehnání v nebi máme jistá! A. H. Crosby, TLIN, 7/12/2011

A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodte se...

1. Mojžíšova 1,28

Obsažná slova, kterými se Bůh obrací ke svému stvoření! „*Plodte se...!*“ Člověk se měl „množit“ a „naplnit zemi“. A to není bez hlubšího, duchovního významu: Bůh v tom od začátku hledal ovoce pro sebe samého, z kterého by měl radost. K tomu byl člověk určen.

Avšak co ukazuje zpětný pohled na historii lidstva? Nevidíme tu temný obraz, vykreslený hříchem, neschopností a vzpourou? Nezdařil se Boží plán, zůstalo Jeho přání nenaplněné? – To, co „první člověk“, totiž Adam a jeho potomci, nepřinesli, to učinil ten „druhý člověk“, Kristus.

Když si Bůh vyvolil Izrael za lid pro Své vlastnictví, očekával pro sebe ovoce. Avšak neplodnost Izraele se plně a jasně ukázala (Izaiáš 5,1-7). Tu přišel Kristus, a jako „*proutek z pařezu Izai*“ přinesl ovoce (Izaiáš 11,1).

Tak tomu bylo v celém Jeho životě jako člověka na zemi. Byl jako strom, jehož kořeny vždy dosahovaly k Božím vodám, a který proto přinášel své ovoce svým časem (Žalm 1,3). Nejvyšší mírou se to ukázalo na kříži, kde se Pán Ježíš v žádném okamžiku nevzdal Své důvěry v Boha. Nepřestal nést ovoce ani v čas sucha (Jeremiáš 17,8).

Bohaté ovoce Svých utrpení a Své smrti popsal předem sám slovy: „*Zrno pšeničné padne v zemi, neumře-li, ono samo užstane, a pakli umře, mnohý užitek přinese.*“ (Jan 12,24) A po dokonání díle vykoupení pln radosti zvolal: „*Aj, já a děti, které dal mi Bůh.*“ (Židům 2,13)

Plésej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém. ...Nebo vypléním vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a vypléněna budou lučistiště válečná; nadto rozhlásí pokoj národům, a panování jeho od moře až k moři, a od řeky až do končin země.

Zachariáš 9,9-10

Závěrečných šest kapitol Zachariášova proroctví se soustředí na příchod Mesiáše. Tak jako ve zbytku Starého zákona, se v těchto kapitolách neobjevuje dvoutisícileté období, které známe jako dobu Církve či dispensaci milosti. Ta je součástí „*tajemství, skrytého od věků v Bohu*“, „*tajemství Kristova, které za jiných věků nebylo známo synům lidským*“ (Efezským 3,9.4-5). V důsledku toho často přeskakujeme od poníženého života a utrpení našeho Pána zde na zemi přímo k tomu přicházejícímu dni na konci velkého soužení, kdy On se vrátí v moci a slávě a zřídí Své království. Je přirozené, že tak máme před svými zraky jen různé složky Božího pozemského lidu, Izraele, a jejich nepřátele; vůbec nevidíme Církev.

To je jasně zřejmé ve verších na začátku dnešních úvah. Verš 9 se naplnil při vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma před Jeho ukřižováním. Z každodenních zpráv ze světa je vidět, že verš 10 se ještě nenaplnil. Ale tak jistě, jako se do detailu naplnila proroctví o utrpení našeho Pána a o Jeho zavržení Jeho lidem, tak jistě se stane vše, co proroctví říkají o pokání Izraele a o Mesiášově příchodu k jeho vysvobození. Jaký to bude den! Kéž jsme všichni počtení mezi ty, „*kteří milují to slavné příští (zjevení) Jeho*“ (2. Timoteovi 4,8)!

E. P. Vedder Jr., TLIN, 15/12/2011

Nebo z velikého soužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kterou k vám velikou mám.

2. Korintským 2,4

Apoštol Pavel psal křesťanům v Korintu „s mnohými slzami“. Kvůli čemu tedy plakal? Kvůli zlým poměrům v tamním shromáždění. Tak tam například trpěli to, že jeden muž žil v hrubém hříchu. Ve svém Prvním dopisu proto Pavel Korintské vyzval k tomu, aby vykonali kázeň shromáždění. „*Vyvrzte tedy toho zlého sami ze sebe.*“ (1. Korintským 5,13)

Je zřejmé, že shromáždění uposlechlo tuto apoštolovu výzvu. Neboť z Druhého dopisu Korintským můžeme soudit, že tento muž v hlubokém zármutku před Bohem a lidmi litoval tohoto hříchu a byl napraven.

Proto má apoštol teď znovu důležitou prosbu, když píše: „*Dosti má takový na tom trestání od mnohých, tak abyste naproti tomu již raději odpustili a potěšili ho, aby snad přílišným zármutkem nebyl sehlcen takový. Proto prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku.*“ (2. Korintským 2,6-8)

Ptejme se před Pánem: Dotýká se nás to k slzám, když se v Božím shromáždění vyskytne zlo? Dotýká se nás to osobně i společně, když prožíváme, že Pán Ježíš je zneuctován hříchem? Snášitelnost by tu nebyla na místě, neboť Bůh zlo netoleruje.

Prosme však Pána Ježíše o pravé slzy zármutku, jestliže tyto chybějí. Neboť pak nám také může darovat srdce plné milosti a odpuštění, když se dotýčný obrátí ze své hříšné cesty.

DHIN, 29/9/2016

V tomto jest k dokonání svému přišla láska Boží s námi, abychom bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jaký jest on, taková i my jsme na tomto světě.

1. Jana 4,17

Bůh si jistě přeje, abychom byli učiněni dokonalí v lásce. Ale jak se to stane? Tím, že poznáme lásku, kterou má Bůh k nám a věříme jí. – To znamená naše plné uznání skutečnosti, že Boží láska k nám je sama dokonalost.

Vědomí o této nesrovnatelné, neproměnné lásce dává smělost i vzhledem ke dni soudu. V čisté lásce dal On Svého Syna, aby nesl můj soud, plně, absolutně. Proto v den soudu není žádná příčina, abych se jakkoli bál: Boží láska je příliš velká, než aby mi dovolila na chvíli chovat myšlenku, že ten soud by mne mohl nějak zachvátit. Jeho láska působila tak, že je táž vůči mně jako vůči Jeho vlastnímu Synu: „*Jaký jest On, taková i my jsme na tomto světě.*“ Udivující výrok, učiněný prostými, snadnými slovy!

Není Kristus nyní naprosto nedotknutelný soudem? On jej v milosti nesl na Golgotě, plný, ničím nezmírněný trest proti hříchu byl vložen na Něho, tu dobrovolnou Oběť. Dílo je nyní skončeno. Je korunován slávou a ctí, věčně vyvýšen, odstranil smrt, když nad ní zvítězil. A pokud se týká soudu, věřící dokonce i nyní, kdy je ještě „*na tomto světě*“, je, „*jaký jest On*“, mimo jakoukoli možnost soudu, přijatý ve spravedlnosti a radosti před tváří Otce – to je přítomné, trvalé místo čistého požehnání.

Jistota dítěte o nepředstírané, neměnné lásce jeho rodičů mu dává důvěřivost. Není tu žádný prvek hrůzy v tomto synovském vztahu. Čím více vyhání Boží dokonalá láska náš strach! Uvědomování si toho znamená být „*učiněn dokonalý v lásce*“.

L. M. Grant, TLIN, 11/12/2011

Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých.

Příslaví 3,9

„Nepomodlil by ses se mnou?“, prosila jedna Afričanka misionáře ve své vesnici. Tázavě se podíval na ženu, která nesla na hlavě sloupec chlebů, které sama upekla. „Za co se mám s tebou modlit?“, chtěl vědět. „Potřebuji tři peníze,“ prohlásila Afričanka, „jeden, abych zaplatila nájem, a jeden na léky pro mého nemocného muže. A ten třetí peníz bych chtěla dát svému Bohu v nebi, protože za mne dal svého Syna.“

Misionář zamyšleně pohlédl na chleby. Žena uhodla jeho myšlenky. „Tyhle chleby jsem upekla, abych je prodala na trhu. Modli se se mnou, abych je mohla prodat za dobrou cenu.“ Misionář rád splnil tuto prosbu.

Večer přišla ta žena opět a dala misionářovi jeden peníz. „Skutečně jsi dostala tři peníze?“ zeptal se udiven. „Ne,“ odpověděla. „Dostala jsem za své chleby jen tenhle jeden.“ – „A ten přinášíš mně?“, divil se misionář. „Ano, cožpak si myslíš, že bych chtěla nechat Boha čekat až na konec?“, rozhorlila se žena. „On způsobil, abych dostala tento peníz, protože mi chce dát ještě také ty dva zbývající,“ dodala k tomu s radostným přesvědčením.

Tu se ptejme: Na co myslíme my nejdříve, když rozdělujeme své peníze nebo svůj čas? Z víry této Afričanky si můžeme vzít příklad a dnešní biblické slovo více uvádět ve skutek ke cti našeho Pána. Ne nadarmo měl Izraelita dávat Bohu Jeho podíl z **prvotín** – použito na nás, tedy ze všeho, čeho si nejvíce ceníme.

DHIN,30/9/2016

Proto řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne... Učiň sobě koráb z dříví gofer.

1. Mojžíšova 6,13-14

Noé poslechl Boha a kázal lidem. Lidé světa byli nepozorní a neposlušní. Duch Boží se klidně snažil. Nyní dělá totéž. Nikdo to tehdy neviděl. Nikdo to nevidí ani teď. Dej pozor, abys nevzdoroval Duchu příliš často! Noé začal kázat spravedlnost. Co lidé řekli? „My tomu nevěříme.“ Ale co byla další věc? Začal stavět archu. A zde přišla na řadu síla, moc, moudrost a triumf víry. Stovky mil od jezera nebo moře začíná tento člověk stavět koráb. Co tím zamýšlíš, Noé? „Přichází soud,“ je jeho odpověď. A co je tohle? To je archa spasení. Nepředpokládám, že lidé světa si mysleli, že je správně stavěná. Bůh mu dal směrnice, podle kterých měl stavět, a tak se nestaral o to, jak kritizují jeho koráb. Pokaždé, když kladivo dopadlo a zatlouklo hřebík, co myslíte, že tento úder říkal? Přichází soud! A tak to pokračovalo. Jak dlouho? Možná lidé říkali: „Co je to za idiota, že staví loď a široko daleko není žádná voda, na které by plula! Sto dvacet let prošlo, a nic se nestalo. Je to ale blázen!“

Noé po všechny ty roky kázal, a nikdy, pokud já vím, nikoho nezískal. Kazatelé touží po duších. Díky Bohu, dostane se jim některých. Nakonec těch 120 let uplynulo, a potom Bůh dal provinilému světu extra sedm dní milosti. „*Nebo po dnech ještě sedmi já dštíti budu na zemi... a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterou jsem učinil.*“ (1. M. 7,4) Neslíbil těchto sedm dní, ale dal jim je. Jak velmi se to podobá Bohu! Jestliže chceš být zachráněn, pojď k Ježíšovi dnes. Není tu žádný slib sedmi dnů milosti pro nezachráněné hříšníky. Buď moudrý! Vejdi do archy teď! Je to velmi jednoduché. Pojď k Ježíšovi ihned a budeš zachráněn.

W. T. P. Wolston, TLIN, 12/12/2011

Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!

4. Mojžíšova 23,10

Přání věštce Baláma, aby jednou zemřel tak jako věřící, se nesplnilo. Přehlédl, že ten, jenž chce „*umřít smrtí spravedlivých*“, musí také vlastnit **život** spravedlivých. Ale Balám byl nepřítel Božího lidu, ačkoli mu Bůh dal výroky, ve kterých Balám musel dokonce prorokovat o Kristu, o Mesiášovi, jenž vyjde jako „*Hvězda*“ z Já-koba.

Ubohý Balám! I když mu Bůh vložil v ústa Svá slova, tu Balám sám přece neměl podíl na požehnáních a slávách, o kterých musel mluvit. Nakonec dal nepřátelům Izraele radu, aby svedli lid k odpadnutí od Pána a svedli ho k modlářství. Tím Balám jasně ukázal, jakého druhu bylo jeho smýšlení! A jak smutný byl jeho konec: Tento věstec byl zabit mečem (Zjevení 2,14; 4. Mojžíšova 25; 31,8.16).

Ne nadarmo varuje Nový zákon před „*poblouzněním Balámovým*“, jenž „*mzdu nepravosti zamiloval*“ (Judy 11; 2. Petra 2,15). Chtěl si zasloužit stříbro a zlato moábského krále Baláka, a přece mít zároveň podíl na požehnáních Božího lidu. – Jak hrozný klam!

Mnozí, až příliš mnozí lidé se podobají tomuto Balámovi. Chtějí žít jako lidé světa, kteří se neptají na Boží vůli, ale zemřít chtějí jako bohabytní. Daremná naděje! Konec, umírání, může být jen tehdy „dobrý“ nebo „blažený“, když člověk vlastní Krista, Zachránce, už ve svém životě. Nikdo by se proto neměl oddávat Balámovu klamu!

DHIN,1/10/2015

Poněvadž Mojžíše a proroků neposlouchají, aniž byt kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu. Lukáš 16,31

Křesťané mají často chybnou myšlenku, že kdyby nevěřícím jen mohla být předložena dostatečně „přesvědčivá“ svědectví nebo dokonce něco zázračného, **potom** by činili pokání a uvěřili by v Krista. Avšak Pán Ježíš v příběhu o Lazarovi a bohatém člověku ukázal, že to to není tak jasné. V tom příběhu umírá jak Lazar, tak i bohatý člověk. Lazar jde do „*lůna Abrahamova*“, ale bohatý člověk jde do pekla (Hádes). V pekle se stává vážným evangelistou. Vysvětluje, že má pět bratrů, kteří ještě žijí, a přeje si, aby Lazar byl vzkříšen z mrtvých a šel k jeho bratrům, neboť potom „*budou činit pokání*“. Avšak Abraham mu říká, že i kdyby někdo byl vzkříšen z mrtvých, nebyli by přesvědčeni.

To je pravda v našich dnech, stejně jako to byla pravda v době Pána. Je například mnoho domnělých spatření a fotografií „Noémovy archy“ na hoře Ararat. Mnoho výprav bylo provedeno k pátrání po svědectví o její existenci. Mnoho knih a dokumentů bylo zasvěceno hledání archy. Naděje mnohých je, že kdyby se našly zbytky Noémovy archy, bylo by to nevyvratitelným svědectvím o potopě, a v důsledku toho o pravdivosti Bible. Ale smutná skutečnost je, že kdyby byla nalezena Noémova archa, nikdo by pro to nečinil pokání a nebyl by tím obrácen, neboť lidé nechtějí být přesvědčeni.

Pán Ježíš byl vzkříšen z mrtvých s „*mnoha jistými důkazy*“ (Skutky 1,3 – elb. př. dle pozn.). Bůh dal důkaz Jeho vzkříšením (Skutky 17,31), ale tváří v tvář přesvědčivým svědectvím lidé odporují této pravdě už po více než 2000 let. „*Mají Mojžíše a proroky, nechť jich poslouchají.*“ (Lukáš 16,29) Lidé nebudou přesvědčeni (Římanům 8,7; 1. Korintským 2,14), ale spíše se musejí znovuzrodit.

B. Reynolds, TLIN, 14/12/2011

Byla jsem jeho potěšení /rozkoš/ každého dne.

Příslaví 8,30

Otcovo potěšení (1)

Naše nejhlubší radost může být jen v Kristu, Synu Otcovu. Kromě Něho není pravé radosti. Milujeme Jež jako svého Spasitele a Vykupitele a jsme šťastni z toho, že Jež Bůh korunoval ctí a slávou. Syn je také pro Otce nejhlubší radostí a zalíbením. Ve výše uvedeném biblickém slově říká slovy personifikované Moudrosti Pán Ježíš sám, že On je „jeho potěšení“. S uctivým srdcem se pokusíme o tom přemýšlet. Neboť když **k nám** Bůh na některých místech mluví o Svém Synu, tušíme něco z tohoto zalíbení – i tehdy, když poměr Otce k Synu není bezprostředně v zorném poli.

Boží slovo nám vždy znovu poukazuje na Syna, v němž má Otec zalíbení. Stále znovu prokmitává vroucnost tohoto vztahu, když jsou v textu použita zájmena „Můj“, „Tvůj“, „Jeho“ (**Můj** Syn – **Tvůj** služebník – **Jeho** vlastní). Je tomu tak, jako kdyby nám Bůh chtěl říci: Tento Jeden „náleží“ Mně; v Ném mám Já svoji radost! Ještě předtím, než existoval vesmír, byl Pán Ježíš jednorozený Syn, v lůnu Otcovu (Jan 1,14.18). Dobře rozumíme, že byl od věčnosti pro Otce „rozkoší“ a že On sám se před Bohem těšil nepopsatelné radosti – „*hrám před ním každého času*“ (Příslaví 8,30). Tento jediný Syn naplňoval Otcovo srdce. On je „můj společník /bližní můj/“, říká o Ném Bůh. A Syn prohlašuje: „*Já a Otec jedno jsme.*“ (Zachariáš 13,7; Jan 10,30) Tohoto „*Syna milého*“, kterého Otec měl, poslal na tuto zem (Marek 12,6).

DHIN,2/10/2016

Nebo aj, já vzbudím pastýře v této zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehňátka hledati, aniž což polámaného jest, léčiti, ani toho, což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tučnějšího jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme. Běda pastýři tomu ničemnému, který opouští stádo. ... Ó meči, procít na pastýře mého a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů. Bij pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k maličkým.

Zachariáš 11,16-17; 13,7

Dva pastýři v těchto verších jsou vzájemně naprostým protikladem. Oba jsou jasně vidět v posledních kapitolách proroka Zachariáše. První pastýř je nazván bláznivým pastýřem (11,15) a ničemným pastýřem. Jinde je titulován jako Antikrist, člověk hříchu, svévolný král, druhá šelma, šelma ze země a falešný prorok. Je zcela jistě židovského původu, neboť Židé by nikdy nesnesli pohana, aby nad nimi zaujal místo vůdce. Dostává svou moc od Satana, hledá zisk od ovcí a sebe považuje za jejich vlastníka. Boží pozemský lid měl v průběhu staletí mnoho samozvaných vůdců. Gamaliel se v 5. kapitole Skutků zmiňuje o dvou. Ti všichni mají toto společné: Nejsou z Boha, mají zisk z ovcí a přijdou ke zlému cíli.

Ten, jehož Bůh nazývá Mým pastýřem, má také mnoho titulů. Zde Jej Bůh nazývá Mým bližním, neboť to není nikdo jiný než Bůh Syn, Slovo, vyjádření všeho, co Bůh je. Jinde se sám nazývá Dobrým pastýřem a ukazuje, že On položí Svůj život za ovce. Přes všechno, co Mu lidé ve své špatnosti učinili, nemohli Ho zabít. Boží meč Ho udeřil namísto nás. Haleluja! Nyní Ho můžeme nazývat **mým Pastýřem!**

E. P. Vedder Jr., TLIN, 29/12/2011

Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

Marek 1,11

Otcovo potěšení (2)

Jako věčnému Synu byla Pánu Ježíši poslušnost cizí. Když se narodil v tomto čase, naučil se poslušnosti z toho, co vytrpěl. Dodržoval přikázání Svého Otce a zůstával v Jeho lásce. Tak byl jako poslušný uprostřed mnoha neposlušných k Otcově radosti (Židům 5,8; Jan 15,10).

Něco z těchto Božích pocitů poznáváme, když Bůh Krista vzhledem k Jeho vládě jako Mesiáše nazývá „*můj Syn*“ a „*můj Král*“. Označení jako „*jeho Kristus*“ a „*tvůj pomazaný*“ rovněž poukazují na vroucnost Božích citů k našemu Pánu (Žalm 2,7.6; Skutky 3,18; Žalm 84,10).

Ale zvláště se srdce dotýkají téměř totožná slova Otcova: „*Ty jsi ten můj milý Syn*“ při křtu Pána Ježíše u Jordánu, a: „*Tento jest ten Syn můj milý*“ na hoře proměnění. Otec používá, říkáme to s uctivostí, každou příležitost, která se naskytne, aby vyjádřil Svou lásku k Pánu Ježíši a Své zalíbení v Něm (Marek 1,11; 9,7).

Když se farizeové radí, jak by Ho mohli zabít, Bůh jasně ukazuje, co tato Osoba, kterou chtějí zabít, znamená pro Jeho srdce: „*Aj, služebník ten můj, kterého jsem vyvolil, ten milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé.*“ (Matouš 12,14.18) Farizeové Ho nenávidí, ale Bůh Ho miluje!

Je nápadné, že Otec Ho miluje, protože Syn dává Svůj život, aby jej opět vzal (Jan 10,17). Tím dává Syn Otcovi ještě další důvod, aby v Něm měl zalíbení – v tomto ukřižovaném Synu, Muži z Golgoty!

DHIN,9/10/2016

Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel, nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky.

2. Timoteovi 4,9-10

Co se stalo s Démasem? V Novém zákoně je o jeho jménu zmínka jen třikrát. Nejprve pozitivní a slibně světlá, ale jak smutná je závěrečná zmínka! Byl spolupracovníkem apoštola Pavla (Filemonovi 24) a stál s ním v těžkých dobách. A vidíme Démase, jak posílá pozdravy Koloským (spolu s Lukášem, milovaným lékařem), když Pavel tam psal svatým z vězení v Římě (Kol. 4,14). Ale asi o pět let později, když apoštol snažně prosí Timotea, aby ho navštívil, když mu hrozila mučednická smrt, čteme tato smutná slova: „*Démas mne opustil.*“ Pavel neříká, že se Démas vzdal víry nebo že zapřel Krista, ale že Pavla opustil, „*zamilovav tento svět*“. Jistě bylo nebezpečné být příliš úzce ztotožňován s Pavlem, a okolnosti byly nesnadné. Ale okolnosti nevytvářejí náš stav duše, ony jej zjevují. Démas byl ve stavu odklonu, a jak rychle se tento stav zjevil!

Nezáleží na tom, jak jsme horliví v křesťanské aktivitě nebo službě: jestliže nemáme obecnství s Kristem, náš konec může být stejný jako u Démase. Ačkoli ten byl více let v přítomnosti apoštola Pavla, slyšel z apoštolových rtů nebeskou pravdu a svědčil o Boží moci, přece ho to neochránilo před sklouznutím na úroveň světa. Sama známost nás neuchrání od hříchu a světa. Může nás ochránit pouze to, když se v duši těšíme z Ježíše Krista. V dalším verši čteme o Markovi. I ten opustil Pavla v prvních dnech apoštolské služby (Skutky 15,37-40). Ale byl obnoven, takže Pavel mohl říci, že nyní je „*užitečný k službě*“. Jaká slova milosti a povzbuzení!

B. Reynolds, TLIN, 22/11/2012

A pováživ toho, šel k domu Marie, ... kde se jich bylo mnoho sešlo.

Skutky 12,12

Na začátku této kapitoly čteme, že král Herodes „*vztáhl ruce, aby ublížil některým z církve*“ (verš 1 – ČSP). Tak Petra dal uvěznit a držet pod silnou stráž až do plánované popravy. Ale v 5. verši čteme, že „*modlitba pak ustavičná k Bohu dala se za něj od církve*“.

A pak Bůh zasahuje: Petr je ještě téže noci andělem vysvobozen z vězení. A nyní stojí před domem Marie, kde se shromáždění věřící stále ještě za něho modlí.

Jaký výsada to je, společná modlitba věřících! Křesťané, které Pán ve Své moudrosti postavil na nějakém místě pospolu, mohou „*jednomyslně pozvednout hlasu k Bohu*“ (Skutky 4,24). Tak tomu bylo v každém případě na začátku. První křesťané ukazovali zvláště skrze „*zůstávání... na modlitbách*“ (Skutky 2,42), jak velmi byli vnitřně i navenek spolu spojeni.

Ti, kteří zde byli shromážděni, měli pro své modlitby zvláštní téma. A s jakou intenzitou a vytrvalostí volali k Bohu! Sotva si lze představit, že bratřím přitom nějak zvlášť záleželo na vybroušeném způsobu řeči. Jistě snažně volali k Bohu o pomoc, a to zcela konkrétně.

Jak působivé je také zjištění, že se jich shromáždilo „*mnoho*“! Známe i my dnes ještě takové modlitební hodiny na svých místech, kde jsme shromážděni s „*mnohými*“? A přinášíme potom před Boha své prosby ve vnitřním souhlasu navzájem a nevyužíváme slovy „*skrze modlitbu a poníženou žádost s díky či něním*“ (Filipským 4,6)?

DHIN,3/10/2016

21. listopad

Neboť i nám bylo zvěstováno dobré poselství, jako i oněm; ale slovo zvěstování jim neprospělo, protože u těch, kteří je slyšeli, nebylo spojeno s vírou.

Židům 4,2 – přel.

Slyšet a věřit

Od té doby, kdy Ježíš Kristus před přibližně 2000 roky vykonal na kříži dílo vykoupení, dává Bůh lidem zvěstovat dobré poselství. Vyzývá je, aby k Němu přišli s vyznáním hříchů a nechali se s Ním smířit. Protože Spasitel ke shlazení jejich vin dal Svůj život, Bůh je připraven odpustit jim a přijmout je za Své děti. Není to ta nejlepší nabídka, kterou nám lidem mohl Stvořitel učinit? Není to nezasloužený dar pro ty, kteří zhřešili a vzepřeli se proti Bohu? Avšak ani ta nejlepší a nejkrásnější informace nic neprospěje, jestliže se jí neuvěří! Mnoho lidí už vůbec nenaslouchá, když jim Bůh nabízí Svou milost. Domnívají se, že mají na práci důležitější věci, než aby se starali o svou věčnou záchranu. Jim platí ta vážná slova: *„Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil?“* (Matouš 16,26)

Jíní sice berou dobré poselství na vědomí, ale nevěří, že jsou tak zlí a zkažení. Protože si velmi cení svého dobrého způsobu života, jsou toho názoru, že nepotřebují žádného Vykupitele, aby měli své věci s Bohem dané do pořádku. Jim dává Bible k zamyšlení: *„Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“* (Římanům 3,12)

NZD,23/3/2019

Všeliké zvíře, které má kopyta rozdělená... a přežívá, jísti budete.

...Aby rozdíl činěn byl mezi nečistým a čistým, a mezi živočichy, kteří se mají jísti, a mezi živočichy, kteří se nemají jísti.

3. Mojžíšova 11,3.47

Čemu se můžeme z rozlišování mezi **čistými** a **nečistými** zvířaty dnes učit? Bůh používá pojmy „čistý“ a „nečistý“ ve 3. Mojžíšově knize asi 200 krát. To zřetelně zdůrazňuje Jeho svatost a její nároky. Bůh nepřenechal rozhodování o tom, co je přijatelné a co není přijatelné, našim lidským pocitům a přemýšlením.

Proč ale rozlišuje Bůh v této kapitole velká suchozemská zvířata na čistá a nečistá na základě jejich trávicího systému a jejich kopyt? Spočívá v tom cenná lekce pro náš vnitřní duchovní život a pro naši vnější křesťanskou cestu. Tak jako přezvykující zvířata máme i my pečlivě přemýšlet o Božím slovu, když je čteme nebo slyšíme, a „strávit“ je. Jen tímto způsobem se může stát součástí nás samých a trvale nás vyznačovat.

Čistá zvířata byla nejen přežívající, ale měla také rozdělené kopyto. I to má duchovní význam. Neboť fundovaná znalost Bible ještě nestačí. Jestliže k tomu nepřistoupí svatý život, pak Boží úsudek zní: **nečistý**. Obráceně ale k tomu, abychom byli před Bohem **čistí**, také ještě nestačí bezvadný vnější život. Za bezvadnou vnější fasádou by se mohlo skrývat také neduchovní nebo dokonce zlé smýšlení. Proto musí jak nitro, tak i vnějšek postačovat nárokům Boží svatosti.

DHIN,4/10/2016

V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se. Kdo věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé. Jan 7,37-38

Byl svátek stánků (verše 2 a 14), období nad všechna období židovského kalendáře, kdy národ byl volán k tomu, aby se radoval. Bylo to velké poděkování za sklizeň, kdy každé srdce mělo být až po okraj naplněno radostí a vděčnosti vůči tomu velkému Dárci pozemské potravy. Byla to doba, kdy bylo shromážděno ovoce země a kdy všechen Izrael přebýval v Jeruzalémě ve stanech v národním vyznání velké Boží přízně k nim, vysvobození z Egypta, vykonaného pro ně a štědrosti Jeho ruky, vylité na ně ve svaté zemi.

Byl to nejvíce přízní obdařený národ na zemi v pozemsky nejvíce obdařeném dnu. A byla to hodina, kdy, pokud by Jej jen poznali, Hospodin sám byl v jejich středu, uzdravuje, učí a žehnaje. Bylo možné, aby tam v té době mohl někdo mít neuspokojené srdce a toužit po hlubším obcenství, než mohla poskytnout ta nejlepší slavnost?

Různice mezi Židy, jejich údiv nad Ježíšovými slovy, jejich spekulace ohledně toho, kdo On je, přítomnost úředníků, poslaných farizeji a nejvyššími kněžími, aby Ho zajali, zvláštní a hrozná řeč, užitá Pánem, týkající se Jeho zmizení z jejich středu, učinily tohoto tajemného návštěvníka středem velkého davu, tématem všech jazyků.

Tak to bylo, když v jejich středu Ježíš hleděl na lid, který to nejlepší ze zemských požehnání ponechalo nevědomým o Žehnajícím, jenž byl mezi nimi. A protože On věděl, jak neuspokojující je mít ty největší náboženské oslavy bez poznání Jeho samého srdcem, řekl: „Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se.“

O půlnoci vstávám, abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé.

Žalm 119,62

Co všechno se může o půlnoci stát! Lukáš se ve svých dvou knihách čtyřikrát zmiňuje o „půlnoci“:

V Lukáš 11,5 slyšíme Pána Ježíše mluvit o jednom muži, jenž „o půlnoci“ jde ke svému příteli a prosí ho o tři chleby. V této době je to skutečně drzé. Avšak dostane, „*kolikžkoli potřebuje*“ (8. verš).

Ve Skutcích 16,25 vidíme Pavla a Sílu ve vězení ve Filipis. Chválí Boha „o půlnoci“. Ti dva vědí, že jejich cesta je v Boží ruce; v této důvěře mohou v této hodině zpívat.

Ve Skutcích 20,7 čteme, jak Pavel rozmlouvá s věřícími v Troadě: „*I prodílil řeči až do půlnoci.*“ Zde hledá shromáždění v takovou pozdní hodinu ještě poslední poučení skrze apoštola, dříve než odcestuje.

A ve Skutcích 27,27 vidíme loď, která má Pavla přivést do Říma, těžce poškozenou bouří. Avšak „*okolo půlnoci*“ se domnívali námořníci, „*že by se jim okazovala krajina nějaká*“. V hluboké tmě tuší před sebou zem a záchranu.

Kolik „půlnoci“ je v našem životě! Co **my** potom děláme? Můžeme „*skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním*“ označovat své prosby Bohu (Filipským 4,6). Můžeme svému Bohu také děkovat za Jeho zaslíbení, Jeho pomoc a věrnost. A můžeme v Jeho Slovu hledat cestu a poučení. Možná že nám ale Pán také „o půlnoci“ dá poukazy na blízkou záchranu a pomoc!

V každé z těchto nocí nám chce říci: „*Neboj se!*“ (Skutky 27,24)

DHIN,7/10/2016

Byl pak Jábez slavnější nad bratří své, a matka jeho nazvala jméno jeho Jábez, řkuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí. Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského.

1. Paralipomenon 4,9

Jábezova modlitba (1)

Jábezova matka jej porodila s trápením a pojmenovala ho Jábez: „Trápení.“ Ona sama zakusila následky hříchu. Uznala zlořečení, které bylo jeho důsledkem pro člověka: Boží spravedlivý rozsudek vynesený nad ženou, kterou had oklamal (1. Mojžíšova 3,16). Jábezova matka přijala tento rozsudek vírou. Tak málo se snažila tomu uniknout, že jej přenesla na svého syna, když mu dala nosit jméno „Trápení“. Na straně člověka byla všechna nádeje na štěstí ztracena oním pádem, a trápení bylo jeho osudovým údělem.

Jábez začal s tímto přesvědčením; proto „*byl slavnější nad bratří své*“. Potom „*vzýval Boha Izraelského*“, protože věděl, že jen na Pánu závisí osvobození od zlořečení hříchu. Kromě toho věděl, že toto osvobození může být tak úplné, že on, Jábez bude moci být bez trápení!

První žádost byla: „*Jestliže štědře požehnáš mi, /Požehnej mi/.*“ (10. verš) Bůh zlořečil zemi, z níž byl člověk vzat. Jen Bůh sám mohl anulovat tento rozsudek a změnit okolnosti takovým způsobem, aby hříšník, zahnaný z Jeho přítomnosti, mohl být přiveden k Němu, aby se těšil Jeho milosti a zaslíbením bez podmínek. Když všechno je v troskách, Jábezova víra jde zpět k Božím radám milosti a k Božím zaslíbením. „*I učinil Bůh, začož žádal.*“ V našem případě Bůh rovněž skrze Kristovu oběť anuloval důsledky hříchu, takže nám může být požehnáno každým duchovním požehnáním v nebeských místech (věcech).

(dokončení zítra), H. Rossier, TLIN 26. 12. 2011

Jábez vzýval Boha Izraelského, řka: Jestliže štědře požehnáš mi, a rozšíříš meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti netrpěl. I učinil Bůh, začož žádal.

1. Paralipomenon 4,9.10

Jábezova modlitba (2)

Druhá Jábezova žádost je: „*Jestliže rozšíříš meze mé /Rozšíř mé území/.*“ Tu a tam rodopisy v 1. Paralipomenon vyzdvihují jednotlivce, jejichž území Bůh v zaslíbené zemi rozšířil, když většina lidu naprosto zklamala v dobytí svého dědictví. Tak tomu je s námi: Naše duchovní hranice se rozšiřují v nebeské sféře, zatím co my jsme na zemi. Abychom toho dosáhli, musíme uznat svou nenapravitelnou zkázu a neschopnost, kterou jsme sami ukázali k rozšíření svého území, a musíme zjevovat tu pokornou závislost, která spoléhá jen na Boží milost, abychom je vlastnili. **Za třetí** Jábez říká: „... *a bude ruka tvá se mnou /Tvá ruka ať je se mnou/.*“ Nespoléhá se na svou přirozenou energii k rozšíření svých hranic, ale spíše na Boží moc. To je tím víc překvapující, protože pocházel z rodiny, která se vyznačovala svou energií. **Za čtvrté** říká: „*A vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti netrpěl. /Učiň, ať jsem ochráněn od zlého a nejsem trápen/.*“ Zlo, které uvedlo na tento svět trápení, nezmizelo; je tu stále přítomné. Jábez to dobře věděl, neboť nežádá, aby bylo odstraněno, ale přeje si, aby byl ochráněn od zlého. Uznával, že ne jeho vůle, ale jen Boží moc je schopna ho ochránit. Úplná důvěra v Boží milost a moc je jedinou cestou k obdržení těchto věcí. Jábez je dostal. Jak mohlo nadále trápení trvat v srdci tohoto Božího muže, když všechny jeho prosby byly splněny? Trápení nezmizelo ze země a zlo, které je způsobilo, také ne, ale v Jábezově srdci plném těchto výtečných věcí, které obdržel, nebylo místo pro trápení.

Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou.

1. Jana 2,15

Možná že se někdo zeptá: Copak to je „svět“? Sotva je nějaké téma, o kterém je v oběhu tolik nejasných představ, jako o **světu** nebo **světáctví**. Spočívá to v tom, že my všichni máme sklon definovat **světáctví** tak, abychom ve svém vlastním životě nemuseli nic měnit. Boží slovo nám naproti tomu jasně a zřetelně udává význam a rozsah pojmu **svět**: Všechno, co „*není z Otce*“, spadá do tohoto okruhu (16. verš). Čím užší je mé obecenství s Otcem, tím zřetelněji budu umět rozeznávat to, co je svět nebo světáctví.

To je Boží způsob, jak nás poučovat. Čím více se těšíme z Otcovy lásky, tím více odkládáme vše, co je ze světa, a vyvarujeme se jeho vlivů. – Kdo mi nyní zjeví Otce a Jeho lásku? – Syn! A jak se to stane? – Tím, že nám Duch Svatý živě před srdce staví zjevení Otce skrze Syna.

Čím niterněji pak žijeme s Otcem, tím jemnější bude naše schopnost rozlišování toho, co se týká světa. Chtít definovat pojem **svět** jiným způsobem, by bylo bez užitku. Vždyť svět se ukazuje v tolika odstínech; a často vůbec není možné závazně říci: „Tady je bod, kde začíná světáctví.“

Ale pod vedením Ducha se citlivá božská přirozenost v nás vyvíjí, ať už se s ním setkává v jakékoli formě. Když žijeme s Bohem, nebudeme se světem mít nic společného. Chladné definice nebo přísná pravidla nemají žádný užitek. Jen chozením „v Duchu“ obdržíme porozumění a sílu k životu s Bohem, který není kalen světskými vlivy (Galatským 5,16).

Podle C. H. Mackintoshe, DHIN, 23/1/2012

Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.

Kazatel 11,1

Rodina, která se málo starala o Boha, dostala od jedněch věřících manželů kalendář s evangelizačními články. Na nový rok potom také v něm začali číst. Mnoho z toho, co četli, je také oslovilo, ale nedošlo to až k obrácení a k novému narození.

Když se rok končil, dostali od stejných manželů zase knížkový kalendář pro příští rok. Tu muž dal starý kalendář své sestře. O málo později muž té sestry onemocněl. Každý den četl se svou ženou slova Bible a vysvětlující texty. Tím povzbuzeni, vzali si sami Bibli do ruky a průběžně v ní četli.

Nemoc muže se stále zhoršovala a podle lidského zvážení bylo uzdravení vyloučeno. V té době Bůh použil kalendář, aby probudil svědomí těchto manželů, upozornil je na jejich viny před sebou a ukázal jim cestu ke spasení. Oba přišli k Pánu Ježíši a našli pokoj s Bohem. Zanedlouho poté nemocný zesnul ve víře v Pána Ježíše a v plné jistotě spasení, aby navěky byl u Něho.

Není to povzbuzením pro nás, abychom „*pouštěli svůj chléb po vodě*“? Kolik tištěného materiálu nám dnes je z dobrotivosti Pána k dispozici! Co s tím děláme? Chtějme využívat příležitosti a dávat lidem dále části Bible, evangelizační kalendáře a další spisy s dobrým poselstvím o Kristu, aby také skrze to bylo ještě mnoho lidí získáno pro Pána Ježíše.

DHIN,25/10/2013

Na zemi soužení národů, nevědoucích se kam díti..., zmrtnějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, které přijdou na všecken svět... A když se toto počne díti, pohleďte a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.

Lukáš 21,25-26.28

Na učedníky, k nimž Pán mluvil tato slova, je pohlíženo jako na představitele nejen židovského ostatku v posledních dnech, ale také jako na křesťanskou společnost přítomné doby. Proto jsou mravní naučení použitelná i pro nás dnes, tak jako budou použitelná na ostatek v době Jákobova soužení. Už vidíme velký neklid mezi národy, který je jen porodními bolestmi velkého soužení, které má přijít na celou zem. Strach a úzkost plní srdce těch, kdo neznají Boha. Je tu volání po svobodě, pokoji a blahobytu; po spravedlivějším rozdělení bohatství.

My křesťané můžeme být snadno zachvázeni pošetilým snažením světa, který doufá v nejlepší, a zapomínat na to, že my máme tu nejlepší naději. Pán Ježíš, který věděl o této náklonnosti v nich a v nás, abychom ztráceli ze zřetele své nebeské povolání, řekl: *„A když se toto počne díti, pohleďte a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“*

My, kteří jsme byli vykoupeni drahou krví Krista, nejsme postaveni *„k hněvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Ježíše Krista“* (1. Tes. 5,9). Budeme zachováni *„od hodiny pokušení, která přijíti má na všecken svět“* (Zj. 3,10).

Tato požehnaná naděje, již vyhlížíme, je jediný účinný prostředek proti tomu, abychom se na věci dívali jako svět nebo i jako náboženský svět. Jestliže stav věcí se jeví připraven pro zjevení člověka hříchu, čím blíže potom musí být příchod Pána pro Jeho svaté! Kterým směrem vyhlížíme? Jako svět, anebo hledíme vzhůru?

R. A. Barnett, TLIN, 1/3/2013

Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

Matouš 17,5

Otec mluví o Synu

Dvakrát slyšíme v Matoušově evangeliu tato slova Otce o Jeho Synu. Poprvé po Ježíšově křtu, podruhé na vysoké hoře. Tím chce vést naše myšlenky na Pána Ježíše. Ale Otec nám neukazuje, co je Ježíš Kristus **pro nás**, nýbrž co znamená **pro Něho**.

Otec nejprve prohlašuje: **Tento** bezhříšný člověk, který žil dokonale a Bohu sloužil s celou oddaností, **je** můj Syn. Byl jím ve věčnosti, je jím ve Svém životě na zemi a vždy jím zůstane. Bůh Syn stojí ve věčném vztahu k Bohu Otci. Mezi nimi existuje nepřerušované obecenství. Dále se dovídáme, že Syn je Otcem **milován**. Od věčnosti vytéká proud lásky od Otce k Synu.

Ve Svém Synu nalézá Otec Své neomezené zalíbení. Tak tomu bylo už před stvořením světa. Když Pán Ježíš žil zde na zemi, působil Svému Otci vždy radost – i v nejtěžších situacích. Přes odpor šel po Své cestě pokorně a poslušně dále. Jednal s lidmi milostivě a spravedlivě, ačkoli ti Jej často vyzývali neupřímnými otázkami. Ať byl v jeslích, učil v chrámu, modlil se na kolenou nebo visel na kříži – všude byl k zalíbení Otce.

NZD,20/1/2013

1. prosinec

A vyšel Ježíš, bral se z chrámu. I přistoupili učedníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové.

Matouš 24,1

Vyjděme tedy k němu ven ze stanů /za tábor/, pohanění jeho nesouce.

Židům 13,13

V Matouši 13,1 čteme, že Ježíš „**vyšel**“ a nechal izraelské vůdce samotné a soustředil se na novou část Své služby. Při té příležitosti předložil podobenství o Rozséváči. Přestože byl zavržen, Kristus pokračoval v Božím díle jako božský Rozséváč. A tak dále rozséval a učil Slovu, až do Svého konečného zavržení a smrti. Dnes pokračuje ze slávy ve Svém díle Rozséváče (po uchvácení bude také pokračovat v rozsévání, byť i jiným způsobem).

Když přišel čas, aby se stal tou nejvyšší Obětí, která byla nutná pro vykoupení Izraele i naše, **vyšel** podruhé. Toto jednání mělo ukázat, že chrám a náboženská služba byly předány ke zničení, ke kterému došlo v roce 70 našeho letopočtu. Avšak toto zničení bylo také ilustrací toho, co se stane v budoucnosti. Chrám bude znovu postaven; židovský národ bude mít svého Mesiáše: ale bude to falešný mesiáš, který se posadí „*do Boží svatyně*“. Bude o sobě prohlašovat, že je mesiáš, Bůh! (2. Tesalonickým 2,4) Padělek! Jeho následovníci budou mít „*znamení šelmy*“ a ti, kdo toto znamení odmítnou, budou pronásledováni až na smrt (Zjevení 13).

Pánovo **vycházení** je významné: vyznačuje, že náboženský systém a jeho vůdcové byli ponecháni pro Boží soud, protože zavrhli Božího Syna, Mesiáše. Už na začátku historie církve došlo k pronásledováním. Tato pronásledování pokračují dodnes. Ukazují, že tyto dva světy nemohou jít spolu, a to přes všechny snahy člověka to dokázat.

A. E. Bouter, TLIN, 23/11/2012

2. prosinec

Avšak ruka Achikamova, syna Safanova, byla při Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

Jeremiáš 26,24

Prorok byl v nejvyšším nebezpečí života, a to kvůli věci Pána. Na veřejném místě vyřídil lidu Boží poselství o soudu. To byl skutečně těžký úkol, který byl spojen se všemi riziky, jak se ihned ukázalo. Neboť náboženské vedení dalo Jeremiáše zatknout a byl odsouzen k smrti. Prorok musel počítat se vším, a jistě už se loučil se svým životem.

Přitom však Jeremiáš vykonal jen výslovnou Boží vůli! – Kde byl nyní jeho Bůh, který ho na začátku jeho služby ujistil: „*Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil, dí Hospodin.*“ (Jeremiáš 1,8)? Zapomněl Bůh na Svůj slib? Byly tu nové okolnosti, které vedly k tomu, aby Bůh nyní jednal jinak? Anebo co si měl Jeremiáš teď myslet?

Ať si Boží muž myslel cokoli – nepřišel nyní čas, kdy by Bůh musel poslat z nebe Svého anděla, aby osvobodil Svého služebníka, anebo kdy by musel nějakým jiným způsobem nápadně zasáhnout? Avšak nic takového se tedy nestalo. – U tebe, a u mne dnes také ne.

Ale byl tu Achikam, který se zasadil za Jeremiáše. Jeho ruka byla s Jeremiášem, a tak nedošlo ke krajnosti. – Ruka člověka? – Jistě více než to. Boží ruka, v každém případě, když sledujeme tento příběh očima víry.

I dnes musí dostačit, že Bůh zachrání. U této myšlenky smíme být klidní.

DHIN,8/10/2016

3. prosinec

A což jste zapomenuli na napomenutí, které k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš? Nebo koho miluje Pán, toho tresce, a švihá každého, kterého za syna přijímá. Židům 12,5-6

O káznění /výchově/, což je pravý charakter všech namáhavých a trýznivých zkušeností svatého, se mluví v celém Písmu. Ale my jsme schopni zapomenout na toto velmi důležité vyučování Slova. Pamatujeme si verše dost dobře – ale zapomínáme je používat na sebe; a když přijdou zármutky a nesnáze, často je nerozeznáváme jako naplnění slov Písma: Ve světě budete mít soužení. Skrze mnohá soužení musíme vejít do Božího království. Mnohá jsou soužení spravedlivého.

Písmo je kniha pro život; a život je plný zármutků, takže Boží slovo oplývá radami a útěchou pro zarmoucené. Vidět a nést zármutek správně není vždy snadné; je to nemožné bez Božího Slova a Ducha. Jsme nakloněni buď k tomu, abychom pohrdali kázněním od Pána, anebo pod ním umdléváme. Můžeme se snažit nést své zkoušky ve vlastní síle, aniž bychom uznávali, že jsou poslané od Boha, aby nás pokořil, aby nás vedl ke zkoušení sebe samých a k pokání, aby prohloubil naši závislost na Bohu, aby upřel naše myšlenky a touhy více na nebeské věci. Svět všeobecně se ve dnech trápení a zkoušky snaží, aby je pociťoval co možná nejméně. Bůh chce, abychom byli přitahováni blíže k Němu (Žalm 119,67.71).

Modleme se, abychom neztratili užitek vzácného, i když smutného daru trestání. Je posíláno otcovskou láskou (Židům 12,5-11). V nebi nebude káznění zapotřebí; v pekle káznění není možné; země je to jeviště, a Boží děti jsou předměty káznění. Bůh je náš Otec, a proto nás provádí kázní; Ježíš je náš milující Spasitel, a proto nás kárá.

Saphir, TLIN, 7/12/2012

4. prosinec

Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest; ... Nepřidávej k slovům jeho, aby tě nekáral, a byl bys ve lži postižen.

Přísloví 30,5.6

Je velké nebezpečí v tom, když se domníváme, že Boží slovo můžeme podpořit svědectvím velkých vědců, státníků nebo filozofů.

Jsme Bohu vděční, když takové muže vede k tomu, aby vydali svědectví o Jeho Slovu, především když jsou skutečně věřící. Ale přednosti těchto lidí nepřidají Božímu slovu samotnému na věrohodnosti ani to nejmenší. Nejde o to, abychom se houfovali kolem stejného praporu jako některý velký učenec – to by nás učinilo jen pyšnými, nýbrž o to, že patříme Tomu, který nás všechny shromáždil kolem své korouhve.

Chceme se radovat z toho, že milost vítězí i nad těmi největšími překážkami, které se stavějí proti víře, totiž nad vším tím, co ve světě něco znamená a co pozvedá člověka, jako je majetek, ctihodnost a vědění.

Neodvolávejme se proto na nějakou lidskou autoritu, abychom tím podepřeli svou víru! To jsou křehké berličky na písčité půdě. Až příliš snadno bychom se mohli dostat až tam, že bychom směšovali Boží slovo samotné s lidskými myšlenkami, abychom je údajně podepřeli; ve skutečnosti bychom tím však oslabovali sílu Slova.

Apoštol Pavel napsal Tesalonickým: „*Proto i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, které jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale, (jakož v pravdě jest) jako slovo Boží, který i dílo své působí ve vás věřících.*“ (1. Tesalonickým 2,13)

DHIN,20/12/ 2012

Pojďte vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočíte maličko.

Marek 6,31

Přestávka u Pána Ježíše

Služba pro Pána vyžaduje plné nasazení a zřeknutí se mnoha věcí. Chceme-li věrně vyplnit Jeho úkol, zakusíme také těžkosti a odpor. Ale sloužíme dobrotivému Pánu, který nás nepřetíží. Jsou období, kdy jako by nám říkal: „*Pojďte vy sami obzvláště na pusté místo a odpočíte maličko.*“ Toto pozvání pro nás obsahuje tři důležitá poselství:

- a) „*Pojďte vy sami obzvláště...*“ Když nám Pán dává přestávku, chce nás mít ve Své blízkosti. Jemu můžeme vyprávět vše, co jsme prožili. On se účastní všech našich radostí i starostí ve službě. Ale ještě více. Společenství s Ním má oživovat naši víru a činit naše srdce šťastnými.
- b) „*... obzvláště /sami/ na pusté místo...*“ Pán chce, abychom se vědomě odebrali do klidu a byli s Ním sami. Vyhledejme, pokud je to možné, osamělé místo, kde nebudeme rozptylováni. Ty nesmírné duchovní potřeby nás nemají tak zaujmout, že bychom už neměli čas přicházet sami k sobě v přítomnosti Pána.
- c) „*... a odpočíte maličko.*“ Užijme chvíle odpočinku u Pána! Často jsou jen krátké. Ale potřebujeme je, abychom se vnitřně opět mohli soustředit. Takové doby klidu nás znovu stavějí pod vedení našeho dobrotivého Mistra a nechávají nás jít s čerstvou odvahou k práci.

NZD,19/2/2019

Vyzpytuj mě, Bože, a poznej mé srdce, zkoumej mě a poznej mé myšlení a pohled, není-li při mně cesta trápení, a veď mě po věčné cestě!

Žalm 139,23.24 – přel.

Jako vykoupení máme přání žít k Boží radosti. Tu se často sami sebe ptáme: Bylo to, co jsem právě udělal, mluvil nebo myslel, správné? Při takových úvahách víme: Bůh nás zná zcela – vnitřně i navenek! Umí správně posoudit naše myšlenky a pocity.

Proto Jej smíme prosit: Vyzpytuj mne, Bože, ukaž mi také má chybná přemýšlení nebo sobecké úmysly, které snad přehlížím. Potom nás také Svým Slovem upozorní na to, co je chybné. *„Živá jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.“* (Židům 4,12)

Proto se chtějme vystavovat působení Božího slova na své srdce tím, že při čtení a slyšení biblických výpovědí si je bereme pro sebe.

Toto božské přezkušování je nutné, abychom v srdci odsoudili to, co nesouhlasí s Bohem. Jestliže náš vnitřní postoj je správný, ukáže se to také v chování, které je Bohu příjemné.

Pán používá někdy také těžkosti v životě, aby nám ukázal, co je v našem srdci. Nezapomínejme pak na to, že to je Jeho láska, která nás chce přitáhnout blíže k sobě. Chtěl by nás vidět s dobrým smýšlením na cestě směřující k Němu.

NZD,27/12/2012

7. prosinec

Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, tytýž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteří se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho.

Malachiáš 3,16

Pán pozoruje!

Úpadek v Božím lidu dosáhl v Malachiášově době hlubokého bodu. Lidé byli navenek zbožní, ale vnitřně byli od Hospodina daleko vzdáleni. Byli tam však jednotlivci, kteří se báli Hospodina a dbali na Jeho jméno. Jejich srdce tlouklo pro Boha a jejich život se vyznačoval pravou Boží bázni.

Nalézáme se v podobné situaci. Mnoho lidí v křesťanstvu se neptá na Boží vůli. Přizpůsobují se světu a pokoušejí se uskutečňovat vlastní přání. V tomto prostředí není lehké žít rozhodně pro Pána. Avšak Jeho láska nás povzbuzuje, abychom byli poslušní Jeho Slova a abychom Ho ctili svým chováním.

To ovšem má za následek, že se musíme vzdalovat všeho, co On nemůže schvalovat. Život v pravé Boží bázni je možný jen v jasném oddělení od zlého. Na této cestě oddělení, po které chceme jít v pokoře a lásce, je třeba počítat s neporozuměním a posměchem. Takoví lidé budou ve svém okolí považováni za zpozdilé a paličaté.

Ale Pán vidí, že jdou po této cestě proto, aby se Mu líbili. Pozoruje jejich bohobojnost a úctu k Jeho jménu. Ví, že se nechtějí stavět nad druhé, nýbrž mají to prosté přání být Ho poslušní. Není Jeho ocenění povzbuzením, být mu i nadále věrnými?

NZD,30/1/2019

Maš malou moc, a přece jsi zachoval mé slovo a nezapřel jsi mé jméno.

Zjevení 3,8 - ČSP

Těmito slovy se Pán obrátil na věřící v těžké situaci. Měli malou sílu a byli obklopeni lidmi, kteří byli naplnění náboženskou samolibostí. Avšak Pán je povzbuzoval. Viděl, že srdce těchto věřících ve shromáždění ve Filadelfii tloukla pro Něho. Výslovně řekl, že zachovali **Jeho** slovo a nezapřeli **Jeho** jméno. Tím uznával, že jejich denní život probíhal ve vztahu k **Jeho Osobě**. Protože Ho milovali, poslouchali Ho při čtení Bible. Tím Jej lépe poznávali a cenili si Ho. Rozuměli, že On je ta pravda a že je svatý. To jim znamenalo vše. Z této náklonnosti k Němu vyvěral jejich praktický život a jejich skutky. To ctilo Pána.

Jaké místo má Pán v mém srdci? Miluji Ho nade vše? Znamená pro mne Boží psané Slovo tak mnoho proto, že přichází od Něho? Leží mi na srdci svatost proto, že si ji žádá Ten, „*který hřích nepoznal*“ (2. Korintským 5,21)?

Tyto otázky vyžadují osobní odpověď. Jak velmi si Pán přeje, aby nás při Svém příchodu k uchvácení našel takové, jako byli věřící ve Filadelfii, tj. kteří milují Jeho a bratry. Tak tomu je tehdy, když jsme naplněni Jeho láskou k nám a v ní nalézáme zdroj pro své jednání.

NZD,2/12/2011

Potom, té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi, řkoucí: Jdi a pověz služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdali ty mi stavěti budeš dům, v kterémž bych přebýval? Poněvadž jsem nebydlil v domě od toho dne, jak jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale přecházel jsem se stánkem a příbytkem sem i tam. Nadto kudy jsem koli chodil se všechněmi syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo řekl... Proč jste mi neustavěli domu cedrového? 2. Samuelova 7,4-7

Král David měl vroucí touhu postavit pro Hospodina dům. Ale Bůh mu řekl, že ne on, ale jeho „símě“, Šalomoun postaví chrám (2. Samuelova 7,12-16). Šalomoun je předobraz Krista, který nakonec postaví „chrám“ Boží, a Jeho království bude ustaveno navěky. Proto 2. Samuelova 7 má hluboký význam ve vztahu k Božím radám.

Ale ohledně toho je tu jiný dojmavý a zajímavý sled myšlenek, vetkaný do dnešního textu. Hospodin říká: „*Přecházel jsem se stánkem*“ a ve Svém „*přecházení*“ s dětmi Izraele nikdy nevyžadoval „*cedrový dům*“. Izaiáš se obrací ke stejné věci, když řekl, že Hospodin putoval se Svým lidem v poušti a že „*ve všelikém soužení jejich i on měl soužení*“ (Iz. 63,9). Když s nimi přecházel, ztotožňoval se se všemi jejich těžkostmi!

Jak požehnané je vidět to také v Evangeliích, kde se dozvídáme o Tom, jenž přebýval, či „stanoval“, mezi námi. Neměl, kde by složil svou hlavu, neboť neměl žádný cedrový dům, o kterém by mohl říci, že je Jeho, ale spal i pod otevřeným nebem (Matouš 8,20)! Jeho přecházení zde na zemi ve „*dnech těla svého*“ (Židům 5,7) Ho učinilo schopným cítit s námi. Ale ještě mnohem více než jen to, ztotožnil se s našimi hříchy na kříži a opět vstal, abychom mohli bydlet s Ním v domě Jeho Otce! Jakou milost vidíme v našem velebení hodném Pánu!

B. Reynolds, TLIN, 3/11/2013

... přišel Ježíš, a stál uprostřed, a řekl jim: Pokoj vám.

Jan 20,19

Ten, kdo přináší pokoj

Ve Stockholmu se každý rok propůjčuje Nobelova cena míru. Dostává se osobám, které „nejvíce nebo nejlépe působily na sbratření národů a na odstranění nebo zmenšení armád, stejně jako na konání nebo podporu mírových kongresů“. Ačkoli se tato cena dává už více než 100 let, jsou tu na zemi, žel, stále ještě války a nepokoje.

Aby lidé mohli žít v míru, nepostačují lidské snahy. Proto přišel na svět před přibližně 2'000 lety Ten, jenž přináší pokoj: Ježíš Kristus, Boží Syn. Musel zemřít, aby mohl lidi smířit s Bohem i navzájem mezi sebou. U Něho lze najít pravý a trvalý pokoj. První slova k učedníkům po Jeho vzkříšení zněla: „*Pokoj vám!*“

Platí až dodnes **osobně** každému, kdo se Mu svěří. Ten, kdo Mu vyzná své hříchy a přijme Ho jako osobního Vykupitele, obdrží odpuštění. Potom přijde do srdce pokoj, protože vina vůči Bohu zmizela. Na tomto základě mohou být srovnána také pochybení vůči lidem.

V budoucnosti přinese Pán Ježíš pro zem **univerzální** pokoj, když odstraní každou vzpouru proti Bohu. Pod Jeho vládou bude po 1'000 let vládnout pokoj.

NZD, 11/1/2013

Bázeň Hospodinova jest v nenávisti míti zlé; pýchy a vysokomyslnosti, i cesty zlé a úst převrácených nenávidím.

Příslaví 8,13

Jak se díváme na hřích? Často se více staráme o následky hříchu než o dopuštění se hříchu samého. Někdy se zdá, že mnozí z nás se snaží jen zjistit, jak blízko se můžeme dostat k hříchu, aniž bychom se ho dotkli nebo do něho byli skutečně zapleteni. Budeme se na něj dívat v televizi nebo na internetu, aniž bychom si uvědomovali účinek, který na nás má. V Lukáši 3,7 připodobňuje Bůh hřích k jedovatým hadům. Přirovnává ho k zápachu hrobu v Římanům 3,13. Ve 2. Petrově 2,22 srovnává hřích s vývratkem psů a ve 2. Timoteovi 2,17 k rakovině nebo ke sněti. Všechny tyto věci se nám přirozeně oškliví. Nechceme se dostat do blízkosti žádné z těchto věcí, utíkáme od nich! Jednáme tak s hříchem?

Bůh velmi nenávidí hřích a musí s ním jednat a jednal s ním na Golgotě! Poslal Pána Ježíše, aby zaplatil trest za hřích, kterým je smrt. Tak proč bychom my měli běžet zpět k tomu, od čeho jsme byli osvobozeni a co Ho tolik stálo?

Kdosi jednou řekl: „Co Pán hledá, jsou muži a ženy, které se bojí Boha a nenávidí hřích!“ Tyto dvě věci jdou spolu a jsou nám ilustrovány v životě Joba. V Jobovi 1,1 čteme, že Job byl muž bezúhonný, což znamená, že jeho život před druhými byl čistý život. Byl to také upřímný muž, což znamená, že se snažil žít způsobem, který se líbí Bohu. Ale základem Jobova charakteru bylo, že se bál Boha a vyhýbal se zlému. Jób se snažil žít slova, která později opakuje: „*Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.*“ (Jób 28,28)

T. P. Hadley, TLIN, 26/10/2013

Dávejte si pozor, ať vás někdo neodvede jako zajatce skrze filozofii – prázdný svod podle lidské tradice, podle živlů světa, a ne podle Krista.

Koloským 2,8 - ČSP

Podle kterého vzoru žijeme?

Denní tisk přináší každý den na zadní straně nebo někde jinde velkými, tučnými písmeny názor nebo komentář nějakého důležitého nebo slavného člověka. Už při snídani nebo ve vlaku na cestě do práce čteme tyto texty. Někdy se jimi bavíme, občas o nich přemýšlíme. A tak něco z toho zůstane vězet v naší hlavě. Ti lidé nám předkládají své představy o hodnotách a mravních měřítcích a my je časem přebíráme, aniž bychom si toho všimli. To, co nás dnes ještě šokuje, považujeme za několik let za něco všedního. Brzy následujeme jejich příkladu a děláme to, co nám kdysi vychvalovali, anebo jak před námi žili.

Avšak přesně toto místo by chtěl mít v našem životě Ježíš Kristus. Každé jitro, když čteme Bibli, nám dává On božské heslo pro den. Tím chce v našich srdcích zakotvit Své důležité a zůstávající zásady o hodnotách. Chtěl by být naším vzorem. Zvláště čtyři Evangelia v Novém zákoně nám představují, jak na zemi žil, jednal a mluvil. Jeho smíme napodobovat.

Každý z nás musí učinit osobní volbu správného vzoru. Už jste se rozhodli pro Ježíše Krista? U Něho najdeme bezpečný základ pro život a v Jeho následování trvalé štěstí. Vyplatí se to!

NZD,15/11/2013

**V/y/stupte na tuto horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento.
I oblíbím sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin.**

Aggeus 1,8

Pracovat na stavbě Božího domu

Několik tisíc Židů se vrátilo z Babylona do Jeruzaléma, aby znovu postavili zničený chrám. Avšak pod tlakem odporu práci zastavili. Zároveň jim byly jejich vlastní zájmy důležitější než Hospodinův dům. Tu k nim Bůh poslal proroka Aggea, aby je vážně napomenul, aby pokračovali v započaté práci.

My křesťané máme úkol spolu stavět duchovní Boží dům. Tím je Církev (Shromáždění) Boží, ke které náležejí všichni vykoupení na zemi. Když oznamujeme evangelium spasení nebo jsme vykoupeným nápomocni ve víře, účastníme se na stavbě Božího domu.

Žel, i my jsme v nebezpečí, že budeme klást vlastní zájmy před práci na díle Páně. Proto pro nás stejně tak v přeneseném smyslu platí výzva proroka Aggea:

- a) „*Vystupte na horu.*“ Z toho vidíme, že práce na Božím domu je namáhavá. Vyžaduje náš čas a sílu.
- b) „*Svezte dříví.*“ Je nutný správný materiál. Jen Boží slovo může vést lidi k obrácení a upevnit věřící.
- c) „*Stavějte dům tento.*“ Ne kazit, ale stavět. To je cíl naší práce. Má být skutečně nápomocná dílu Pána.

Nezapomínejme: Pán se raduje, když správným způsobem pomáháme při stavbě Božího domu.

NZD,21/2/2019

Aj, není ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti.

Izaiáš 59,1

Pomáhající ruka

Vzpomeneš si ještě na první hodiny výuky jízdy autem? Po poučení instruktora autoškoly to začalo. Nejprve na jedničku ve vedlejší ulici. Postupně se člověk učil vyznat se v hustém provozu. A jak často se stalo, že po hodině jízdy vystoupil z auta zpocen.

Dobře si vzpomínám ještě na jednu epizodu. Instruktor mne vedl směrem ke středu města. Provoz houstl. Jel jsem ve středním pruhu tříproudové ulice. Tu se vytvořila zácpa. Všechny pruhy byly plné aut. Když semafor dal znamení pokračovat v jízdě, šlinuly se vlevo i vpravo kupředu jiné vozy. Nyní jsem měl změnit pruh a zahnout vpravo. Měl jsem otočit volantem – ale náhle jsem už nemohl, byl jsem v koncích.

Tu zprava uchopila nějaká ruka volant: ruka instruktorova. Bez zaváhání provedl vůz mezi nahromaděnými vozy. Záchranná ruka, spolehlivá ruka!

Tak se mi občas vede v životě – tobě možná také. Mám pocit, že jsem naprosto sevřen a nevím kudy kam. Zbývá mi už jen zoufalá modlitba: „Pane, já už nemohu!“

Avšak pak přijde ruka Pána Ježíše, která kvůli mně byla probodena. Tato absolutně spolehlivá ruka mne pevně drží a pomáhá mi dále. Bez této ruky to jde špatně. Ale ona je tu – na to se mohu spolehnout!

NZD, 18/4/2013

Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale jest-li jaká dobrá k vzdělání užitečnému, aby dala milost posluchačům.

Efeským 4,29

Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověděti.

Koloským 4,6

Boží slovo mnoho mluví o našem mluvení. V knize Přísloví je více naučení ohledně správného i špatného užívání jazyka. Několik příkladů: **1.** varování, abychom nebyli povídaví: „*Mnohé mluvení nebývá bez hříchu, kdo pak zdržuje rty své, opatrný jest.*“ (Přísloví 10,19) **2.** Ohledně tvrdých slov: „*Odpověď měkká odvracuje hněv, ale řeč vzpurná vzbuzuje prchlivost.*“ (Přísloví 15,1) **3.** Moc našich slov: „*Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdo jej miluje, bude jísti ovoce jeho.*“ (Přísloví 18,21) Vážnost tohoto předmětu je Duchem Svatým ukázána v Jakubovi 3, v kapitole, která má varování potřebná pro nás pro všechny. Mnoho domů bylo zničeno zneužíváním jazyka a mnoho místních shromáždění věřících pozbylo svého svědectví kvůli bezstarostnému mluvení. Není divu, že David, jenž složil mnoho krásných žalmů, prosí Pána o pomoc: „*Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlení srdce mého před tebou.*“ (Žalm 19,15) Všimni si vztahu mezi ústy a srdcem: „*Z hojnosti srdce ústa mluví.*“ (Matouš 12,34) Čím více sedíme v Jeho přítomnosti a slyšíme Jeho slova, tím méně je pravděpodobné, že budeme mluvit bez rozmyslu. O Něm je napsáno, že milost byla rozlita nad Jeho rty (Žalm 45,3), proto „*všichni jemu posvědčovali, a divili se libým slovům, pocházejícím z úst jeho*“ (Lukáš 4,22). Když vidíme vážnost tohoto předmětu, nechť každý z nás přinese tuto věc před Pána a s Davidem řekne: „*Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveři rtů mých.*“ (Žalm 141,3) A. M. Behnam, TLIN, 29/6/2013

Oblecte se v Pána Ježíše Krista.

Římanům 13,14

Co na nás lidé vidí?

Lidé kolem nás si všímají toho, jaké šaty nosíme. Činí z toho nutně určité závěry o naší osobě. Dnešní biblický text nás vyzývá: „*Oblecte se v Pána Ježíše Krista!*“ V našem každodenním chování co křesťanů má být z Něho něco vidět. Pak si lidé všimnou, že patříme Ježíši Kristu. Můžeme Jej představovat pod třemi jmenovanými jmény?

- Je v našem životě viditelný jako Pán, když se Mu podřizujeme? Každý den se před nás staví otázka: Chceme se sklonit pod Jeho autoritu? Lidé v našem chování poznají, zda Jej a Jeho Slovo posloucháme, anebo zda žijeme svévolně.
- Jméno Ježíš ukazuje na Jeho příkladný život, který zde kdysi vedl. Na nás je, abychom Ho napodobovali v Jeho poslušnosti a v Jeho pokoře. Jestliže nás tyto vlastnosti vyznačují, vidí lidé v našem jednání něco z Ježíše, jak Ho popisují Evangelia.
- Jako Kristus sedí po Boží pravici. Je ve všedních dnech viditelné něco z našeho osobního vztahu k Němu v nebi a z naší nebeské naděje? Jestliže pěstujeme obecenství s Kristem a denně Ho ve svých srdcích očekáváme, nebudou pozemské věci v našem životě tím určujícím. Podle toho naše okolí pozná, že jsme oblékli Krista.

NZD,14/8/2013

Břímě slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše. Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? ... V čem zlehčujeme jméno tvé? Kteří přinášejíce na oltář můj oběť poskvrněnou, říkáte: Čím jsme tě poskvrnili? Tím, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest.

Malachiáš 1,1-2.6-7

Boží slovo nám nepodává podrobnosti o životě Malachiáše, jen prostě jeho prorockví, břímě Hospodinova slova. On byl inspirován, aby je napsal. Tato kniha, která se nalézá na samém konci Starého zákona, tvoří Boží konečnou laskavou výzvu k Jeho pozemskému lidu. Od jejího začátku vidíme zármutek Božího srdce. On miloval Svůj lid a Jeho výzva k nim jasně ukazuje, že jej stále miluje. Vícekrát vyjadřuje Svůj zármutek nad jejich postojem a chováním; oni opakovaně odmítají, vzdorně popírají to, co jim říká, a pokoušejí se sami ospravedlnit. Kniha obsahuje celou řadu těchto rozhovorů. Začíná jasným výrokem o Boží lásce k Izraeli. Bůh zná námitku, kterou mají, to: „*vy pak říkáte*“, které tak často slyšíme v této knize. Okamžitě odpovídá. Jaký rozdíl mezi Jeho svrchovanou láskou k nim a Jeho nenávistí k jejich bratru Ezauovi a jeho potomkům, zlému lidu z Edoma! A přece ukazovali stejný vzdorný postoj, který Bůh zavrhoval u Edoma.

Bůh právem očekává od Svého lidu čest a úctu. Jejich kněží, ti, kteří jsou odděleni, aby se Mu blížili s oběťmi a aby vyučovali lid Jeho zákonu, v tom mají být příkladem. Oni opovrhovali Božím jménem a neměli srdce pro Boží slávu. Jejich služba byla jen formou pobožnosti, když Bohu obětovali chromá, slepá, nemocná zvířata, která by se neodvážili přinést svým lidským nadřízeným.

A my – zdalipak my skutečně ctíme Boha? Anebo Mu sloužíme jen ze setrvačnosti, zatím co naše srdce jsou od Něho daleko?

E. P. Vedder Jr., TLIN, 7/3/2013

Dí mu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda i život.

Jan 14,6

Tomu, kdo si váží pravdy, jde o správnost stavu věcí, o skutečnost. Jestliže někdo pozvedá nárok na pravdu, myslíme tu na přídavná jména jako spolehlivý, čestný, upřímný, hodnověrný a loajální.

Odkud pochází moje touha po skutečnostech a jistém základu, po hodnověrných slibech, na které se můžeme bez omezení spolehnout? – A nehledá v základu každý člověk pravdu? Avšak mnozí přitom už dávno rezignovali. Nabídka je prostě příliš matoucí. Za mnoha velkými slovy se skrývá příliš mnoho prázdna.

Kde je možné najít pravdu? V nějaké budově, v nějakém společenství víry, za zdmi kláštera, v nekonečných dálkách vesmíru anebo dokonce v sobě samém?

Bible má na otázku ohledně pravdy jasnou odpověď. Nepotřebujeme ani studium teologie, ani meditativní výlety, abychom ji našli. **Ježíš Kristus je ta pravda.** Tento nárok povznáší pro Sebe. A u Něho našlo moje hledání pravdy rovněž náhlý a neodvolatelný konec. Jen On, Boží Syn, může o sobě říci: „*Já jsem ta pravda.*“

Nesčetní lidé, kteří předali svůj život Ježíši Kristu, mohou dovědět: On je cesta. On mne přivedl k Bohu. On je pravda a On je život.

Můžeme si skutečně být jisti? Ano, a vy můžete tento nárok snadno přezkoušet. Přečtěte si jen někdy s ochotným srdcem slova Pána Ježíše v Evangelích, potom i vy přijdete k přesvědčení: On je Boží Syn, On je pravda.

DGS,6/12/2013

Neboť rty kněze mají ostříhati umění, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté Hospodina zástupů jest.

Malachiáš 2,7

Mezi Pánovými smutnými výroky v Malachiášovi o selhání izraelských kněží nalézáme toto jasné vyznačení jedné z jejich nejdůležitějších výsad a odpovědností.

Odpovědnost kněze byla především směrem k Bohu – „... *aby úřad kněžský konal přede mnou ..., když vycházeti bude do svatyně před Hospodina.*“ Ale měl také vycházet, jako Boží představitel a mluvčí k lidu (2. M. 28,1-3.35). Na konci 3. Mojžíšovy 8 a 9 poté, co Aron a jeho synové byli posvěceni ke svému úřadu jako kněží, nalézáme, že „*Aron pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání.*“ – „*všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu.*“

V 5. Mojžíšově knize Bůh určil, že Jeho lid má věci, které jsou pro ně příliš těžké a sporné, přinášet na místo, které On vyvolí. Levitští kněží a soudcové v těch dnech měli vyhlašovat Boží myšlenky o věci a lid se neměl uchýlit „*od slova sobě oznámeného ani napravo ani nalevo*“ (5. M. 17,8-13). Bůh řekl kněžím, jak mají diagnostikovat malomocenství, jak mají vědět, kdy je malomocenství vyléčené, a co se má obětovat pro očištění malomocného (3. M. 13,14; 5. M. 24,8). Napsaná kopie zákona byla svěřena kněžím, aby ji četli lidu každých sedm let (5. M. 31,9-13).

Jak je to smutné, že Bůh musel kárat izraelské kněze za to, že Jím opovrhují, odcházejí z cesty a působí, že mnozí klopýtají v zákonu! Jak tomu je s námi, kteří jsme povoláni jak za svaté kněze, tak i za královské kněze? Ukazujeme výtečnosti Toho, jenž nás povolal ze tmy ke Svému předivnému světlu? Takovými bychom měli být.

E. P. Vedder Jr., TLIN, 14/3/2013

Bude-li jeho obětním darem pokojná oběť: jestliže ji přinese ze skotu, ať je to samec nebo samice, přinese ji před Hospodinem bez vady.

3. Mojžíšova 3,1 – přel.

Pokojná oběť

V izraelské bohoslužbě byly Hospodinu přinášeny různé oběti zvířat. Všechny ukazují na Pána Ježíše, jak se obětoval na kříži. Každá z těchto obětí ukazuje jiný pohled na výsledek Jeho obětní smrti.

Pokojná oběť mluví o tom, jak Svou smrtí smířil věřící lidi s Bohem a mezi sebou. Na základě Jeho díla na kříži jsou přivedeni k Bohu a těší se ze společnosti s Ním a se všemi ostatními vykoupěnými. Nyní bychom chtěli tři pohledy na pokojnou oběť přenést na obětní smrt Pána Ježíše:

- Pokojná oběť byla zabita u vchodu stánku shromažďování (3. Mojžíšova 3,2). Tak musel Pán Ježíš zemřít, aby se náš vztah k Bohu a mezi sebou navzájem mohl vyznačovat pokojem.
- Kněz pálil tuk pokojné oběti na oltáři. To nejlepší ze zvířete bylo obětováno Bohu (3. Mojžíšova 3,3-5). Na kříži se Ježíš Kristus přes hluboké utrpení s celou silou Své vůle vydal Bohu. To byla příjemná vůně k radosti a uspokojení Boha.
- Každý čistý Izraelita směl jíst z masa pokojné oběti. Bylo to společné obětní jídlo (3. Mojžíšova 7,19). Na základě smrti Pána Ježíše se těšíme z obecenství s Bohem i mezi sebou navzájem, když jsme shromážděni u stolu Pána, abychom lámali chléb a jedli z něho (1. Korintským 10,16-18).

NZD,6/10/2013

21. prosinec

Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských a nevyleji-li na vás požehnaní, že neodoláte. A přimluvím pro vás tomu, což sžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských... I budou vás blažiti všichni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů.

Malachiáš 3,10-12

V předcházející kapitole a také dříve v této kapitole Pán vyjmenoval celý seznam věcí, které Jeho lid dělal a které se Jemu nelíbily. Bylo tu pokrytectví, nevěrnost v manželství, rozvody, zavržení Božích standardů, čarodějnictví, cizoložství, falešné přísahání, útlak najatých služebníků, vdov, sirotek a cizinců. Nadto se nebáli Hospodina – a z jiných míst Božího slova známe důležitost bázně Páně! K tomu ke všemu Pán přidává vážné obvinění, že ho okrádali o desátky a oběti.

Jak oceňuje Pán náš život? Skutečně se Ho bojíme? Je-li tomu tak, ostatní věci v našem životě budou v pořádku. Okrádáme Ho nějakým způsobem? V zájmu o Jeho Slovo, o čas, finance, službu anebo ať je to cokoli? Je náš postoj takový, jaký měl Boží lid zde v době Malachiáše? Říkali: „*Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostrážati nařízení jeho?*“ (kap. 3,13-15)

Pán se soudí se Svým lidem, protože mu chce žehnat. Jak velmi rád žehná, když Jeho lid Jej ctí! Dokonce se předivně staral o Svůj vzpurný lid po čtyřicet let na poušti, když šli z Egypta do zaslíbené země! Zázračně opatřil potravu v bráně Samaří pro Svůj hladovějící lid ve 2. Královské 7! Jak rád by žehnal i nám „*mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme!*“

E. P. Vedder Jr, TLIN, 21/3/2013

Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot.

1. Mojžíšova 19,29

Lot

Až do chvíle, kdy Bůh chtěl zkazit Sodomu a Gomoru, volil a jednal Lot sám. Avšak nyní už nebyl ten aktivně jednající. Nyní se vyznačoval pasivitou. Stal se hříčkou okolností, a to okolností, které byly hlavně výsledkem jeho vlastních cest.

Bible nazývá Lota spravedlivým. Byl to tedy věřící muž. Ale nikdy se neptal na Boží vůli, nikdy nehledal osobní obecenství s Bohem. Jako následek toho probíhal jeho život bez prožívaného vztahu k Bohu.

Není to tak, že jsme vydáni slepému, nejistému osudu. Ne! Rozhodujeme, kde se zdržujeme, co děláme, s kým se spojujeme, jakým směrem jdou naše zájmy a náklonnosti. Podle toho se bude vyvíjet náš život.

Přirozeně že v životě jsou různé věci, které nemáme v ruce. Pak je třeba to přijmout z Boží ruky a počítat s Jeho pomocí. Zaujmeme postoj důvěry k Bohu a víme, že Bůh má pro věřící ve všech situacích otevřenou cestu, po které můžeme jít s Ním.

Lotův příklad je nám dán jako varování. Jak to je s naším praktickým vztahem k Bohu? Jaká rozhodnutí činíme? Děláme je s Bohem?

NZD,8/10/2013

Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete a porostete jako telata vykrmená. A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašima v den, který já učiním, praví Hospodin zástupů. Pamatujte na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednésti všemu Izraeli ustanovení a soudy.

Malachiáš 4,2-4

Jsme téměř na konci Malachiášova „břemene“ a ve skutečnosti téměř na konci Starého zákona. Jaký obrovský rozdíl je mezi těmito verši a koncem Nového zákona! Ale nesmíme zapomínat, že zákon byl dán skrze Mojžíše; milost a pravda existují skrze Ježíše Krista. On je to Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi, plné milosti a pravdy, 400 let poté, co psal Malachiáš.

Hospodin u Svého lidu ostře cítil nedostatek úcty a nedostatek bázně. Všimal si jejich drzého odmlouvání. Bude s tím jednat. Přijde den, *„den Hospodinův veliký a hrozný“*. Tento den bude *„hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní a všichni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, který přijíti má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti“*. Takový je Jeho spravedlivý soud vzhledem k zemi a Jeho pozemskému lidu. Ti z Jeho pozemského lidu, kteří se bojí Jeho jména, se účastní pošlapání zlých v onen den. A přece neopustíme Starý zákon tak prostě s pohružkou, *„abych přijda, neranil země prokletím“*. Ne, uprostřed vši špatnosti tam byli také takoví, kteří se báli Hospodina a mysleli na Jeho jméno. Jejich společenství bylo jednoho s druhým, ne se světem kolem nich. Hospodin pozoroval a slyšel je a pořizoval o nich záznam. Ti budou Jeho zvláštním pokladem v onom přicházejícím dni. Ušetří je a k jejich radosti pro ně vyjde Kristus, Slunce spravedlnosti, s uzdravením ve Svých křídlech.

E. P. Vedder Jr., TLIN, 4/4/2013

Nebojte se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, který jest Kristus Pán.

Lukáš 2,10.11

„Radostné Vánoce!“ Tak anebo podobně zaznívá v těchto dnech. Avšak jaký význam má tento pozdrav pro osamocené, staré, nemocné lidi nebo pro invalidy či vězně? A jak tomu je s těmi, kteří sice sváteční dny navenek stráví dobře, ale v nitru jsou zranění, zoufalí, ustaraní, úzkostní nebo skleslí?

„*Nebojte se!*“ – To Bůh skrze anděla volá na pastýře, kteří jsou na poli u Betléma. – „*Nebojte se!*“ Toto volání platí i tobě a mně. Bůh přesně zná naše životní okolnosti a naše nitro.

„*Aj, zvěstuji vám radost velikou.*“ – Tato radost určitě nemá nic společného se svíčkami a dárkovým balícím papírem. Ne, důvod k radosti je naprosto jiný:

„*Nebo narodil se vám dnes Spasitel, který jest Kristus Pán.*“ – Od přirozenosti se každý člověk nalézá v zoufalé situaci. Jsme „zahynulí“. Jsme „mrtví pro svá provinění a pro své hříchy“, jsme „Boží nepřátelé“ (Lukáš 19,10; Efezským 2,1; Koloským 1,21).

V této situaci bychom neměli vůbec žádný důvod k radosti, kdyby – ano, kdyby nepřišel Zachránce, „*který je Kristus, Pán*“. Tento Pán, Boží Syn, se stal člověkem jako my, ale bez hříchu. Přišel, aby nás zachránil od našich hříchů. Dal dobrovolně Svůj život, abychom mohli být osvobozeni od svých vin a mohli být ušetřeni věčného vzdálení od Boha.

Skutečně šťastnými se nestaneme skrze náboženské svátky, i když tyto dny můžeme strávit velmi nábožně. *Velikou radost* obdržíme jen v živém vztahu víry ke Kristu, Spasiteli a Pánu.

DGS,25/12/2013

I býval ve dne v chrámě, uče, ale v noci vycházeje, přebýval na hoře, která slove Olivetská.

Lukáš 21,37

Olivetská hora je pahorek nebo hřeben, který je na východní straně Jeruzaléma a je od města oddělen údolím Cedron. Na jeho východní straně je vesnice Betany a na úpatí západního svahu je Getsemane. Právě na této hoře se odehrály některé nejkritičtější význačné události v životě Pána Ježíše. Tři vzácné výjevy na této hoře jsou s Ním spojeny:

Jeho utrpení: Vidíme, jak velebený Pán Ježíš z Olivetské hory pláče nad městem: „*Když se pak již přibližoval k místu tomu, kudy scházejí s hory Olivetské... plakal nad ním.*“ (Luk. 19,37.41) Když stál na této hoře, Jeho srdce bylo zlomeno myšlenkou na to, co se stane městu rukou Římanů. Jen několik dní po tom je ukázán jiný hluboký výjev na té hoře. „*A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.*“ (Mat. 26,30) Zde, v Getsemanské zahradě, vidíme Pána Ježíše v hloubce utrpení, když předem cítil kříž a tíži hříchu, kterou ponese.

Jeho vystoupení: Z Olivetské hory Pán Ježíš vystoupil do nebe – z Betany, kam se často uchýloval, aby svými přáteli byl osvěžen. Odtud byl „*vzhůru vyzdvižen*“. Hleděli na to, „*a oblak vzal jej od očí jejich*“ (Skutky 1,9).

Jeho příchod: „Příchodem“ nemáme na mysli Jeho první příchod v ponížení, ale Jeho druhý příchod v moci a slávě. Pán Ježíš seděl právě na této hoře, když Svým učedníkům vysvětloval znamení, která budou předcházet Jeho příchodu (Mat. 24,12-3). Tam také andělé oznámili Jeho druhý příchod (Skutky 1,10-12). Prorok Zachariáš 500 let předtím vyřkl to stále ještě nenaplněné proroctví, že „*stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské*“ (Zach. 14,4). Amen!

B. Reynolds, TLIN, 25/12/2011

Nazveš jméno jeho Ježíš; on zajistě vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.

Matouš 1,21

Josef a Marie nemohli sami vymyslet jméno pro syna panny Marie. Boží anděl Josefovi řekl jméno, které má dítě mít: *Ježíš*. Toto jméno znamená: „*Hospodin je Záchrana*.“ To udává cíl Jeho života. On je Zachránce, který přišel, aby zachránil lidi od jejich hříchů.

Bezpochyby si tehdy mnoho Židů přálo, aby byli osvobozeni od cizí nadvlády Římanů. Avšak toto politické přání neodpovídalo přednostnímu Božímu cíli. Bůh chtěl osvobodit Svůj lid *od hříchů jejich*. Svými hříchy se Izraelský lid dostal do závislosti na druhých národech. Bůh se chápe zla u kořene. A vnitřní vztah k Němu je mnohem důležitější než vnější okolnosti života. Proto musí být vyřešen problém hříchu. Neboť Bůh je svatý a nemůže trpět hřích ve Své blízkosti.

Aby izraelský lid – abychom vy a já – mohli přijít do živého vztahu k Bohu, potřebujeme záchranu od svých hříchů. A to nemůžeme uskutečnit sami. Tady je nutný Zachránce, který nás vykoupí a osvobodí od našich hříchů. Přesně tento Zachránce se narodil před 2000 roky v Betlémě. On sám zaplatil cenu za naše vykoupení, když za nás zemřel na kříži. Tam se naplnil význam Jeho jména *Ježíš: Pán je záchrana*.

Na to bychom měli myslet, když mluvíme o Ježíšovi z Nazaréta: On zachraňuje od hříchů všechny, kteří Mu vyznají své viny a přímou vírou Jeho, Zachránce.

DGS,26/12/2013

Co jest člověk, že jsi naň pamětliv...? ... slávou a ctí korunoval jsi jej.

Žalm 8,5.6

Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu...? ... dnové jeho jako stín pomíjející.

Žalm 144,3.4

„Co je člověk?“ – V obou Žalmech klade David tuto otázku. Avšak souvislost a cíl těchto otázek jsou v těch dvou Žalmech velmi rozdílné.

V 8. Žalmu je člověk viděn ve svém zvláštním vztahu k Bohu. Na základě tohoto vztahu vlastní určité schopnosti v myšlení, citění, chtění a prožívání. David zde líčí člověka pozitivně a vidí ho jako vládce nad Božím dílem. Neslyšel snad David nikdy něco o pádu do hříchu a o jeho následcích? Ó ano!

V 144. Žalmu David naproti tomu velmi realisticky popisuje chabost a omezení člověka a zdůrazňuje tím posouzení člověka, jak je lze průběžně nalézt v Bibli.

8. Žalm je tedy překvapující výjimkou. Tam nám David náhle představuje člověka, kterému Bůh položil všechno pod jeho nohy. Tomu můžeme rozumět jen tehdy, když dáme Žalm do spojení s „posledním Adamem“, s Pánem Ježíšem (1. Kor. 15, 45). Na jedné straně nám 8. Žalm připomíná ještě to, co vlastnil „první Adam“, co ale pádem do hříchu ztratil. Avšak pak vyzařuje sláva Pána Ježíše, která se zjevuje v Království pokoje.

Umíme si vlastně představit, jak náš Pán jednou osvobodí zem od všeho zmatku a všeho zla našich dnů, a přinese jí požehnání a pokoj? Jaká vnitřní i vnější síla a jaký majestát z Něho musí vycházet!

To je tvůj a můj Zachránce.

DHIN, 10/10/2016

Bojím se ale, aby snad, jako had svou lstí svedl Evu, tak aby vaše mysl nebyla zkažena a odvrácena od prostoty vůči Kristu.

2. Korintským 11,3 – přel.

Kotlář John Bunyan (1628-1688) obcházel se svým řemeslem velké oblasti. To mu dávalo příležitost, aby na mnoha místech mluvil lidem evangelium. Přitom se dostával do styku s některými chybnými učenými; a často mu bylo zatěžko dospět ke správnému posouzení.

Když Bunyan zase jednou musel zkoumat určitou knihu, modlil se: „Ó Pane, jsem pošetilec a neumím rozeznat pravdu od bludu. Pane, nepřenechávej to mé slepotě, abych se rozhodl pro anebo proti tomuto učení. Jestliže je od Boha, nedej mi je odmítnout, jestliže ale přichází od ďábla, nedej mi je přijmout. Pane, kladu svou duši v této záležitosti k Tvým nohám; nedej, abych byl oklamán, pokorně Tě o to prosím.“

Pro věřící dnes je to stejně tak důležité, aby srdce a myšlenky byly věrně obráceny na Krista. Uvnitř křesťanstva jsou nebiblická učení; a také ve škole, při studiu nebo dalším vzdělání jsme vystaveni nedobrému vlivu. Často se necítíme dobře vybaveni, abychom mohli všechno hned posoudit ve světle Bible. Někdy se ale možná považujeme také za schopné umět vše dobře zařadit.

Avšak všechno vědění a každá dobrá známost Písma musejí jít ruku v ruce s láskou ke Kristu, s výslovným přáním být Mu věrní, a s pokornou prosbou o moudrost. Jen tak můžeme být zachováni od toho, abychom byli ve svém přesvědčení, ve svých životních cílech a ve způsobu svého života od Něho odtaženi.

DHIN, 11/10/2016

Pavel pak trval za celé dva roky v hospodě své /ve svém naja-tém bytě/, a přijímal všechny, kteří přicházeli k němu, káže o krá-lovství Božím, a uče těm věcem, které jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vši doufanlivostí bez překážky. Skutky 28,30-31

Někdy se stává, že necháme klíč k vstupním dveřím na nějakém tajném místě. Když ho najdeme, můžeme opět vstoupit do domu. Tak podobně autoři v Novém zákoně kladou „klíč“ ke svým spisům na konci své knihy nebo dopisu. Tento klíč dává ná-hled na charakter epištoly nebo knihy a dává návod, jak ji číst, rozumět a vykládat.

Je pozoruhodné, že Duch Svatý užívá slovo **bez překážky** jako poslední slovo knihy Skutků. Nové svědectví, které Pán započal ve Skutcích 2, poté co poslal Ducha Svatého z nebe, pokračo-valo, jak o tom Lukáš dává zprávu ve Skutcích. Mnoha způsoby se mu protivili a bylo mu bráněno, ale Bůh jednal a Jeho Slovo nemohlo být zastaveno. I když byl apoštol Pavel v řetězech v římském vězení, dílo pokračovalo a mnozí byli spaseni. Popi-suje to ve více Dopisech, které napsal z vězení: přišlo to „*k vět-šímu prospěchu evangelia*“ (Fil. 1,12), dílo pokračovalo a on, Pa-vel – ačkoli byl ve vězení – byl schopen stát se nástrojem k po-vzbuzení druhých.

Pán vše řídil, a tak to činí dodnes. Užíval okolností, v nichž se Pa-vel nalézal, k další podpoře Svých zájmů v evangeliu a v učení. Tam byl zachráněn Onezimus, uprchlý otrok. Tam přicházeli lidé navštívit Pavla a slyšeli o nárocích Pána Ježíš Krista. Tam vojáci museli slyšet věci, které nikdy předtím neslyšeli. Tam Boží dílo pokračovalo – bez překážky. Nepřítel je nemohl zastavit. A tak Pán dnes pokračuje ve Svém díle přes selhání, pronásledování, zabíjení, uvěznňování – a bude tak činit, dokud opět nepřijde.

I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kde jsi?

1. Mojžíšova 3,9

Nevěděl Bůh snad, kde Adam byl? Nevěděl Bůh, že Adam a jeho žena jedli ze zakázaného ovoce? Samozřejmě to Bůh věděl. Přesto volá nahlas do zahrady Eden: „Kde jsi?“ – Jak velmi závažná otázka!

A pak přichází odpověď. Adam slyší Boží hlas, avšak bojí se a skrývá se. Předtím se nebál, když slyšel Boží hlas. Ale nyní, když překročil jediný Boží příkaz, aby nejedl ze stromu poznání dobrého a zlého, tu je strach před Bohem.

Jak Adam padl! Jemu jako koruně stvoření mělo být všechno na zemi poddáno (kap. 1,28). A nyní se stal Satanovou hříčkou. Umí sice poznat, co je dobré a co je zlé, aby se stal otcem hříšného rodu, o kterém později čteme: „*Všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas.*“ (kap. 6,5) Byli tu jen jednotlivci, o kterých nám Boží slovo říká, že našli milost v Božích očích!

I dnes ještě, po tolika tisících let zní stejné volání, vychází stejná otázka ke všem lidem: „Kde jsi?“ Tak Bůh volá ty, kteří jsou ještě daleko od Něho, aby se k Němu obrátili a byli zachráněni.

Avšak i my všichni, kteří známe Boha jako svého Otce, bychom měli při této otázce zpozornět – především tehdy, když jsme se od Něho vzdálili. Naše místo a naše cesta Mu nejsou lhostejné. Bůh by chtěl, abychom s Ním žili ve šťastném společenství. K tomu musíme vyznat a odstranit vše, co Jej zarmucuje, a zcela se otevřít Jeho lásce a Jeho milostivému vedení.

DHIN,12/10/2016

Neboj se, Pavle... dal tobě Bůh všecky, kteří se plaví s tebou.

Skutky 27,24

Chmurné myšlenky plnily mou mysl, když loď rozrážela šedé vody severního Atlantiku: myšlenky, týkající se věcí v Boží Církvi, přibývání světáctví, odklon od pravdy u mnohých, v něž byly kladeny naděje, chybění síly ve službě a svědectví, malý počet těch, kteří se jeví schopní správně předkládat pravdu, jak ji měli věřící před námi: všechny tyto věci plnily mou mysl a horečně jsem o nich přemýšlel v noci na lůžku. Loď se v bouřlivém moři kývala do stran a dopředu a dozadu a okolí odpovídalo mým myšlenkám. Tak se vlekla noc; potom přišlo střídání hlídek; prostřední hlídka byla vystřídána ranní, a když zvon tuto skutečnost vyhlásil, zazněl hlas ubytovatele: „Vše je v pořádku!“ Loď se stále kolébala do stran a dopředu a dozadu a tma se zdála být ještě temnější než předtím, ale volání jitřní hlídky změnilo mé myšlenky. Vzpomněl jsem si na Pavlovo ztroskotání a na to, že když se věci jevily z nejtemnější stránky, stál u něho Boží anděl a řekl: „*Neboj se, Pavle.*“ Loď, na které se Pavel plavil, se rozpadla na kusy, ale všichni se dostali bezpečně na zem a řekli bychom, že tato božsky zaznamenaná událost měla prorocký dosah: každá organizace lidí selže, ale Boží dílo zůstane a každá duše, dotčená Jeho milostivým Duchem a přivedená ke Kristu se dostane bezpečně na zem. To bylo povzbudivé téma, a když jsem o něm přemýšlel, moje nálada se lepšila, neboť to bodré: „Vše je v pořádku“ zpívalo v mé duši, a ačkoli jsem věděl, že nelze čekat žádnou změnu k lepšímu, neboť „*zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší*“ (2. Tim. 3,13), přece jasný výhled na Boží triumf přese všechno svítil jako světlo ve tmě. Tma pomíjí a vírou lze už vidět zářit jasnou jitřní Hvězdu, a víme, že vše je v pořádku.

J. T. Mawson, TLIN, 31/12/2015